

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

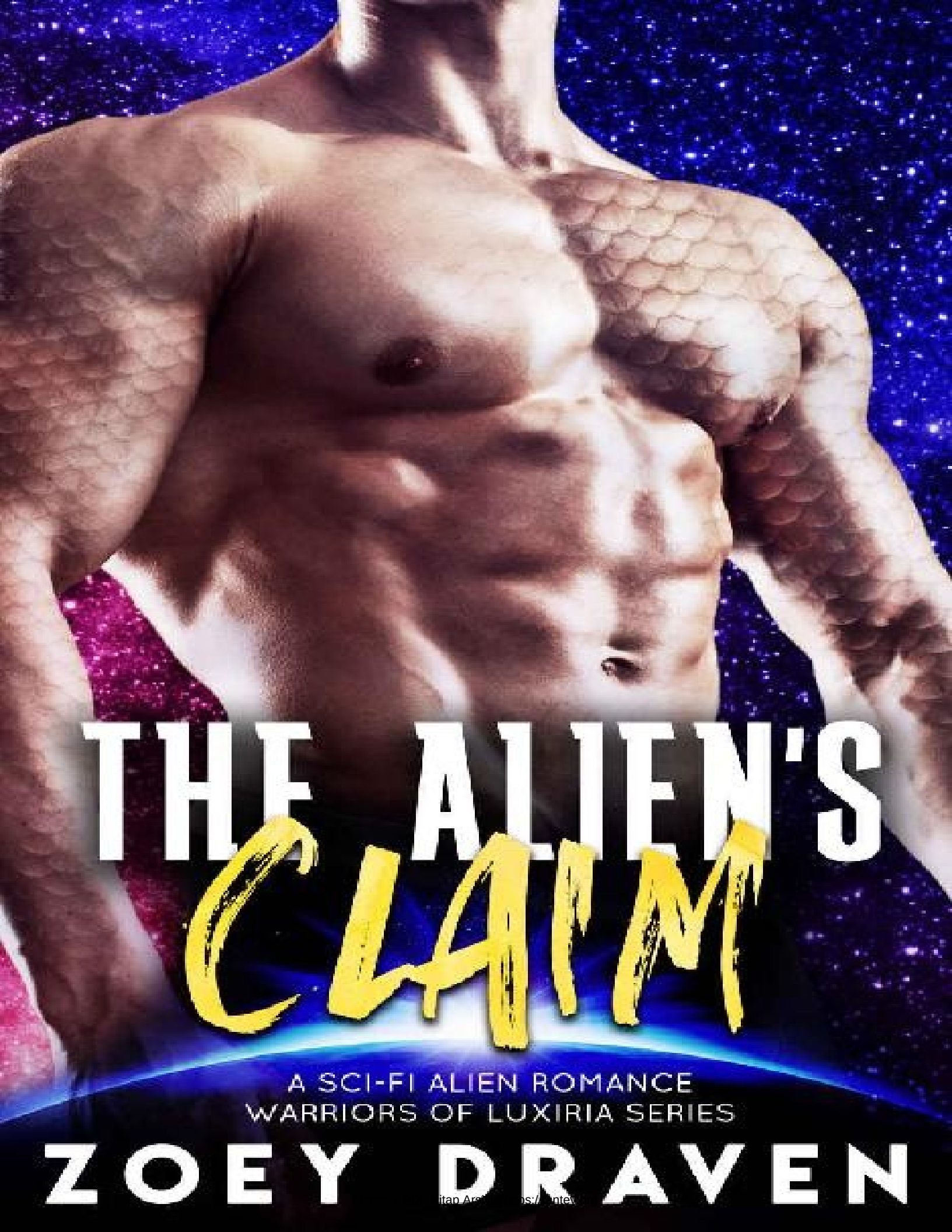
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE ALIEN'S CLAIM

A SCI-FI ALIEN ROMANCE
WARRIORS OF LUXIRIA SERIES

ZOEY DRAVEN

Italian Amazon.com/Interview

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YABANCININ TALEBİ

LUXIRIA SAVAŞÇILARI - SEKİZİNCİ KİTAP

ZOEY DRAVEN

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Stok Sanat: Depositphotos Kapak

Tasarımı: Zoey Draven Telif

Hakkı © 2020 Zoey Draven

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52 Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[Zoey'den daha](#) .
[fazlası Teşekkürler!](#)

[Yazar Hakkında](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

B Gecenin eksikliği onu sarmış, bacaklarına, göğsüne, kollarına baskı yaparak koşmasını zorlaştırmıştı. Saçlarına dolanıyor, sıkıca kavıyor, onu bir o yana bir bu yana çekiyordu, korku ve endişe titretirken

omurgasından aşağı.

Erin hiçbir şey göremiyordu. Kalbinin acımasızca çarpması, etrafındaki ormanın mide bulandırıcı kokusu ve *adamın* onun için geldiğini bilmenin baş döndürücülüğü olmasaydı, doğrudan bir kâbusun içine düştüğünü düşünebilirdi.

Bugün tam da böyle bir gün oldu, diye düşündü, bileklerindeki bağları çekiştirirken nefesi küçük nefesler halinde kaçıyor. Kımıldamıyorlardı.

O sabah erken saatlerde, Altın Şehir'de parlak Luxirian güneş ışığına uyanmıştı. Yıkanmış, kahvaltıyı ve sevdiği ekşi mor meyveyi içerip içermeyeceğini yarı yarıya düşünmüş ve yıkanırken Crystal'la sohbet etmişti... ve sonra her şey değişmişti. Bir kez daha. Hayatında üçüncü kez kaçırılmıştı.

Topraktan çıkan bir köke takılarak tökezleyen Erin kendini zorlukla toparladı. Bağlı ellerini ağzına götürdü ve dişleriyle bezi yırtmaya çalıştı.

Boynunun arkası karıncalandı.

Bu, sıcak bir bedene çarpmadan önceki tek uyarıydı, ciğerlerindeki hava çarpmanın etkisiyle vınlayarak dışarı çıktı.

Şaşkınlıkla düşündüğü tek şey, "*Nasıl oldu da önüme geçmeyi başardı?*" oldu.

"*Artık benimsin dişi,*" diye hırladı erkek, sesi sert ve inatçıydı.

Hayır.

Umutsuzca nefes almaya çalışan Erin, adamın kolları onu sıkıca sardığında ona karşı mücadele etti ve gücüyle onu kolayca bastırdı. Bir sonraki anda havadaydı, bir patates çuvalı gibi adamın omzunun üzerinden çekiliyordu, adamın kolları çırpınamasın diye kalçalarının arkasını sarıyordu.

Erin nefes alabildiği anda onu sırtından itti ve "Crystal!" diye bağırdı.

Uzaklardan Crystal'ın "Bırak beni!" diye bağırdığını duyduğunda kanı dondu.

Biri onu yakalamıştı. O gece ormanda ortaya çıkan diğer Luxirian mı?

"Crystal!"

"Kes şunu," diye hırladı erkek ve Erin pençelerinin ucunu kalçalarının çıplak etinde hissetti. Açıklıktan Crystal'dan daha uzağa doğru koşmaya başladı.

"Ona gitmem gerek," dedi Erin. "*Lütfen*, anlamıyorsun-" "*Dur!*"

Erin daha çok mücadele etti, çırpındı, gücünün onun için hiçbir şey ifade etmediği gittikçe daha belirgin hale geldikçe hayal kırıklığına uğramış çığlıklar attı.

Ormanda bir kükreme yankılandı.

"*Jaxor'an, dur!*" diye tanıdık bir erkek sesi geldi.

Bu diğer Luxirian erkeğiydi, hani şu Kristal'i olan. Onları

kurtarmaya mı gelmişti? Bu yüzden mi buradaydı?

Gün kafa karıştırıcı olaylarla dolu uzun bir bulanıklık içinde geçmişti ama birkaç şey kesinlikle kesindi.

Birincisi, Erin'in adının Jaxor'an olduğunu varsaydığı Luxirian'ın, tam o anda omzundan nezaketsizce atıldığı Luxirian'ın, o sabah onu ve Crystal'ı Altın Şehir'den kaçırmaya gelmiş olması ve gecenin köründe garip, ürkütücü bir ormanın derinliklerine yerleşene kadar tüm öğleden sonra onları siyah bir kum çölünde yarıştırmasıydı.

Neden?

Bilmiyordu. Ama ormanda, örtülü karanlıkta çömelmiş birini bekledikleri izlenimine kapılmıştı. Jaxor'an ikisini bir şey karşılığında *takas* etmek üzere miydi? Kiminle? Birdenbire ortaya çıkan diğer Luxirian erkeğiyle mi?

Erin öyle düşünmüyordu ama Crystal'la birlikte dikkatlerinin dağılmasını fırsat bilerek kaçmaya başladılar.

Kesin olan bir başka şey?

Bunu düşünmek bile Erin'in midesini bulandırıyor, bu yüzden aklından uzaklaştırdı. Yabancı gezegene geldiğinden beri Luxirian İçgüdüleri hakkında çok şey duymuştu. Kader arkadaşları hakkında, bu eşleşmeler bir araya getirildiğinde bir diğeriyle kurulan inkâr edilemez bir bağ, bir *his* hakkında çok şey duymuştu. Şu anda onu omzunda taşıyan erkeği ilk gördüğünde *bir şeyler* hissetmişti.

Hayır, *tüm* bunları aklından çıkarıp asma kilitli bir sandığa atması gerekiyordu. Başka bir zaman, onu açacak kadar cesur olabilirdi.

"Lütfen, korkuyor," dedi Erin ona, hızla çarpan kalbine rağmen sesi garip bir şekilde sakindi. *Ben de korkuyorum*, diye düşündü. "Geri dönmem gerek. Onun güvende olduğundan emin olmalıyım. O zaman seninle geleceğim, yemin ederim!"

Yalvarışı sessizlikle karşılandı ve Erin, neredeyse tüm hayatı boyunca hissettiği o derin, yakıcı öfke asidinin yeniden ortaya çıktığını hissetti.

Crystal'ın yankılanan çığlıklarının gittikçe uzaklaşmaya başlamasını dinlerken cızırdamasına, ağrmasına ve onu pençelemesine izin verdi.

"Bunun için seni asla affetmeyeceğim," diye usulca nefes aldı.

Erin sözlerinin Jaxor'an için mi yoksa kendisi için mi olduğunu bilmiyordu.

Vücudu onun altında gerildi ama sonra ondan hayvani ve sert bir hırıltı yükseldi. Tanıdık olmayan sesler onlara ulaştığında -Luxirian dilinde konuşan *erkek sesleri*- tekrar dondu, parmakları beklenmedik bir şekilde altındaki sertleşmiş kaslara doğru kıvrıldı. Ormanda onlarla birlikte başka Luxirianlar da mı vardı? Onları mı arıyorlardı?

Yoksa Jaxor'an'ın buluşmak için yola çıktığı asıl grup onlar mıydı?

"*Vrax*," diye homurdandı Jaxor'an ve yön değiştirerek güneye doğru ilerledi. Başlangıçta bekledikleri yere doğru.

Aklına başka bir düşünce geldi. Ya Jaxor'an hâlâ onu takas etmeyi planlıyorsa? Artık Kristal'e sahip değildi ama Erin hâlâ elindeydi.

Ne olursa olsun üstesinden gelebilirim, diye düşündü, kendini çelikleştirerek. *Buraya kadar gelebildim*.

Sesler daha da yaklaşmıştı ve Erin tekrar Jaxor'an'ın pençelerinde debelenmeye başladı. Jaxor'an'ın pençeleri uyluğunun arkasına battı ve o daha ne olduğunu anlamadan Jaxor'an yükseğe sıçrayarak en yakındaki ağaçtan sağlam bir dala uzandı.

Bir şekilde, bir şekilde, ikisini *de tek koluyla* ağaca çıkarmayı başardı. Gücü her halinden belli olan Jaxor'an, bir dizi dala daha tırmanıp onları orman zemininden en az yirmi metre yüksekliğe çıkarırken küçük bir homurtu çıkardı.

Gövdeye yaslandığında, Jaxor'an Erin'i omzundan kaydırđı, bu sırada tuniğı yukarı kalktı. Ancak Luxirian erkeğı onu sırtı önüne gelecek şekilde konumlandırırken, çıplak poposu endişelenmesine gerek bırakmadı. İnanılmaz büyüklükte ve yara izleriyle kaplı eli, bir başka uyarı olarak Erin'in ağzının üzerine kapandı.

Sıcak nefesi kızın hassas tenini okşarken kulağına tırmaladı: "Eğer çığlık atarsan, *onlardan* korkacaksın, dişi."

Erin'in kalbi göğsünde daha hızlı çarpmaya başladı ve gözleri karanlık orman zeminine kaydđ ama hiçbir şey *göremiyordu*.

Ama bir an sonra onları *duyunca* donakaldı. Erkekler. Luxirian dilinde konuşuyorlardı ama... sesleri farklıydı. Yabancı gezegene geldiğinden beri Luxirian dilini çok duymuştu.

Farklı bir lehçe mi? diye merak etti. Hakkında çok şey duyduğı karakollardan birinden mi geliyorlardı? Ama o zaman neden gecenin bir yarısı ormanda dolaşıyorlardı?

Jaxor'an'ın kızın ağzını sıkıca kavradığını ve diğeri elinin de sessiz olmasını hatırlatırcasına kızın kalçasına dolandığını fark etti.

Ya yalan söylüyorsa? Ya onlar bir arama ekibiye? Ya en çok korkmam gereken kişi Jaxor'an ise?

Avucunu ağzından uzaklaştırmak için bağılı ellerini yukarı kaldırdı ve "Crystal nerede?" diye fısıldadı.

Ona bakmak için başını çevirdi. Adam, kokusunu alabileceğı ve teninden bir fırın gibi yayılan sıcaklığı hissedebileceğı kadar yakındaydı. Gözleri parlak maviydi, loş ışıktaki ürkütücüydü.

Karnı gerildi, nefesi hızlandı ama vücudunun ona verdiği tepkiyi görmezden geldi, tıpkı onu ilk gördüğü andan beri yaptığı gibi.

"Bana nerede olduğunu söyle ve çığlık atmayayım," diye fısıldadı Erin gergin bir çeneyle. "Söz veriyorum."

Diğeri Luxirian erkekleri açıklığa doğru yaklaşıyordu. Sesleri artık netti. En yakın olanı ağacın dibinden sadece birkaç metre uzaktaydı.

Jaxor'an'ın gözleri parladı. Peştamalıının tüyleri hafifçe kıpırdandığında Erin'in bacaklarının arkasını gıdıkladı.

"Tehditlerden hoşlanmam dişi," diye hırladı kulağına. Hızlı bir nefesle ciğeriğini doldurdu, çığlık atmak üzereydi.

Çenesi titrerken gözleri hafifçe açıldı. Bakışlarındaki panik miydi?

Bir an sonra Jaxor'an onu kendine doğru çekti ve elini ağzının üzerine koyarken diğer kolunu da göğüslerinin hemen altından orta kısmına doladı.

Sırtının alt kısmına sert bir şey bastırdı. Ne olduğunu biliyordu.

Şimdiye kadar peştamalının üzerinde görmediğine şaşırılmıştı.

Ve sonra *onu ısırdı*. Boynunun yan tarafından. Erin, dişlerinin korunmasız etine muhtemelen iz bırakacak kadar kuvvetle bastırdığını hissetti.

Ama onu en çok şaşırtan şey bu ısırığa verdiği tepkiydi. Erin göğüs uçlarının tuniğinin altında çakıllandığını ve umutsuz, çılgınca bir sıcaklığın karnına doğru kaydığını hissetti.

Bu da onu daha da *öfkелendirdi*.

Kız ters ters baktı ve bir kez daha ağzını kapatan elini ısırdı. Hayatı boyunca kimseyi ısırdığını sanmıyordu ama adamın sertleşmesi çok iyi hissettirmişti. Ve yine de dişlerini adamın avucunun sertleşmiş etinden çekmedi. Sadece daha sıkı sıkı.

Belirgin bir şekilde, yanıt olarak kıkında bir şeyin seğirdiğini hissetti.

Hoşuna gidiyor, diye düşündü, farkındalık üzerine çöktü ve sersemlemiş bir halde ısırığını hemen bıraktı.

En az beş kişilik bir erkek grubu şimdi ağacın gövdesinin yanından geçiyordu. Rüzgâr dalları hışırdatıyordu.

Erin bir kez daha ciğerlerini havayla doldurma gösterisi yaptı ve çılgılık atmakla tehdit etti. Jaxor'an kulağını tırmaladı, "*Vrax*, dişi, o Başbakan Lider'in Büyükelçisiydi. Onu Altın Şehir'e geri götürecekt."

Bu çok mu zordu, göt herif? diye merak etti ama derin bir rahatlama burun deliklerinde biriken havanın dışarı çıkmasına neden oldu. Crystal güvende olacaktı.

Aşağıdaki erkekler ilerliyordu. Gruplarının sonuncusu açıklığın hemen kenarındaydı ve başlangıçta bekledikleri yerin aksi yönüne doğru ilerliyordu.

Jaxor'an'ın onu ısırdığı yerde boynu sıcak hissediyordu. Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından nihayet Jaxor'an'ın ağzını kavradığını ve avucunu kaldırıp ısırdığı yeri incelediğini hissetti.

Erin de aynısını yaptı ve parmak uçlarını boynunun yan tarafına sürdü. Diş izi bırakacak kadar sert ısırmamıştı - ki Erin diş izi bıraktığını biliyordu

ama dokunulduğunda hassaslaştığını hissetti. Bu bir uyarıydı.

"Beni bir daha ısıırırsan ben de seni ısıırım" diyerek ters ters baktı.

Erin her zaman duygularını kontrol edebilmekle övünürdü. Aynı zamanda sakin olmakla, en zor zamanlarda bile soğukkanlılığını korumakla övünürdü. Örneğin uzaylılar tarafından kaçırılmak gibi.

Ama parlak mavi gözlü bu yabancı erkeğe bakarken, göğsü karmakarışık. Adam avucunu incelerken kendini beğenmiş, vahşi küçük bir canavar gibi hissediyordu. Duyguları, zihninde ve bedeninde sürüklenirken ham, tırtıklı kenarlara sahipmiş gibi hissediyor, geçtikleri yol boyunca taze izler bırakıyorlardı.

Bakışlarını ona dikti. Acımasız bir şekilde yakışıklıydı. Ağzı sürekli olarak kaşlarını çatmış gibiydi. Siyah boynuzları başından gururla kıvrılıyordu ve koyu renk saçları gevşek ve yabaniydi, beline kadar uzanıyordu. Yarı vahşi... yarı yabaniydi.

Onu ilk kez o sabah Altın Şehir'de gördüğünü hatırlıyordu. O ve Crystal yıkanırken, iki muhafızı akıl almaz bir kolaylıkla yere serdikten sonra çamaşır odasında belirmişti.

Erin, gözleri ilk kez birleştğinde vücudunda oluşan sarsıntıyı hatırlıyordu. Adamın bir kuklacı olduğunu düşünmüştü, çünkü öyle hissetmişti. Sanki aralarında her zaman var olan ama o ana kadar keşfedemediği hayali bir ipi çekmiş gibi hissetmişti.

O da aynı şekilde sersemlemiş görünüyordu, bakışlarını ondan çekemiyordu.

"Seni uyarıyorum dişi," dedi Jaxor'an, sesi hırıltıdan çok mırıltıya yaklaşıyordu. Bu, karnının yeniden çırpınmasına neden oldu ve *bundan nefret etti*. "Ben şimdiye kadar karşılaştığın Luxirian erkekleri gibi değilim."

Erin onun üstü kapalı tehdidine sinirlendi. Luxirian erkeklerinin dişilerine hiçbir şekilde zarar vermeyeceğini, *ölmeyi* tercih edeceklerini hep duymuştu. Arkadaşlarının Luxirian eşlerinin onlara nasıl davrandığını görmüş ve bunun inkar edilemez bir şekilde doğru olduğunu anlamıştı.

Hayır, daha önce karşılaştığı hiçbir Luxirian erkeğine benzemiyordu, bu kesindi. Onlar gibi giyinmiyor, onlar gibi davranmıyor, onlar gibi konuşmuyordu. Göğüs uçlarındaki, Luxirian savaşçı eğitimini tamamladığını gösteren piercingler dışında, tam anlamıyla bir gizemdi.

Ancak onu en çok korkutan şey, adamın tamamen bilinçli ama aynı zamanda... vahşi bir hayvan gibi ne yapacağı belli olmayan biri gibi görünmesiydi. Sessiz bir ses vardı.

Onunla ilgili vahşilik onu sinirlendiriyordu.

"Bir daha bana karşı gelersen," diye devam etti, o parlak, elektrikli gözleri parlayarak, "seni cezalandırırım. Ve bir dahaki sefere daha da sert ısırırım."

İKİNCİ BÖLÜM

O *Mevirax*'ın yeterince uzaklaştığından emin olduktan sonra, Jaxor insan dişiyi bir kez daha omzuna aldı, onun kısık protesto sesini duymazdan geldi ve manevra yaparak onu tekrar aşağıya indirdi.

Orman zemini.

Oraya vardığında, kendisini biraz daha kontrol altında hissetmesini sağlamaktan başka bir nedeni olmadığı için pençelerini hızlı bir hareketle ağacın gövdesine geçirdi. Nedenini bile bilmiyordu ama içinde yükselen o çalkantılı canavar bir anda sakinleşti ve duruldu.

Dişi onun küçük patlamasına şahit olunca donakaldı ama Jaxor tekrar koşmaya başlamadan önce ona bir şey söyleme fırsatı vermedi. Kum aracı çok uzakta değildi ve *Mevirax* aramaktan vazgeçip geri dönmeden önce ona ulaşması gerekiyordu.

Jaxor ormanda hızla ilerlerken bile onun kokusunu alabiliyordu. Kokusu tenine yapıştı ve burun delikleri açıldı, derin derin içine çekti, neredeyse bunun *doğruluğuyla* inleyecekti. Sonra öfke onu tekrar tüketti; ona, kendisine, ikisini birbirine bağladığı ve böylece nihai planını mahvettiği için lanet Kaderlere.

Vrax, diye düşündü, ancak dişinin kendisine karşı gerildiğini hissettiğinde bunu yüksek sesle söylediğini fark etti.

Neredeyse gülecekti. *Mevirax*'ın deliliği mi? Belki de fark ettiğinden daha çok onlara benzemişti.

İnsan dişi ona karşı temkinliydi. *İyi, öyle olmalı.*

Jaxor yine de onu *Mevirax*'a teslim *etmeyeceğine* tam olarak ikna olmamıştı. Zihni bulanıktı. Belki de tam bir gece uykusu ve zaman, doğru düşünmesine yardımcı olur ve ona ihtiyacı olan rehberliği verirdi.

Peki en son ne zaman tam bir gece uyudun? Zihni alay etti.

Tek istediği ona saatlerce bakmaktı... ve tek istediği onu hiç görmemiş gibi davranmaktı.

"Canımı yakıyorsun," dedi sesi. Yumuşak ama güçlüydü. Jaxor onun kendisine olan kızgınlığını ve hoşnutsuzluğunu ifade etmeye çalıştığı izlenimine kapılmıştı ama sesi istediği etkiyi yaratamayacak kadar lirikti.

Kızın kalçasını çok sert kavradığını, keskin pençelerini kıza batırdığını fark edince hırladı ve kavrayışını gevşetti.

"Bırak beni," diye ısrar etti. "Kaçmayacağım. Nereye gideceğim ben?"

Onun söylediği hiçbir şeye inanmazdı. En son ne zaman biri ona gerçeği söylemişti?

Mevirax belki. Tüm hatalarına rağmen, en azından yalancı değillerdi.

"Neredeyse vardık," diye homurdandı onun yerine. Konuşmak canını yakıyordu. Bu süre zarfında, *Mevirax*'ın 'görevi' için bir hediyesi olan garip, yeni bir dilde, tek başına geçmiş rotasyonda konuştuğundan daha fazla konuşmuştu.

"Peki sonra nereye gideceğiz?" diye sordu. "Benimle tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?"

"*Konuşmayı kes*," diye hırladı, sabrının sınırına ulaşmıştı.

Önceliği ikisini de ormandan çıkarmak ve sonra da evine geri dönmekti. Az önce *Mevirax*'ın güvenine ve aralarında yapılan anlaşmaya ihanet ettiğini bildiği için karnına bir huzursuzluk ve tedirginlik çökmüştü. Neyse ki Jaxor onlara üssünün tam yerini hiç söylememişti ama aralarından birkaçı *Kokillix Geçidi*'ne yakın bir yere yerleştiğini biliyordu.

Jaxor küçük sığınağının yeterince gizli olduğundan emindi ama önümüzdeki ay döngülerinde ekstra önlemler alacaktı.

Evini hiç kimse görmemişti. Ve şimdi oraya bir dişi getirecekti.

Benim kadınım, diye mırıldandı içindeki garip canavar.

Jaxor başını salladı ve kızın kolunun dik duran boynuzuna değdiğini hissetti. Bu his karşısında neredeyse gözlerini kapatacaktı.

Nix.

Ormanın kenarı göründü ve hemen ötesinde kendi kum gemisi vardı. Karanlıkta etrafına bakındığında *Mevirax*'ın kum gemilerinden hiçbir iz göremedi. Güneyden girmiş olmalılar.

Jaxor gemiye atladıktan sonra dişiyi omzundan kaydırды, ancak onu kendisine doğru tuttu ve tıpkı gemide yaptığı gibi konsola doğru bastırdı.

Kara öl'deki yolculukları. İlkel, inatçı bir parçası onun kendisine yakın olmasına, çevrenemesine, kendisi tarafından korunmasına *ihtiyaç duyuyordu*. Bunu anlamıyordu. Anlamak da istemiyordu.

Onu Mevirax'a teslim etmeliydim, diye düşündü. En azından bir kadın hiç olmamasından daha iyi olurdu. Belki yine de ona bir fırsat verirlerdi-

Yeterli.

Olan oldu.

Aklına bir fikir gelmeden önce kum işine başladı; kaçıramayacağı bir fırsat daha.

Öfkeyle kum aracını geri çevirdi ve güneye, *Mevirax*'ın ormana girmiş olabileceği yere doğru koştu... ama aynı zamanda *Cruxan*'ın da girmiş olabileceği yere.

Bu bir riskti. Fazla zamanı yoktu. *Mevirax* çoktan geri dönmeye başlamış olabilirdi ve onun kum aracını çalıştırdığını duymuş olma ihtimalleri çok yüksekti. Gece durgun ve sessizdi ama motor gürültülüydü.

Sonunda aradığı şeyi gördüğünde yüz hatlarında karanlık bir sırıtış belirdi. *Cruxan*'ın hovercraft'ı. Mükemmel durumdaydı ve doğrudan komuta merkezinden alınmıştı. Böyle bir şeyi çalmak için bir daha asla eline fırsat geçmeyecekti.

Keşke annem ve babam seni şimdi görebilselerdi... Ne kadar gurur duyarlardı, diye fısıldadı zihni, yüzündeki sırıtışı tamamen silerek. Acı dolu bir hırıltıyla şakağına sertçe vurdu, sanki bu başıboş düşünciyi silmeye yardımcı olabilirmiş gibi. İlki başarısız olunca bir kez daha vurdu.

"Dur," diye haykırdı dişi, kaşlarını çatarak, kolunu tutmak için uzandı. "Bunu kendine neden yapıyorsun?"

Jaxor kolunu çekerek ona hırladı.

Kum gemisini *Cruxan*'ın çok daha geliştirilmiş modelinin yanında durduran Jaxor, gemideki birkaç eşyasını topladı ve şakakları zonklayarak dişiye, "Gel," diye seslendi.

Gözleri hovercraft'a gitti. Zeki bir kızdı, hakkını teslim etmeliydi.

"Hayır," diye mırıldandı. "*Crystal*'ın geri dönmek için buna ihtiyacı var."

"Bunu *Cruxan* için buraya bırakıyorum," dedi Jaxor ona. "Yine de Altın Şehir'e sağ salım dönmeyi başaracaklar."

Hovercraft'a temkinli bir şekilde baktığında parmakları konsolun altına daldı ve başlangıç kapsülünü yerinden aldı. Yerine koymadan önce avucunun içinde ezdi. Cruxan'ın onu takip etmesi riskini göze alamazdı, özellikle de Vaxa'an bu görevi ona verdiyse, ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Bu bir rica değildi," diyerek onu kolundan tutup niyetlendiğinden daha sert bir şekilde çekiştirdi. Kız kumda tökezlediğinde midesi bulandı ama kızın ona attığı sert bakışlar endişesini hafifletti.

"Sen gerçek bir pisliksin, bunu biliyor musun?" diye homurdandı, bağlı elleriyle saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

Bunun onun dilinde bir hakaret olduğunu, kelimesi kelimesine alınmaması gerektiğini anladı ve cevap olarak ona dişlerini gösterdi. Seyahat çantasını Cruxan'ın hovercraft'ının arkasına attı - artık Cruxan'ın hovercraft'ı - ve onu küçük belinden tutarak kaldırdı.

Hoşnutsuzluğu her halinden belli olan kadın onu silkeledi ve hovercraftın yan tarafına yakın bir yere çöktü. Jaxor onun kendisine yakın olmasını istiyordu ama havalandıklarında gidebileceği hiçbir yer olmayacağını da biliyordu.

Kadının bağlı ellerine baktığını gördüğünde, tanımlayamadığı rahatsız edici bir şey göğsünü sıktı. Düğümleri o sabah erken saatlerde sıkıca bağlamıştı, bu yüzden narin bedenini tahriş ettiklerini biliyordu.

Yine de onu bırakmadı.

Onun yanından geçip konsola doğru yürüdü ve hovercraft'ı en az çabayla çalıştırdı. Bu onun için yeni bir teknolojiydi ama daha önce karşılaştığı enkazları kolayca yönlendirebilecek kadar sık tamir etmişti.

Bir an sonra sessiz motor çalıştı ve yerden havalanarak ormanın üzerine, sessiz gece göğüne doğru fırladılar. Rüzgâr kulaklarının etrafında gürültüyle dolaşırken, adrenalin onun içinde zonkluyordu. Savaşçı eğitiminden beri yerden bu kadar yükseğe çıkmamıştı.

Jaxor başını salladı ve dikkatini dağıtmak için omzunun üzerinden baktı. Dişi hâlâ oradaydı, seyahat çantasının yanına kıvrılmıştı ve yüzü ona dönüktü. İçindeki yeni keşfedilen his uyarı verirken göğsünde huzursuzluk dolaşıyordu. Onu çok fazla zorlamaması konusunda uyarıyordu... yoksa onu sonsuza dek kaybedebilirdi.

Öfkeyle arkasını döndü. Elden bir şey gelmezdi. O zaman doğru değil. Jaxor dişiyle ne yapmayı planladığını bilmiyordu... onu ona teslim edip etmeyeceğini

Yoksa onu Altın Şehir'e geri mi götürecekti?

Ya da onu sadece kendine mi saklayacaktı.

Pençeleri konsolun fırçalanmış metaline saplanmış, yeni eşyasını işaretlemeye başlamıştı bile.

Jaxor'un gözleri tekrar dışıye döndü.

Kendisinin de onun tarafından işaretlenmesinin daha ne kadar süreceğini merak ediyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

W Erin uyandığında durgunluk, sıcaklık ve rüzgârın yokluğuyla karşılaştı. Nefesi kesildi ve gözleri hemen

Jaxor'an, kim-

"Ne yapıyorsun?" diye sordu telaşla ama sesi hiç değişmedi.

Uyurken üzerine kürklü bir battaniye örtülmüştü ve hâlâ bağlı olan elleriyle onu itmeye çalıştı.

Neden onu örtmüştü?

Jaxor'an oturma pozisyonuna geçerken gözleri onunkilerle buluştu. Hovercraft konsolunun altında sırtüstü yatmış, metal telleri ve kabloları çekiyordu.

Erin etrafına baktığında yine bir orman açıklığına inmişlerdi ama ağaçlar çok daha büyük ve hava çok daha serindi. Ağaçların tepelerini görebilmek için boynunu bükerek titredi... ama göremedi. Çok büyüktüler.

İçinden bir sızı geçti. Bir keresinde Jake ve Ellora'yı Kaliforniya'daki dev sekoya ve sekoya ağaçlarını görmeye götürmüştü. Ellora daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmediğini söylemişti.

"Neden burada durduk?" diye sordu, karnında bir huzursuzluk vardı. Şafak söküyordu. Berrak, filtelenmiş mavi ışık açıklığa neredeyse ruhani bir parlaklık veriyordu.

Tek aldığı bir homurtu oldu ve Erin sahip olduğu tüm sabrı kullanmak zorunda kaldı.

Konsoldan daha fazla kablo çıkarmaya devam etti, belli ki *bir şey* arıyordu. O sırada Erin, o pozisyonda yatan Jaxor'an'ın kürklü peştamalının... yani, *yamuk* olduğunu fark etti.

Erin dondu kaldı, onun yan tarafını gördü-

Aman *Tanrım*, diye düşündü inanamayarak, gözleri büyüdü.

Sonra başını çevirmek için kendini zorladı ama adamın sikinin görüntüsü -Tüm kalınlık, düğmeler ve ısı beynine kazınmıştı ve aniden hareket etme ihtiyacı duydu.

Erin aşağı atlamadan önce hovercraft'ın arka kısmının kenarına doğru ilerledi. Ayakları yumuşak yosunlarla buluştu ve yosunlar ayak parmaklarının arasını gıdıkladı.

Bir an sonra onun mırıldandığı, neredeyse kızgın bir küfür duydu ve ardından kolu beline dolandı.

"Tuvaleti kullanmam gerek," diye itiraz etti, göğsünü iterek, o bu kadar yakinken teni çok gergin hissediyordu. Başını kaldırdığında adamın parlak mavi gözleri ona güvensizlikle sabitlenmişti. "İşemem lazım," diye düzeltti.

Gözleri sadece kısıldı.

"Nereye gideceğim?" diye sordu başını sallayarak. Bağlı ellerini kaldırdı. "Ben aptal değilim."

Erin bu gezegen hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Nerede olduklarını, Altın Şehir'den ne kadar uzakta olduklarını, hangi yöne gittiklerini bilmiyordu. Ve her ne kadar Jaxor'an'a güvenmese de, güvende ve hayatta kalmak istiyorsa... en iyi seçeneğinin yakınında kalmak olduğunu fark etti. En azından onu kendisini geri almaya ikna edene kadar.

Bunu yapabileceğini düşünüyordu.

Eğer aralarında olan şey Erin'in şüphelendiği şeyse -kaderli bir eşleşme-diğer kadınlardan öğrendiklerini bilerek onu etkileyebilirdi.

Yine de ona diğer Luxirian erkekleri gibi olmadığını söylemişti. Zaten ona davranış şekli -kaçırması, bağlaması, tehdit etmesi, *ısırması*- ona çok şey anlatıyordu. Tehlikeliydi ve belki de biraz deliydi.

Ama Erin nazik davranırsa, belki onun ilgisini çekebilirdi. Belki de aralarında oluşan istenmeyen bağı kendi yararına kullanabilirdi.

Ne de olsa bu onun tek seçeneği idi.

"Beni görebileceğin bir yerde kalacağım," dedi ona, gözleri birbirine kenetlenmişti. "Söz veriyorum."

Erin yine titredi ama bunun soğuk şafak havasıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu. Ona baktıkça başı yüzüyormuş gibi hissediyordu.

Adamın kolunun beline dolandığını hissetti ve Erin bir an için adamın onu bırakmayacağını düşündü. Ama sonra onu serbest bıraktı.

O sabah onunla tek bir kelime bile konuşmamıştı ama çenesini ağaçların sırasına doğru salladı, sanki ona kaçması için meydan okuyordu.

Erin onun izleyeceğini fark etti. Geniş kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu; bileklerinden omuzlarına kadar uzanan o tuhaf mavi işaretler loş ışıktaki parlıyordu. Dövme olduğunu fark etti. Ne yazdıklarını merak etti.

Omurgasını çelikleştirerek en yakın ağaca doğru yürüdü ve gizlenmek için etrafından dolandı. Ağacın gövdesi tüm vücudunu koruyacak kadar genişti ve hızlıca işini gördü, yosunla temizlenirken burnunu kırıştırdı. Geç de olsa, bunun uzaylı zehirli meşe türünden olmadığını umdu. Ayağa kalkarken, bağlı elleri yüzünden neredeyse dengesini kaybediyordu.

Yeniden ortaya çıktığında, Jaxor'an daha da yaklaşmış, boynuzları dikleşmiş, omuzları bükülmüştü.

Erin onu görünce kaslarının gevşediğini fark edip etmediğini merak etti - rahatlamış mıydı? - ama kaşlarını çatarak ve başını hovercraft'a doğru bir kez daha sallayarak hissettiklerini maskeleydi ve banyo zamanının bittiğini söyledi.

"Bunu şimdi çıkarma şansın var mı?" diye sordu ona, bağlı ellerini kaldırarak. Bilekleri acımişti.

Gözleri kısıldı. Tanrım, onun ağzından çıkan *her şeyden* şüpheleniyordu. Onu bu kadar temkinli, bu kadar güvenilmez yapan şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

Sonunda, "Kalıyor." dedi.

Erin'in omuzları hafifçe çöktü, hayal kırıklığı karnındaki öfkeyi körükledi. Yine de yüz hatlarını eşit tuttu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu onun

yerine. "Evime."

"Nerede bu?"

Yüz ifadesi taş gibi ve okunaksızdı. Cevap vermedi.

"Dün geceki o erkekler kimdi? Ormanda seni arayanlar."

"Sanırım *seni* arıyorlardı, *rixella*," diye alay etti, dudakları soğuk bir sırıtışla büküldü.

"Neden bu kadar nefret dolusun?" diye tersledi, ona karşı sabrının sınırlarına çoktan ulaşmıştı. "Ben sana ne yaptım ki?"

Adam sinirlendi ve ona doğru bir adım attı, ancak kadın yerinde durdu.

"Her şeyi mahvettin! Bana yaptığın şey bu."

Adamın sesinde duyduğu kötülük karşısında şok geçirdi. Mırıldandığı bir lanetle ondan uzaklaştı, tekrar hovercraft'a atladı ve konsola doğru ilerledi.

Erin'in bakışları ormanın kenarına doğru kaydı ama bunun aptalca olduğunu biliyordu. Crystal'la birlikteyken iki kez ondan kaçmaya çalışmıştı; bir kez siyah kum çölünü geçerken, gerçi kabul etmek gerekir ki bu çaresiz ve tedbirsizce olmuştu, ikinci kez de Luxirian Büyükelçisi ormanda belirdiğinde.

Her iki seferde de kaçmaya çalışmamalıydılar. Luxirian Büyükelçisi muhtemelen onları bulmak için gönderilmişti. Eğer Erin ve Crystal kaçmamış olsalardı, birbirlerinden ayrılmayacaklardı. Belki *de ikisi de* şimdiye kadar Altın Şehir'e geri dönmüş olacaklardı.

Jaxor'an sanki onun aklından *geçenleri* okumuş gibi hırladı: "Kaçarsan seni bulurum dişi. Bulduğumda bundan hiç hoşlanmayacaksın."

Tehditlerinden biri daha. Boynundaki küçük ısırık izi bir hatırlatma olarak biraz zonkladı.

Erin'in aklında onu test etmek vardı. Bir parçası, onun bunu yapmayacağına inanıyordu.

ona *gerçekten* zarar verebilirdi. Diğer kısmı ise onu dikkatli olması konusunda uyardı.

Jaxor'an sonunda konsolun altından bir şey çıkardığında Erin ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Küçük ve kare şeklindeydi, avucunun büyüklüğünden daha büyük değildi.

Avucunun içinde ufaladı ve sonra hovercraft'ın yanından aşağı fırlattı. Açıklığın diğer tarafındaki yosunların arasına düştü.

Dönüp ona baktığında, Erin çok garip bir duyguya kapıldı. Bir an için, ezici bir *hayal kırıklığı* hissetti.

Erin küçük bir parçasının arkadaşlarının içinde bulundukları ilişkileri kıskandığını itiraf edebilirdi. Kate ile Vaxa'an. Beks ile Lihvan. Cecelia ile Rixavox. Taylor ile Vikan. Ve şimdi de Lainey ile Kirov, daha yakın zamanda.

Hepsinin ortak noktası, Luxirian tanrıları olan Kaderler tarafından itilmiş ve bir araya getirilmiş kader çiftleri olmalarıydı.

Erin bunu tam olarak anlamamıştı. Arkadaşlarının her birinin eşleriyle olan deneyimlerini anlatmalarını dinlemiş, sessiz ve özenli notlar almıştı ama zihninin mantıklı bir kısmı her zaman şüphe duymuştu.

Hiç şüphe etmediği şey ise Jaxor'an'ı ilk kez gördüğünde hissettiği duyguydu. Göğsünde şimşek çakmış gibi, sarsıcı ve heyecan verici. Ellerinin titremesine neden olmuştu. Kısa bir an için rahatladığını hissetmişti.

Belki de gerçek bir hayat arkadaşına, onu sevecek ve koruyacak bir hayat arkadaşına sahip olma sırasının *kendisinde* olduğuna dair bir rahatlama.

Ancak rahatlaması kısa sürmüştü. Çok geçmeden Jaxor'an'ın onun parlak zırlı şövalyesi *olmadığını* fark etti. Onun yerine, peştamal giymiş yarı çılgın, öfkeli bir caniydi.

Evet, bir an için Erin *hayal kırıklığına* uğradı.

Sonra bu hissi kararlı bir itiş kakışla bir kenara itti ve elleri bağlıyken toplayabildiği kadar vakarla, kirli, yırtık tuniğinin eteklerini aşağıda tutmaya çalışarak hovercraft'a geri döndü.

Jaxor'an'ın kenara fırlattığı her neyse, onun bir tür iz sürücü olduğunu varsaydı. Ona sorup da sorusunu duymazdan gelme zevkini tattırmak istemedi. Onu neden bu kadar çabuk yok etmek istediğine dair başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Bu da kimsenin onun nerede olduğunu bilmeyeceği anlamına geliyordu. Artık bilmeyecek.

İçinde bulunduğu durumun acımasız ciddiyeti omuzlarının çökmesine neden oldu. Gerçekten de müstakbel eşinin merhametine kalmıştı ve adam bütün gün ona bakmak mı yoksa görünüşe göre onun için '*her şeyi mahvettiği*' için onu boğazlamak mı istediğini bilmiyor gibiydi.

Hayatında ilk kez, Erin ne yapacağını bilmiyordu.

JAXOR kadının narin yüz hatlarında beliren ince duyguları İZLEDİ.

Göğsü ağrıyordu, zihni yine kargaşa içindeydi.

Yanlış, yanlış, yanlış, diye içindeki vahşi canavar onu uyardı. Yine de bu vahşi canavar ondan daha akıllı başında görünüyordu.

Vrax, çok güzeldi ve Jaxor bu kelimenin şimdiye kadar aklına hiç gelmediğini düşünüyordu.

Bakışlarının arasından onun geniş gözlerini inceledi. Koyu kahverengi renkteydiler, etkileyici ve baş döndürücüydüler, ama sadece çok uzun süre bakarsa. Kız küçüktü, onun yanında çok küçük kalıyordu. Gözleri onunki gibi ışıktaydı kaymayan pürüzsüz tenine kaydı. Dudakları kızarmıştı ve inanılmaz derecede yumuşak görünüyordu.

Sonra önceki gece ona verdiği ısırık izini gördü. Çürümeye başlamıştı ve bu manzara onu ikiye böldü. Bir anda, aletini daha da kalınlaştıran bir uyarılma dalgası hissetti, vücudunda onun izini taşıdığını bilmenin ilkel bir tatmini dolaşıyordu.

Bu manzara da onu öfke ve tiksintiyle doldurdu. Ona değil. Hiçbir saygıdeğer Luxirian erkeği, bırakın *kendi* dişisini, bir dişiye bile isteyerek bu şekilde işaretlemeydi. Onun yaptığı gibi değil.

Dişi geri çekildiğinde, Jaxor ona doğru bir adım attığını fark etti.

On

u. Onun kalın yutkunuşunu görmek yerine duydu.

Benden korkuyor, diye düşündü, pençeleri avucuna batarken. Bunu istemiyordu... ama yine de istiyordu. Onun korkmasına *ihtiyacı vardı*.

Neden?

Çünkü hala ona ihanet edebilirim.

Homurdanarak hovercraft'ın sökülmiş konsoluna döndü. Bu hala çalışıyordu ve evine döndüğünde kablo panelini yeniden monte edecekti. Jaxor'un kendini rahat hissetmesi için *Kroratax* karakolunun çok yakınına inmişlerdi.

Üssünden tam bir günlük mesafedeydiler ve Jaxor oraya bir an önce ulaşmak istiyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

E Jaxor'an ona bir avuç kurutulmuş et ve bir deri su vermek dışında, günün ve akşamın geri kalanında onun varlığını kabul etmemişti. Konsolun başında duruyordu, omuzları kaskatı kesilmişti, Bacaklar omuz genişliğinde açık, destekli.

Erin o gün hovercraft'ın arkasındaki güvenli yerinden boş zamanlarında onu inceledi, uykusunda üzerine örttüğü kürk battaniye omuzlarına koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı. Battaniye onu en çok şaşırtan şeydi. Onun gibi birinden beklemeyeceği bir nezaketti bu.

Gece çökmüştü. Kalın kara bulutlar karanlık gökyüzünü görmesini engelliyordu ama arada sırada örtüyü delip geçen bir yıldız ışığı parıltısı yakalıyordu. Yerden kilometrelerce yukarıda asılı duran bir metal yığınının başka bir şeyin üzerinde yüksek hızlarda savrulduklarını idrak etmek zordu. Erin bunu çok fazla düşünmezse, üstesinden gelebilirdi. Ne de olsa yükseklik korkusu vardı. Sadece aşağıya bakmayı reddetti, gözlerini yukarıdaki karanlık gökyüzünde ya da onu tehdit eden, esir tutan ve şimdi onu Tanrı bilir nereye götüren Luxirian'ın sırtında tuttu.

Hovercraft aniden durduğunda Erin irkildi. Motor olduğunu tahmin ettiği şeyin hafif uğultusu ve titreşimi dışında dünya bir anlığına sessizliğe büründü. Sabit bakışlarla Jaxor'an'ın arkasını dönmüş haline baktı ve bir tutam saçını kulağının arkasına iterek "Neden durduk?" diye sordu.

Tahmin edildiği gibi, ona cevap vermedi, yüzüne bakmadı. Sanki hiç var olmamış gibi.

Yeni süper gücüm mü? Görünmezlik, diye düşündü alaycı bir şekilde, neden sorma zahmetine girdiğini merak ederek.

Dizlerinin üzerine çökerek, hovercraft'ın kenarından bakmaya cesaret edebilmek için kendini destekledi. Aşağıda geniş bir dağ silsilesi vardı. En azından ilk başta öyle görünüyordu. Altın Şehir'de gördüğü dağların sivri kenarlarının aksine, yumuşatılmış zirveler arasında yoğun bir sis yuvarlanıyordu. Ancak ay ışığı olmadan başka hiçbir şey seçemiyordu. Altında sadece karanlık bir manzara vardı, sanki ikisini de yutmaya niyetli geniş, açık bir ağız gibi.

Duyulabilir bir yutkunmayla kenardan uzaklaştı.

Tam o sırada Jaxor'an konsolda bir şeyi değiştirdi ve karanlığa doğru savrulmaya başladılar. O kadar hızlı ve beklenmedikti ki Erin hovercraft'tan uçup gideceğini düşünerek paniğe kapıldı. Bir şeylere tutunmak için çabalarken bir çılgınlığın boğazına düğümlendiğini hissetti. Elleri Jaxor'an'ın seyahat çantasını kavradı, panik içinde bulabildiği tek şey buydu-

Sonra her şey bitti.

Başladığı kadar hızlı bir şekilde Jaxor'an hovercraft'ı durma noktasına getirdi ve gücü kesmeden önce onu sağlam bir şeyin üzerine indirdi. Erin hâlâ seyahat çantasını ölümüne kavramıştı. Donup kalmıştı, gözlerini sıkıca kapatmıştı. Hava değişmişti. Daha serindi. Sağlam bir zemine indiklerinden emin olduktan sonra gözlerini temkinli bir şekilde açtı.

Duvarlar, diye düşündü, gördüklerini algılayamıyordu. Henüz değil. Elleri hâlâ titriyordu.

Adamın kendisine yaklaştığını duydu. İşte o zaman öfkesi patladı ve önünde çömelen adamın omuzlarını itti. Adam onun ani hareketleri karşısında şaşırılmış görünüyordu ama topukları üzerinde geriye doğru sallanmadı bile.

Tekrar itti ve "Bunu bir daha *asla* yapma!" diye tısladı.

Erin içinde titreşen duyguların şiddeti karşısında şaşırılmıştı. Hayatında pek çok *şeyle* uğraşmıştı -annesi, ikizleri, mahkemeler- ve *hiç* böyle *bir şeyin* içinde biriktiğini, her geçen an büyüdüğünü hissetmemişti.

Ama bir şey açıktı. İkinci planda kalmaktan, başkalarının hayatını kontrol etmesinden, karşı koymaktan başka çaresi kalmayana kadar seçimlerini elinden almasından *bıkmıştı*.

Utancından gözleri yaşardı ve hemen gözlerini kapattı. İkizler bile onu hiç ağlarken görmemişti ve Jaxor'an'a onu etkilediğini bilmenin tatminini yaşatmak istemiyordu.

Pençeli elini yüzünde hissetti, yüzünü geriye yatırdı ve onu silkeleyerek garip bir şekilde nazıkçe kavrayışından kurtardı.

Adamın eli geri döndüğünde "Dur," diye fısıldadı.

Şimdi iki eliyle yüzünü kavriyordu. Ona bakmayı reddetti.

Birdenbire, yankılanan bir çığlık duvarlardan sekerek etraflarında yankılandı. Erin durdu, ıslak gözleri fal taşı gibi açıldı, kollarından aşağı ürperti aktı.

"Ne... o da neydi?" diye fısıldadı, sesi düzensiz ve cızırtılıydı. Daha fazla ses geldi. *Yaratık* sesleri olduğunu fark etti. Uzaylı yaratıkların.

O gün karanlık ormanda bile tek bir tanesinden bile iz görmemişti. Ama artık ormanda değillerdi. Neredeydiler?

Ardından tırmalama ve bağrıışma sesleri geldi, gittikçe yaklaşıyordu. Küçük ayaklar. Küçük pençeli ayaklar gibi geliyordu. Onlardan düzinelerce vardı. Bunu daha yüksek ve hırıltılı, onlara doğru akan çığlıklar izledi. Çığlıkları, kuş sesiyle goril kükremesi karışımı, anlaşılmaz ve imkânsız bir şeye benziyordu.

Vücudu kendiliğinden hareket etti, eli Jaxor'an'ın geniş bileğine dolandı, içgüdüsel olarak onunla hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belli eden bir erkekten korunmaya çalıştı. Jaxor'an nefesinin altından bir şeyler mırıldanarak hemen ayağa kalktı ve kızın elini bıraktı.

"Bekle," diye yalvardı adam hızla uzaklaştığında. Bulundukları her yer karanlıktı. Yukarı baktığında, yoğun sis tarafından tekrar örtülmeden önce bir yıldızın parıltısını gördü. Bir tür *mağaranın* içindeydiler. Bir dağ mı? Hovercraft'ı indirdiği yerin tepesinde bir açıklık vardı, sadece enine sığacak kadar büyüktü ve bir santim daha fazla değildi.

Etrafları mağaramsı dağ duvarlarıyla çevriliydi ve aşağıda onlarla birlikte uzaylı yaratıklar vardı.

Jaxor'an hovercrafttan aşağı atlayarak gözden kayboldu, ayakları taşla temas etti. Karanlık tarafından yutularak uzaklaştığını duydu. Kısa, baş döndürücü bir an için onu orada bırakıp bırakmayacağını merak etti.

Yaratıkların sesleri gittikçe yaklaşırken kalp atışları kulaklarında yüksek sesle gümürdüyordu. Şimdi, koşuşturuyor olmaları gerektiğini fark etti.

dağdaki bir tünelden aşağı. Onlara doğru giden bir tünel. Bu da seslerin yankılanma şeklini açıklıyor.

Daha yakın ve daha yakın-

Bir kazıma sesi geldi ve ardından parlak bir ışık görüşüne girdi, yüzünü hızla başka tarafa çevirirken gözleri yaşardı. Ani, kör edici saldırıya karşı gözlerini kırptırırken, Jaxor'an'ın bir avuç metre ötede durduğunu gördü. Bir gece önce ısırdığı eli, turuncu alevle parıldayan bir meşaleye sarılmıştı. Önündeki uzun, karanlık tünelin her iki tarafına omuz hizasında gömülmüş metalden yapılmış iki aplik yaktı.

Birdenbire bu çığlıklar değişti, şaşkın tıslamalara ve çığlıklara dönüştü. Gözleri ani parlaklığa alıştığında, Erin ışıklı tünelde sümüksü siyah bir et parıltısı gördü. Bembeyaz gözleri olan bir yaratıktı bu, altı ayağının üzerinde koşuşturuyor, geldiği yöne, karanlığa doğru geri dönüyordu. Bir köpek büyüklüğündeydi, yetişkin bir av köpeği ya da bir Alman çoban köpeği... kendisinin iki metreye yakın boyunun yanında büyük, ama Jaxor'an'ının yanında küçüktü.

Işıktan uzaklaşan en az beş yaratık daha gördü. Tünelde yankılanan sesler ona çok daha fazlası olduğunu düşündürdü.

Erin'in kalbi boğazında tıkanmış gibi hissediyordu. Birkaç dakika önceki acıma partisi, korku vücudunda nabız gibi atarken unutuldu.

Sesler yeterince uzaklaştığında Jaxor'an dönüp ona baktı, güçlü profilinin yarısı meşale ışığından karanlığa gömülmüştü.

"Ne..." Erin boğazı çatlayınca temizledi. "Neydi o şeyler?"

Apliklerden birinin altında metal bir fiçı vardı. Erin, Jaxor'an'ın kenarından sarkan fincanı alıp fiçının içine sokmasını ve balmumuna benzeyen, sarı renkli ve yanardöner yağla parıldayan bir şey çıkarmasını izledi. Balmumu kabını fiçıya geri bırakmadan önce onu her iki aplikteki alevlere yedirdi.

Sonra ona döndü, ikiz ateşleri yanar halde bıraktı ama meşaleyi tünel duvarına dayayarak söndürdü. Kadının gözyaşları yüzünde kurumuş çizgiler halindeydi ve adam onu -şaşırtıcı bir şekilde nazikçe- hovercrafttan çekip belinden tutarak taş zemine indirdi.

"Kekevir," diye cevap verdi. "Ateşler her zaman akşam karanlığından sonra yakılmalıdır."

Korkunç yaratıklar hakkında söylediği tek şey buydu. Erin gözlerini parlak ışıklı tünel girişinden ayırmadı. Işğın ulaşamadığı karanlık yerlere yeterince derin baktığında, onların beyaz, ürkütücü gözlerinin parıltısını gördüğünü sandı. Ürperdi ve kendini başka tarafa bakmaya zorladı.

"Neredeyiz?" diye sordu sonra, sesini fısıltı düzeyinde tutarak. Sanki çok yüksek sesle konuşursa, o canavarlar tünelden fırlayıp ikisini de yutacakmış gibi.

Jaxor'an onu inceliyordu. O mavi gözler parlıyordu.

"Benim evim."

Erin keskin bir nefes aldı. "Burada mı yaşıyorsun? O *şeylere* bu kadar yakın mı?"

"*Kekevir* sahip olunması gereken iyi bir kaynaktır, eğer onlarla dolup taşmadıysanız." *Kaynak mı?* diye düşündü, inanamayarak. Başını başka yöne çevirdi ve yürümeye başladı. "Gel."

Başka ne seçeneği vardı ki?

Elleri hâlâ bağılyken kayalık zeminde beceriksizce ilerleyerek onu takip etti. Jaxor'an onun önünde yürüyordu ve arkasındaki tüneldeki yaratıkları düşününce ensesi diken diken oldu. Neredeyse önde olmayı tercih edecekti, sadece Jaxor'an'ın koruma olarak arkasında olması için bile.

Önlerinde geniş bir mağara ağızı vardı, başka bir tünel değil. Hovercraft'ı indirdiği yerden çok uzakta değildi ve ötesinde her ne varsa oradan içeri sızan donuk bir ışık vardı. Onun 'evi' olduğunu varsaydı.

Ama mağaranın ağızından çıktıklarında, karanlıktan dolayı pek bir şey göremedi. Solunda bir yerde akan suyun sesini duydu ve yapıların gölgelerini gördü.

Ancak fark ettiğı şey, bir tür geniş kraterin içinde olduklarıydı. Dağın duvarları onları çevreliyordu ve Erin boynunu yeterince geriye uzatırsa duvarların tepelerini seçebiliyordu. Yukarıda, bulutlar ve gölgelerle kaplı gece göğü geri yansıyor ama Erin hafif bir esintinin yanaklarını okşadığını hissetti ve kraterin içinden ısılık çaldığını duydu. Mağara ağızı ve hemen ötesindeki *kekevirlere* bulunduğu karanlık tünel dışında her taraftan korunuyorlardı.

Ama Erin kendini güvende hissetmiyordu. Korunduğunu hissetmiyordu.

Kendini kapana kısılmış hissetti. Yorgun ve duygusal olarak tükenmiş hissediyordu. Tek yapmak istediğı uyumaktı. Tek istediğı Jake ve Ellora'yı görmektir. Tek istediğı tekrar normal hissetmektir.

Jaxor'an'ın geniş sırtına bakıyor ve son birkaç günde olanları düşünüyordu... Erin bir daha kendini 'normal' hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"I ...Sanırım bir tür anlayışa varmamız gerekiyor." Sesi sessiz ama inatçıydı. Jaxor hareketsiz kaldı, bakışları ana üssünün üzerinde geziniyordu.

başiboş *kekevir* için. Tünel girişinin üzerinde gözle görülemeyen bir kalkan vardı, birkaç rotasyon önce rastladığı eski, kullanılamaz bir hovercrafttan devşirilmişti. Ancak bazen üzerindeki güç kesiliyor ve cesur bir *Kekevir* geçip gidiyordu. Arıza emniyeti olarak metal bir kapı yerleştirmek istiyordu ama henüz bunu başaramamıştı.

Hiçbir şey görmeyince, hiçbir şey hissetmeyince omuzları hafifçe gevşedi, karnına bir rahatlama yayıldı. Güvendeydi. Kız buradaydı. *Mevirax* onun izini bulamamıştı. *Kekevir*, sık sık olduğu gibi kalkan arızalanırsa ateşin yardımıyla gece boyunca kesinlikle geride tutuldu.

Evinin duvarları arasında nihayet kendini *istikrarlı* hissediyordu. Hissedebileceği kadar istikrarlı.

"Uykuya ihtiyacım var, *rixella*," diye homurdandı. Üç-dört saattir uyumamıştı.

"Ve bunların çıkarılmasını istiyorum," dedi. Ona döndüğünde, incelemesi için bağlı ellerini tuttu. Bileklerinin etrafındaki kırmızı izleri görünce içinde bir şeyler sıkıştı. Tuniğinin parçalarını sıkıca bağlamıştı ve bunlar narin cildini yıpratıyordu.

Hissettiği hoşnutsuzluğu görmezden geldi. Uyuması gerekiyordu, böylece net bir şekilde düşünebilecekti; onun hakkında, *Mevirax* hakkında, bundan sonra ne *yapacağı* hakkında. Yemek yemesi gerekiyordu. Plan yapması gerekiyordu. İhtiyacı olan...

Hırlayarak ondan uzaklaştı.

"*Nix*, kalıyor."

Jaxor ondan sadece iki adım uzaklaşmıştı ki kadının sesi onu durdurdu.
"Senin için ne olduğumu biliyorum."

Yumrukları iki yanında sıkılaştı, pençeleri derisini sıkıştırdı. Luxirianlar hakkında, içlerindeki canavarlar hakkında, çiftleşme gelenekleri hakkında ne kadar şey bildiğini merak etmişti. Dünya adlı bir gezegenden gelen bir türdü - Dördüncü Çeyrek'te, ona neredeyse akıl almaz bir uzaklıkta. Ama Luxirian kristallerinin yardımıyla, imkânsız bir mesafe değildi. *Mevirax* bunu görmüştü.

Kendi kan kardeşinin insan eşine bağlandığını görmemiş olsaydı, farklı bir türe bağlanmanın mümkün olduğuna inanmazdı. Sonra diğer Elçiler de insan eşlerini buldular. Jaxor o insanları bizzat görmemişti ama en son bir ileri karakola gittiğinde dedikoduları duymuştu.

Kader'in her zaman bir planı vardır. Kaderler Luxirian soyunu devam ettirmek için insan dişileri seçmişti. Kaderler Baş Lider'i ve onun altındaki Elçileri seçerek belli bir gelecek yaratmışlardı. Bunu sadece kesin değil, aynı zamanda *güçlü* de yapmışlardı. Luxirian tarihi sonsuza dek değişecekti.

Koşullar değişmişti. Bu çok açıktı. Ama Kader neden *Jaxor*'a bir insan eş vermişti?

Jaxor dişiye döndü. Altın saçlı kadın -Kristal olduğunu tahmin ediyordu- ona *Erin* diye seslenmişti. Dün sabah ikisini de Altın Şehir'den götürdükten sonra bu ismi defalarca duymuştu ama şimdiye kadar onun ismini kabul etmemişti.

Erin.

Rixella'nın ona daha çok yakıştığını düşündü, özellikle de bakışlarında yakıcı bir ateş yanmasına rağmen rahat bir ifadeyle ona baktığı için. Onu izlediğini görünce çenesi hafifçe kalktı. Dudakları aralandı. Boğazının dibindeki küçük oyuk yutkunduğunda sallanıyordu.

Farkına vardı. O da bundan etkilenmişti. *Onun* tarafından.

Nabzının hızlanmasını görmezden geldi. Aletinin bu bilgiyle daha da kalınlaşmasını görmezden geldi. Derisinin altında akan, kükreyen kanı gibi sıcak olan karanlık, kötücül ihtiyacı görmezden geldi.

Jaxor ona dokunana kadar ona doğru adım attı. Kızın bunun bir uyarı olduğunu anlamasını umuyordu.

"Benim için ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu. "Esirimden başka?" Gözünü bile kırpmadı. Sadece "Ben senin eşimim." dedi.

"Emin görünüyorsun," diye mırıldandı ve elini onun boynunun arkasına dolamak için uzandı. Temas anında kadının nefesi kesildi. Adam onu daha yakına çekerek kokladı. Yeterince yakından dinlerse, boynunda titreyen nabızla aynı anda göğsünde gürleyen kalp atışlarını duyabileceğine yemin etti.

"Değil mi?" diye sordu, sesi kısıktı.

Jaxor durdu. Onun gözlerini yakaladı ve sesi sabit ve güçlü olsa da, *orada* belirsizliği gördü. Yorgunluğu. Korkuyu. Güçlü bir duruş sergiliyordu ama içten içe savunmasızdı. Yumuşak. Bunu ne kadar kolay düzeltebilirdi. O zihnin içine ne kadar kolay girebilir ve onun farklı bir şey düşünmesini sağlayabilirdi.

Eli kızın boynunun arkasına dolandı.

"Öylesin," diye onayladı, gerçeği inkâr etmek için hiçbir neden görmüyordu. Bu çok açıktı.

Gözünü kırpmadı. "Yine de bizi o erkeklere vermeyi planlıyordun, değil mi? Neden?"

Jaxor neredeyse gülüyordu. Ve o zamandan beri hiç gülmemişti... hatırlayamıyordu.

Neden?

Ana üssünde başka bir ses duymak garipti. Orada çok uzun süre yalnız yaşamıştı. Bu yabancı bir duyguydu -bir başkasının yakınlığı- hem arzuladığı hem de nefret ettiği bir duyguydu.

"Uykuya ihtiyacım var," diye tekrarlayarak onu ana sığınağına götürdü. Üssü büyük ve genişti ama o kraterin içine doğru tünel açan mağaralardan birinde uyuyordu. Mağara büyük değildi ama soğuğa karşı kürklerle kaplanmış ve açıklığı sürgülü bir kapıyla kapatmıştı.

Şimdi o kapıyı açtı, hemen dışarıda tuttuğu fenerlerden birini kaptı ve yaktı. Bir eliyle feneri tutarken diğer eliyle de Erin'in ensesini tutarak içeri girdi. Mağara, Jaxor'un çömelmeden ayakta durabileceği kadar uzun ve uyku alanı ile acil durum deposu -su kabakları, kurutulmuş etler, soğuk mevsim giysileri- ve bir avuç silahı olarak ikiye katlayacak kadar genişti.

Fenerini odayı aydınlatacak şekilde içeriye yerleştirdi ve kapıyı arkalarından sürgüleyerek güvenli olduğundan emin oldu. Yaşadığı zamanlardan kalma paranoya

Mevirax son beş rotasyonda onu hâlâ terk etmemişti. Muhtemelen en iyisi buydu.

Erin mağaranın zeminine serilmiş kürkleri gördüğünde onun dokunuşuyla kaskatı kesildi. Onun ne düşündüğünü biliyordu ama korkularını yatıştırmak için zahmet etmedi. Başka herhangi bir erkek onu yatıştırabilirdi, özellikle de söz konusu olan kader arkadaşı ise. Dışisinin korkularını yatıştırma dürtüsünü şimdi bile içinde, derinlerde hissediyordu.

Onu serbest bıraktı ve kürklere doğru itti. Kaybını hemen hissetti, onunla olan temasını kaybetmişti. Bunu zihninden uzaklaştırarak kapının yanına çöktü ve feneri yanık bıraktı. Gece boyunca yanacak kadar yakıtı olduğundan emin oldu. Karanlığa uyanmaktan daha çok nefret ettiği bir şey yoktu. Çünkü o zaman o yeri hatırlayacaktı.

Erin hâlâ ayakta idi ve seyahat çantasını omuzlarından indirip boş bir köşeye atarken onu izliyordu. Sırt üstü uzandığında yere serdiği kürkler çıplak bedenini gıdıklıyordu. Loş ışık mağara duvarlarına derin gölgeler düşürüyordu. Gölgesi bir kez bile hareket etmedi.

"Uyu, kadın," diye mırıldandı, derin, uyuşturucu bir uyuşukluk göz kapaklarını çekiştirmeye başlamıştı bile.

Bir dakika sonra uyudu.

JAXOR boğazında tırtıklı bir bıçakla uyandı.

Dostumun yakınındaki düşman, diye düşündü hemen.

İçgüdüleriyle hareket ederek bıçağın sapına bağlı bileği yakaladı, zihni hâlâ derin bir sis içindeydi. İrkilmiş bir soluk sesi duydu. Pürüzsüz deriye dokunduğunda ve narin kemikleri fark ettiğinde homurdandı, kalbi durdu, tutuşu gevşedi. Sarsıntılı hareketleri bıçağın boynuna saplanmasına neden olmuş, Luxirian derisinin kalınlığına rağmen ince bir kan çizgisi ortaya çıkmıştı.

Bakışları üzerinde diz çökmüş olan Erin'e kaydı. Bağları kesilmişti. Gözleri kocaman açılmıştı ama dudakları sert bir çizgi halindeydi.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye homurdandı. "Seni öldürebilirdim!"

Öfke ve korku dolu farkındalık ellerinin titremesine neden oldu. Basit bir parmak hareketiyle onun kemiklerini kırabileceğini fark ettiğinde kalbi gümbür gümbür attı. Kırmak üzereydi! *Vrax!*

"Altın Şehir'e geri dönmek istiyorum," dedi ona, sesi hafifçe nefes nefese çıkmıştı. Korkudan mı? "Beni geri götüreceksin."

Jaxor'un bakışları daraldı ve çenesini eğerek boğazını ona doğru açtı. "Yapmayacağım, o yüzden şimdi boğazımı kesebilirsin, *Rixela*."

"Yapacağımı düşünmüyor musun?" diye fısıldadı ona bakarak. Jaxor artık zihni uyandığından bulundukları konumu not aldı. Ne kadar zamandır uyuyordu? Kapının aralığında dışarıda havanın hâlâ karanlık olduğunu gördü. Hâlâ yorgun hissediyordu, enerjisi tükenmişti. Bir saatten fazla uyumuş olamayacağına karar verdi.

Ve küçük eşi çoktan hafiyelik yapmaya başlamış ve dükkanlarında kendine bir silah bulmuştu. Onun bir silah alacağını ya da kendisine karşı kullanacağını düşünemeyecek kadar yorgundu. Bir daha yapmayacağı bir dikkatsizlik.

Onun yanında diz çökmüştü, dizleri kürklere gömülmüştü. Çıplak kalçalarının üst kısmı koluna baskı yapacak kadar yakındı. Jaxor onu kolayca ters çevirip bıçağı onun elinden kurtarabilirdi ama kadının ne yapacağını merak ediyordu.

Ona cevap vermedi. Onu teşvik etmek için, bacaklarına en yakın olan elini sol uyluğundan yukarı doğru uzattı. Teni sıcak, yumuşak ve esnekti. Onu sertçe kavradı, daha yakına çekti, şaşkın nefesini duymazdan geldi. Eli amcığına sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Hayal kırıklığı içini parçaladı. Gerginlik boynuzlarının uçlarından ayaklarının sertleşmiş tabanlarına kadar uzanıyordu.

Uyku odası sessizdi. Fener titriyordu. Gözleri geniş ve yumuşaktı ve Jaxor garip bir şekilde onlara sonsuza dek bakabileceğini düşündü.

"Neden sen de diğerleri gibi olamadın?" diye fısıldadı. Sonra kaşları çatıldı, sanki kendi sözlerini anlamamış gibiydi.

Adamın eli kadının üst baldırında kasıldı, şaşırdı, rahatsız oldu, sorudan korktu. Çünkü onun ne demek istediğini tam olarak bildiğini düşünüyordu.

"Nazik olmamı mı diliyorsun?" diye mırıldandı. "Nazik bir canavar olmamı ve sana tamamen aşık olmamı mı diliyorsun?" Boynunu bıçağa daha da bastırdı, yattığı yerden kalkmaya başladı ve onu tutuşunu hafifletmeye zorladı. "Boğazıma bıçak dayamış taleplerde bulunan sensin, *luxiva*."

Luxiva. Kaderli olan.

Alaycı bir şekilde kullandı ve kızın bu kelime karşısında irkildiğini gördü. Yani ne anlama geldiğini biliyordu. Adamın kutsal bir kelimeyi nasıl şakaya dönüştürdüğünü duymuştu. Jaxor bir an için kendini suçlu hissetti. Sonra kararlılığını pekiştirdi.

"Ya kesiği yap ya da bıçağı *boğazımdan çek!*" diye hırlarken sesi sertti.

Böylesi daha iyiydi. Kader'in hükmüne boyun eğmezse, onsuz yaşamak daha kolay olacaktı. *Mevirax*'la yaptığı anlaşmayı hâlâ yerine getirebilirdi. Hâlâ aşığı güvence altına alabilirdi. Hâlâ intikamını alabilirdi.

Bunu yapmak istiyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Eli titriyor, bıçağı titretiyordu. Bakışlarıyla ona meydan okudu. Belki de ona yalvarıyordu.

"Fark etmez," dedi sonunda sessizce, gözlerini ondan kaçırarak. "Zaten senin gibi birini asla seçmezdim."

Sözler canını yaktı ama Jaxor onlara tepki vermedi. Seçme şansını olsaydı kimi seçerdi? Kadın bıçağı onun yanına fırlatıp elinden kayarken bu soruyu düşünmekten kendini alamadı.

Daha çok kardeşime benzeyen bir erkek, diye sonuca vardı, bunun farkına varmasıyla ortaya çıkan kıskançlığı görmezden gelerek. Dengeli biri. *Aklı başında.* Bıçak zoruyla tartışmaktan zevk almayan biri. Ona iyi davranabilecek, ne pahasına olursa olsun onu koruyacak biri.

"Beni bir daha asla bağlama," diye omzunun üzerinden savurdu. Bakışları artık çıplak olan bileklerinin etrafındaki kızarmış izlere kaydı. O bile bu görüntüden nefret edecek, İçgüdüünden gelen rahatsızlığı hissedecek kadar terbiyeliydi.

Bir hırıltıyla arkasını dönüp kapıya baktı.

Ondan nefret etse daha kolay olurdu. Bu şekilde, en azından hayal kırıklığına uğramazdı.

ALTINCI BÖLÜM

I Erin'in ertesi sabah uyandığında aklına gelen ilk tutarlı düşünce '*ben böyle değilim*' oldu. Dün gece ona geri döndü ve ince kürklerin üzerine uzanıp mağara duvarının grisine bakarken utanç yanaklarını renklendirdi. Aslında Jaxor'an'ı bıçakla tehdit etmişti. *Bıçakla*. Onun kanını akıtmıştı. O da blöfünü gördü.

Ancak bir parçası bunun bir blöf olup olmadığını merak ediyordu. İçinde bir *şeyin* yükseldiğini hissetmişti. Normal öfkeden daha güçlü ve daha tüketkendi. Buna öfke diyebileceğinden bile emin değildi. Bu daha derin, daha şiddetli bir şeydi. Onu korkutmuştu. Onu heyecanlandırmıştı.

Bunu onun içinden çıkarmış, onu ikna etmişti.

Gözlerini ovmak için titreyen elini kaldırdı ve arkasına bir göz attı, ancak Jaxor'an'ın gittiğini ve ağır kapının altındaki ince çatlaktan gün ışığının sızdığını gördü. Yerinden doğruldu, ağzı kurumuştı ve açlıktan midesi kasılıyordu.

O böyle değildi. Sakindi. Her zaman *sakin* bir insan olmakla övünürdü. Mantıklı, makul. Kontrollü.

*Belki de ilk başta düşündüğümden daha çok anneme benziyordum*dur, diye düşündü, boğazındaki yumruyu yutkunarak geçiştirdi, göğsünde korku yükseldi.

Gözleri dün gece bıçağı fırlatıp attığı yere gitti ama bıçağın yerinde olmadığını gördü. Kapının dışında bir şeylerin çınladığını duydu. Erin kısa bir an için Jaxor'an'ın onu içeri kilitleyip kilitlemediğini, elleri artık bağlı olmadığına göre buranın onun hapishanesi olup olmayacağını merak etti.

Bileklerini ovuşturarak, şaşırtıcı derecede ağrıyan kaslarını görmezden gelerek kürklerin üzerinden kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Kilit değil sürgü vardı ve

Kapıyı kaydırarak açtığında, kapı mühürlenmemişti ve direnmeden itti.

Donuk ve gri olmasına rağmen ışık kör ediciydi. Gözlerinin alışması biraz zaman aldı ve alıştığında durdu, sadece etrafındaki bir üs olarak tanımlanabilecek şeye baktı.

Kraterin içinde yer alıyordu. Sığ bir çanak gibi içbükey bir şekli vardı, kenarları ortaya doğru hafifçe eğimliydi. Yine de dağlar krateri ve ötesini çevreleyerek etrafında yükseliyordu. Krater daha küçük olsaydı klostrofobik hissedebilirdi ama geniş, ferah ve şaşırtıcı derecede düzenliydi.

Erin her şeye aynı anda bakmayı denemek istedi ama bu onu bunaltacaktı. Bu yüzden titreyen bakışlarını kasıtlı olarak yavaşlattı ve küçük dozlarda aldı. Önce dün gece indikleri tüneli, o korkunç yaratıklara giden tüneli kontrol etti. Sağ tarafta, karanlık ve küçük bir tünel vardı ve sadece ona bakmak bile yaratıkların çığlıklarını hatırlayarak sırtından aşağıya doğru ürpermesine neden oldu.

Sonra, Jaxor'an'ı aradı. Onu sol tarafta, sığ bir gölete doğru süzülen ince bir şelalenin yanında gördü. Suyu özlemle baktı, umutsuzca banyo yapmak istiyordu, sonra bakışlarını erkeğe çevirdi.

Onu görünce kalbi göğsünde güm güm attı ama vücudunun ona verdiği tepkiyi görmezden geldi. Adam metal bir kovayı düşen suyla doldururken onu izliyordu, göğsü ve saçları spreyden sıırıslam olmuştu. Bir gece önce ne kadar *pervasızca* davrandığını bir kez daha hatırladı.

Şelale krater üssünün batısındaydı, ulaşması muhtemelen birkaç dakikasını alacak kadar uzaktı. Gözlerini Jaxor'an'dan ayırabildiğinde, aralarında uzanan her şeyin üzerinde gezinerek tanıdığını düşündüğü her şeyi katalogladı.

Kuzeyde, ona kahve telvesini hatırlatan koyu renkli, zengin toprağı olan dikdörtgen saksılarda ekinler yetişiyordu. Çivit rengi sarmaşıklar kraterin kuzey yamacına doğru kıvrılarak uzanıyor, neredeyse kratere kusursuzca karışan dağa ulaşıyordu. Sadece renklerine bakarak üç farklı ürün olduğunu tahmin etti ama Luxirian bahçeciliğı hakkında ne biliyordu ki?

Ekinlerin yanında, kuzeybatıda, silah ya da belki de metal parçalara benzeyen bir dizi sandık ve stok vardı.

Kraterin ortasına doğru, Altın Şehir'dekilere benzer büyük bir ateş çukuru ve üzerinde bir şeyler kızartılan metal bir şiş vardı,

tükürük kendi kendine dönüyor.

Doğuda, tünelin yakınında, üzerinde şanssız, bej renkli bir yaratığın derisinin gerili olduğu bir tabaklama rafı vardı - gerçi itiraf etmek gerekirse, kürk inanılmaz derecede yumuşak görünüyordu. Çok uzakta olmayan bir yerde, sarkan et parçalarıyla dolu iki raf daha vardı.

Erin etrafa saçılmış çok sayıda fener ve meşaleyi fark etmekten kendini alamadı. Geceleri üssün her santimini görebilmek için yeterli ışık olurdu. Ayrıca çeşitli sandıklar da vardı ama çoğu kapalıydı, bu yüzden amaçlarını anlayamadı.

Üssün birkaç büyük bölümünde hiçbir şey bulamamıştı. Tünel girişine doğru uzanan makara sistemi gibi. Ya da sık sık zemini kaplayan yuvarlak metal levhalar -toplamda üç tane saydı.

Son olarak, göremediği gökyüzüne doğru boynunu kaldırdı. Üzerlerinde dağların tepelerini maskeleyen yoğun bir sis tabakası asılıydı. Yüksekte mi yoksa yer seviyesine yakın mı olduklarını merak etti. Emin olamıyordu ve bu biraz rahatsız ediciydi.

Jaxor'an, uyuduğu mağaradan kısa yokuştan aşağı inmeyi başarırken ona yaklaşıyordu. Mağaranın girişinde merdiven gibi yerleştirilmiş küçük, pürüzsüz, yuvarlak taşlar vardı. Erin Jaxor'an'a baktı, içinde ne olduğunu bilmesine de metal bir varilin yanında durdu.

Yeterince yaklaştığında, dün gece boynunda açtığı ince kesiğe baktı ve yutkundu. Onun ne kadar vahşileştiğini, ne kadar yoğunlaştığını hatırladı. Onun üzerine çömeldiğini, bıçağı aşağı bastırdığını ve uyarı için kalçasını nasıl kavradığını, parmaklarının seksinden sadece bir fısıltı uzakta olduğunu hatırladı.

Gün ışığında, Erin utanç, kafa karışıklığı ve özlem hissetti. Çünkü dün gece bir parçasının *kıvılcımlandığını* sessizce kendine itiraf edebiliyordu. Bunu başka nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Adamın içinde yaratabileceği alevden hem korkuyor hem de merak ediyordu.

"Dün gece seni kestiğim için özür dilerim," dedi sessizce, gözlerini kaçırmak istese de onun gözlerini tutarak.

"Nix, sen kadın değilsin," diye cevap verdi.

Adamın sözleri göğsünde inançsızlığın yükselmesine neden oldu ve ona bakarken neredeyse tükürüyordu.

"Sanırım beni biraz daha kesmek isterdin," diye mırıldandı, parmakları boğazının dibindeki çizgiyi izlemek için yukarı çıktı. Parmaklarını bıraktığında

onun baktığını gördü.

"Özür dilemeye çalışıyorum, Jaxor'an," diye karşı çıktı, şimdiden sinirlerinin yükseldiğini hissediyordu. Bu uzaylı erkekte çılgılık atma isteği uyandıran şey neydi?

Onun sözleriyle duruldu, gözleri aniden keskin ve keskindi.

"Bana öyle hitap etme," diye tısladı. O konuşana kadar, ilk kez onun adını kullandığını fark etmemişti bile.

Yanakları yandı ve "Bu senin adın, değil mi?" dedi.

"Sadece *Jaxor*," diye ısırdı ve ondan uzaklaşıp kuzeye, ekinlerine doğru yöneldi, su kovası hâlâ elindeydi. Bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Erin onun peşinden gitti. "*Kimsin* sen?"

Ona okunamayan bir bakış fırlattı. Adam yürürken siyah saçlarından şelalenin suyu damlıyordu ve kadın ayaklarının altındaki pürüzsüz kaya parçalarının üzerinde oluşan küçük bir su birikintisine bastı.

Ekinleri yükseltilmiş bir yataktaydı ve kovadaki suyu en yakınındakinin üzerine dikkatlice dökerek toprağı zifiri bir karanlığa büründürmesini izledi.

"Jaxor," dedi sonunda, dakikalar sonra, toprağın çiçek açıp kararmasını izlerken. "Bilmen gereken tek şey bu."

Adından tek bir hece çıkarmanın neden bu kadar önemli olduğunu ya da bunu duyduğunda neden öfkesinin yükseldiğini bilmiyordu ama Luxirian kültürü hakkında ne biliyordu ki? Neredeyse hiçbir şey.

Erin o gün bu konuda onunla bir yere varamayacağını hissetmişti.

Yine de onun hakkında bildiklerini listeledi.

"Tamam, o zaman boşlukları kendim doldurmam gerekecek sanırım," diye mırıldandı sessizce.

"Boşluklar mı?"

Onun hakkında bildiği şeyleri parmaklarının ucuyla saydı: "Altın Şehir'deki Büyükelçi'yi tanıyordun. Altın Şehir'deki Büyükelçi terasındaki gizli geçidi biliyordun. Yine de belli ki uzun zamandır burada yaşıyorsun." Gözleri adamın göğsüne kaydı. "Ve sen, meme uçlarını deldirmişsin, bu da savaşçı eğitimini bitirdiğin anlamına geliyor."

Ama tanıştığı savaşçıların hiçbirine benzemiyordu. Ne muhafızlarına ne de arkadaşlarının dostlarına. Jaxor'an-Jaxor-farklıydı. Bunu ona kendisi söylemişti.

Peki kimdi o? Ve bir zamanlar Luxirian toplumuna entegre olduğu apaçık ortadayken neden bu kadar uzakta yaşıyordu?

"Bir karakoldan mısın?" diye sordu, ama cevap vermeyeceğini bildiği için çoğunlukla kendi kendine sordu.

Hırladı ama sesi bir uyarıya benzemiyordu. Daha çok *ilgi* gibi görünüyordu.

"Ama burada yaşıyorsanız, bir noktada o karakoldan ayrıldığınızı varsayıyorum." Aklına başka bir düşünce geldi ve yutkundu. "Ya da... kovuldun."

Jaxor ona sırtıttı. Diğer Büyükelçi'nin hovercraft'ını ilk kaçırdığında da benzer bir gülümseme görmüştü. Neşeden yoksun, karanlık bir gülümsemeydi bu. Neredeyse alaycıydı.

"Sana zaman kazandıracağım, dişi," diye gürledi, göz hizasına gelecek şekilde çömeldi ve mavi gözlerindeki gümüş benekleri gördüğünde nefesi kesildi. "İkincisiydi."

Sürgün mü *edildi*? diye sordu.

"Ne... Tam olarak ne için kovuldun?"

"Çok fazla konuşuyorsun," dedi, sırtışı kaybolmuş ve kızgınlığı yeniden ortaya çıkmıştı.

Sabır, dedi kendi kendine, derin bir nefes alarak. Jaxor vahşi bir köpek gibiydi. Evcilleşmemiş, biraz vahşi ama içinde iyi bir şeyler olduğuna inanmak zorundaydı. İnanmak *zorundaydı*. Yoksa bu *onun* için iyi şeyler anlamına gelmezdi.

Belki de sadece zamana, sabra ve nazik bir dokunuşa ihtiyacı vardı. Erin çocuklarla çalışıyordu. Sabırlıydı ve nazikti. Bilmediği tek değişken zamandı. Ne kadar zamanı vardı? Ve neyden önce?

Nazik, diye hatırlattı kendine. Sonra yüzü alevlendi çünkü dün geceyi hatırladı. Elleri bıçağın sapını hatırlar gibi sıkıştı.

Boğazını temizleyerek taktik değiştirmeye karar verdi.

"Acıktım," diye mırıldandı. Kaşları birbirine çatıldı. Sözcüklerini dikkatle seçti. "Beni besleyecek misin?"

Bir an için onu izledi. Soğuk ve mesafeli görünen biri için, yüz hatlarındaki ince duyguları izlemek büyüleyiciydi. Görünüşe göre evinde kendini unutmuştu. Üzerinden dalga dalga akan soğuk kayıtsızlığa rağmen burada daha rahat görünüyordu.

Jaxor'un tepkisi ona bilmesi gereken şeyi söylüyordu... Jaxor'un derinlerde bir yerde, daha önce karşılaştığı erkeklerden pek de farklı olmadığını.

Luxiria. Bilinmeyen nedenlerden ötürü, Erin onun İçgüdüsünü uyandırmıştı ve kabul etmek istese de istemese de ona karşı derinlerde bir ilgi duyma dürtüsü vardı.

Yüzünü kaplayan şaşkın utanç ona da aynı şeyi söylüyordu. Öyle değil mi? Erin'in bir parçası az da olsa rahatladı.

Erin bir 'sıfırlama' düğmesi olmasını diledi. Son birkaç günü sıfırlamaları gerekiyordu. Ama belki de güven inşa etmek ihtimal dışı değildi. Eğer onu hâlâ ormandaki o erkeklere vermeyi planlıyorsa, o zaman kararını etkileyebileceğine, fikrini değiştirebileceğine inanmak zorundaydı.

Bu onun tek umuduydu. O zamana kadar, gece geç saatlerde bıçaklı tehditler yok. Artık öfke patlamaları ve tartışmalar olmayacaktı. Eğer 'eş' kartını oynaması ve onun içindeki İçgüdüğü harekete geçirmeye çalışması gerekiyorsa, bunu yapacaktı. Ve bu küçük manipülasyondan dolayı suçluluk duymayacaktı. Bunu reddetti.

"*Tev*," diye mırıldandı, sesi çakıl gibiydi, sanki bir şeyler ters gidiyormuş gibi göğsünü kısa bir süre ovuşturdu. "Seni besleyeceğim, dişi."

YEDİNCİ BÖLÜM

"W

"Kurutulmuş *kekevir* etinden bir yudum aldıktan sonra sordu. Jaxor onun narin boğazının sallanışını izledi, arzusu karnında sıkılaştı.

Vrax, dönüşümlü gibi görünen bir süre boyunca bir dişiyle çiftleşmemişti. En son *Mevirax*'a yaptığı ziyaretlerden birinde Lakor adında bir dişiyle çiftleştiğini hatırlıyordu. Her şey değişmeden önce. Bu ne zamandı? Yoksa ileri karakollara yaptığı ziyaretlerden birinde miydi?

Hatırlamaya çalışırken kaşları çatılmış olsa da, bakışlarını ateş çukurunun karşısında oturan insan dişisinden hiç ayırmadı. Yarın *kekevirleri* itlaf etmeyi planlıyordu. Yakında taze etleri olacaktı.

"Kim kimdi?" diye cevap verdi, ne sorduğunu gayet iyi bilmesine rağmen onun dilinde kelimeleri karıştırıyordu.

"Kim olduğunu biliyorsun," diye meydan okudu, ama sesi düzgün ve hafifti. Çok fazla konuştuğunu düşünse de sesini beğendiğini fark etti. Bu kadar çok konuşmaya alışık değildi. Lakor ya da yattığı diğer *Mevirax* kadınlarından herhangi biri bu kadar çok konuşmuş muydu?

"*Mevirax*," dedi.

Rixella, diye düşündü, neredeyse öfkeyle, sanki gerçekten bir büyücüymüş ya da onun üzerinde bir gücü varmış gibi kelimenin kendisinden çekildiğini fark etti.

"*Mevirax*?" diye tekrarladı, kısa bir an için alt dudağını dişledi. Donuk, beyaz dişleri parladı ve Jaxor farkında olmadan ona doğru eğildi, büyülenmişti. Kaşlarını çatarak kendini geriye yaslanmaya, yenmemiş yemeğine bakmaya ve ondan uzaklaşmaya zorladı.

Bakışları tekrar onu aramadan önce sadece birkaç dakika dayandı. "Bu karakollardan biri mi?" diye sordu.

Jaxor boğazının arkasından bir ses çıkardı. "*Nix*." Sanki cevap kendisinden çekilip alınmış gibi *tekrar* mırıldandı: "Onlar bir halk. Buradan çok uzaktalar."

O kadar da uzak değil, diye düzeltti zihni. Artık Jaxor Cruxan'ın hovercraft'ına sahip olduğuna göre, *Pevrallix* Mağaraları'na tam bir süreden biraz daha kısa bir sürede seyahat edebilecekti. Keşke Cruxan'ın hovercraft'ının çalındığını fark ettiğinde yüzünü görebilseydim diye düşündü.

"Onlar farklı bir Luxirian ırkı mı?" diye sordu merakla.

Jaxor nasıl açıklayacağını ya da neden bunu denemeyi düşündüğünü bilmiyordu, özellikle de *Mevirax*'ın başlangıcı kendi soyuyla bu kadar yakından bağlantılıyken.

"Daha çok seçimle," derken buldu kendini.

Anlamıyordu. Bunu onun yüzünde açıkça görebiliyordu.

Ve Jaxor artık *Mevirax* hakkında konuşmak istemediğini fark etti.

"Crystal ve beni onlara verecek miydin?" diye sordu sonra, onun gözlerine bakarak. Sesi sakın, hatta gerçekçiydi.

"Bu kadar soru yeter, *rixella*," diye homurdanarak ayağa kalktı ve devriyesinde yemek yemeye karar verdi. Bir haftalık yokluğunun ardından her şeyin çalışır durumda olduğundan emin olması gerekiyordu.

"Sadece anlamak istiyorum," dedi, bakışları başka yöne, ateşe kaydı. Hava soğuktu ve Jaxor ilk kez onun alevlere ne kadar yakın oturduğunu fark etti. Utanç ve tedirginlik onu duraklattı. Gözleri kızın çıplak ayakları ve bacakları üzerinde gezindi. *Kokillix* bölgesinde rotasyonun o zamanlarında bir tunikten başka bir şey giymezdi. Bir kez bile şikâyet etmemişti.

Jaxor buna alışkındı. Aslında soğuğu benimsemişti. Ama kız küçüktü ve bedeni yumuşak ve savunmasızdı.

Yutkunarak yedek kürk deposuna gitti. Çok sayıda kürkü vardı, bazılarını bir sonraki ziyaretinde *Kroratax*'ta takas etmeyi planlıyordu. Sandıktan ağır siyah bir post çıkardı. Bu onun en iyi *libellex*'a kürküydü ve *Kroratax*'ta karşılığında çok şey takas edebileceği bir kürktü.

Çenesini sıkarak yumuşak postu okşadı ve sonra onu Erin'e getirdi. Tek kelime etmeden omuzlarına attı ve Erin şaşkınlıktan neredeyse kuru etinin geri kalanını düşürüyordu, kürkleri hızla yakalayıp tuttu.

Sonra Jaxor döndü ve evinden çıkan tek çıkışa doğru ilerledi. Şimdi ikinci çıkış diye düşündü. *Kekevir* yuvasına giden ana tünel, artık bir hovercraft'ı olduğu için, tepesinde sadece tek bir açıklık olduğu düşünülürse, bir taneydi. Ama daha önce, elinde sadece bir kum aracı varken, üssünün doğusunda yerdeki geniş bir delikten erişilen çıkışı kullanıyordu. Bir makara sistemi yardımıyla kendini yer seviyesine indirebiliyor ve ardından dağ geçidinden *Kokillix*'in kıyılarına ve aşağıdaki kum kıyılarına doğru yol alabiliyordu.

"Nereye gidiyorsun, Jaxor?" diye sordu. Onun adını dudaklarında duymak neredeyse bir günah gibi geliyordu.

"Devriyeye," diye homurdandı, ona bakmak için dönmedi, ondan vermek istediğinden daha fazla cevap almasın diye.

Makaraya ulaştığında, aşağıdaki karanlık, serin ve sessiz girişe, açıklığa baktı. Rüzgâr ılık çalarak ona doğru koşuyordu. Jaxor dişlerini sıktı, o tünelde iniş ve çıkıştan nefret ediyordu ama bu gerekliydi. Daha fazla kaynak bulup yaratana kadar hovercraft'ta mümkün olduğunca çok yakıt muhafaza etmek istiyordu.

Girişe yakın bir yerde kılıfında tuttuğu uzun bıçağı aldı ve kalçasındaki yuvaya taktı. En altta başka bir silahı ve önlem olarak içinde erzak bulunan bir saklama sandığı vardı ama uzun süre kalmayı planlamıyordu.

Kendine engel olamayarak, omuzlarındaki kürkleri tutarak ayakta duran ve kaşlarını çatarak onu izleyen Erin'e baktı; kahverengi saçları uzun ve gevşekti, göğüslerinin hemen üzerine dökülüyordu.

Özlem, ihtiyaç ve *haklılık* içinde patladı ve bir anlığına nefesini çaldı. Bu, birkaç gece önce Cruxan'la kavga *ettiğinde*, Büyükelçi'nin tehdit ettiği gibi onu kendisinden almaması için diğer erkeğe karşı savaştığını fark ettiğinde hissettiği duygunun aynısıydı.

Benimki, İçgüdüğü onun içinde böğürdü.

Yine de Jaxor onu *Mevirax*'a verme fikrini hala düşünüyordu. Böylece *Mevirax* onu *onlarla* takas edebilirdi.

Yutkundu, yumrukları sıkılaştı, düşünceyi hırlayarak uzaklaştırdı ve burun deliklerinden derin bir nefes aldı. O anda içini farklı türde bir özlem kapladı. On rotasyondur onunla birlikte olan, kararmış bir şehvet gibi ruhunun derinliklerine gömülmüş bir özlem. Korkması gereken şey buydu çünkü onu beslemek için nelerden vazgeçebileceğinden emin değildi. *Ondan* bile vazgeçebilir miydi?

"Bu dağdan çıkmanın tek yolu şu tünelden geçmek," derken sesi sert, neredeyse şiddetliydi. Başını dün gece indikleri karanlık boşluğa doğru salladı. "İstersen şansını deneyebilirsin. Ama *kekevirler* kan kokusu aldıklarında çok acımasız olurlar."

Kafayı yemiş durumdayım, diye düşündü Jaxor, kadının girişe doğru kayan gözlerini izlerken. Jaxor ilk kez Kader'in kendisi için seçtiği dişi için *üzüldüğünü* hissetti.

"Beni burada mı bırakıyorsun?" diye sordu, sesinin endişeyle yükseldiğini düşündü. Ya da sıkıntıyla.

Ona cevap vermedi. Deliğe atladı ve birkaç metre aşağıdaki metal levhanın üzerine indi - döngüleri önce rastladığı bir enkazdan çıkardığı bir şeydi bu. Makara sistemini tamamlaması neredeyse üç ay döngüsü sürmüştü ama buna değmişti. Kablolar dikey tünelin tüm uzunluğu boyunca uzanıyor ve üssünün *ön* duvarına gömülü sisteme bağlanıyordu. Çok az enerji harcayarak kolayca aşağı inip yukarı çıkabiliyordu.

"Jaxor," dedi onun dikkatini yeniden çekerek. "Lütfen."

Lütfen. Ona yalvarıyor muydu? Ama ne için? Onu terk etmemesi için mi? Ya da gitmesine izin vermesi için mi?

İkisini de yapamazdı.

Ve böylece metal kordonları çekti, karanlığa doğru inerken onu gözden kaybetti.

Canavar, diye düşündü. *Yanlış, yanlış, yanlış*.

Bu düşünceleri de görmezden geldi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Erin donmuş bir halde durmuş, Jaxor'un içinde kaybolduğu boşluğu izliyordu. Jaxor alçalırken kabloların çıkardığı hafif gıcırtiları artık duyamayana kadar dinledi.

Sonra gözleri karanlık tünele kaydı.

Bir parçası onu orada bıraktığına inanamıyordu. Tek başına. O *şeylerin* bu kadar kısa mesafede olmasına. Bir yanı da onu bıraktığı için incinmişti ki bu da başlı başına saçma bir duyguydu. Belki de arkadaşlarının -Kate, Beks, Cecelia, Taylor ve yeni Lainey- hepsinin onlara nasıl düşkün olduğunu, onları nasıl koruduğunu, onlara nasıl değer verdiğini duydukça kıskanıyordu.

Ve Jaxor oradaydı... onu tehdit ediyor, terk ediyor, ondan yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi her fırsatta ona bakıyordu.

Erin sadece birkaç dakikalığına kendine acımasına izin verdi ve başkalarının *umursamak* istememesine neden olan şeyin ne olduğunu merak etti.

Önce babası, sonra annesi... her biri onu kendi yöntemleriyle terk etti ve *birçok* yönden kendi başının çaresine bakmasına izin verdi.

Üvey kardeşleri olan ikizler Jake ve Ellora'nın bu duyguyu asla tatmayacaklarına dair kendi kendine yemin etmişti. Asla. Her zaman onlar için savaşmış, onlara değer vermişti. *Onlar* onun gerçek ailesi, hayatının gerçek aşklarıydı. Ve eğer onları bir daha görmek istiyorsa, Altın Şehir'e geri dönmek zorundaydı. Kendini istemeden bağlı bulunduğu soğuk, huysuz erkekten uzakta.

Aklında çılgınca bir plan şekillendi, tehlikeli ve pervasız. Ama belki de bu onun tek seçeneği idi.

Yutkunurken, şimdi ne yapması gerektiğini düşününce, yediği kuru etin karnında bir kaya gibi hissettiğini fark etti. Jaxor'un ne kadarlığına gideceğini bilmiyordu. *Devriyeye*, demişti, her ne demekse.

Adamın omuzlarına yerleştirdiği ağır kürkleri itti ve ardından adamın indiği karanlık deliğe doğru ilerledi. En azından artık makara sisteminin ne işe yaradığını biliyordu. İçeriye baktığında o kadar karanlıktı ki bir adım uzaklaşmak zorunda kaldı. Dipte hiç ışık göremiyordu ve Jaxor kendini aşağıya indirirken halatların mekanik gıcirtısını artık duymuyordu ama kabloların hâlâ hareket ettiğini görüyordu. Ne kadar aşağıya indiğini bilmiyordu ama umarım bunu hiçbir zaman öğrenmek zorunda kalmazdı.

Derin bir nefes alarak, bu yalnız kalma fırsatını heba edemeyeceğini biliyordu. Bakışlarını hovercraft'ın park ettiği karanlık tünele çevirdi... o yaratıkların yaşadığı yere.

Ateş, diye düşündü çabucak. Jaxor onları uzak tutmak için ateşi her zaman yanık tutmasını söylemişti ve bakışlarını boş üssün etrafında gezdirerek kullanabileceği bir şey aradı. Gözleri tünel girişine en yakın krater duvarına dayanmış bir meşaleye takıldı ve onu hemen kaptı.

Elinde ağır ve pürüzsüzdü. Ateşe götürdü ve ucuna daldırdı, neredeyse anında canlanmasını izledi. Yavaşça tünelin girişine doğru yürüdü, karanlık derinliklere baktı ve önceki geceden ne kadar geriye gittiğini hatırlamaya çalıştı.

Erin'in kalbi göğsünde düzensiz bir ritimle çarpıyordu ama hızlı olmalıydı. Jaxor'un onun gittiğini fark etmesini istemiyordu, aksi takdirde onu bir daha asla yalnız bırakmayabilirdi. Ve yapması gereken şeyi yapmak için onu yalnız bırakmasına ihtiyaı vardı.

İkizleri düşündü ve ayaklarının tünel girişinde ilerlemeye başlaması için tek gereken buydu. Ateş ışığı her derin, karanlık yarığı aydınlatıyordu. Hafif bir tıslama sesi duyduğunda nefesi kesildi, ancak bir an sonra bunun elindeki meşaleden geldiğini fark etti.

Rahatla, dedi kendi kendine. *Ateşler yandığı sürece*.

Tünel hafifçe kıvrıldı ve kendini duvara yaslayarak karanlık köşeden etrafına baktı. Hovercraft'ı gördüğünde içinde bir rahatlama oldu. Sadece birkaç metre öteye park edilmişti. Yukarıdan süzülen gri ışıktan üzerinde bir spot ışığı varmış gibi görünüyordu - Jaxor'un onları içine fırlattığı tek, dikey giriş.

Ve onun yanında da diğer tünel vardı. *Kekevir*'in olduğu tünel.

"Güzel," diye fısıldadı, yan duvarlardaki apliklerin hâlâ parlak bir şekilde kkrediğini, hiçbir yaratığın görünmediğini ya da duyulmadığını gördü. Zekice bir adımla köşeyi döndü ve el fenerini duvara dayadı.

hovercraft'a doğru kayıyordu. Ses çıkarmadan kendini arka tarafa çekti, ayakları soğuk metali buldu.

Bunu yapabilirim, değil mi? Ayağa kalktığında, kontrol paneline doğru yürüdüğünde ve son derece yabancı teknolojiye baktığında sorguladı.

Kuzey Kaliforniya'da yaşayan ve baş döndürücü bir yükseklik ve uçuş korkusu olan ikinci sınıf öğretmeni Erin, Jaxor'u planlarından haberdar etmeden uzaylılara ait bir hovercraft'ı kullanmayı ve hiç görmediği bir gezegenden Altın Şehir'e geri dönmeyi öğrenebilecek miydi?

Böyle düşününce, daha denemeden yenilgiyle omuzları neredeyse çöküyordu. Ama konsolun üzerindeki gümüş bir pedi incelerken, bir tablet ekranı büyüklüğünde ve fırçalanmış çelik renginde mükemmel bir kare, Jaxor'un *kum gemisini* kullanma şeklini hatırladı. Pençeli parmak uçlarından üçünü benzer bir pedin üzerinde gezdirmişti. Yön değiştirdiklerinde, bunun nedeni üzerinde kavisli bir hareket yapmasıydı.

Jaxor'un Erin ve Crystal'ı Altın Şehir'den kaçırmamasından kısa bir süre sonra, kum gemisiyle siyah kum çölünün üzerinde süzülüyorlardı. Jaxor'a ağır bir çuval fırlattıktan sonra arkadan atlayarak kaçmaya çalışmışlardı -kuşkusuz pervasızca bir plan-. Jaxor onları gülünecek kadar kolay bir şekilde kurtarmıştı ama ceza olarak kızın konsolun önünde durmasını sağlamıştı, sırtı önüne dönüktü, şu anda ona karşı duyduğu bariz küçümseme göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede yakındı.

Yapacak daha iyi bir şey olmadığı için kum gemisini yönlendirirken onun ellerini izlemişti. Ama asıl soru *hovercraft*'ın da benzer bir şekilde çalışıp çalışmayacağıydı. Araba kullanmakla uçak kullanmayı karşılaştırmak gibi bir şeydi, değil mi?

Küçük bir nefes verdi, gözleri *kekevir* tüneline kaydı ve apliklerin hâlâ yandığından emin oldu.

Bu alması gereken bir riskti, değil mi? *O* gün oradan pilot olarak çıkmayacak olsa da, en azından kontrolleri ezberleyebilirdi - pad'i, konsolun düzenini, belki de Jaxor dönmeden önce nasıl çalıştırılacağını görme şansını bile yakalayabilirdi.

Bir şeyler yapmak zorundaydı. Parmaklarını oynatarak öylece bekleyemezdi.

Erin keşke dün Jaxor hovercraft'ı kullanırken daha dikkatli olsaymış diye düşündü.

Konsolda hiçbir düğme yoktu, sadece parmaklarını üzerlerinde gezdirdiğinde dokunulduğunda yapışkanlık hissi veren bir malzemedен şeffaf bloklar vardı. Ne zaman

Bir tanesine daha güçlü basmaya cesaret etti, blok dokunulduğunda ısındı ve mavi ışık huzmeleri aniden önünde parladığında şaşkın bir çılgılığı bastırdı, ana hatları çiziyordu - daha yakından baktı, *kaşlarını* çattı - arazi gibi görünüyordu. Bir harita mı?

Kesinlikle bir haritaya benziyordu ama daha önce gördüğü hiçbir haritaya benzemiyordu.

Şeffaf bloğa tekrar güç uyguladığında, blok kayboldu.

Tamam, harita düğmesi, diye düşündü. *İlerleme* var.

Gümüş pedin her iki tarafında üçer tane olmak üzere toplam altı adet açık blok vardı. Biri gitti, beşi kaldı. Parmağı hemen sağdaki bir sonraki bloğun üzerinde geziniyordu. Küçük bir nefes alarak, cesaretini kaybetmeden önce aşağı doğru bastırdı... ama hiçbir şey olmadı.

Sonra bir sonrakine geçti. Yine bir şey olmadı.

Gümüş pedin karşı tarafındakilere doğru ilerleyerek birine bastı ve sonra hovercraft'ın önünden gelen bir şey saçlarını geriye savurunca irkildi. Telaşlı çılgılığı tünelde yankılandı ve nefesini tuttu, hareket etmeye cesaret edemeyerek dinledi.

Kalbi hâlâ göğsünde tekliyor olsa da omuzları gevşedi. Kulaklarına hafif bir uğultu geldi ve hovercraft'ın ön tarafına doğru havanın parıldadığını fark etti. Dudaklarını aralayarak, her neyse ona dokunmak için elini kaldırdı ve parmakları hafif bir dirençle karşılaştı. Bu çok garip bir histi. Elini parıldayan havanın içinde biraz daha ilerlettiğinde, havanın *kalın* olduğunu hissetti.

Bunun bir tür kalkan olduğunu heyecanla fark etti ve aşağıya, bloğa baktı. İçinden mavi bir parıltı yayılıyordu ve-

Solundaki tünelin derinliklerinden tanıdık bir tıslama çılgılığı geldi.

Omurgasına bir ürperti yayıldı, sesle birlikte kanı dondu. Silahı yoktu, meşale dışında kendini savunacak hiçbir şeyi yoktu.

Aptal, aptal, aptal, diye kendi kendini zihinsel olarak azarladı, bloğu el yordamıyla bulup kuvvetle bastırdı. Hafif bir tıslama duyuldu ve havadaki parıltı kayboldu ama Erin bunu fark etmedi bile. Çoktan hovercraft'tan aşağı inmiş ve el fenerini kapmıştı.

Jaxor'un üssüne doğru koşarken *kekevir* tüneline ikinci bir bakış bile atmadı, ayak sesleri kayalık zeminde yankılanıyordu. Sol ayağının altında bir şeyin kesildiğini hissettiğinde ısıracı bir acı duydu ama dudağını ısırды ve aydınlık açıklığa doğru tökezlerken bunu görmezden geldi. Soğuk hava, kayalık duvarlar tarafından korunmayan yanaklarına çarptı.

Gözleri bir gece önce uyuduğu mağaraya, o şeylerden birinin ateş apliklerinin korumasını aşmayı başarması durumunda koruma sağlayabilecek kalın kapıya takıldı.

Aceleyle meşaleyi duvara dayayıp söndürdü ve Jaxor'un onu kullandığını fark etmeyeceğini umarak yerine geri koydu. Hâlâ ondan bir iz yoktu. Gerçi Erin muhtemelen en fazla beş ya da on dakikalığına ayrılmıştı.

Mağaraya doğru koştu, derme çatma merdiveni tırmandı, kapıyı açtı, içeri süzüldü ve ardından arkasından kapattı. Ancak sürgülendiğinde rahatladı ve ciğerlerine hava çekti. Orada durup dinledi ama birkaç dakika boyunca hiçbir şey duymayınca sonunda döndü ve mağaranın arka tarafına oturdu, omurgası sertleşmiş, soğuk taşa doğru eğildi.

Karıncalanma gibi bir acı hissetti ve ayağını kestiğini hatırlayarak ayağını kaldırıp altını inceledi.

Yüzünü buruşturarak kesiğin çok derin olmadığını gördü, ancak tabanında bir kan lekesi vardı.

"Kahretsin," diye mırıldanarak daha fazla kanın akmasını izledi. Jaxor'un bulması için giriş tüneline çıkan bir kan izi bırakmamış olmayı umuyordu.

Yanında, önceki gece Jaxor uyurken karıştırdığı bir sandık vardı. İçinde erzak ve erzak vardı... ve silahlar. Gerçi şimdi karıştırırken bunların yerinde olmadığını gördü. Jaxor dün gece yaptığı numaradan sonra onları saklamış olmalıydı.

Yine de bir deri taze su ve temiz bir bez olduğunu umduğu şeritler vardı. Ayağını suyla durulayan Erin, şu anda yapabileceği tek şeyin bu olduğunu bilerek ayağını nazikçe sardı.

Zihninde hovercraft konsolunun panelini hatırlayarak küçük bir nefes verdi.

En sağda harita var. Soldan üçüncü bir kalkan, diye yutkunarak okudu.

Sonra, yapacak başka bir şey olmadığından, Jaxor'un dönmesini bekledi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

W Jaxor üssüne döndüğünde, dışının ortalıkta görünmediğini fark edince göğsünde bir şey sıkıştı. "Vrax," diye homurdandı, kendini tünelli çukurdan dışarı çekerek

ve yangın yakıtı çuvalını yere fırlattı, yeni kazılmış içeriğin bir kısmı döküldü. "Erin!"

En azından birkaç saattir ortalıkta yoktu. İkiz güneşler çoktan alçalmıştı ve tüm tuzaklarının boş olduğunu ve üssünü yukarıdaki meraklı gözlerden gizlemek için kullandığı kalkan bağlantılarından birinin sahip olmadığı parçalarla değiştirilmesi gerektiğini düşündüğünde kötü bir ruh hali içindeydi.

Şimdi, dışısı hiçbir yerde görünmüyordu ve-

Gözleri ateş çukurunun yanındaki bir şeye takıldı. Kırmızı bir şey damlıyordu. Kan mı? *Onun* kanı.

İçgüdüğü, eşinin yaralandığını ve *öldüğünü* haykırarak panik ve korkuya kapıldı. Bu katıksız panik göğsünü burkarak nefes almasını zorlaştırdı ve başka bir kan lekesi gördüğünde neredeyse aklını kaybedecekti. Görüşü karardı, pençeleri etine saplandı ve izleri uyku odasına kadar takip etti.

"Erin!" diye bağırarak kapıyı çekiştirdi. Kapı içeriden sürgülenmişti ama ağır metali kolayca yerinden söktü. Bir nefes sesi duydu ve onun kokusunu alınca burun delikleri alevlendi.

Büyümüş gözbebekleri karanlık alana alıştığında, gözlerini kırpıştıran ve sersemlemiş Erin'i görünce rahatladı ve başı döndü. Uyuduğunu fark etti, kalbi göğsünde çarpıyordu, nefesi kesilmişti, kapı hâlâ elinin altındaydı.

Mağarayı taradı. Hiçbir şey görmedi, hiçbir tehdit. İçinden garip bir inançsızlık duygusu geçti. Bir parçası, konu ona geldiğinde İçgüdülerini köreltebileceğine inanmıştı. Kader'in çekimine karşı koyabileceğine, zamanı geldiğinde *onunla* savaşılabileceğine.

Kapıyı b ı r a k ı p ona yaklaşırken bile burnunda hâlâ metalik kanın belli belirsiz kokusu vardı. "Jaxor?" diye sordu, gözlerini kapıdan ayırmadan. şimdi gece olmadan düzeltmek zorundayım, ona. "Bu da ne-"

Kürklerin altında yatıyordu ama adam içeri girdiği anda panikle dirseğinin üzerine kalkmıştı.

"Hey!" diye bağırdı şaşkınlıkla, adamın elleri kürklerin altına girip onları bedeninden ayırdığında. "Ne yapıyorsun?"

Adam kızın tuniğini kaldırdı, kız ona karşı koyarak tuniği indirdi. Onu görmezden geldi, ellerini kıza bastırarak onu inceledi. Kan nereden gelmişti? Yaralanmış mıydı? Onu yüzüstü çevirdi, tunik kalçasının alt kıvrımını gösterene kadar yukarı kalktı.

Homurdandı ama kadının çıplak bedeninin ona hissettirdiklerini görmezden geldi. Bakışları bacaklarından aşağıya indi ve sonra ayaklarını saran kürklerden yukarı bakınca sol ayağının etrafına sarılmış bir kumaş gördü.

Jaxor yaklaştı ve bacağını yukarı doğru bükerek inanılmaz derecede küçük ayağını yaklaştırdı. Hâlâ dönmek için çabalıyor, küçük hayal kırıklığı sesleri çıkarıyordu ama Jaxor diğer eliyle onu kolayca tuttu.

Sargıyı açıp ayakkabının tabanını süsleyen kesiği görünce dişlerini sıktı. Dikiş gerektirecek kadar derin değildi ama yine de kan vardı. Etrafındaki bölgeyi hafifçe dürttüğünde dişi tısladı ve kürklerin üzerinde hareketsiz kaldı.

"Kan vardı," diye geldi Jaxor'un sesi, göğsünün derinliklerinden, tanınmaz halde. Karanlık ve değişmiş. Kendi sesi içindeki canavarınkiyle karışmıştı.

Erin'in yutkunduğunu duydu. "Ateşin yanında ayağımı kestim. İz bıraktığımı fark etmemiştim."

Jaxor'un dudakları birbirine yapıştı. Gözleri uyku odasının içinde tuttuğu iki sandığa kaydı. Birinde o sabaha kadar silahlar, diğerinde ise yiyecek, su ve yara bakımı için malzemeler vardı. Arada sırada bir *kekevir* tüneli geçip üssüne girmeyi başarıyordu. Bazen, bir silah almayı başaramadan onu gafil avlardı. Bandajları ve iyileştirici merhemleri

bir önlem olarak. Erin artık burada olduğuna göre, onun güvenliğini sağlamak için bir geçit üzerinde çalışmaya başlaması gerekecekti.

Kısa bir süreliğine ondan uzaklaşarak sandıklardan birini karıştırdı ve son temiz bezi -daha sonra daha fazla kaynatması gerekecekti- ve geçen rotasyonda *Lopixa*'da bir kürkle takas ettiği bir şişe iyileştirici merhemi çıkardı.

Onun yokluğunda Erin yuvarlanmış, sırtını mağaranın duvarına dayamış ve kendisine yaklaşan adamı temkinli bir şekilde izlemişti. Bakışları adamın elindeki şeye yöneldiğinde sessizce, "Yapabilirim," dedi.

Kadın bez ve merhem için elini uzattığında, adam onu görmezden geldi ve önünde diz çöktü. Hırladığını fark etmesi bir anını aldı. Boğazının derinliklerinde bir gümbürtü vardı ve içindeki canavarı sakinleştirmek için avucunu gözlerine bastırdı. Jaxor zaten yeterince kızgın değilmiş gibi, İçgüdüsü sanki başka bir varlığın iradesi zihninin derinliklerine işlemiş, onu parçalıyor, onunla çatışıyor, onu *değiştiriyormuş* gibi hissediyordu.

Hırlamayı kesmek için yoğun bir çaba sarf etti ve ancak sessizleştiğinde elini çekti. Erin şaşırtıcı bir şekilde sol ayağını eline almasına izin verdi. Onu kucağına kaydırıp ve ayağı o gün giydiği pantolonun kürküne sürtündüğünde seğirdi.

Bu küçük seğirme kaşlarının çatılmasına neden oldu. Ayağına baktı ve ilk kez ayağın tuhaflığına, ne kadar küçük olduğuna, kemiklerin ne kadar zarif bir şekilde eğimli ve kavisli olduğuna, tabanın ne kadar yumuşak olduğuna *hayret* etti, belli ki üssünün kaba *fasev* zemininde yürümenin sertliğine yardımcı olacak nasırları yoktu.

Garip bir şekilde, bu onun farklı bir türden olduğunun ilk gerçek farkına varışıydı. Onun ırkı hakkında *Mevirax*'tan, onun Jetutian'lardan, onun da Krevorag'lardan topladıkları dışında hiçbir şey bilmiyordu.

Jaxor kızın kalçasına yaslanmış ayağına bakarken donup kaldığını hissetti. Başını kaldırıp ona baktığında, kız onu izliyordu. Ne kaşlarını çatıyor ne de gülümsüyordu. Dudakları hafifçe aralanmıştı, sanki o da benzer bir farkındalığa varmış gibiydi... *bu* asla olmamalıydı. Kader Jaxor'a koruması ve bakması için bu kadar kıymetli, bu kadar değerli bir şeyi asla vermemeliydi.

Yutkundu. Hırıltı yeniden başladı ve Erin sarsılarak yaralı ayağını çekmeye başladı.

Jaxor onu yerinde tutarak bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Kendini huzursuz hissediyordu. İçinde bir şeyler *yanlış* hissediyordu. O andan beri yanlış hissediyordu.

Onu gördüğünde, beş rotasyonun büyük bir kısmında kaderinden çok emindi.

Sanki kendi yarasıymış gibi neredeyse metodik bir şekilde yarayı yıkadı, üzerine kalın bir tabaka halinde iyileştirici merhem sürdü -bunu yaparken en büyükleri olan ilk ayak parmağının seğirmesine aldırmadan- ve temiz bezi üzerine sararak sıkıca sabitledi.

İşini bitirdiğinde ayağa kalktı, gözleriyle tam olarak buluşamadı. İstemediğinden mi yoksa yapamadığından mı emin değildi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, o kadar sessizdi ki adam zar zor duydu.

"Bana asla teşekkür etme," diye mırıldandı aynı sessizlikte, ondan uzaklaştı ve sandığı kapatmadan önce malzemeleri yerine koydu. Sessizlikle karşılaştı ve bu sessizlikte öfkesinin arttığını hissetti. Ona, kendisine, Kaderlere, *Mevirax*'a ve hepsinin ötesinde Jetutianlara.

Her zaman çok öfkeli, diye düşündü. Ama bu öfkeye ihtiyacı vardı, ona tutunması gerekiyordu, yoksa uğruna çalıştığı her şey boşa gidecekti. *Mevirax*'ın güvenini kazanmıştı, ki *Mevirax* kolay kolay güvenmeyen bir halktı, özellikle de Kirax'an'ın soyundan gelen birine. Bu onun iki kat daha uzun zamanını almıştı. Ve karşılığını almıştı. *Mevirax*'ın lideri Tavar ile bir anlaşma yapmıştı. Dişileri Jetutianlara teslim edecek olan Jaxor olacaktı. Bunca zaman sonra, sonunda sadece annesinin intikamını almakla kalmayacak, halkına *da yardım* edebilecekti. Onlardan koparılmış olanı geri getirmeye yardım edebilirdi.

Umut.

Ama bu dişi, bu *rixella*, her şeyi tehdit ediyordu. Tavar'a olan güveni çoktan sarsılmıştı. O gece ormanda onunla görüşmemişti. Jaxor sadece liderin ne düşündüğünü hayal edebiliyordu.

Vrax, sessizce lanetledi.

Jaxor ne yapılması gerektiğini biliyordu ama bunu yapacak iradeye ya da güce sahip olup olmadığını bilmiyordu. Kanının kokusunu almak, yaralı olduğunu düşünmek bile onu korkulu bir paniğe sürükledi.

Mağaranın yarısına kadar uzanan kapıya baktı. Hava kararmadan önce menteşeleri onarması gerekiyordu, ki o kadar da uzakta değildi.

"Yıkanaabileceğim bir yer var mı?" diye sordu sesi. Karnı gerildi.

"Burada kaplıca yok," diye karşılık verdi, sesi ona hâlâ yabancıydı. "Sadece şelaleler var."

Sonra oradan ayrıldı, metal işlediği yere doğru yürüdü, yolda eğilmiş menteşeleri yerden topladı. Derme çatma ocağında ateş yakarken, göz ucuyla dışının topallayarak mağaradan çıktığını gördü. Yarasına baskı yapmamak için ayak parmaklarının üzerinde yürüyordu.

Jaxor elinden geldiğince onu görmezden gelmeye çalıştı ama her birkaç saniyede bir bakışlarının çaresizce ona döndüğünü fark etti. Bir an sonra şelaleye ulaştı. Su, kraterin hemen üstündeki yamaçtan aşağı akıyor, altındaki havuza inerken koyu renk saçlarını buğulandırıyordu.

Önceleri, havuzu derinleştirmek ve genişletmek için *fasev* tabanının bir kısmını kazmış ve üssünü su basmaması için krater boyunca daha geniş bir drenaj hattı açmıştı. Sıcak ay döngüleri sırasında orada yüzerek serinliyordu. Kısa bir an için Erin'in de aynı şeyi yaptığını hayal etti. Onunla birlikte yüzdüğünü, ona dokunduğunu ve gülümsediğini gördüğünü hayal etti. Dokunuşunun onun sertleşmesine ve uzaklaşmasına neden olmayacağını, aksine onu memnun edeceğini, bunu *isteyeceğini* hayal etti. Onu isteyeceğini.

Belki başka bir hayatta, diye kendi kendine hatırlattı, pişmanlık kayıpla karışıyordu.

Bunda değil.

Erin sırtını Jaxor'a döndü ve sargılı yarasını ıslatmamaya dikkat ederek havuzun kenarına diz çöktü. Jaxor garip bir şekilde büyülenmiş bir halde onun avuçlarına su alıp kenara doğru eğilmesini izledi. Uzaktan bile olsa, suyu tenine sıçratarak titreyişini izledi, yüzüyle başladı, saçları öne düştü, yoluna çıktı.

Sonra, kollarına su sıçratarak tuniğini ıslattı. Jaxor kendisine rağmen onu ilk gördüğü anı hatırladı. Altın Şehir'e girdikten sonra, Büyükelçilerin ve Başbakan'ın teraslarına giden unutulmuş ve kullanılmayan bir kaçış yoluna erişmişti. Kubbeli evdeki iki savaşçı muhafızı etkisiz hale getirdikten sonra, şimdi ona ait olduğunu bildiği tuhaf, cezbedici bir kokuyu takip ederek içeri sızmıştı. Yılanma bölümündeki iki dışının, Erin ve arkadaşı, Cruxan'ın yeni eşi Crystal'ın yerini tespit etmişti.

İkisi de çıplaktı ve yılanma sürecindeydiler. Odanın eşiğinde ilk görüldüğünde Crystal irkilmiş, korkuyla hemen suya eğilmişti.

Ama Erin.

Jaxor'un İçgüdü'sü onu gördüğünde kükreyerek canlanmış, kanında sıcak bir şekilde nabız gibi atarken, inançsızlık, öfke, arzu ve *ihtiyaç* zihninde birbirine karışırken bile

Yabancı hisler ve istekler ona saldırıp neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden olurken, kader arkadaşı sadece ona bakmıştı. O zaman bile sakindi. *Sakin.* Tamamen çıplaktı, saçları ıslaktı, su damlacıkları vücudunda izler bırakıyordu ama korkmuş gibi görünmüyordu.

Dolgun göğüsleri sergileniyordu. Ağzını sulandıran kahverengi, küçük, çakıllı meme uçları. Pençelerinin kavramak için kıvrıldığı geniş kalçalara doğru genişleyen sivriltilmiş bir bel. Koyu, seyrek bukleler onun cinselliğini bakışlarından gizliyordu. Kızın gözleri geniş ama bilmişti. Sanki bundan sonra ne olacağını o da fark etmişti.

O görüntü, o ilk an, sonsuza dek zihnine kazınmıştı.

Jaxor'un tamamen ona döndüğünü fark etmesi bir an aldı, kendini yıkamasını izliyor, sırtını fırına dönerek değerli yakıtı boşa harcıyordu. Omurgası kıvrılmıştı, kemikleri ince tuniğinin arkasından dışarı çıkıyordu. Vücudunun titrediğini gördü ve suyun çok soğuk olmasından endişelendi, özellikle de havadaki soğukla birlikte.

Sanki onun bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi, Erin'in başı döndü ve durakladı. Islak saç tutamları yüzünü çerçeveliyordu. Başını ona doğru çevirirken omurgası dikleşti. Ve yine diz çöktüğü yerden sadece onu izledi.

Sakin. Sakin. Sanki onun kendisini izlemesi gerektiğini biliyormuş gibi, sanki bunun içindeki canavarı memnun ettiğini biliyormuş gibi. Ve buna izin verdi.

Dengeli. Bu başıboş düşünce aklına geldi. Ve aniden, Kader'in neden onun için onu seçtiğini anladı. Çünkü delilik onu ele geçirdiğinde aklı başında olacaktı. Ve bu geçici delilik onu ele geçirdiğinde, dün gece bıçağı boğazına dayayıp onu kestiğinde olduğu gibi, ona meydan okuyabilirdi.

Titreyen elini sağ boynuzunun üzerinde gezdirdi ve sonra kendini arkasını dönmeye zorladı, dağınık düşüncelerini yeniden fırına odaklamak için kendini zorladı. Ne yapıyordu acaba?

Menteşeler, hatırladı.

Elini koruyucu bir postla sardı, maşasını aldı ve menteşelerden birini alevlerin içine sokarak metalin parlayıp gevşemesini izledi.

Jaxor'un bakışları tekrar ona döndü. Hâlâ onu izliyordu, ama Jaxor onu bakarken yakalayınca, sanki şaşırmış, sanki utanmış gibi başını başka yöne çevirdi.

Çenesi titredi. İçini bir rahatlama kapladı. Belki de bu takıntı sadece kendisine ait değildi. O da bunun derinliklerini hissediyor muydu? İnsanlar da İçgüdü'nün çekimini hissediyor muydu?

Dikkatini tekrar fırına vermeyi başardığında lanet okudu ve hatasını fark etti. Metali çok uzun süre bırakmıştı. Dibinde erimiş, kullanılamaz bir havuzda duruyordu. Yeniden başlaması gerekecekti.

Zamanı ölçmek için gökyüzüne baktığında, Jaxor yakında bir fırtına çıkacağını biliyordu. Bunu havada hissediyordu. Ne kadar şiddetli olacağını bilmiyordu ama önlem olarak daha fazla drenaj hattı açacaktı. En azından, menteşeleri zamanında bitiremezse fırtınadan korunmak için kapıyı mağara duvarına dayayabilirdi.

Gökyüzü hızla kararıyordu. O mevsimde akşam karanlığı hızla yaklaşırdı.

Tam o sırada *Kekevir*'in uyanmaya başladığını duydu. Küçük cıvıltı sesleri tünellerde yankılanarak üssün içine yayıldı. Onlar da gecenin geldiğini biliyorlardı. Fırtınayı da hissedebiliyorlardı.

Jaxor fırına baktı. Menteşelerin bekleyebileceğine karar verdi. Ama *kekevirleri* çok uzun süre bırakmıştı. Hızla üreyip büyüyorlardı ve düzenli olarak itlaf edilmeleri gerekiyordu, özellikle de fırtına yaklaşıırken. Aksi takdirde uzun bir gece olacaktı.

ONUNCU BÖLÜM

JAxor gideli uzun zaman olmuştu. Erin ateşin önünde oturmuş, ana tünele bakıyordu. Silahlarını sakladığı yerden uzun bir bıçak aldıktan sonra tek kelime etmeden aşağı inmişti - aslında kılıçtı, ama eğriydi.

Tuniği ve saçları çoktan kurumuştı. Jaxor'un o sabah yaktığı ateş hâlâ parlak ve *sıcaktı*. Altın Şehir'deki ateşler bile bu kadar sıcak olmamıştı ve bunun Jaxor'un kullandığı yakıt türünden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti.

Ellerini bacaklarında gezdirdi, biraz huzursuzdu. Bunu yapmayı bırakmasını diledi... bir açıklama yapmadan kendi başına gitmeyi. Özellikle de *Kekevir* çıldırmış gibi görüldüğünden beri. Her saniye yankılanan tıslamalar ve çığlıklar duyuyordu.

İçeride onlarla birlikte mi? diye merak etti, düşündükçe ürperdi, eğer öyleyse onu böyle bir şey yapmaya iten şeyin ne olduğunu merak etti.

O gece hava yapış yapıştı. Soğuk ama yapış yapış. Yukarıya, sis kümesindeki kısa şeride baktığında, gökyüzünün koyu çivit rengine dönüştüğünü gördü. Sonra rüzgâr yön değiştirdi ve boşluğu kapattı. Üssün etrafına baktığında, yoğun ateş ışığıyla birleşen karanlık derin, tehditkâr gölgeler oluşturunuyordu.

Bir yanı yine küçük uyku mağarasına saklanmayı istiyordu ama artık onu koruyacak bir kapı yoktu ve o yaratıklardan biri onu orada bulmayı başarırса kapana kısılmak istemiyordu. Jaxor'un silah deposundan bir bıçak bile almıştı ama **öğrendiğinde** muhtemelen kızacağını biliyordu. Yine de bıçağın yanında olması onu biraz olsun

Kendini korumak için nasıl kullanacağına dair en ufak bir fikri olmasa da korunuyordu.

Tünelden ürkütücü bir çığlık daha yükseldi ama sesi diğerlerinden daha yakındı. Erin doğruldu, girişe baktı, kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Eli yanındaki bıçağın sapına dolandı.

Sonra başka sesler duydu. Farklı sesler. Kazıma. Metal. Islak bir şey taş üzerinde sürükleniyor.

Adam tam olarak ortaya çıkmadan önce karanlıkta parlayan gözlerini gördü. Ve ortaya çıktığında, neredeyse nefesi kesiliyordu. Koyu mavi kan çizgileri giydiği tuniği boyamıştı. Pantolonu da benzer bir durumdaydı. Yanaklarında ve kollarında bile biraz vardı. Bir elinde sallanan kılıçtan kan damlıyordu. Diğer elinde, arkasında sürüklenen *onlardan* biri vardı. *Kekevir*. Ya da en azından öyle olduğunu düşünmüştü. Sonra Jaxor'un onu çoktan kestiğini fark etti. Onu *iyorlar* mıydı? *Kekevir*'in sahip olunması gereken iyi bir kaynak olduğunu söylerken kastettiği bu muydu?

Erin tereddütle ayağa kalktı, sağ ayağını destekleyerek yaratığa baktı.

"Yaralandın mı Jaxor?" diye sordu kaşlarını çatarak ve onu inceleyerek.

"*Nix*," diye homurdanarak *kekeviri* ateşin yakınına bıraktı. Parlak eti ateş ışığında parlıyordu. Erin ona baktığında gözleri onun üzerindeydi. Ona bakışında farklı bir şeyler vardı ve Erin'in kolları tüylerle diken diken oldu, nabızı zonkladı.

Kalın kalın yutkundu. Bu ona şunu hatırlattı.

Ona ilk kez baktığında. Sahip olma. İstek. Bakışlarında bunlar vardı.

Onu görmek onu korkutmalıydı. Derin bir korku. Her tarafı kan içindeydi. Ayaklarının dibinde ölü bir yaratık vardı. Ölümcül bıçağı kanla ve tanımlamak istemediği başka şeylerle kaplıydı. *Aklını kaçırmış* görünüyordu. Delirmiş gibiydi.

Peki neden vücudu bu bakışa tepki verdi? Onun dikkatinin tamamen kendisinde olduğunu bildiği halde neden nefesi hızlandı?

Erin dudaklarını yaladı, Luxirianların eşleri uyarıldığında koku alabildiklerini hatırladı. Kalçalarını sıktı ve sesi amaçladığından daha boğuk çıksa da sordu: "Daha var mı?"

"*Nix*," diye homurdandı. "Bu gece sadece buna ihtiyacımız var. Diğerlerini attım. Yırtıcı hayvanları uzak tutmak için *yüzeyin* dışında."

Kaç kişiyi öldürmüştü? diye merak etti, ona bakarak.

Bir süre sonra birçoğuna karar verdi.

"Yırtıcılar mı?" diye tekrarladı.

Kaşlarını indirdi. "*Kekevir*'den daha kötü şeyler de var, *rixella*." *Rixella*'nın ne anlama geldiğini ve ona neden böyle seslendiğini merak etti.

Erin başıyla onayladı ve ateşin etrafında ona doğru bir adım attı. Ancak burun delikleri dramatik bir şekilde alevlendiğinde, onun artan duyularını ve rahatsız edici uyarılmışlığını unuttuğunu fark etti. Ne kadar küçük olursa olsun, oradaydı. İlkel bir parçası ona tepki veriyordu, elinde olmayan bir şeydi bu.

Gözleri karanlığa gömüldü, göz bebekleri dramatik bir şekilde büyüdü. Hırıltısı başladığında Erin dondu kaldı ve sonra boğazından derin bir ses çıkardı ve kayboldu.

Sert bir küfür savurarak ateşin etrafından dolaştı, onun yanından geçip şelaleye doğru yürüdü. Erin onun işgal ettiği yere bakakaldı, utancını bir kenara itmeden önce yüzünün hafifçe alev aldığını hissetti.

Elden bir şey gelmez, diye kendine tekrar hatırlattı. Her şeye rağmen Jaxor fiziksel olarak çekici bir erkekti. Güçlüydü, belli ki yaşının başındaydı. Arada sırada onun da *hataları* olabilirdi. Bu konuda utanmak için hiçbir neden yoktu.

Bir hışırtı duydu. Omzunun üzerinden baktığında nefesi kesildi. Jaxor kanla kaplı pantolonunu bacaklarından aşağı çekiyordu. Tuniğini çoktan atmıştı. Ateşin ışığı üssün o kısmında engellenmemişti ve *her şeyi* görebiliyordu.

Kısaca, onun sikini daha önce görmüştü. O güne kadar giydiği peştamalin içindeyken gardırop arızası *yaşamamak* zordu ne de olsa. Ama şimdiye kadar onu tüm ihtişamıyla hiç görmemişti.

Doğrulurken sikinin ucu karnına doğru sallandı. Kalın gövdesi kavisliydi ve alt tarafında boylu boyunca uzanan sertleşmiş topuzlar vardı. Kalın, uzun ve sertti.

Tatlı anne...

Erin kuru dudaklarını yaladı ve nefes alışını sakinleştirmeye çalışarak başka tarafa baktı. Belli ki en son seks yapmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Jaxor çekici olabilirdi ve Luxirian tanrıları tarafından doğrudan bir horozla kutsanmış olabilirdi, ama kişiliği berbattı. Onu ve arkadaşını Altın Şehir'den çalmış, onları kim bilir kimlere, kim bilir ne karşılığında satmaya niyetlenmişti. Bir dahaki sefere onu arzuladığında bunu hatırlaması gerekiyordu.

Ona güvenilemezdi. Tehlikeliydi. Görünüşe göre onun eşi olduğu gerçeği bunu sadece vurguluyor, ona dikkatli adım atması gerektiğini hatırlatıyordu.

Erin'in hain gözleri, düşüncelerine rağmen, bir su sıçraması duyduğunda yükseldi. Havuz derindi, onun dalabileceği kadar derindi ve yüzeye çıktığında koyu renk saçları mürekkep rengindeydi ve mavi gözleri onunkilerin üzerindeydi.

Mıknatıslar, diye düşündü, midesi bulandı. Birbirlerine duydukları bariz güvensizliğe rağmen gözleri mıknatıs gibiydi. Erin'in omuzları çöktü. Diğerleri, Kate, Beks, Cecelia, Taylor ve Lainey için de böyle olup olmadığını merak etti. Özellikle de Lainey için. O kız savaştan pes etmezdi. Kirov'un onu kazanması için çok şey gerekmişti.

Kirov'un onu kazanmak istemesi dışında, diye düşündü Erin. Jaxor mu?

Onu 'kazanmak' istemiyordu. Ona kur yapmıyordu ya da hiçbir şekilde ona kur yapmıyordu. Bu fikir neredeyse gülünçtü.

Bu, Erin'in bakışlarını ayırması için yeterliydi. Jaxor'u görmezden gelerek ve birkaç metre ötedeki *kekeviri* görmezden gelmeye çalışarak ateşin yanındaki yerine geri oturdu.

Birkaç dakika sonra Jaxor'un kendini havuzdan çıkardığını ve silahlarının yanındaki bir dizi sandığı karıştırdığını duydu. Tekrar görüş alanına girdiğinde *kekevirin* yanına gitti.

Yine peştamal giymiş, göğsünü ve bacaklarını çıplak bırakmıştı. *Üşümüyor mu?* diye merak etti, kaşlarını çatarak. Rüzgâr şiddetini artırıyordu. Jaxor'un daha önce içinde kaybolduğu kuyuda uğulduyordu.

Kekeviri ateşe yaklaştırdı, şişi bir ucundan diğerine kuvvetle geçirirken ona şaşırtıcı derecede yakın diz çöktü. Erin dudaklarını birbirine bastırdı ama o gece et istiyorsa bunun böyle yapılacağını biliyordu.

Jaxor şişi ateşin üzerine koydu ve yan taraftaki kolu kısa bir süre çevirdi. Otomatik olarak dönecek şekilde bir mekanizma kurmuştu ve Erin ilk kez bunu nasıl yaptığını merak etti. Zeki biriydi, bu çok açıktı.

Ondan kısa bir mesafe uzağa yerleşti. Neyse ki uyarılmışlığı gitmişti, bu yüzden kokusunu alacağından endişelenmesine gerek yoktu. Yine de o bile temkinli görünüyordu ve Erin bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu.

Onu bütün gün dinlenirken ilk kez görüyordu. Kafasını kaldırıp bulutların arasından siyah gökyüzünü gördüğünde, uzun bir gün geçirdiğini anladı.

Ondan çok önce kalkmıştı. Onunla kıyaslandığında Erin kendini tembel hissediyordu. Tek yapabildiği hovercraft'ın iki düğmesini öğrenmek ve ayağını kesmekti.

Yine de ne yapması bekleniyordu ki? Orada ne aradığını bile bilmiyordu ve Jaxor onunla ne yapmak istediğini sorduğunda ona cevap vermeyi reddetti.

Onu en çok hayal kırıklığına uğratan şey bilmemektir.

Mıknatıslar, diye düşündü tekrar, adamın bakışlarını üzerinde gördüğünde biraz sarsıldı. Birbirlerine sessizce bakıyorlardı. Adamın dizleri bükülmüş, kolları dizlerinin etrafında neredeyse rahat bir pozisyonda kilitlenmişti. Erin, Altın Şehir'de Luxirian muhafızlarının yanında, adamın teni ateşin yanında altın rengini aldığıda şaşırmayacak kadar uzun süre kalmıştı. Tüm Luxirianların ten rengi ışıkla birlikte değişirdi, bu ona yabancı bir özellikti elbette ama artık alışmıştı.

Çok güzeldi. Parıldıyor, gölgeleri ve parlak noktaları geri yansıtıyordu. Erin, Jaxor'un ışıkla değişmediği için teninin tuhaf olduğunu düşünüp düşünmediğini merak etti.

"Crystal ve benden önce hiç insan gördün mü?" diye sordu usulca, merakı sessiz bakışmalarına galip gelmişti.

Bu soru onu şaşırtmış olabilirdi. Hemen yanıt vermedi, Erin'in yanıt vermeyeceğini düşünmesine yetecek kadar uzun bir süre, ama sonunda mırıldandı, "*Tev.*"

"Nerede?" diye sordu, dudakları kısa bir süre için aşağıya doğru döndü.

"*Lallarix*'te," dedi, sanki kız bunun ne anlama geldiğini biliyormuş gibi. "Orası... Altın Şehir'de mi?" diye sordu kafası karışmış bir halde.

"*Nix.* Vahşi topraklarda."

Diğerlerinden birini arkadaşlarıyla birlikte gördü mü? Görmüş olmalı.

Erin tekrar konuşmak üzereydi ki, "Başbakan'ın eşiydi," diye ekledi.

"Kate mi?" Erin başını eğerek sordu. "Kate'i Vaxa'an'la mı gördün?"

Jaxor ismi duyunca irkilmiş gibiydi. Cevap vermedi ama yine *de* bunun bir *evet* olduğunu düşündü. Erin'in bildiği kadarıyla Luxiria'da sadece bir Başbakan Lider vardı.

"Ben... ben sana çok mu tuhaf görünüyorum?" diye sordu, bilmek istiyordu, yine meraklıydı. "Daha önce sadece bir insan gördüğüne göre?"

Jaxor keskin bir nefes verdi. "Luxirianlar ile karşılaştırıldığında insanlar çok farklı değil. Evrene yayılmış pek çok tür var. Bazıları çok farklı görünüyor."

Bir an, çukur'dan, asla hatırlamak istemediği bir yerden bir anı ona geri döndü. Kafeslerin karanlığı. Görünüşe göre binlerce varlık, hepsi tek bir yerde toplanmıştı. Sıcak, yakıcı kum. Binlerce göz kadınlarınzerindeyken, çıplak bedeninde sıcak rüzgâr hissi. İnsanlık dışı ulumalar, homurtular ve kkremeler. Korku, belirsizlik. Kan kokusu.

Erin gözlerini sıkarak kapattı ve o anıları kilitledi. "Evet," dedi sessizce. "Biliyorum."

O gün çukur'da pek çok tür vardı. Luxirianlar sayesinde oradan kurtulmuşlardı. Ve Jaxor'a kadar eve, Dünya'ya dönmeye çok yaklaşmıştı. Kaliforniya'ya, Jake ve Ellora'ya, öğrencilerine ve eski hayatına.

şimdi ne olacak?

Etten bir damla yağ düştü ve ateşe cızırdadı. Tünelden gelen bir çığlık yankılanarak aşağı indi. *Kekevir* o gece daha aktif görünüyordu ve Jaxor'un arkasındaki karanlığa gergin bir bakış attı.

"Onlar..." diye devam etti, sorusunu nasıl ifade edeceğinden tam olarak emin değildi. "Sabah bir kapızerinde çalışacağım," dedi ona tek söylediği.

Verdiği yanıt onu duraksattı ve ona bakarken başınıne eğdi. Bir kapı mı?

"Neden dahance bir tane inşa etmediniz?" diye sordu.

"nkssme girerse bir *kekevirle* başa çıkabilirim," diye cevap verdi. Söze dökülmeyen iması, *onun* bunu yapamayacağıydı.

Erin'in kaşları çatıldı, minnettar mı yoksa aşağılanmış mı hissetmesi gerektiğinden emin değildi. Yine de, bir kapı inşa etmesi... bu büyük bir girişimdi, değil mi? Bu, onu yanında tutmayı beklediği anlamına mı geliyordu? Burada *kalacağını* mı? Ve ne kadar süreyle? Bu onu *Mevirax*'a satmamaya karar verdiği anlamına mı geliyordu?

Bunu sessizce değerlendirdi ve ne *anlama geldiğini* zmeye çalıştı.

Erin konuyu değer değiştirmeye karar verdi. Eğer onu bu konuda sorgularsa konuyu kapatacaktı. Sonunda onunla konuşuyordu ve bu fırsatı heba edemezdi.

"Bugün nereye gittin?" diye sordu onun yerine, rüzgâr daha yüksek sesle uğuldarken dahance omuzlarınaorttğ kürkü kendine doğru çekerek. Ne kadar zamandır gittiğini bilmiyordu, sadece uyuduğunu ve sonra onun mağaranın girişindeki kapıyı yırtmasıyla uyandığını biliyordu. En azından birkaç saat, diye karar verdi,özellikle de o döndükten kısa bir süre sonra hava karardığı için.

Jaxor onun kürkü vücuduna sarışını ve sıcaklığına sokuluşunu izledi. Onları kaçırmadan önceki gece uyumaya gittiği tuniği hâlâ üzerindeydi. Bacakları çıplaktı, kumaş inceydi. Eğer bir süre daha orada kalacaksa -en azından çılgın planını sonuna kadar götürene kadar- daha uygun kıyafetler bulmaya çalışması gerekecekti. Bunlar kokmaya başlamıştı.

"Tuzakları kontrol etmek ve daha fazla yakıt almak için," diye cevap verdi, kollarını dizlerinden ayırıp ellerini arkasına koydu ve arkasına yaslandı. Göğsündeki kaslar neredeyse tembelce bir hareketle kıpırdandı ama Erin bakışlarını başka yöne çevirdi.

Tünelin girişinden gelen ağır bir kan izini görünce, "Ve şimdi nihayet dinleneceğin gün mü?" diye sordu. Kanın kraterin zeminindeki taşa sızıp sızmayacağını merak etti. Geride bıraktığı kendi kanının damlacıklarını bulmuş ve temizlenene kadar bulduğu yedek bir bezle onları ovmuştu. Jaxor'un ayağını ateş çukurunun yakınında değil de tünelde kestiğini görecektir kadar yakından incelemesine gerek yoktu.

"Bu gece için. Bir fırtına yaklaşıyor. Yakında vuracak."

Erin başını geriye doğru eğerek boğazının sütunlarını açığa çıkardı. Hava nemli ama soğuktu, tuhaf bir kombinasyon. Bunu böyle mi anlayabiliyordu? Hâlâ yoğun bir bulut örtüsü vardı, o sabah olduğundan farklı değildi.

"Tam olarak neredeyiz?" diye sordu. Adam sert bir nefes verene kadar bunun yeterince masum olduğunu düşündü.

"*Nix, rixella*," diye homurdandı.

Erin dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini ona çevirdi. "Sadece kuzeyde miyiz demek istemiştin? Gezegeninizin kuzeyinin daha soğuk olduğunu duymuştum."

"*Tev*," dedi sonunda. "Altın Şehir'in kuzeyindeyiz."

Ona hiçbir şey söylemedi, tıpkı onun da bildiği gibi... zaten en başta ona söylemesinin nedeni de buydu. Zaman içinde topladığı karakolların konumlarına bakılırsa, Altın Şehir'in kuzeyinde her yer varmış gibi görünüyordu.

Onu izliyordu, sanki onun ısırıcı bir yorum yapmasını ya da tartışmaya girmesini bekliyordu. Belki de kavgayı seviyordu. Belki de bundan zevk alıyordu.

Bir karşılık verme ihtiyacı kanını yaksa da Erin ona bu zevki tattırmadı. Bunun yerine, küçük bir gülümsemeye zorladı ve neredeyse tatlı bir sesle, "Bilmek istediğim tek şey buydu," dedi.

Bir elini sağ boynuzuna sürterek, Luxirian dilinde, nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Boynuzları koyu renkliydi, başının tepesinden kalkmışlardı ve uçları kıvrıktı. Erin aniden onlara dokunmak, okşamak, hissetmek için büyük bir istek duydu ama yumruklarını sıktı.

Kendini tutamayarak, "Hep böyle somurtkan mısınız?" diye sorarken buldu. Yoksa gerçekten çok uyumadığın için mi?"

"Belki de dün gece uykum bölündüğü içindir," diye karşılık verdi, sesi hırıltıya yaklaşıyordu ama ona baktığında gözleri ateş ışığında parlıyordu.

Kesinlikle tartışmaktan zevk alıyor, diye düşündü, nefesi kesilmişti. Durakladı. *Belki ben de öyle. Ama sadece onunla.*

"Bir daha olmayacak," dedi o sabahki utancını hatırlayarak. Ancak gözleri kısıldı ve sessizce ekledi: "Ne de olsa mağaradaki tüm silahları sen aldın."

Kelimeler ağzından çıkarken bile Erin onları *neden* söylediğini merak ediyordu.

Jaxor'da onu *test* etmek istemesine neden olan şey neydi?

Erin onun dudaklarının seğırdiğini gördüğüne *yemin etti*. Çok hafifçe. Ve bu manzara karşısında kalbi hızla çarptı. İçinde bir şeyler çiçek açtı. Zevk mi? Eğlence mi? Her neyse, hissetmek çok saçmaydı, özellikle de o yerde, *o* bu kadar yakınında otururken, önünde şişte kızaran korkutucu bir yaratık varken ve geleceğı bu kadar belirsizken.

Her şeye rağmen omuzları bir parça gevşedi. Dudakları kıpırdadı ve böylece aralarında garip bir ateşkes oluştu, ancak bu en iyi ihtimalle istikrarsızdı. Her an bozulabilirdi, özellikle de her ikisinin de birbirlerine karşı değişken öfkeleri göz önüne alındığında, ama yine de bir ertelemeydi.

Sanki kiminle uğraştığını hatırlatırcasına, boynunu ısiran adamın anısı birden canlandı. Parmakları yumuşak morluğa doğru süzüldü ve birkaç gündür ilk kez orada olduğunu hatırladı.

Jaxor boğazından bir ses çıkardı. Mırıltı mı? Hırlama mı? Emin olamıyordu. Erin'in dudakları bu sesle, çürüğe hafifçe bastırıldığında karnına doğru cızırdayan acıyla aralandı.

Elini çektiğinde eli titriyordu. Jaxor'un gözleri ona yapışmıştı, göğsündeki o ses hiç dinmiyordu. Bunu yaptığının farkında bile değildi.

Adamın dişlerinin keskin batışını hatırladı. Şokun donuk zonklamasını. Tepki olarak cinsel organının kasıldığını hatırlıyordu.

Ani bir baş dönmesi başının dönmesine neden oldu.

Ben böyle değilim, diye dūşündü. Ama zihninde bile sesi, sanki bunun bir yalan olduğunu zaten biliyormuş gibi küçük ve sessiz çıkıyordu.

Erin ateşe baktı. Sonra da Jaxor'un o ısırtığı düşünerek ne kadar rahatsız edici bir şekilde tahrik olduğunu anlamaması için kalçalarını birbirine bastırdı.

Ben böyle deęilim, diye tekrar dūşündü. Kelimeler zihninde daha sert, daha yüksek sesle geliyordu.

Ama sonra başka bir ses fısıldadı.

Evet, öyle. Ve dahası... hoşuna gidiyor.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

E Rin, John'un annesine vurduğunu ilk gördüğünde beş yaşındaydı. Kapı aralığından içeriyi gözetliyordu. Annesi o sırada Jake ve Ellora'ya hamileydi - bir ay sonra doğum yapacaklardı. O zaman ilk kez gerçekten *görüyordu* ama istismarın ilk kez farkında değildi.

Mesele şu ki çocuklar çok şey görüyordu, sadece farklı şekillerde tepki veriyorlardı. O zaman bile, Erin bunun *yanlış* olduğunu biliyordu. Bunun korkunç bir şey olduğunu biliyordu. Ama John o gün San Francisco'da lüks bir ofiste çalışmak üzere ayrıldıktan sonra, Erin annesinin yatak odasına gitmişti. Sessizce, onun yanındaki yatağa girmişti. Annesi ağlıyordu ama Erin ağlamıyordu. O zaman bile duygularını sıkı sıkı tutmuş, asla dışarı çıkmalarına izin vermemişti. *Beş* yaşında bile. Annesinin ona yakın olmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bu yüzden küçük parmaklarını annesinin uzun, siyah saçlarında gezdirmişti. Erin annesinin kendisine bunu yapmasından hoşlanıyordu, bu yüzden bunun annesini daha iyi hissettireceğini düşündü.

Nedense Erin'in ertesi sabah mağarada uyandığında aklına gelen ilk şey bu oldu. John şakağında büyük, kızgın bir kırmızı iz bıraktıktan sonra parmaklarını annesinin saçlarında gezdiriyordu.

Erin'in gözleri sulandı ve sonra bir damla kaçarak mağaranın tavan taşına bakarken kendi şakağına kayd.

Sonra gözlerini sıkıca yumdu, yüzünü sildi ve doğrulup oturdu.

Mağaranın içi soğuktu ve kürkünü omuzlarına çekti. Soğuktu çünkü kapı yoktu ve girişin hemen dışında kovalar dolusu yağmur yağıyordu. Fırtına tıpkı Jaxor'un söylediği gibi gecenin bir yarısı gelmişti.

Erkeğin kendisi de mağaranın ağzına yaslanmış, sırlıslıkla olmuş tabanına doğru bakıyordu. Gece boyunca, girişi yağmurdan korumak için kapıyı yukarı kaldırmıştı ama şimdi sabahtı - karanlık bir sabah - ve kapıyı tekrar yoldan çekmişti.

Erin dudağını ısırды, yavaşça ayağa kalktı, bir ürperti omurgasına doğru ilerledi. Yaklaştığında Jaxor'un sırtındaki kaslar kasıldı, sanki vücudu onu yakınında hissetmiş gibiydi. Yanına yaklaşırken ona bakmadı, üssünün durumunu gördüğünde uzun bir nefes aldı.

Çoğu sular altında kalmıştı, su bir ayak ya da daha fazla derinlikteydi. Doğudaki şelale düne göre iki kat daha fazla akıyordu -gerçi şimdi havuzun kıyısı neredeyse yok olmuştu- ve suyun geldiği dağa baktığında uçlarının serin bir maviye büründüğünü gördü. Kırağı mı? Kar mı? Emin olamıyordu.

Yağmur gürültülüydü. Gecenin bir yarısı alıştığı gök gürültülü bir uğultuydu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Yağarken katı su tabakaları gibi görünüyordu. *Kekevir*'in çığlıklarını bile bastırmıştı ki bu imkânsız bir başarı gibi görünüyordu. Ancak yeterince konsantre olursa, onları hâlâ duyabiliyordu.

Mağara yerden o kadar yüksekti ki, sağanak aynı hızda devam etse bile içeride su basması uzunca bir süre sorun olmayacaktı. Giriş aşağıya doğru eğimliydi, bu yüzden yağmur doğrudan taştan süzülüyordu.

"İyi olacak mıyız?" diye sordu sessizce, üssü inceleyerek. Ateş çukurunun yanında bir kürk yüzüyordu. Daha dün gece orada kuru kuru oturuyorlardı.

"Bunun bir sorun haline gelmesi için üç dönem daha geçmesi gerekecek," diye cevap verdi, sesi şaşırtıcı derecede... nazikti.

Erin başını eğerek ona baktı. Onun dürüstlüğünü takdir etti. Ayrıca ona bu tür bir fırtınayı daha önce de yaşadığını söylemişti.

O elektrik mavisini gözler onun üzerindeydi. Sanki bir şey arıyormuş gibi yüzünü tarıyorlardı. Kımıldadığında, kolu onun yan tarafına değdi ve Erin ne kadar yakın olduklarını fark etti. Mağaranın girişi o kadar da geniş değildi.

"Ne yapacağız?"

"Bekle," dedi. "Drenaj hatları var. Zaman alacaktır."

"Peki ya eşyaların?" diye sordu başıyla aşağıya, kraterin içine bakarak. Sandıklar ve silahlar. Mahsulleri. Tabaklama istasyonu, fırın.

"Yerin altındaki depolar sıkıca mühürlendi. Geri kalan her şey fırtına geçene kadar duracak."

Bu konuda garip bir şekilde sakın davranıyordu. Ama bu durumla daha önce de karşılaştığı belliydi, belki de birçok kez. Belki de gereğinden fazla endişelenen Erin'di.

"Pekâlâ," dedi sessizce.

"Endişeli misin?" diye sordu sonra, sesi sert ama yumuşaktı.

Öyle miydi?

Erin onun gözlerine baktı ve yavaşça, "Beni güvende tutacağına inanıyorum," dedi.

Ancak bunu söyledikten sonra buna gerçekten inandığını anladı. En azından fırtınayla ilgili olarak. Bunun ötesinde... Erin bilmiyordu.

Kadının sözleri üzerine gözbebekleri karardı. Sanki gerçeği anlamaya çalışıyormuş gibi gözleri arasında gidip geliyorlardı. Dolgun dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru çekildi. Çenesi gerildi.

Gerçekten yakışıklı, diye düşündü Erin, neredeyse üzülerken. Saçları biraz dağınıktı, yer yer düğümlenmişti - uzun zamandır ihtiyacı olan bir düzeltme yapmak için kaşınıyordu - ama yüz hatlarında tanıdık geldiğini düşündüğü güçlü bir zarafet vardı.

Bakışları şüpheci den onu tüketmekle tehdit eden başka bir şeye dönüştü. Adamın gözleri dudaklarına kayınca küçük bir nefes verdi. Yine başı dönmeye başlamıştı, yağmur kalp atışlarıyla birlikte kulaklarında uğulduyordu.

"*Rixella*," diye mırıldandı, kelime ne anlama gelirse gelsin neredeyse bir suçlamaydı.

Bu delilik, değil mi? diye merak etti. Eğer o anda ona dokunmak için uzanırsa, titremeye başlayabileceğini düşündü. İşin en garip yanı da bunu istemesiydi... sadece bu çılgınlığın onu tüketmesine izin vermenin nasıl bir his olduğunu görmek için. *İstendiğini, ihtiyaç duyulduğunu* hissetmek istiyordu.

Uzandı ve onun yanağına dokundu. Ciğerleri temiz havayla doldu, rahatladı-

Tanıdık bir tıslama sesi yankılandı ve Jaxor onun bakışlarını kırarak elini çekti. Başını ana tünelin girişine doğru çevirdi. Ardından bir sıçrama sesi geldi ve Erin başını çevirip bir *kekevir* gördüğünde nefesi kesildi.

Altı ayağının üzerinde, giriş tünelinin kenarında volta atıyordu. Su baldırlarının ortasına kadar geliyordu ve parlak siyah başını sallarken dört beyaz gözünü kısıyordu. Hatırladığı şey buydu, sadece gün ışığında daha korkunç görünüyordu. *Doğal olmayan*. Sabahın loşluğunda geri çekildi

Işık, kararmış tünelin gölgelerine yakın duruyordu. Sessiz kükremeler ve boğazından tıslamalar çıkararak ilerliyordu.

"*Vrax*," diye mırıldandı Jaxor. Çoktan kraterin zeminine atlamıştı, *silahsızdı*, ayak bileklerine su sıçırıyordu. "Orada kal," diye emretti.

"Jaxor," diye bağırdı ve Jaxor'un canavara doğru ilerleyişini endişe içinde izledi. *Kekevir* onu fark ettiğinde, ağzı alçak bir hırıltıyla geri çekildi ve gölgelerin içinde çömeldi. Üzerine atlamaya mı hazırlanıyordu?

Erin'in kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Tutunmaya çalıştığı kürkler düştü. Yağmur şiddetini artırmış, görüşünü bulanıklaştırmıştı ve ana tünele yaklaşan Jaxor'u seçmekte zorlanıyordu.

Jaxor çömeldikten sonra bir şey parladı. Bu, dün gece ateş çukurunun başında Jaxor'un dönmesini beklerken elindeki bıçaktı. Sular altında kalan üste bir silah bulmayı başarmış olması küçük bir rahatlamaydı ama bıçak küçüktü. Gerçek bir silahtan çok yemek için kullanılan bir soyma bıçağı gibiydi.

Jaxor tereddüt etmeden *kekevire* yaklaştı ve üsse girişini engellemeye çalıştı.

Ama oraya yeterince hızlı varamadı.

Yaratığın kükrediğini duyan Erin'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Göz açıp kapayıncaya kadar yaratık gölgelerin arasından fırladı.

Jaxor kıl payı da olsa kolayca sıyrıldı. Ayak bileklerinin etrafındaki su hareketlerini yavaşlattı ama *kekevir* etkilenmemiş görünüyordu. Canavar dönerek altı bacağının avantaj olduğunu kanıtladı ve suyun içinde kolaylıkla zıpladı. Jaxor onunla yüzleşmek için tam olarak dönmeden önce saldırdı.

Kekevir Jaxor'a çarptığında Erin'in dudaklarından bir çığlık kaçtı, pençeli bacaklarının ön kısmını göğsünün yan tarafına yapıştırdı ve aşağı doğru tırmıkladı.

"Jaxor!"

Yağmurun ağır perdesi arasından, Jaxor'un teninde kanın çiçek açtığını gördü.

Kekevir'in kafası Jaxor'dan ayrıldıktan sonra ona doğru döndü. Erin, kendisine doğru hızla gelene kadar o ürkütücü beyaz gözleri algılayacak zaman bile bulamadı.

Erin'in nefesi kesildi, tökezleyerek geri çekildi ve düşürdüğü kürkler ayaklarına dolanınca sertçe yere düştü. *Kekevir* hızlıydı. Çoktan ateş çukuruna varmıştı. Uzun bir sıçrama daha yaparsa mağaranın girişinin dibinde olacaktı.

-

Yaratık ığlık attı ve inkar edilemez bir kemik kırılma sesiyle geri çekildi. Erin bu sesi fırtınanın uğultusundan bile duydu.

Jaxor yaratığa doğru hamle yapmıştı. Yaratığın arka ayaklarından birini kavramış, onu mağaradan geri çekip kendisinden uzaklaştırırken gücüyle kırmıştı.

Kekevir tısladı, pençeleriyle Jaxor'a saldırdı, Luxirian erkeği onu yere yatırıp ön tarafını yere sabitlerken çırpındı. Selin içinde çırpındı, su kaotik, çılgınca yaylar halinde yukarı püskürdü.

Jaxor sert bir böğürmeyle bıçağı *Kekevir'in* kafasının arkasına sapladı. Derine sapladı. Yaratık bir anda sessiz bir şekilde yere yığıldı.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Erin hâlâ mağaranın zemininde donmuş haldeydi, elleri hâlâ ayak bileklerinin etrafındaki kürklere doğru uzanıyordu.

Jaxor'a ve ölü *Kekevir'e* bakarken kulaklarında bir çınlama sesi vardı. İkisinin de altındaki suda koyu bir kan girdabı hareket ediyordu. Kimin kanı olduğunu bilmiyordu.

Bu düşünce onu harekete geçirdi ve kürkleri ayak bileklerinden hızla sıyrarak ayağa kalktı, kıcının üzerine sertçe düştüğü için sırtında hissettiği sıkıcı ağrıyı görmezden geldi.

Mağaranın korumasından dışarı adımını attığı anda iliklerine kadar ıslanmıştı. Yağmur *o kadar* yoğun ve şiddetliydi.

"Jaxor!" diye seslendi, mağaranın girişine çıkan merdivenlerden aşağıya doğru dikkatle ilerliyordu. Erin ayağının zonklamasına aldırmadan tüm ağırlığını ayağına verdi. Ona bir *an* önce ulaşması gerekiyordu. "İyi misin?"

Luxirianlı erkek hâlâ *kekevirin* üzerine eğilmişti, eli hâlâ yaratığın kafatasına saplanmış bıçağın sapındaydı. Onu duyunca nihayet ayağa kalktı. Erin ilk bakışta *kekevirin* onu kestiği konusunda yanıldığını düşündü. Derisi temizdi. Ama kanı görmüştü, değil mi?

Sonra yağmurun her şeyi yıkayıp götürdüğünü fark etti. Alt kata atladığında, ona ulaşana kadar ağır suyun içinde ilerledi. Saçları simsiyahtı, dalları yüz hatlarına yapışmıştı.

Erin'in gözleri adamın çıplak göğsünün ön tarafını taradı ve yükselen paniği yutmaya çalıştı. Yakından bakınca, sol göğüs kafesinin ortasından kalça kemiğine kadar inen iki derin yarığı gördü.

"*Vrax,*" diye küfretti.

"Jaxor," diye nefes aldı, gözlerindeki yağmuru kırıştırarak uzaklaştırdı. Çok derindi. Çok derindi. Ayaklarının dibinde yükselen suyun içinde kaybolmadan önce, koyu mavi kanın yarıkların arasından yukarı çıkmasını izledi. "Dikiş atılması gerekiyor. Bunu yapabilirim."

Jaxor tek bir itirazda bulunmadan başını salladığında Erin durumun kötü olduğunu anladı. Başını mağaranın girişine doğru salladı ve Erin sandıklardan birinde tıbbi malzemeler olduğunu hatırladı.

Adam sendeleyerek öne doğru yürüdü, başı dönüyor gibiydi ve Erin içgüdüsel olarak hareket ederek kolunu kalçalarına doladı, derin yaraya dikkat etti. Şimdiden ne kadar kan kaybettiğini merak ediyordu... ve kan kaybından bayılana kadar ne kadar kan kaybedeceğini. Eğer insan olsaydı, çoktan bayılmış olurdu.

Kekevir'den ayrılan Erin, kolay olmasa da onu mağaraya kadar götürmeye yardım etti. Taş kaygandı ve iki metre boyunda uzaylı bir erkek ona yaslanmıştı.

Jaxor son taşı da iterek yukarı çıktıklarında inledi ve sonra ikisi de tökezleyerek içeri girdi.

Erin'in dün gece uyuduğu mağaranın arka tarafındaki kürklerin üzerine çöktü ve duvara yaslandı.

Erin yağmurun altında, kanın birikmeye başlamasını dehşet ve korkuyla izledi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

O *Kay, çok fazla kan var,* diye düşündü Erin, gözlerinin önünde asılı duran ıslak saçlarını geriye iterek. Ama sandığın önünde diz çöküp işe yarar görünen her şeyi almakta tereddüt etmedi. A gümüşi, metalik iplik. İri görünümlü bir iğne. Gerçi başka temiz bez yoktu - Jaxor'un dün kalanını ayağını sarmak için kullandığını hatırladı.

Ne kadar da iyi bir çiftiz, diye düşündü titreyerek, yükünü Jaxor'un oturduğu yere getirdi. Rahatlamış görünüyordu. Uzuvarları gevşekti, gözleri onunkileri inceliyordu. Acı çekiyor olsa da bunu belli etmiyordu.

"İyi olacaksın," dedi yumuşak bir sesle. Buna inanmak zorundaydı.

Tanrım, diye düşündü, gözleri yaraya kaydı. Erin kendini hiçbir zaman titiz biri olarak görmemişti. Jake beş yaşındayken sivri bir konserve kapağı avucunu kesmişti. John ona bir şişe fırlattıktan sonra, annesi onu hastaneye götürmemesi için yalvardıktan sonra, annesinin alnındaki kesiği dikmişti. Birkaç yıl önce sınıfındaki çocuklardan biri oyun parkında maymun demirlerinden düşerek kolunu kırmıştı ve kolunun acayip bir açıyla sarkmasına rağmen Erin ona doğru koşarken gözünü bile kırpmamıştı.

Ama hiçbir şey onu bu kadar kana hazırlayamamıştı.

Uzun ve düzgün bir nefes aldı, Jaxor'a "Ne yapmalıyım?" diye sorarken sesini sabit tuttu.

Gümüş ipliğin ucu başparmağı ile işaret parmağı arasında sıkışmıştı. İğne diğer elindeydi.

"Yapacağım," dedi.

Erin ona ters ters baktı ve elini iğneye uzattığında iğneyi ondan uzak tuttu.

"Dur," dedi ve onu hafifçe geriye itti. Gövdesi hafifçe büküldüğünde keskin bir nefes aldı, bu çok acı çektiğinin tek işaretiydi. "Sadece... sadece kıpırdamadan otur."

Çok fazla kan vardı ama yaranın bir kısmını dikip kapatana kadar kan azalmayacaktı. Erin hemen işe koyuldu.

İlk dikiş midesini bulandırdı. Jaxor'un derisi... kalındı. Kendininkinden çok daha kalındı. Şimdi neden daha büyük bir iğnenin gerekli olduğunu biliyordu.

Erin onun üzerine eğildi, yanında diz çöktü. Erin'in daha iyi erişebilmesi için sol kolunu yukarı kaldırdı ve Erin ondan yayılan baş döndürücü, lezzetli misk kokusuyla dikkatinin dağılmasına izin vermedi. Son birkaç gündür onun kokusunu neredeyse unutmuştu.

İkinci dikiş daha kolaydı ve ondan sonraki de. Erin hızlı ve metodik bir şekilde çalıştı, yarıklardan birinin altından başladı ve meme ucunun yakınında bitene kadar yukarı doğru dikti. Parmakları adamın lacivert kanıyla kayganlaştığı için zaman zaman iğneye hâkimiyetini kaybediyordu ama çok geçmeden ilk yarık kapandı ve aceleyle bir sonrakine geçti.

Erin ilk yarayı kapatırken Jaxor tek kelime etmemişti. Erin nihayet nefesini toplayıp ikinci yaraya başladıktan kısa bir süre sonra ona bakmayı başardığında, rahatlamış bir şekilde bayılmadığını gördü.

O mavi gözler düşük ışıktaki parlıyordu. Adamın bakışı onu ürkütmüştü ve içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında bu hiç de ideal değildi. Bakışlarında kötü niyet yoktu, sadece nazik bir merak, hoşnut bir inceleme vardı.

"Acımıyor mu?" diye fısıldadı. Neden fısıldama zahmetine girdiğini bilmiyordu ama konuşmak çok... sarsıcı geliyordu.

Uzakta, başka bir *kekevirin* kükreyen tıslamasını duydu ama belli belirsizdi, merhametli bir şekilde uzaktaydı. Eğer bir başkası ateş apliklerinin korumasını aşmayı başarır, Jaxor'un onunla savaşacak durumda olmadığını ilk kez fark etti. Ancak içinden bir ses yine de savaşacağını söylüyordu.

"Acımasını istiyorsun, değil mi?" diye cevap verdi.

Erin neredeyse gülecekti. O sabahın karmaşası içinde histerisi çılgınca bir *eğlenceye* dönüşmüştü. Belki de onun iyi olmasını çok istediği içindi. Belki de onun için duyduğu endişeden dolayı gülmek her şeyi normalmiş gibi gösteriyordu.

Bu düşünce onu duraksattı. Bununla ilgili hiçbir şey normal değildi. Peki uzaylı tutsağı için neden bu kadar endişeleniyordu? Onu kaçıran, buraya kadar sürükleyen, neredeyse her fırsatta somurtkan ve soğuk davranan, her fırsatta kavga çıkaran aynı erkek için mi?

Bu da dahil, diye düşündü.

Erin bunun aralarındaki bağdan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Diğer kadınlar -bütün bu kader arkadaşlığı meselesini daha önce yaşamış olanlar- bunu 'inkâr edilemez bir bağ' olarak adlandırmıştı. Bu yüzden mi Jaxor'un iyiliği için endişeleniyordu? İçindeki ilkel, görünmez bir parça onu olduğu gibi tanıdığı ve içinde bulundukları garip durum ne olursa olsun onu önemseydiği için mi?

"Dövüşmeyi seviyorsun," diyerek boğazındaki yumruyu yuttu ve iğneyi adamın derisine batırıp çıkardı.

Hâlâ ıslanmış olan saçlarından bir tutam kulağının arkasından kaçtığında, Jaxor uzanıp onu yakaladı ve pençeli parmağıyla hassas ete dokundu. Erin o kadar şaşırmıştı ki başını kaldırıp ona baktı, iğne donmuştu. *Kekevir* tabana girmeden önce uzanıp yanağına dokunmuştu, hareket nazik ve... harikaydı.

"Belki sen de dövüşmeyi seviyorsundur," diye yorum yaptı.

"Bilmiyorum," diye hiç vakit kaybetmeden inkar etti, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

"Belki de bilmediğini düşünüyorsun."

Erin içini çekti ama adamın sözleri içinde bir şeyleri harekete geçirdi.

"Neden bu kadar uzakta yaşıyorsun?" diye sordu, cevap vermeyeceğini düşünerek. "O şeylere çok yakın..."

Derisi hâlâ kan içindeydi. İkinci yaranın yarısına kadar gelmişti.

"Sana zaten söyledim. Çünkü sürgün edildim."

Sesindeki bir şey ona tuhaf gelmişti. Ve dün sabah ona sürgün edildiğini 'söylediğinde', sadece onunla alay ettiği, onun hakkındaki varsayımlarına oynadığı izlenimine kapılmıştı.

"Buna inandığımdan emin değilim," dedi dürüstçe.

Jaxor sessizleşti, bunu yapacağını biliyordu.

"Biliyorsun, eninde sonunda bana kendinden daha fazla bahsetmek zorunda kalacaksın," dedi yumuşak bir sesle.

Adam homurdandı ama kadın bunun derisine batan iğneden mi yoksa adamın karşı çıkmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu. "Nedenmiş o?"

Erin bir an için ona baktı, eli hareketsizdi. Ama cevap vermedi.

Burun delikleri alevlendi ve başını salladı. "Beni evcilleştirebileceğine inandığın için mi? Kader ortağım olarak bana istediğin her şeyi yaptırabileceğine inandığın için mi? Diğerleri gibi olabileceğimizi düşündüğün için mi?"

Kaşları çatıldı, dudakları çatıldı. Sesi nazikti, ama sözlerinde ısırık vardı.

Diğerleri mi? Kate'i biliyordu ama bu Beks, Cecelia, Taylor ve Lainey'i de bildiği anlamına mı geliyordu?

"Hayır," dedi usulca, yutkunarak. Bir nedenden ötürü, sözleri canını acıtmıştı. Bunların hiçbirinin mümkün olmadığını bilmesine rağmen. *Onunla* birlikte olmak bile *istemiyordu*. "Ben daha iyi biliyorum. Beni istemediğini biliyorum. Bunu istemediğini biliyorum."

Jaxor ona yavaşça göz kırptı. Boğazından yine o hırıltılı sesi çıkardı ve Erin son dikişleri bitirebilmek için bakışlarını indirip omuzlarını onun üzerine eğdi.

Ama adam kızın ensesini kavradı ve kendisine bakmasını sağladı. "Biz," diye mırıldandı, "böyle şeylere sahip olamayız, *Rixella*."

"Kimi ikna etmeye çalışıyorsun?" diye fısıldadı, onun gözlerinin içine bakarak, ters ters. "Ben mi, sen mi?"

Gözbebekleri genişledi, karardı.

"Anlaşılmadıysa diye söylüyorum Jaxor," dedi, kalp atışları boğazında hızlanırken bile sesini sabit tutarak, "ben de bunu istemiyorum. Tek istediğim gezegenime geri dönmek. *Evime*. Bunu ben istemedim. *Seni* istemedim. Bunların *hiçbirini* ben istemedim."

"Kadın, sen-"

"Demek istediğim, her zaman birbirimizin gırtlığına sarılmak zorunda olduğumuzdık. *Konuşabiliriz* ve bunun bir anlamı olması gerekmez."

İşini bitirdiğinde Erin'in yanakları yanıyordu. Sözleriyle onu utandırmış ve incitmişti. Tek yapmak istediği yüzünü başka tarafa çevirmek ve o yapmamış gibi davranmaktı.

Jaxor çözemediği bir ifadeyle ona bakıyordu.

Hızla çarpan kalbiyle mücadele etmek için yavaş ve düzgün bir nefes alarak ses tonunu yumuşattı ve "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, tüm mağarayı kanınla doldurmadan önce seni dikmeyi bitirmek istiyorum" dedi.

Bir süre daha bakışlarını onunkilerden ayırmadı, gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu. Bir ileri bir geri. İleri geri.

Erin onun ne aradığını bilmiyordu. Kendi kendine umursamadığını söyledi. Kendine, onunla arasında garip bir bağ olmasının önemli olmadığını söyledi. Ona karşı her zaman soğuk olacaktı. Ona karşı her zaman temkinli olacaktı.

Jaxor onun ensesini serbest bıraktı ve o da hemen yaraya baktı. Adamın bakışlarını başının üstünde hissetti. Onun kendisine dik dik baktığını hayal etti.

Birkaç dakika sonra, sessiz bir sesle konuştu.

"Ben Altın Şehir'de büyüdüm. Sürgün edilmedim. Savaşçı eğitimimi tamamladıktan kısa bir süre sonra kendi isteğimle ayrıldım."

Erin'in eli bir anlığına durdu. Yutkundu ve sonra adamın derisine bir dikiş daha attı.

"Veba'dan sonraydı," diye ekledi.

Erin ona bakmadı. Eğer bakarsa, bunun onu tekrar üşüteceğini hissediyordu.

"Gitmene ne sebep oldu?" diye sordu usulca, onun yanına yaklaşarak.

"Çok fazla şey. Şu anda konuşmak istemediğim şeyler."

Erin onun sözlerinin ne olduğunu anladı: bir özür. Hatta bir zeytin dalı. Muhtemelen ondan bir '*özür dilerim*' duymaya en çok yaklaştığı andı.

"Ve buraya yerleştiniz," diye yorum yaptı. "Kuzeye."

"Eninde sonunda," dedi.

"Buradan önce başka bir yerde mi yaşadın?" Şimdi tereddütlüydü. "*Tev.*"

Ama nerede olduğunu söylemedi ve Erin de ona baskı yapmadı.

Bebek adımları, diye düşündü.

"Bir şeyi anlamalısın, *Rixella*," dedi, tam son dikişe ulaştığında. Çabucak yaptı, yaranın nihayet -çoğunlukla- kapandığını, dikişlerin sıkı ve temiz olduğunu görünce rahatladı.

Erin daha iyi düşünmesine rağmen tekrar Jaxor'a baktı.

"Uzun zamandır burada tek başıma yaşıyorum. Buranın sessizliğine ve kendi yaşam tarzıma alıştım. Rutinlerim var çünkü bunlar aklımı başımda tutuyor. En önemlisi, kimseye güvenmiyorum," dedi, o mavi gözleri kızın içine gömülerek. İma ettiği şey *siz bile olsanız*. "Söylemeye çalıştığım şey, sadece konuşmak için konuşmayalı uzun zaman olduğu. Artık nasıl konuşacağımı bildiğimden emin değilim."

Erin onun ne söyleyeceğini düşündüyse... şey, öyle değildi. Garip bir şekilde savunmasız, biraz da yürek parçalayıcı bir itiraftı.

Jaxor'un kendisi de bu ihmal karşısında şaşırılmış görünüyordu. Tam olarak kızarmadı ama boğazının arkasından derin bir ses çıkardı ve yaraya, kadının el işçiliğine baktı.

Konuyu değiştirerek, "İyi iş çıkardınız, bayan" dedi. Sonra da ekledi, "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi sessizce, görünmez bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı, ancak parmaklarının kanla kaplı olduğunu ve şimdi yanağına bulaştığını geç fark etti. "Um... ayakta durabilir misin? Ben merhem sürmeden önce kanı yağmurda yıkasan iyi olur."

Gözleri şeffaf kabı aradı. Dün ayağında kullanmıştı, o yüzden acıtmayacağını düşündü.

Jaxor başıyla onayladı ve mağara duvarını iterek yükselirken kendini sabit tuttu. Erin iğne ve ipliği yere bıraktı ve girişe kadar olan kısa mesafede onu takip etti. İkisi birlikte sağanağın içine adım attılar.

Erin yüzünü yağmura dönerek aşağıdaki *Kekevir*'e bakmayı reddetti. Sonra ellerini ovuşturarak adamın kanının son kalıntılarını duruladı ve ovarak temizledi. Tırnaklarının altına bile bulaşmıştı.

Jaxor'a baktığında göğsündeki kan temizlenmişti ama böyle kalmayacağını biliyordu.

"Yedek sargı beziniz var mı?" diye sordu, yağmurun sesini duyabilmesi için sesini yükselterek. "Sandıkta başka yok."

Başını salladı ve ağır bir şekilde kaya duvara yaslandı. Erin saldırı nedeniyle kaybettiği kan miktarı konusunda endişeliydi.

"Temiz tuniklerim var ama mağarada değil," diye cevap verdi.

"Neredeler?" diye sordu, gözleri çoktan aşağıdaki üssü incelemeye başlamıştı.

Başını iki yana salladı. "Onları getireceğim."

"Jaxor, *hayır*," dedi. "*Ben* getiririm. Neredeler?"

Zaten kenara doğru yürüyordu, belli ki bunu kendisi yapmaya niyetliydi. Neden? *Yardıma* ihtiyacı olduğu için utandığı için mi?

Yoksa her zaman her şeyi kendisi yapmak zorunda olduğu için mi? diye merak etti, bu düşünce aniden aklına geldi. Belki de Altın Şehir'den ayrıldığından beri onunla ilgilenebilecek hiç kimsesi olmamıştı.

"Dur, sana *yardım* etmeme izin ver," diye emretti, sesi sertti, onu bileğinden yakaladı ve durdurmaya çalıştı. "Çabuk olacağım. Neredeler?"

Yüz ifadesi asıktı, dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru çekildi. Sonra omuzları hafifçe çöktü, muhtemelen kadının sesinde duyduğu kararlılıktan dolayı boyun eğmişti.

Çenesi sarsıldı. Pençeli parmağını -kızın saçını geriye doğru taramak için kullandığı parmağını- ekinlerin yanındaki sandık duvarına doğru kaldırdı. "Birincisi."

Erin başıyla onayladı ve taştan aşağı indi. Üssün zeminine ulaşması uzun sürmedi ve ana tünelin girişine bir göz attıktan sonra hızla sandıklara doğru yürüdü, ağır suda güçlkle ilerledi. Tunikleri buldu, taze ve kuruydular. Sandığın tamamını getirmeyi düşündü ama içindeki malzemenin ağırlığından bahsetmeye bile gerek yok, elli kilodan fazla katı metal olmalıydı. Bunun yerine bohçaları aldı, onları sardı, yağmurdan ıslanmamaları için vücudunu onların üzerine eğdi ve sonra onları kendi tünığinin altına soktu.

Sonra döndü ve arkasından su sıçratarak mağaraya doğru koşmaya başladı. Muhtemelen gülünç görünüyordu ve ayağındaki kesik ilerledikçe ağrıyordu. Çok geçmeden mağaranın girişine ulaştı ve Jaxor'un kaşlarını çatmış, sanki onun için *endişeleniyormuş* gibi en uçta asılı durduğunu gördü.

Kız tekrar yanına geldiğinde rahatlamış görünüyordu ama kız aceleyle içeri girdi ve sırlıklam gömleğinin altından tuniklerini çıkardı. Bir tanesinin dış katmanı ıslaktı ama altındakiler ne yazık ki tamamen kuruydu.

Erin memnuniyetle gülümseyerek ona baktı. Adam mağaraya girdi ve Erin ona oturmasını işaret etti, ancak kürklerin üzerindeki kanı görünce kaşlarını çattı. Onları daha sonra yağmurda yıkaması gerekecekti.

Kekevir saldırısının adrenalininin bir kısmı geçmeye başladığından, havanın ne kadar *soğuk* olduğunu fark etti. Özellikle de tünığı sırlıklamken. Mağarada Jaxor'un daha önce ateş yakmak için kullandığını tahmin ettiği küçük bir alan vardı. Günün büyük bir kısmında mağarada mahsur kalacaklarsa yakında bir taneye ihtiyaçları olacaktı.

Jaxor kendini yeniden konumlandırdı. Tıpkı Erin'in şüphelendiğı gibi, yara dikişlerin arasından hâlâ kanıyordu ama o kadar da fazla değildi. Yerdeki merhem kabını kaptı ve parmaklarını içine daldırdı. Ama tam elini uzattığında dondu kaldı, muhtemelen onun yapmasının daha iyi olacağını düşündü.

"Belki de..." diye devam etti. "Tabii benim yapmamı istemiyorsan."

Jaxor onu inceledi. Bakışlarında bir meydan okuma gördüğüne yemin edebilirdi; omurgasının sertleşmesine ve parmaklarının öne doğru seğirmesine neden olan bir meydan okuma. Ama son anda küçük kabı kaptı ve merhemi kendi yaralarının üzerine sürdü.

Üstü örtüldüğünde Erin derin bir nefes aldı ve tuniklerden birini uzun bir şerit halinde yırttıktan sonra çıplak göğsünün ortasına onun yardımıyla sardı ve sonunda düğümledi.

"İşte," dedi, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak yaptığı işi inceledi. Koyu mavi kan çoktan akmaya başlamıştı ama sargının baskısıyla yakında pıhtılaşmaya başlayacağını umuyordu. "Acı çekiyor musun?"

"Beklediğimden fazla değil," diye cevap verdi, neredeyse alaycı bir şekilde. Arkasından uzanarak en yakındaki sandığı sürükledi, metal taşa sürtünüyordu. İçinde yiyecek erzakı olduğunu bildiği sandıktı bu.

Adamın koyu renkli bir şişe çıkarmasını izledi. Boynu ince ve uzundu. Alt kısmı yuvarlaktı.

Onun baktığını görünce, "Luxirian Brew. *Otala*'dan." Kızın boş bakışları üzerine ekledi: "En güçlüleri."

Adam şişenin tıpasını açıp boynunu dudaklarına götürdüğünde farkına vardı. "Böyle bir zamanda içki mi içiyorsun?"

Sağlıklı bir yudum aldıktan sonra, "İçmek için mükemmel bir zaman gibi görünüyor, *rixella*" dedi.

Erin durakladı, başını yana eğdi. Haklı olduğu bir nokta vardı. *Kekevir* saldırısından sonra acı çekiyordu, öngörülebilir bir gelecek için yağmura tutulmuşlardı ve karşılıklı bir çekim ve karşılıklı bir hoşnutsuzluğa rağmen ikisi de diğerinin yanında nasıl davranacaklarını bilmiyor gibiydi.

Belki de içmek için mükemmel bir zamandı. En son ne zaman içtiğini bile hatırlamıyordu.

Erin içini çekti ve titreyerek onun önüne oturdu.

Ve Jaxor şişeyi ona uzattığında, o mavi gözler bilerek, Erin tereddüt etmeden aldı.

"Şeref," diye mırıldandı ve ardından bir yudum aldı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HJaxor tereddüt etmeden onu izlerken insan dışının mutlu bir sarhoş olduğunu fark etti. Erin sırtüstü yatmış, mağaranın tavanına doğru gülümsüyor ve anlamadığı bir şeylerden bahsediyordu.

Televizyonda 'şov' denen bir şey. Görünüşe göre bu 'şovu' çok seviyordu ve son bir saattir bir 'bölümü' tüm ayrıntılarıyla anlatıyordu.

"Ve sonra, *'Konsantrasyon sayesinde kolesterolümü istediğim zaman yükseltip düşürebiliyorum'* dedi. Pam de *'Neden kolesterolünü yükseltmek isteyesin ki?'* diye sordu." Erin şimdi gülüyordu, Jaxor'u sıcak ve yabancı bir şeyle dolduran, tüm vücudu sarsan kahkahalar. "O da *'Böylece düşürebilirim'* diye cevap veriyor."

Bir başka kahkaha kriziyle soyunup gitti. Bu sırada Jaxor'un 'kolesterol'ün ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama belli ki bunu çok eğlenceli bulmuştu.

"Tanrım, Dwight'ı çok seviyorum," dedi, kelimeleri hafifçe bulanıklaşmıştı, başını ona doğru çevirdiğinde gözleri parlıyordu, sanki hâlâ dikkatini çektiğinden emin olmak ister gibiydi. Sanki Dwight'ın kim olduğu ya da neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen ondan gözlerini kaçırabilirmiş gibi.

Jaxor, Luxirian Birası söz konusu olduğunda insanların toleransını merak ediyordu. En fazla birkaç yudum içmişti ama Luxiria'da birkaç şişe içmişe eşdeğerdi.

Dizini yukarı kaldırarak taş duvara yaslandı. Yan tarafındaki keskin bir sancı çenesini gıdıkladı ama daha kötü yaraları da olmuştu. Çok daha kötülerini. Luxirianlar ne olursa olsun hızlı iyileşirlerdi. Sabah dikişleri atacak ve iyileştirici merhemle birlikte ertesi gün derisi onarılacaktı.

Saldırı hiç olmamış gibi. Bunun tek kanıtı hafif bir yara izi olacaktır.

Ama şu *Kekevir*'e lanet olsun. Uzun zaman önce bir geçit inşa etmeliydi. Eğer Erin oraya inmiş ve habersiz yakalanmış olsaydı.

Adam hırladı, bu da dişinin konuşmayı kesmesine neden oldu. Kaşlarını çattı ve sonra şöyle dedi: "Hayır, hayır, bana yine hiddetlenme. Sinirlendiğin zaman hırçınlaşıyorsun."

"Kızgın değilim," diye homurdandı, durmak için çaba harcıyordu. *Sana*, diye ekledi sessizce. Kendisine kızgındı. Böylesine tehlikeli şeylere bu kadar yakın yaşamaktan zevk alan o pervasız tarafına. Belki de kaderi kışkırtıyordu. Belki de bir geçit inşa etmemişti çünkü içten içe *Kekevir*'in sonunda onun sonunu getirmesini diliyordu. Bir kez ve sonsuza dek.

Yüzünü ona dönene kadar yüzüstü döndü ve başını avuçlarının arasına aldı. Küçük ayakları arkasında havada sallanıyordu ve Jaxor'un bakışları ayaklarından birine takıldı, bir gün önce bandajladığı kesiği gördü. O sabah bir ara bezi çıkarmıştı, muhtemelen fırtınada ıslandığı için.

"Her zaman öfkelisin," diye mırıldandı usulca, yüz hatlarında küçük, neredeyse komplocu bir gülümseme belirdi. "Tıpkı benim gibi. Belki de kaderin bizi *bu* yüzden bir araya getirdi. Çünkü birlikte öfkeli olabiliriz."

Jaxor gözlerini kırıştırdı. Uzuvarlarını rahatlatacak ve böğründeki acıyı dindirecek kadar Otalian Birası içmişti ama kadının tuhaf yorumunun aklından uçup gitmesine izin verecek kadar değil.

"Her zaman kızgın mısın, dişi?" diye sordu sessizce. "Gezegeninden koparıldığın için mi? Seni Altın Şehir'den çaldığım için mi?"

Başını sallıyor, elini havada saygısızca salladıktan sonra tekrar çenesinin altına yerleştiriyordu. "Hayır, hayır. Bundan çok daha önce sinirlenmiştim." Ardından spekülatif bir bakış geldi. "Gerçi bunu hiç itiraf ettiğimi sanmıyorum. En azından buradan önce."

Jaxor 'burada' derken Luxiria'yı mı yoksa 'burada' derken o mağarada, o anda, onunla birlikte mi olduğunu merak etti.

"Bana nedenini söyle," diye emretti, sesi kalındı. Bilinçsizce öne, ona doğru hafifçe eğildi. İçgüdüğü onun yakın olduğunu, uzanıp ona dokunabileceğini bildiği için titriyordu. Kan kaybına ve daha önceki acıya rağmen, vücudu Erin'i hâlâ *onun* olarak tanıyordu. Ve ona ihtiyacı vardı. Çaresizce.

"Sana söylersem bana ne verirsin?" diye sordu, ona küçük, utanmaz, vızıltılı bir gülümseme vererek, doğrudan sikinde hissetti.

Jaxor birkaç şey düşünebilirdi...

Erotik, karanlık düşünceler aklına üşüştü. Ormanda yaptığı gibi onun boynunu ısırıldığını hayal etti. Daha da büyük bir iz bırakmayı hayal etti ve onun bunu *arzulayacağını* hayal etti. Hayal etti-

Jaxor pençelerini kıvırdığında pençeleri kalçasını ısırıldı ve "Ne istiyorsun?" diye homurdandı.

"Benimle pazarlık mı ediyorsun?" diye sordu, başını yana eğmiş, gözlerini onunkilere dikmişti. Bunun *ilgisini çektiğini* fark etti, kalp atışları hızlandı. Onu bu şekilde görmek *onun* da ilgisini çekmişti. "Bana Altın Şehir'den neden ayrıldığını söylemeni istiyorum."

Jaxor'un dudakları birbirine yapıştı. Şişeyi dudaklarına götürdü ve sağlıklı bir yudum daha aldı. Fermente içki boğazını yaktı ama o bunu memnuniyetle karşıladı.

"Ayrıldım çünkü..." diye başladı.

Jaxor çeşitli nedenlerden dolayı gitmişti. Veba. Annesinin Jetutianlar tarafından öldürülmesi ve ardından kısa bir süre sonra efendisinin de kara dünyada annesine katılmak için kendi isteğiyle ölmesi. Büyük kan kardeşinin Başbakan olarak tahta çıkması.

Sonra öfke geldi. Keder. Efendisinin Jaxor'un hükümdarlık yapabileceğini hiç düşünmediğini, Vaxa'an'a bir şey olması durumunda onun sadece yedek varis olacağını bilmesi.

Çünkü Vaxa'an her zaman *daha fazlası* olmuştu. Jaxor'un olabileceğinden çok daha fazlası. Önce o doğmuştu. O daha iyi bir savaşçıydı. Jaxor'un fevri ve yaramaz olduğu yerde o akli başında ve sakindi.

Sonra annesinin ölümünün intikamını alma arzusu geldi. Ve Vaxa'an bu ihtiyacı bir kenara itmiş, bunun yerine en eski düşmanları olan Jetutianlarla savaşmak istememişti. Tüm ırklarını tehdit eden, dişilerinin ve onları seven erkeklerin sayısız cinayetine neden olan düşmanla.

Ve kardeşi hiçbir şey yapmamayı seçmişti.

Jaxor o zamanlar gençti. Düşüncesiz ve duygusaldı. Ve her zaman olduğu gibi, Jaxor'la aynı kaybı yaşamış olmasına rağmen, Vaxa'an mantıklı davranmıştı. Irklarının büyük bir kısmı yok edilmişken, gezegenleri hâlâ yas tutarken ve bir savaşın eşiğindeyken, şok edici derecede güçlü bir düşmanla - Luxirianların onlara verdiğinden daha güçlü- savaşa davet etmek.

Taht el değiştirirken çoğu hala şoktaydı... bu savaş iyi sonulanmayacaktı.

Jaxor bunu şimdi fark etmişti. Ama gençliğinde, savaşçı eğitiminden yeni ıkmişken, tek yoldaşı kana susamışlık ve kederken kr olmuştu.

"Ayrıldım nk Altın şehir Veba'dan sonra lanetli görünüyordu," diye karar verdi sonunda. "Annem, efendim ve kaybettiğimiz sayısız kişi tarafından. Teraslar sessizdi. Dayanılmaz derecede. Ve ben buna dayanamadım."

Mevirax'ı aramak için ayrılmıştı. Jaxor'un burun delikleri alevlendi ve Otalian Demi'nden bir yudum daha aldı.

Erin onu öyle bir inceliyordu ki, bu durum Jaxor'un kaymasına neden oldu. Jaxor kendisine bakılmasına alışık değildi. Hele bu kadar yakından. Tüm yaşamı boyunca en çok dikkat çeken kişi kardeşi olmuştu. Her Ay Kutlamasında, her akşam yemeğinde, Altın şehrin sokaklarında, hatta savaşçı eğitimindeki sahte savaşlar sırasında bile, Vaxa'an geleceğin Baş Lideriydi. Jaxor onu seviyordu, tıpkı Luxiria'daki diğer tüm varlıklar gibi.

Ancak hayatının ilerleyen dönemlerinde Jaxor, bir parçasının Vaxa'an'dan nefret ettiğini bildiği için kan kardeşinin gözlerinin içine asla bakamadı. Bir parçasının onun sahip olduğu her şeyi istediğini, sahip *olacağı* her şeyi istediğini bilerek. Jaxor böylesine başarılı bir kardeşe sahip olduğu için mutlu olmayı ve gurur duymayı diledi, ancak Jaxor'un hissedebildiği tek şey sevgisi ve hayranlığıyla karışmış bir nefretti.

Bunun için kendinden nefret etmişti.

Erin hâlâ ona bakıyordu, gözleri sanki Jaxor'un zihnindeki söylenmemiş her düşünceyi duyabiliyormuş gibi bilmişlikle parlıyordu.

"Her zaman tek başıma olmayı sevmişimdir zaten," diye yarım yamalak bitirdi sözlerini, onun incelemesinden rahatsız olmuştu.

Muhtemelen alışkın olduğu halde ne onun cevabı ne de kararmış ruh hali hakkında yorum yaptı. Bunun yerine kendi payına düşeni yaptı ve şöyle dedi: "Kızgın olmaya alışkınım çünkü babam ben bebekken annemi ve beni terk etti. Sonra vey babam, çok sevdiğim üvey kardeşlerimin babası, kötü niyetli bir dolandırıcıydı. Sonra annem depresyona girdi ve hayatını devam ettirebilmek için bazı ilaçlara bağımlı hale geldi. Ardından sadece benim değil, Jake ve Ellora'nın da ihmal edilmesi geldi."

Mutlu sarhoş kadın konuştukça mutluluğu azalıyordu.

"Kızgınıam çünkü çok hızlı büyümeye zorlandım. Kızgınıam çünkü benden hep iyi olmam bekleniyor. *İyi* bir insan olun. *İyi* olanı yap

şey. Doğru olanı."

Şimdi kaşlarını çatmış, gözleri insan gözyaşlarıyla buğulanıyordu. Luxirianların dökmediği gözyaşları.

"Ve bazen, *iyi* olmak istemiyorum. Bazen yapmamam gerektiğini bildiğim her şeyi yapmayı hayal ediyorum. Sonra da kendimi berbat hissediyorum çünkü hangi insan kötü olmak *ister ki*?"

Erin, Jaxor'un elinden sarkan şişeye uzandı, hareketleri yavaş ama sarsıntılıydı. Bir an için, karnına yayılan korkuyla, neredeyse şişeyi ondan çekecekti. Ama almasına izin verdi ve boynunu geriye atıp içkiyi yutuşunu, şişeyi mağaranın zeminine bıraktığında gözlerinin tiksinti dolu bir ifadeye bürünüşünü izledi.

Aralarında uzun bir sessizlik anı geçti. Jaxor onun sözleri üzerinde düşündü, o kendisine bakarken Jaxor da ona baktı. Verdiği cevabın kendisini kızgın hissettirmesini beklemiyordu. O hayata sahip olduğu için kızgındı. Gözlerindeki bakışı silemediği ya da gözyaşlarını dindiremediği için kızgındı.

Çok derine iniyorsun, diye fısıldadı zihni. *Çok derine inersen bir daha çıkmak istemeyebilirsin*.

"Özür dilerim," diye fısıldadı bir süre sonra, kelimeleri hafifçe ve zorlukla çıkıyordu. "Ben istemedim-"

"Şimdi yapmak istediğin bir şeyi yapmanın tam zamanı," diyerek özür dilemesini kesti. "Gerçekten senin iyi ya da kötü olmanı umursadığımı mı sanıyorsun?"

Kaşları kalktı, bakışlarına ilgi girdi. "Ne demek istiyorsun?" "Ne yapmak istiyorsun? Yapmaman gereken şeyi mi?"

Dudakları aralandı. Gözyaşları neredeyse kurumuştu ve bu Jaxor'u sevindirdi.

Onu rahatlattı ve içindeki sinsi canavarı susturdu.

Kadın baktı, gözleri birbirlerine yapışmıştı. Aralarında sıcak ve dikenli bir gerilim yükseldi. Jaxor'un karnı sıkıştı, arzu ve şehvetin büyüdüğünü ve ısındığını hissetti.

Dudakları aralandı ve Erin yan tarafındaki dikişlerin çekilmesine aldırmadan bilinçsizce tekrar öne doğru eğildi. Erin bir şey söylemenin eşiğindeydi ama sonra nefesi dudaklarından ıslık gibi çıktı.

Yanakları ısındı, çenesi kalktı. Gözleri adamın saçlarına kaydı. "Saçını kestirmeye ne dersin?" diye sorarken sesi soluk soluğaydı ve birkaç dakika önce aralarında konuşulmayan şeylerle doluydu.

Sorusu o kadar saçma ve yersizdi ki, aslında *güldü*. Bu da ikisini de şok etmiş görünüyordu.

Jaxor hafifçe utanarak boğazını temizledi. "*Rebax*?"

"Ben... Ben sadece uzun saçlı Luxirianlar gördüm," dedi. "Hiç kısa değil. Kısa saçla nasıl görüneceğini merak ediyordum." Öyle mi?

"Ve bu yapmaman gerektiğini düşündüğün kötü bir şey mi?" diye sordu yavaşça, onun mantığını anlamaya çalışarak, başını yana eğerek. Elinde olmadan onun kısa süreli tereddüt anını, aç gözlerindeki o ateşli bakışı hatırladı.

Bir omzunu silkti. Hâlâ yüzüstü ona dönük yatıyordu, ayakları hâlâ arkasında sallanıyordu. Bir ileri bir geri. İleri geri. Metodik olarak. Sanki onu transa geçiriyormuş gibi, *rixella* gibi. Çünkü onun için saçını kesecekti.

"Elbette," dedi kaşlarını çatarak. "En son ne zaman birine saçını kesip kesemeyeceğini sordun? Bunu sormak çok kaba bir şey, özellikle de hiç tanımadığınız birine."

Şaşkınlıktan kaşları düştü. Ses tonundan onunla dalga mı geçtiğini yoksa onu test mi ettiğini anlayamadı. Ya da her ikisini de.

"*Tev*," diye homurdandı.

"Ne?" diye sordu, şaşkınlıkla başını yana eğerek. "Saçımı kesebilirsin, *Rixella*."

Uzun saç, özellikle de Luxirian savaşçıları arasında arzu edilen bir şeydi. Luxirian saçının bazı türlere kıyasla daha yavaş uzadığı düşünüldüğünde, yaşla birlikte gelen bilgeliğin bir işareti olarak görülürdü. Ve çiftleşmemiş savaşçılar arasında, parlaklık ve uzunluğa bağlı olarak erkekliğin bir işareti olarak görülürdü. Jaxor, kendisiyle bir kez bile konuşmadan eşini alan bir Luxirian savaşçısı tanımişti. Onu sadece saçlarına bakarak kabul etmişti.

Eşleşmemiş hiçbir Luxirian savaşçısı saçlarını isteyerek kesmez. Sadece sürgün edilenler, gözden düşenler ya da deliler bunu yapabilir.

Jaxor'un bu üçünün tuhaf bir bileşimi olduğu düşünülürse, belki de saçlarını uzun zaman önce kestirmeliydi. Yine de nefret ediyordu. Boynuzlarına dolanıyor ve uygunsuz anlarda gözlerinin içine düşüyordu.

"Yapabilir miyim?" diye sordu, yerdeki yerinden kalkıp dizlerinin üzerinde ona doğru sürünerek. Heyecanlı, şok olmuş ve bu ihtimal karşısında heyecanlanmış görünüyordu. Jaxor insan erkekleri arasında kısa saçın daha cazip görülüp görülmediğini merak etti.

Jaxor artık onu inkar edemezdi.

Başını eğdi ve "Diğer sandıkta hâlâ küçük bir bıçak var. Onu yakıt yığınının içine soktum."

Şimdi *onu* test ediyordu. Boğazına çok yakın bir bıçağı olacaktı. Sarhoştı. Aklına çok cesur, çok pervasız fikirler gelebilirdi... ve bu onun hoş karşılayacağı türden bir şey değildi.

Erin çoktan sandığın önünde çömelmişti. Bıçağı tutan *kibbisa* parçasını bulana kadar içindekileri karıştırdı, erzakları ve su kabaklarını bir kenara itti. Yumuşak yakıt ellerinde ufalandı ve bıçağı alıp ona döndü.

"Emin misin?" diye sordu, onun yanında, dikiş attığı tarafta diz çökerek. Öne doğru uzandı, kendini yeniden konumlandırırken biraz sallandı ve adamın saçından bir avuç aldı.

Küçük zevk iğneleri omurgasını karıncalandırdı. Kadının elleri saçlarında yüce bir his uyandırdı ve Jaxor başını bir kez sallayarak onayladı. "Yap hadi."

Erin bir an tereddüt etti. Fısıldadı, "Bu çok saçma, biliyorsun. Bunu yapmama izin verdiğine inanamıyorum."

"Bu sadece saç, *rixella*. Önemli değil," dedi. En azından artık *onun* için bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Parmakları saçlarının arasından kayarken ve kokusunu alabileceği kadar yakinken değil.

"Sadece..." diye devam etti. "Saçların çok güzel ve ben o iğrenç şeyle biraz sarhoşum. Ya berbat edersem?"

"Korkuyor musun, *Rixella*?" diye sordu, başını dikkatlice çevirip ona bakarak. Onunla göz hizasındaydı, yanında diz çökmüştü, o da oturuyordu. O kadar yakındı ki, Rixella'nın koyu renk gözlerindeki altın benekleri ve onun sözleri karşısında kirpiklerinin nasıl titrediğini gördü.

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak, gözlerinde o lezzetli öfke yükseliyordu. "Şimdi bunu söylediğin için sana bir hack işi vereceğim."

Ona karanlık bir sırıtma verdi. "Yap o zaman."

Ses tonundaki meydan okuma açıktı. Jaxor en son ne zaman bu kadar *eğlendiğini* hatırlamıyordu. Kızın bozulmuş yüz ifadesine tekrar gülmek istedi.

"Bana kötü bir şey yap," diye homurdandı, sesi alçalıyordu. "Bunu istediğini biliyorum."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

E Kalp atışları göğsünde çılgınca çarparken bile rin'in omurgası kararlılıkla çelikleşti. Başı alkolün etkisiyle hoş bir şekilde dönüyordu ama görüşü bulanıklaşmaya ve dönmeye başlamıştı.

Yarın, bunun korkunç bir karar olduğunu düşünecekti. Sırf *yapabildiği* için Jaxor'a sarhoşken saçını kestirmesi için meydan okumanın. Ama şu anda, bu en iyi karar gibi görünüyordu.

Ona o kadar yakındı ki aynı nefesi paylaşıyorlardı. Onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Etinin ışıktaki nasıl dalgalandığını, gölgeli maviden koyulaşmış bir gümüşe dönüştüğünü görebiliyordu. Dışarıda yağmur hâlâ uğulduyor, etrafını bir ürperti sarıyordu ama o anda kendini kesinlikle *çok* sıcak hissediyordu. Alkol ve Jaxor tüm soğuğu kovmuştu.

Yavaşça, tuttuğu saç telini göz ucuyla görebileceği şekilde yukarı kaldırdı.

Kadın bıçağı gösterdiğinde sertleşti ama sonra rahatladı. Onu tekrar kesmeye çalışacağından mı endişeleniyordu?

Ama keskin bıçağı sadece telleri kesmek için kullandı. Bıçak keskin ve kesik temizdi. Erin onun güzel, koyu renk saçlarının mağaranın zeminine düşmesine izin verdi ve Jaxor gözleri okunamaz bir halde saçlarının düşüşünü izledi. Erin de Jaxor'un bakışlarıyla karşılaşmadan önce onu izledi ve şakağındaki artık sadece birkaç santim uzunluğunda olan küçük tutama baktı.

"Belki de seni böyle bırakmalıyım," diye alay etti, parmaklarını kırpılmış saçlarının üzerinde gezdirerek. "Beni kaçırmamanın intikamı bu. Sana her baktığımda gülebiliyim. Bundan nefret ederdin, değil mi?"

Onun çizdiği eğlenceli resme güldü, alkolün etkisiyle kanı hızlı akıyordu, kafası bulanık ve keyifliydi. Onun tekrar gülmesini istiyordu. O

onu güldürmek istedim. Çok hoş bir gülüşü vardı.

Ama yapmadı. Sadece kısık gözlerle onu izledi. O gururlu bir erkekti. Kendisine gülünmesine uzun süre katlanamazdı ama Erin şansını zorluyordu.

"Sen de b e n i m kadar delisin," dedi ama bunu söylemedi.
kaba bir şekilde. Neredeyse...sevecen görünüyordu.

Erin aceleyle ayıldı ve dudaklarını yaladı. Gözleri kesilmiş saçların üzerinde gezindi. Jake'in gençliğinden beri pek çok kez saçını kesmişti. Saç kesmekte *iyiydi*.

Aralarındaki boşluk farklı hissettirmeye başlamıştı. Daha sıcak. Daha yakın. Parmakları küçük tutamı düzeltti ve adamın nefesi bu temasla kesildi.

"Gerçekten kendimize yardım edemeyiz, değil mi?" diye fısıldadı ona, dehşete düşmüş, korkmuş ve göğsünde yükselen şeyi merak etmişti. Bakışları adamın dudaklarına kaydı, istek ve arzu onunla birlikte çiçek açtı.

Tekrar hırladı.

"Huffy erkek," diye fısıldadı. Her zaman 'huffy'nin komik bir kelime olduğunu düşünmüştü ve bunu sadece sarhoşken kullanıyor gibiydi. Yine gülmek, onu kızdırmak istiyordu. Ama birden her şey çok ciddi gelmeye başladı.

Dikkatini dağıtmak için bir tutam daha aldı ve parmaklarını saçlarında gezdirmekten kendini alamadı. Mırıltıyla karışmış olsa da ondan bir hırıltı daha geldi. Bu *hoşuna* gitmişti. Erin neredeyse yapmak üzere olduğu şey için yas tutacaktı. Saçları yeniden uzayıncaya kadar parmaklarını bir daha onun saçlarında bu şekilde gezdiremeyecekti.

Bu düşünceyle oyalanmamayı akıllıca seçti ve saçının bir bölümünü daha kesti. Yere döküldü.

Sonra bir tane daha, bir tane daha kesti, adamın gözlerinin kendisinde olduğunun farkındaydı, ta ki arka kısımlara ulaşabilmek için onu başka tarafa bakmaya zorlayana kadar. Bıçağı boynuzlarının etrafında manevra ettirmek zordu. Yanlışlıkla birini keseceğinden endişeleniyordu, özellikle de parmakları alkolden şişmiş hissettiğinden. Ama gayet iyi idare etti ve parmağını bir tanesinin pürüzsüzlüğünde gezdirmekten kendini alamadı. Fildişi gibiydi, serin ve ipeksi.

Adamın boğazından hırıltılı bir inilti yükseldi ve Erin elini çekti, adamın saçlarını kesmesi gerektiğini hatırladı, boynuzlarını okşaması değil. Onun gözlerine bakmadan diğer tarafına geçti ve oradaki saçları da kesti.

Sessizlik içinde çalıştı. Yağmurun ritmiyle, onun derisinin altında duyabildiğine yemin ettiği kalp atışlarıyla -ya da belki de kendi kalp atışlarıyla-, hiç beklemediği bir anda kaç kez göz göze gelmeleriyle çalıştı. Ona bakmaktan hoşlanıyor gibiydi. Bu bilgi onu üzerinde durmak istemediği bir şeyle doldurdu.

Mağarada hava gittikçe kararıyordu ama saç kesimini temiz tutmayı başarmıştı. Adamın yanına diz çökene kadar yer değiştirdi, dizleri adamın dış uyluğuna bastırdı ve önünü eşitlemek için önüne doğru eğildi. Adamın eli yan tarafına dokunduğunda kollarının derisinde tüyler diken diken oldu. Göz kapakları ağırlaştı. Ona bakarken biraz sallanıyordu. Burnunun kenarına serpiştirilmiş küçük tüyler vardı ve hiç düşünmeden uzanıp onları fırçaladı, o ana kadar bunun ne kadar samimi göründüğünü fark etmemişti.

Bıçak görüş alanına girene kadar aşağıya doğru sürüklendi. Gözleri ona kaydı, sonra tekrar ona döndü. Tüm bu süre boyunca hiç konuşmamıştı. -"Şu anda boğazımı kesebilirsin *Rixella* ve ben de buna izin veririm. Hayattaki tek amacım hayatta kalmakken. *İşte bunun* gücü."

Sesi ona alkolden bir yudum daha almış gibi hissettirdi. Onu *yaktı*. Sesi neredeyse... huşu içindeydi. Sanki elinde olmayan ama saygı duyduğu korkunç bir şeyle karşı karşıyaydı. Yardım edemediği ama *teslim olduğu*.

"Başka ne yapmama izin vereceksin?" diye sordu sessizce, kendi sesini tanımakta güçlük çekerek. Başı dönüyor, vücudu karıncalanıyordu ama bunun şişeden kaynaklandığını düşünmüyordu. Artık değil. Kendini güçlü hissediyordu. Adamın gözlerindeki arzuyu gördü -o korkunç, korkunç arzuyu- ama kendi gözlerinin de ona yansıdığını gördü.

Bu onu kaçırın erkekti. Muhtemelen bir daha evinin yolunu bulma, ailesini bir daha görme şansını mahveden erkek. Bu, onun için planlarının ne olduğunu ona söylemeyen erkekti ve yine de...

Hiç böyle hissetmemişti. Nefret ve ihtiyaç arasında kalmıştı. Ona itiraf ettiği bir yanı, bunları elinden aldığı için onu incitmek isterken, bir yandan da kalp atışlarını hissedebilmek, dilinin tadını alabilmek için onu kendine yaklaştırmak istiyordu.

Çılgınlık.

Sen de benim kadar delisin, demişti ona. Dudaklarına bakarken başı dönüyordu.

"Senden nefret ediyorum," diye nefes aldı. "Gerçekten ediyorum."

Onunla mı yoksa kendisiyle mi konuştuğunu bilmiyordu.

Ve sonra, tereddüt edemeden öne eğildi ve istediği ama almaması gereken tek şeyi aldı. Onun öpücüğünü.

Ona kötü bir şey yapmasını söylemişti. Muhtemelen aklında olan bu değildi, ama kız o kadar sarhoştur ki bunun bir önemi yoktu. En azından o an için.

Dudakları Jaxor'un dudaklarına değdiğinde Jaxor donakaldı ama sonra pençelerinin tuniğini delip geçtiğini ve onu daha yakına sürüklemek için yukarı çıktığını hissetti. Erin, onun bu yakınlığı belki de kendisinden daha uzun süredir beklediğini fark etti.

Elleri adamın yeni kırpılmış saçlarına daldığında bıçak taş a çarptı. Saç tellerini sıkıca kavradı, yumruklarını derince sıktı ve çekti. Adam homurdandı, *ama* sonunda ağzını onunkine *doğru sertçe* hareket ettirdi. Sanki onu cezalandırıyor gibiydi.

Erin gözlerini kapattığında, her şey döndüğünden beri devrilmemesi için ona güveniyordu. Onun diliyle buluştuğunda alkolün tadını aldı ve daha da yaklaştı. Boğazından sesler geliyordu, daha önce hiç duymadığı küçük çaresiz sesler, çünkü yeterince yaklaşmıyordu.

"*Vrax*," diye tısladı Jaxor, kız onun kalçalarının arasına girip kucağına yerleştiğinde. Belli belirsiz, yaralarından dolayı acı çekip çekmediğini merak etti ama sonra ağzı yine onunkinin üzerindeydi ve bu düşünce silinip gitti.

Aleti onun altında sertleşmişti - kaybettiği kana rağmen *hâlâ* sertti. Aralarındaki kürklü peştamaldan yukarı doğru itildi ve Erin'in pervasız bir parçası vücudunu onun üzerinde kaydırmak istedi. Pervasız, tehlikeli yanı onu bedenine almak, o kalın, sıcak uzunluğu içinde hissetmek için can atıyordu çünkü çaresizliğinin ancak bu şekilde azalacağını biliyordu. Ancak o zaman yeterince yakın olacaktı - tamamen içine girdiğinde.

Delilik, diye düşündü.

Umurunda değildi. Bu iyi hissettirdi. Bu, *yapması gereken* bir şey değil, bir kez olsun yapmak *istediği* bir şeymiş gibi hissettirdi. Bu kötü, kötü, en iyi şekilde kötü hissettirdi. Bu tehlikeli erkeği karşılıklı olarak nefretle öpmek. *İyi* hissettiriyordu çünkü daha önce hiç yapmadığı bir şeydi.

Kafasının içinde uyarı zilleri çalıyordu ama onları susturdu. Yarın farklı hissedecekti. Yarın, şehvet öldüğünde

Aşağı indiğinde ve alkol vücudundan gittiğinde ve kendini bu kadar *pervasız* hissetmediğinde, bundan pişman olacaktı.

Öyle değil mi?

Jaxor kalçalarını onun sikinin üzerine koyduğunda tısladı. Tuniği kalçalarına kadar inmişti ama etekleri hâlâ cinsel organını örtüyordu. Aralarındaki tek engel buydu.

"*Ohh,*" diye inledi, teninde karıncalanmalar patlak verdiğinde öpüşmelerini kesti. Yoğun zevk dalgaları yükseliyor, klitorisinden nabız gibi atıyordu. Sıkıca sarılmıştı ama alkol uzuvlarını gevşetmişti. Elleri Jaxor'un omuzlarına düştü, tırnakları oradaki kaslara battı ve daha sert öğütmek için kaldıraç kullandı.

Elleri kalçalarını sıkarken ağzı boynuna geldi. Adam kulak memesinin hemen altındaki hassas eti ısırduğunda Erin'in nefesi kesildi ve ağzı açık kaldı.

"*Evet,*" diye nefes aldı, acı ile zevk birbirinin yerine geçene kadar birbirine karıştı. Erin, sapkınlıklarını bir partnerle keşfetmek için kendine hiç izin vermemişti. Çok utanmış, çok mahcup olmuştu. Kendi kendine hiçbir *iyi* kız arkadaşının yatakta arzuladığı karanlık şeyleri istemeyeceğini söylemişti. Ama Jaxor'un onu ısırması, ona küçük bir acı vermesi, bunu onun için *yapıyordu*. Ve o da bunu biliyor gibiydi.

Kalçaları onun altında yukarı doğru itildi, sikinin kalın, mantar gibi başı tünik malzemesinin arasından zonklayan klitorisinin üzerinde kayıyordu. Sürtünme dayanılmaz ve sinir bozucuydu ve çok, çok *doğruyd*.

Onu tekrar tatmaya ihtiyacı vardı. Boynuzlarını çekerek onu boynundan uzaklaştırdı ve dudaklarının arasına sıkışan iniltinin titreşimini hissederek ağzını kendi ağzına götürdü. Görünüşe göre boynuzlarına dokunulmasından, *çekilmesinden hoşlanıyordu*.

Sıcaklık artıyordu. Kendi kalp atışlarının gürültüsünden yağmuru duymuyordu. Kokladığı, tattığı ve hissettiği tek şey *oydu*.

Öpüşürken gözlerini açık tuttu ve o da aynısını yaptı. O delici mavi gözler çivit mavisine dönüşmüştü ve adamın ona yapmak istediği her karanlık arzuyu ve kötücül şeyi görüyordu. *Eşine*. Çünkü o da buydu.

Erin onun da böyle gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Bir arabanın arka koltuğundaki gençler gibi kuru kuru sevişiyorlardı ama Erin yarın yokmuş gibi boşalmak üzereydi.

Kaşları birbirine yaklaştı ve dilini hınzırca emdiğinde görüşü dalgalandı. Kalçaları hızlandığında, pençeleri kalçalarının etrafındaki tuniğe batarak kumaşta delikler açtığına, yüz hatları çaresiz, muhtaç bir ifadeye büründü.

Pençeleriyle biraz kan akıttı ama Erin bunu umursamadı. *İhtiyacı* olan şey buydu, tıpkı tüm vücudu titremeye başladığında onun gözlerinin kendisine dayanak noktası olması gibi. Sırtı kamburlaştı ve sonra eğildi, karnı kasıldı. Meme uçları karıncalanıyor ve o kadar geriliyordu ki acıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, gözleri kocaman, Jaxor'un üzerindeydi. Ve sonra geliyordu.

Orgazm vücudunu parçaladı, onu yırttı, kırdı. Çığlık atmış olabilirdi ama hatırlayamıyordu. Uzaktan, Jaxor'un karşılık veren feryadını duydu, açıkta kalan kalçalarının üstünde sıcak bir şeyin kırbaçlandığını hissetti. Erin hâlâ onun üzerinde sürtünüyor, zevki azalmaya başlasa bile o zevki kovalıyordu. Ve o muhteşem orgazmdan sonra bile, bir şekilde bunun yeterli olmadığını biliyordu.

Başı Jaxor'un çıplak omzuna düştü, göğsü kabardı. Yanağında bir şey hissetti ve ona dokunmak için uzandığında gözyaşı olduğunu fark etti. *Ağlıyordu*. Neden ağlıyordu?

Berbat haldeyim, diye düşündü yorgun gözyaşlarını silerken. Jaxor'un teni sıcaktı, nefesini yeniden kazanmaya çalışırken omuzları aşağı yukarı hareket ediyordu.

Ona bakmak için geri çekildiğinde, gözleri parlıyordu. Farklı, değişmiş, *ıslıl ıslıl* görünüyorlardı. Sanki içlerinde başka bir şey vardı ve ona bakıyordu. *İçgüdü mü?* diye düşündü, dudakları farkına vararak aralandı.

Bu kadar yakın olabileceğini hiç fark etmemişti.

Erin yutkundu, sarsıldı ve sonra ikisinin arasına baktı. Adamın siki karnında zonkluyordu. Tohumu kalçalarına ve tuniğinin bir kısmına bulaşmış, loş ışıktaki bile parıltıyordu. İnci gibi. Ve kan vardı. Koyu mavi kan.

Birkaç dikişi patlamıştı, bakışları yarasına kaydığında fark etti.

Jaxor onun gözleriyle tekrar karşılaşana kadar yüzünü yukarı çevirdi. Erin onun kısa saçla ne kadar farklı göründüğünü fark etti. Yüz hatları daha keskin, daha köşeli, daha... *muhteşem* görünüyordu. Granit çenesi ve keskin elmacık kemikleri daha çok göze çarpıyordu.

ve Erin karnının titrediğini hissetti. Gözleri bile daha parlak görünüyordu ama belki de bu İlgüdü'nün işiydi.

Erin tekrar alkol şişesine uzanmak istedi. Az önce harekete geçirdiği şeyden sonra, bir içkiye daha ihtiyacı olduğunu hissetti. Ya da iki. Ya da üç.

Panik henüz yükselmüyordu. Onun yerine, sanki bir şey söylemeye cesaret ediyormuş gibi çenesini kaldırdı. Az önce boşalmak için birbirlerini kullanmışlardı. Erin'in vücudu *hâlâ* o orgazmın uğultusunu taşıyordu. Bu onu uykulu ve doygun hissettiriyordu.

"Utanmıyorum," diye onu bilgilendirme ihtiyacı hissetti.

Adamın gözleri kısıldı. "Ben de utanmıyorum."

"Şey..." Nedenini bilmiyordu ama adamın bunu söylemesini beklemiyordu. "Güzel." Sonra ekledi, "Bunun bir daha olmasını bekleme."

Adam o kadar kendini beğenmiş sırtıyordu ki, kız onu tokatlamak istedi. "Bunu hayal bile edemezdim, *Rixella*."

Hâlâ onun kalçalarına oturduğunu fark etti. Uyluklarında tahrik olduğu küçük ıslak bir nokta bırakmıştı, aleti hâlâ tüm ihtişamıyla dışarıdaydı ve kanıyordu.

Erin başka ne söyleyeceğini bilemediği için boğazını temizledi ve pratik olmaya karar verdi.

"Ben iğneyi getireyim."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Erin ertesi sabah gözlerini açtığında iniltisini güçlükle bastırdı. En azından sabah olduğunu düşünüyordu. Işık azdı ama en azından yağmur durmuştu.

Bu bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı... o mağarada kötü kararların hatırasıyla uyanmak, bir topun içinde kıvrılma isteği uyandırıyor. Sadece o sabah, pişmanlığıyla el ele giden kötü bir akşamdan kalmalığı vardı.

Sert bir nefes verdi ve başını geriye doğru eğerek Jaxor'u aradı. Hâlâ uyuyordu, bu sefer çok uzakta değildi, girişe yakındı. Dün gece mağarada hava çok soğuduğunda, Erin yaralarını ikinci kez diktikten kısa bir süre sonra ateş yakmıştı. *Neden* bunu yapmak zorunda kaldığı üzerinde durmayı reddetti.

Olan oldu, bunu değiştirmek için yapabileceğim bir şey yok, dedi kendi kendine. *Devam etmek en iyisi.*

Midesi bulanıyordu ama şaşırtıcı derecede dinlenmişti. Vücudu dün geceki orgazmdan sonra hâlâ uğulduyordu ama ağzı pamukla doldurulmuş gibiydi ve uzuvları kararsızdı.

Erin yerinden kalkarak mağaranın etrafına göz gezdirdi. Ortalık darmadağındı. Jaxor'un saçları yere dökülmüştü, koyu renkli, ipeksi saç tellerinin arasında o korkunç alkolden iki boş şişe vardı. Erin Jaxor'a dikiş attıktan sonra Jaxor karamsar ve sessiz bir hal almış ve sandıklardan birinden ikinci bir şişe çıkarmıştı. Erin onun şişeyi bitirişini izleyip izlemediğini hatırlamıyordu. Muhtemelen daha önce sızmıştı.

Yerlerde ve kürklerin üzerinde kan izleri vardı. Jaxor'un kurumuş tohumunun yanı sıra kendi bacaklarında bile -gece boyunca içinde yuvarlandığı için- biraz kan vardı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, bir elini karışmış saçlarında gezdirirken. Dün gece olanlar hakkında ne hissettiğini bilmiyordu. Garip bir şekilde, daha fazla utanç ve pişmanlıkla dolacağını düşündü. Bunun yerine, sadece isteksiz bir kabullenişin sıkıcı acısını hissetti. Erin değiştiremeyeceği şeylerin üzerinde durmamak gerektiğine inanan biriydi.

Ya dün gece?

Bunu değiştiremezdi.

Eğer seçme şans   olsaydı, bir parças   bunu yapmak bile istemezdi. Çünkü nasıl hissettiğini hatırlıyordu. Kendini... özgür hissetmişti. Jaxor'un onun hakkında ne düşüneceğini umursamamıştı. Ond  n bir şey istemiş ve onu almıştı. Erin hayatında hiç böyle bir şey yapmamıştı. Hiç bu kadar ileri, cesur ya da pervasız olmamıştı. *Asla*.

Sessiz mağaraya baş  nı sallayarak bir nefes daha üfledi ve ayağa kalkmak için itti. Ateş hâlâ yanıyordu, mağaraya lezzetli bir sıcaklık veriyor ve Jaxor'u inceleyebileceği bir ışık sağlıyordu. Uykusunda hâlâ huysuz ve düşünceli görünüyordu. Dudakları kısıktı, gözleri göz kapaklarının altında bir ileri bir geri gidip geliyordu. Erin gözleriyle yüzünün eğimli hatlarını izledi ve alt dudağını yaladı. İçinden  zlem gibi bir şey geçti, zayıf ama mevcuttu.

Eğer Erin Luxiria'da sıkış  p kaldığını ve Dünya'ya dönmenin hiçbir yolu olmadığını  ğrenseydi, Jaxor gibi birini ister miydi? Onun hayat arkadaşı, bir eş olmasını ister miydi? Eğer olursa, onu çocuklarının babası olarak hayal edebilir miydi?

Omuzları çöktü, buna cevap vermeyi reddetti çünkü eve dönecekti. Buna inanmak zorundaydı. Mağaranın girişinden çıkmadan önce sessizce onun etrafından dolaşt  , gözleri canlı bir *kekevir* izi arıyordu.

Hiçbir şey görmeyince rahatladı. Bunun yerine, su baskınlarının çoğunun gece boyunca azaldığını gördü, şüphesiz Jaxor'un drenaj delikleri sayesinde, bunlardan biri de üssün doğusundaki makara sistemiydi. Yağmur durmuştu ve  s yavaş yavaş temizleniyordu, ardında çamurlu bir karmaşa bırakarak.

Erin düzgün bir duş almak istiyordu. Umutsuzca. Temiz kıyafetler istiyordu. Ama üsse inmeye cesaret edemiyordu. Aş ağıda hâlâ  l  bir *kekevir* vardı, her zaman var olan tehlikenin bir hatırlatıcısı. Erin kendini ona bakmaya zorladığında, Jaxor'un bıçağının hâlâ kafatasına saplı olduğunu gördü.

Arkasında, sanki İçgüdüğü onun mağarada kaybolduğunu hissetmiş gibi, adamın uyanmaya başladığını duydu.

"*Rixella*," diye mırıldandı, sesi derin bir uykudan uyuşmuştu. Onun da kendisi gibi akşamdan kalma olmasını dilemesi kötü bir şey miydi?

"Buradayım," diye seslendi usulca, omzunun üzerinden ona bakarak. Sonunda onu bulduğunda, bakışlarına rahatlama girdi. Belki de bunu ondan saklayamayacak kadar yorgundu.

Ayağa kalktığında Erin onun yaralarını gördü; bandajı o uyuduktan sonra çıkarmış olmalıydı. *Kekevir*'in iki derin pençe izi iyileşme yolunda ilerliyordu. Erin Luxirianların hızlı iyileştiğini biliyordu. Altın Şehir'deki muhafızlarından biri bir keresinde elini bir bıçağın ucuyla kesmişti. Ertesi gün yara sanki hiç olmamış gibi yok olmuştu. Jaxor'un derisinin dikişlerin etrafında büyümemesi için o sabah dikişleri alması gerekecekti.

Erin elini en yakındaki taş duvara koydu, hâlâ biraz midesi bulanıyordu. Yarasına bakmak, ellerinin kanla ne kadar kayganlaştığını hatırlamak yardımcı olmadı.

Adam yaklaşırken gözleri adamın saçlarına kayd, adam saçlarının dağınıklığına baktı ve keskin bir iç çekti. Saç kesimi ona yakışıyordu - tıpkı dün gece düşündüğü gibi. Ona bakmak bile kalp atışlarının göğsünde hızlanmasına neden oldu. *Yakışıklı erkek*, diye düşündü. Bu neredeyse haksızlıktı.

Aralarında uzun bir süre rahatsız edici bir sessizlik oldu. Erin yanaklarının kısa süreliğine ısındığını hissetti ama sessizliği bozan o oldu.

"Dün gece bir hataydı," diye mırıldandı, bunu söylerken kızın yüzünü dikkatle inceliyordu. "*Bir* daha olmayacak, değil mi?"

Dondu kaldı ama yüz ifadesini -inançsızlık, incinmişlik ve öfke- o görmeden korumayı başardı. Eğer ağzı açık kalmış biri olsaydı, çenesi düşerdi.

Ses tonu küçümseyiciydi. Sanki dün gece aralarında olanlar -Dünyayı döndüren o öpücük ve ardından gelen orgazm hiçbir şey ifade etmiyordu.

Rahatlamış olması gerekirdi. Saygınlığının bir kısmını kurtarmak için ona tüm kalbiyle katılıyor olmalıydı. Dün gecenin bir hata olduğunu söyleyen o olmalıydı. En başta onu kaçıran pislik oydu.

Erin onun sözleriyle incindiğini hissetmekten nefret ediyordu. Buna dayanamazdı.

Yine de başını sallamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. "Doğru," dedi usulca, gözlerini ondan kaçırarak. Nefret etmeyi planlıyor gibi değildi-

onu tekrar öpmek, her neyse.

Değil mi? "*Rixella*-"

Erin boğazını temizledi ve bunun aralarındaki garip gerilimi biraz olsun ortadan kaldıracığını umdu. Adamın tohumuyla lekelenmiş bir tunikle orada durduğunu düşünürsek, bunu yapmak zordu. Ve *ona* dün gecenin bir hata olduğunu mu söylüyordu?

Söyleyecek başka bir şey bulamadığı için, "Mağarayı temizlesem iyi olacak," dedi. Bu ona yapacak bir şey verecek, aklını ondan uzak tutmasına yardımcı olacaktı. "İçerisi biraz dağınık."

Benimle ne yapmayı planlıyor? diye merak etti, ondan uzaklaşırken başı dönüyordu. Erin'in bir parçası onu oraya getirdiğine inanmıştı çünkü... çünkü onu *elinde tutmayı* planlıyordu. O onun kader eşiydi. Bu kadarını kendisi de itiraf etmişti. Luxirian kader arkadaşları hakkında bildiği bir şey varsa o da bunun *sonsuzlukta sürecektir* bir anlaşma olduğuydu. Söz konusu kader arkadaşları olduğunda büyük bir kozmik voodoo söz konusuydu.

Ama ona dün gece ikinci aşamaya geçmenin bir hata olduğunu ve bir daha *olmayacağını* söylediye... o zaman ne halt planlıyordu?

Ne olursa olsun, Erin tetikte olması gerektiğini biliyordu. Onu karanlıkta tutuyordu. Eğer onu eşi olarak tutmayı planlamıyorsa, bu onu başka bir şey için kullanacağı anlamına geliyordu.

Korku karnında sarsıldı. Adamın bakışlarını ensesinde hissetti ama hızla mağaranın içine girdi. Etrafındaki dağınıklığa baktı. Dağınıklıkla başa çıkabilirdi. Dağınıklık kolayca temizlenebilir, düzeltilebilir, toparlanabilirdi. Temizlik yapmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Erin saçlarını geriye doğru iterek, başının çarpmasına aldırmadan işe koyuldu.

Mağarayı temizlemeyi bitirdiğinde JAXOR ocakta çalışıyordu. Daha önce, o gün yıkamayı planlayarak tüm kanlı kürkleri dışarı attıktan sonra, onun şelalenin yakınındaki tabandan su pompalandığını görmüştü. Dışarı çıktığında, ince su tabakasının büyük ölçüde yok olduğunu, kraterin taş zemininin ıslak ve pırıl pırıl olduğunu ama su basmadığını gördü.

Artık taş yavaş da olsa kurumaya başlamıştı. Güneş, kalın bir bulut kalkanının arkasından arada bir kendini gösteriyordu.

Jaxor kıyafetlerini değiştirmiş, bir çift kahverengi post pantolon ve omzunun yanında bir delik olan bol, koyu gri bir tunik giymişti. Onu kısa saçlı görmeye hâlâ alışık değildi. Onun bu konuda ne düşündüğünü, hoşuna gidip gitmediğini merak ediyordu ama bunun önemli olmadığını düşündü. Saçlarını çoktan mağaranın dışına süpürmüş, atana kadar girişin yakınına yığmıştı. O ipeksi saç tellerine bakmak, dün gece yere döküldükten sonra neler olduğunu bilmek yüzüne bir kızarıklık getirmişti. Aralarındaki sıcaklığı, ona bu kadar yakın olmanın verdiği samimiyeti hatırlamak...

Jaxor fırının yanında bir şeyler dövüyordu. Etrafındaki toprak kuruydu, bu yüzden sıcak yandığını biliyordu. İlk kez *kekevirin* yerinde olmadığını fark etti. Daha önce orada olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Yağmur ve drenaj delikleri kan ve kana dair her türlü izi silmişti.

Erin içeri dönmeden önce Jaxor'u sadece bir süre izlemesine izin verdi ve dün mağaraya getirdiği bohçadan çıkardığı eski bir tunikle mağaranın zeminini Jaxor'un kanından temizlemeyi planladı. Bunu yapması uzun sürmedi. İşini bitirdiğinde dizleri kızarmış ve sertleşmişti ve kendini başlamadan öncekinden bile daha pis hissediyordu. Ama gururla yaptığı işe baktı.

Duvarlar ve yerler tertemizdi, her iki sandığı da yeniden düzenlemiş ve duvara yaslamıştı, tüm kansız kürkleri silkelemiş, küçük ateş çukurundaki külü temizlemişti. Şimdi geriye kalan tek şey kirlenmiş kürkleri yıkamaktı. Ve yıkanmak.

Hepsi çok ev işiydi ama en azından ona yapacak bir şey veriyordu. Bütün gün aylak aylak dolaşırsa delireceğini düşünüyordu. Ve Jaxor o gün üstün ayrılmayacağı için hovercraft'ı tekrar keşfetmeye gidemezdi. Yine de, dün olanlardan sonra, Erin o tünelden tekrar geçmeden önce *kekevir* için bir geçit açılmasını beklemesi gerektiğini düşündü. Tek başına ve silahsız bir şekilde o şeylerden biri tarafından kapana kısıtılmayı düşünmek bile tüylerini diken diken ediyordu.

Dışarıda, tüm kürkleri topladı ve mağara girişinden yer seviyesine inmek için manevra yaptı. Altın Şehir'de takip ettiği güneşlerin konumlarına bakarak öğleden sonra olduğunu tahmin etti. Ne de olsa yapacak başka pek bir şey yoktu.

Jaxor, Jaxor yaklaştığında ona bakmak için işine ara verdi. Ya mağaranın kapısını tamir ediyordu ya da bir kapı üzerinde çalışıyordu, emin olamadı.

ki.

Erin boğazını temizledi, tam bir sessizlikle geçen bir sabahın ardından onunla konuşmak zorunda kaldığı için aniden gerilmişti. Adam onu işiyle, o da adamı işiyle baş başa bırakmıştı. Aralarındaki gerginliği hissettiyse bile yorum yapmamıştı, kadın da yapmamıştı.

Ekinlerin yanından süzülerek gelen bir kovanın etrafından dolaştı ve ona baktı. "Hiç sabununuz var mı?"

"Sabun mu?" diye tekrarladı. Sesi daha çok homurtuya benziyordu.

"Yıkanmak için," dedi sabırla. "Bu kürklerdeki kanı temizlemem gerekiyor ve" saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, "yıkanmak da istiyorum."

Alnı fırının sıcaklığından terliyordu. Bir elini saçlarında gezdirmek için durakladı ve Erin'in ağzı biraz kurudu. Bunu yaparken kollarındaki kaslar esnedi... ve bu saç kesimi *hiç adil* değildi. Neden hem böyle görünüp hem de en huysuz ve aksi mizaca sahip olmak zorundaydı ki?

Şimdi ne yazık ki şaşırtıcı derecede yumuşak ve dolgun olduğunu bildiği dudakları büzüldü ve başını salladı.

Dudaklarına bakmayı kes, diye sessizce emretti kendine. Gözleri hemen onun gözlerine kaydı ve yutkunması daha çok bir yudum gibi geldi.

Dün gece bir hataydı. Onun sözlerini hatırladı, bu sözlerin kendi duygularını da yansıtmaması gerektiğini hatırladı. Ama bu çok zordu.

Artık öpüşüklerine göre, her zaman tekrar öpüşecekleri söylenmemiş bir olasılık gibi görünüyordu. Ve yine. Bu, karnının farkındalıkla sarsılmasına, küçük, korkunç, çılgın kelebeklerin iliklerine kadar işlemesine neden oldu.

Jaxor'un bakışları ona kilitlendi ama o, dünden daha fazla su akıtan şelaleye doğru döndü. Havuz hâlâ taşıyordu ama Erin idare ederdi.

Jaxor'un hareket ettiğini hissetti ve ona bir göz attığında, çok sayıda sandığın yanında olduğunu ve birini karıştırdığını gördü. İçinde yuvarlanan küçük çakıl taşlarına benzeyen büyük siyah bir şişe çıkardı. Erin bunu Altın Şehir'den tanıdı. Yıkanma odasında kullandıkları sabunun aynısıydı.

İlk kez Jaxor'un tüm bu malzemeleri nasıl biriktirdiğini merak etti. Hâlâ Altın Şehir'e yolculuk ediyor muydu? Ya da Luxiria'ya yayılmış ileri karakollara? Ona her şeye rağmen sürgün edilmediğini itiraf etmişti, yani bu hâlâ istediği yere gitmesine izin verildiği anlamına geliyordu, değil mi?

Ona verdiğinde, Erin "Teşekkürler," diye mırıldandı ve sonra şelaleye doğru yürüdü, bakışlarının onun sırtında olduğunu farkındaydı.

Temiz tuniklerinden birini ve daha temiz kürklerinden birini yıkaması gerekenlerin arasına sıkıştırmıştı. Böylece temiz kürkle kurulanabilir ve banyodan sonra yeni kıyafetler giyebilirdi. Şelaleyi inceleyerek önce yıkanmaya karar verdi çünkü kürkleri yıkadıktan sonra kanlı ve kirli suda yıkanmak istemiyordu.

Jaxor'un üssünde pek fazla mahremiyet yoktu ama Erin açıkçası umurunda bile değildi. Onu daha önce de çıplak görmüştü, onu *ilk* gördüğünde. Onu *lüksü* olarak almak niyetinde olmadığını açıkça belirtmişti - zaten bunu *istemiyordu* - ve dün gecedan sonra tekrar takılmayacaklarını da açıkça belirtmişti.

Peki ne zararı vardı?

Hiç de değil, diye fısıldadı o küçük, hınzır ses, tuniğini çıkarırken.

ON ALTINCI BÖLÜM

W Jaxor çenesinin o kadar sert gıcırdadığını düşündü *ki bu sırada dişlerinin un ufak olmamasına şaşırdı.*

Söz konusu *rixella* havuzun yanında soyunuyordu. şelale. Dünden farklı olarak, sadece kenarda çömelip, giyinik bir şekilde kendini temizlemek için etini suyla ovmak yerine, içeri girmeye niyeti varmış gibi görünüyordu.

Jaxor ön kolunu alnına sildi, serinlemek için fırından geri çekildi, gözleri kadının vücudunun çıplak kıvrımlarına yapışmıştı.

Benim kadını, diye düzeltti İçgüdü, mırıldanarak.

Vrax'a bakmak çok hoştu. Yumrukları iki yanında kenetlendi ve Jaxor ona, şelaleye doğru bilinçsizce bir adım atmamak için kendini fiziksel olarak durdurmak zorunda kaldı. Eli çalışma tezgahına geldi ve Luxirian metalini pençeleri oyana kadar sıkı.

Teni *puxia* meyvelerinin lezzetli nektarı gibi bronzdu. Saçları koyu renkti ama ışığı bulutları yarmayı başardığında güneşten altın sarısı parlıyordu. İncecik bir bel, dolgun kalçalar, kavrayabildiği uyluklar-

Senin değil, diye hatırlattı kendine, gözlerini sıkarak. O senin değil.

Yine de dün gece kesinlikle onun gibi hissetmişti. Sadece inlemelerini, omuzlarında iz bırakacak kadar derine gömülmüş küçük, kör pençelerini, çılgınca, muhtaç bir şekilde sikinin uzunluğuna bastırışını hatırlıyorum...

Yumuşak, sıcak dudaklarını onunkinin üzerinde, emdiğinde başının nasıl döndüğünü

dilinde.

Birçok ay döngüsü önce *Lallarix*'in havuzlarına gitmişti. Kaderlerin dokunduğu korkutucu bir yerdi ve sadece ailesinin bildiği gizli bir yerdi. Sık sık annesi ve efendisi oraya seyahat ederdi. Bazen Jaxor ve Vaxa'an da onlara eşlik ederdi.

Kısa bir süre önce Jaxor *hatırlamak* için oraya gitmişti. Havuzlara dokunulmamıştı, sanki annesinin oraya gitmesinden bu yana hiç zaman geçmemiş gibiydi. Ama orada onun ruhunu bulmak yerine, bir dışı insan keşfetmişti. Şimdiye kadar gördüğü ilk insan. Ve ona kardeşinden başkası eşlik etmiyordu.

Jaxor onları gölgelerden izlemişti, neredeyse on dönüşten sonra ilk kez *kardeşine* baktığını fark ettiğinde kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Ve *luxiva*'sını, kaderindeki eşini *Kat* adını verdiği bir insan dışısında bulmuştu.

Lallarix'i içlerine çekerken dudaklarını birbirine bastırdıklarını görmüştü ama o zaman bu onu şaşırtmıştı. Bu Luxirianların birbirlerine sevgi gösterdikleri bir yol değildi. Bu ona garip ve yabancı gelmişti. Uzun.

Dün geceye kadar.

Erin öne eğilip onu öptüğünde, alt dudağını üst dudağına sürttüğünde, kalp atışlarının dilinde zonkladığını hissedecek kadar derinlere çektiğinde, sonunda çekiciliği anlamıştı. Sıcaklığı. Yakınlık. Mahremiyet. Hızırca bir şekilde çiftleşmek gibi hissettirmişti. İlk başta yumuşaktı, sonra talep ve ihtiyaç onu bastırdı.

Jaxor onu hâlâ orada hissedebildiğine yemin ediyordu. Hâlâ dilinde onun tadını alabiliyor, burun deliklerinde onun uyarılmışlığının kokusunu duyabiliyor, parmaklarının yeni kesilmiş saçlarını çektiğini hissedebiliyordu.

Gözlerini açtığında, Erin merhametli bir şekilde havuzdaydı. Üstü örtülüydü. Sadece omuzlarının üst kısmı ve boynunun dibindeki narin kemikler görünüyordu. Döndüğünde, dün gece ona verdiği izi gördü, o anın sıcaklığıyla boynunu ısırdığı yerde çiçek açan morluğu.

Kadın onu izliyordu ama yüz ifadesi adamın duraksamasına neden oldu.

Benimle bilerek alay ediyor, diye fark etti, kaşları düştü, dudakları çatıldı.

Ama gözlerindeki meydan okumayı yanlış anlamak mümkün değildi. Dışısı ona kasıtlı olarak eziyet ediyordu. Neden? Onu bir yalancı yapmak için mi? Çünkü o

o sabah, dün gece aralarında olanları geçiştirmeye çalıştığında gururunu incitmiş olabilir miydi?

Jaxor homurdandı ve ondan uzaklaştı, siki zonkluyordu, kanı sıcak ve yoğundu. Ne yapıyordu? Ne halt ediyordu?

Bilmiyordu. Zamanını boşa harcıyordu. Erteliyordu. O böyle biri değildi. Bir karar verdiğinde, ona bağlı kalırdı. Öyle ya da böyle. Tereddüt etmezdi. Sadece... *yaptı*.

Peki Erin söz konusu olduğunda neden aynısını yapamadı?

Neden *Mevirax*'la yaptığı anlaşmaya sadık kalmaya ya da onu kendine saklamaya karar veremiyordu? Ya da en onurlu seçenek olan, onu Altın şehir'e, kendisinden, *Mevirax*'tan ve onlarla bağlantılı tehlikelerden uzağa geri götüremez miydi?

Nedenini biliyordu. Çünkü Jaxor bencil bir piğti. Ama acımasızca, burada daha fazlasının söz konusu olduğunu fark etti. Bu onun ötesinde bir şeydi. Onun ötesinde. Kaderin onlara verdiği her türlü bağlantının ötesindeydi.

Bu Luxirian ırkının geleceğiyle ilgiliydi. Kaybedilen tüm o hayatlar, yok edilen tüm o aileler için adaletle ilgiliydi. Jaxor'un onlara yaklaşabilmesinin tek yolu Erin'i Jetutianlarla anlaşması olan *Mevirax*'a teslim etmek olabilirdi. Luxirianların *tedaviyi* ele geçirmek için sahip oldukları tek şans bu olabilirdi.

Bunu bildiği halde Jaxor başını eğdi. *Rixella* şelaleye doğru yüzmüş, oradaki kayalardan birine tünemişti; dolgun, mükemmel göğüsleri sergileniyor, su beline vuruyordu. Uzun, ıslak saçlarına Jaxor'un verdiği sabun granülleriyle masaj yapıyor, şelaleyi kullanarak saç tellerini durulamadan önce kafa derisini ovuyordu.

Sonra ellerini köpürttü ve etlerini ovaladı. Elleri göğüslerinin üzerinde gezindiğinde, tohumunun bir damlasının sikinin ucundan itildiğini hissetti, boğazından küçük, kaba bir ses çıktı. Kadının bunu duyduğunu sanmıyordu ama gözleri yine de ona kaydı.

Dün gece çok farklıydı. Çok değişmişti. Ama onun hangi halinin karakterine en uygun olduğunu merak ediyordu. Onu götürmek için Altın şehir'e ilk geldiğinde gözlerini ona dikmiş olan kadın mıydı, kararlı ve sakin? *Kekevir* yaralandıktan sonra onun için endişelenen, onu dikmek için özenle ve tereddüt etmeden çalışan kadın mıydı? Kalçalarına binen ve dişleriyle boynunu işaretlediğinde inleyen kadın mıydı? Yoksa bu baştan çıkarıcı kadın mıydı?

Bir şelalenin altında kaygan göğüslerine masaj yaparken, onu izlediğini bilerek, onu aklın ve mantığın ötesinde arzuladığını bilerek?

Kader ona baştan çıkarıcı, sinir bozucu ve büyüleyici bir yaratık vermişti.

Jaxor bir lanet okuyarak işine geri döndü.

O havuzdayken ona bir daha bakmayacağım, diye kendi kendine söz verdi. Bunu zihninde tekrarladı, sanki kararlılığını pekiştirmek istercesine. Sanki işe yarayacakmış gibi.

Ama Jaxor kaybedeceği bir irade savaşı veriyormuş gibi hissediyordu. Kırılana kadar ne kadar zaman geçeceğini merak ediyordu.

Çünkü olacaktı. Onu kıracaktı. Ve bunu yaptığında, Jaxor onun serbest bırakacağı canavara hazırlıklı olması için dua etti.

Jaxor *kekevir* geçidini bitirdiğinde gökyüzü kapkaraydı.

Terliyor, göğsü kabarıyor, tünelin taş duvarına gömmek için harcadığı çabadan dolayı uzuvları ağrıyordu. Ama *kekevirlere* karşı yeterince güçlü olabilmesinin tek yolu buydu. Yuvalarının karanlığından onu izlemişlerdi. Jaxor, *Kokillix* Geçidi boyunca keşfedecekleri büyük mağaralar ve sonsuz tüneller varken neden ana üssüne bu kadar yakın kalmayı seçtiklerini hep merak etmişti.

Ama rotasyonlar boyunca yararlı olduklarını kanıtlamışlardı. Etleri çok lezzetli olmayabilirdi ama çoğu soğuk mevsimde karnını doyurmasını sağlıyordu. Derilerinden karakollarda takas ettiği iyi bir zırh, kas dokularından da depoları azaldığında mükemmel bir ateş yakıtı elde ediyordu. Onları yakınında bulundurmak faydalıydı.

Çoğunlukla, diye düşündü, yaralarının hafifçe çekildiğini hissederek. Dikişleri çoktan kesmiş ve çıkarmıştı, ama etler iyileşirken hâlâ hassastı. O gece daha sonra üzerine iyileştirici merhem sürmeyi hatırlaması gerekecekti.

Metal depolarının çoğunu tüketmiş olmasına rağmen kapı sağlamdı. Tünel duvarına cıvatalanmış ve desteklenmişti. Sabitti. Erin'i güvende tutacaktı. Artık Jaxor'un üssü terk etme konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Jaxor yine de kapının iki yanında yanan ve tünele ışık saçan lambalara yakıt doldurdu. Alışkanlığın zorlamasıyla. Ne kadar güçlü olursa olsun, *Kekevir*'i hâlâ geçidin yakınında istemiyordu. *Kekevirler* işlerine geldiğinde kurnaz ve zeki olabiliyorlardı.

Üsse döndüğünde, dışisini akşamın erken saatlerinde yaktığı ateşin başında toplanmış, alevlere bakarken gördü. Göğsü sıkıştı, ışığın dışının yüz hatları üzerinde oynamasını izledi. Kadın ona bakmadı ve Jaxor ondan uzak durdu, şelale havuzunda yıkanmaya gitti, günün terini ve kirini temizledi, Erin'in daha önce aynı yerde yaptığı erotik görüntüyü hatırladı.

Suyun altında, sanki uyarıyormuş gibi sertleşmiş sikini bir kez sıktı. Bu küçük temas bile onu inletti. Dün geceki akıllara durgunluk veren orgazmdan sonra bile vücudu hâlâ doluydu ve bir başkası için hazırды.

Kendini hemen orada bırakmaya ikna olmadan önce kendini dışarı attı ve bol bir pantolon giydi, günün çoğunda tünelde çalıştığı için aşırı ısındığını hissettiğinden tunik giymekten vazgeçti. Serin ve soğuk hava onu rahatlatmıştı.

Derin ve sakın bir nefes alarak, sanki savaşa girecekmiş gibi hissederek ateşin başındaki dışisine yaklaştı. Daha önce onun için kurutulmuş etler ve meyve depolarının en iyilerini hazırlamıştı ve çoğunun bitmiş olduğunu gördü. *İyi* olmuş. O gece iyi yemişti. Taze, kavrulmuş *kekevir* etini pek sevmemiş gibiydi, bu yüzden balık tutana kadar kurutulmuş erzakları yeterli olacaktı.

"Merhaba," diye usulca selamladı adam ateşin karşı tarafına oturduğunda. "Bugün çok çalışmışsın," diye yorum yaptı.

Jaxor'un gözleri onun dudaklarına gitti. "Sen de öyle, *Rixella*."

O sabahtan beri bir kez bile konuşmamışlardı ama tünele girip çıkarken onun bakışlarını yakalamıştı. Kürkleri iştahla temizleyip ovalıyordu ve onları kurumaları için makara sistemi boyunca yerleştirdiğini gördü.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu, gözleri gecenin içinde parlayan küçük mücevherler gibiydi. "*Rixella*?"

Jaxor, görünüşe bakılırsa ateşkeslerinden birini daha ilan ettiklerini fark etti. Bu daha önce de olmuştu... ikisi de diğerine teslim olduğunda. Dün geceki gibi. Tartışamayacak kadar yorgun olduklarında.

"Anlamı..." diye devam etti, bunu onun diline nasıl çevireceğini düşünmeye çalışıyordu. "Büyücü. Kötü olan. Ya da bir cadı gibi."

Güldü, sesi Jaxor'u bir an için sersemletti.

"Bunca zamandır bana kötü cadı mı diyordun?" diye sordu başını sallayarak.

Jaxor tereddüt etti. Kadının ses tonu anlamadığını düşündüğü bir şeyi ima ediyordu. Gerçekten eğleniyor muydu yoksa aşağılanıyor muydu anlayamadı. Sonra açıkladı, "Luxirianlar için *rixellalar* sadece hikâyelerde yer alır. Eski hikâyelerde ve efsanelerde. Erkekleri kandırırlar, onları kontrol etmek için kurnazlıklarını ve büyülerini kullanırlar."

Dudakları kıvrıldı. Gözleri parladı. "Sana bunu yapabileceğimi mi düşünüyorsun? Seni kontrol edebileceğimi mi düşünüyorsun? Seni kandırabileceğimi mi?"

Zaten yapmadın mı? diye sordu sessizce, kaşları çatılmıştı. Dudaklarının kıpırdanışından, dile getirilmemiş soruyu duyduğunu anladı.

"Anlıyorum," diye mırıldandı.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye karşılık verdi, aynı sessizlikle. Onun üzerinde sahip olduğu güç hakkında hiçbir fikri yoktu.

Erin tekrar ateşe baktı. Onun tuniklerinden birini giymişti ve teni sıcaktan kızarmıştı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye mırıldandı.

Jaxor homurdandı ama bakışlarını yarı temkinli, yarı meraklı bir şekilde ona çevirdi.

"Hiç aşık oldun mu?" diye sordu usulca, başını merakla yana eğerek.

"Aşk mı?" diye tekrarladı, sözcük derin bir nefesle dudaklarından ılık çalarak döküldü. "Evet."

Jaxor ateşe daha fazla yakıt attı, gerçi ateş zaten sıcak ve parlak yanıyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bir

keresinde," diye yanıtladı. Kızın

kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"Şaşırmış görünüyorsun," dedi alaycı bir ifadeyle ve bir elini saçlarında gezdirdi.

"Hayır, sorun o değil," dedi. "Sanırım ben sadece... Seni buradan uzakta hayal edemiyorum."

İnsanlarla demek istedi. İnsanların *arasında*.

"Size Altın Şehir'de doğup büyüdüğümü söylemiştim," dedi. "Beni tanıyanların çoğu aslında bana... yaramaz derdi. Her zaman başımı belaya sokardım. Asla durgun değildim."

"*Bunu* hayal edebiliyorum," diye yumuşak bir şekilde alay etti. Dudakları tekrar kıvrıldı. "Peki, adı neydi?"

Hafifçe ayıldı. "Sarcalla."

"Onunla nasıl tanıştınız?"

"Annemin arkadaşının kızıydı. O zamanlar savaşçı eğitimindeydim ama ara verdiğimizde Altın Şehir'e eve gelirdim. Yeni reşit olmuştum. Teknik olarak, eğitimdeki savaşçıların kadınlarla ilişki kurmasına izin verilme de, onun için bu kuralları çiğnedim."

"O senin ilk kızın mıydı?" Erin

sordu. Jaxor yutkundu. "*Tev.*"

Sarcalla onun ilk her şeyiydi. Her şey çok yeni, çok heyecan verici görünüyordu. Jaxor bir sonraki ay döngüsünde savaşçı eğitimi için *Otala*'ya döneceği için birlikte fazla vakit geçirememişlerdi. Onunla geçirdiği her an mükemmel görünse de, geçirdikleri zamanın sona ereceğini bildiği için acı veriyordu.

"Ne oldu?" Sonra Erin sordu.

Jaxor keskin bir nefes verdi ve onun gözlerine baktı. "Savaşçı eğitime dönmeden önce onu kardeşimin kürkünün altına girmeye çalışırken yakaladım."

Dudakları birbirine yapıştı, bakışlarında anlayış belirdi.

"Onunla yüzleştüğimde, kafasının karıştığını, onun uyuduğu platformun benim olduğunu sandığını söylemeye çalıştı. Ama ben daha iyi biliyordum. Başından beri onu istiyordu. Onu ona yaklaştırmak için bir araç olmuştum," diye bitirdi Jaxor o geceyi hatırlayarak. Vaxa'an'ın Jaxor adına Sarcalla'ya kızdığını hatırlıyordu. Sarcalla, Vaxa'an'ın onu geri çevirmeyeceğine inanmıştı ama Jaxor kardeşinin ona asla bu şekilde ihanet etmeyeceğini biliyordu, özellikle de ona olan hislerini bilerek.

Ama Sarcalla geleceğin Başbakanıyla yatmak istemişti... geleceğin Başbakanının kardeşiyle değil.

"Özür dilerim," dedi Erin, melodik sesi ateşin üzerinde süzülerek. "Sevdiğin biri tarafından bu şekilde ihanete uğramak korkunç olmalı."

Jaxor başını salladı. "Geriye dönüp baktığımda, ona karşı ne hissettiğimi bilmiyorum, sadece şehvet miydi yoksa genç ve aptal olmanın heyecanı mıydı? Belki de aşk bile değildi."

Erin ona baktı, yüz ifadesi ciddi ama sakindi. Ona neredeyse nazıkçe baktı.

"Dünya'da küçük çocuklara öğretmenlik yapıyorum," diye söze başladı, kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturarak. "Bu benim işim. Ve yıllar boyunca, her türlü şeyi gördüm, her türlü

Ama her zaman hatırlayacağım bir şey Nate adında küçük bir çocuk ve Julie adında bir kız. Nate onu sevdiğine, kız da Nate'in onu sevdiğine inanıyordu... ve dinleyen herkese de böyle söylüyorlardı. Ve tüm öğretmenler bunun aptalca, genç bir aşk olduğunu düşünerek gülümsüyorlardı. Çünkü o kadar gençken aşkın ne olduğunu nasıl bilebilirsin ki?

"Bir gün Nate teneffüste yaralandı ve Julie hemen onu teselli etmeye gitti. Ona sarıldı, dizini sardı, üzerine titredi ve hatta onu bu kadar üzgün görünce kendisi de ağlamaya başladı. İkisine de bakınca, neden herkes birbirlerini sevdiklerinden şüphe ediyor diye düşündüm. Bunun romantik bir aşk olması bile gerekmiyor. Eğer o anda aşkı hissettiklerini söylüyorlarsa, hissetmişlerdir. Herkesin aşkla ilgili büyük bir fikri var; belirli, yoğun bir duygu olmadığı sürece aşk diye bir şey olamaz. Ancak birini kısa bir süreliğine sevebilirsiniz ve bu onu daha az gerçek yapmaz. Eğer birini tek bir anda seviyorsanız, o zaman bu duygu geçerlidir, değil mi?"

Erin ateşin üzerinden Jaxor'a bakarak küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi. Onu izlerken Jaxor'un kalbi göğsünde bir savaş davulu gibi çarpıyordu.

"Yani belki de onu sevdiğini düşünmüyorsun. Ama belki de yol boyunca onu küçük parçalar halinde sevmişsindir."

Jaxor, sözleri kafasına dank ederken herhangi bir erkeği 'küçük parçalar halinde' sevip sevmediğini merak etti. Ne demek istediğini anlayınca. Ona sabit bir şekilde baktı ve sonunda onun küçük bir parçasını anladığını hissetti.

"Ya sen, *Rixella*?" diye mırıldandı, sesi hışırtılı ve yumuşaktı. "Hiç tekil anlarda birini sevdin mi?"

Boğazından yumuşak bir kahkaha yuvarlandı, sesi boğuktu. Dün gece ona hangi kötü şeyi yapmak istediğini sorduğunda yaptığı gibi durakladı. Dudağını ısırdı, ona baktı.

"Belki de dün gece seni biraz sevmişimdir, saçının geri kalanı uzakken küçük bir tutamını kestirdiğinde çok gülünç görünüyordun," diye dalga geçerek kalbinin göğsünde daha da şiddetli atmasına neden oldu.

Jaxor hırladı, göğsünde bir eğlence kabarmıştı. Şaşırtıcı derecede parlak bir netlikle, tam o anda onu tekrar öpmek istediğini düşündü. O sabah aralarında bir daha hiçbir şey olmayacağını ilan ettikten sonra bir süreden daha az dayanabileceğini.

Aptal. Gerçekten düşündü mü-

Göz ucuyla onun arkasında bir şey gördü.

Jaxor aniden ayağa kalktı ve gözlerini uzakta kıvrılan gri dumanın ince akışına dikti. O berrak gecede gökyüzünde gittikçe yükseliyordu.

"Jaxor?" diye sordu kaşlarını çatarak ve ne gördüğünü anlamak için boynunu hızla çevirdi. "Ne oldu?"

Bu sadece Jaxor için bir mesajdı. Kraterin duvarlarının ötesinde ve *Kokillix* Geçidi'ndeki iki dağın arasında, çağrıyı, çağrıyı gördü. Dumanı bazen gündüz, bazen de gece boyunca sık sık görmüştü. Ama bu her zaman tek bir anlama geliyordu.

Mevirax gelmişti.

Ve onunla konuşmak istediler.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"S tay burada," diye emretti Jaxor, uzun tünelden hovercraft'a doğru yürürken, Erin de arkasından onu takip ediyordu. Sadece bir dakika önce onun yanında hissettiği rahatlık ortadan kayboldu, yerini başka bir tehdit aldı. Jaxor onu kaybetmenin yasını tuttu. "Bu

Kekevir'in kapısı kapalı. Güvende olacaksınız."

"Nereye gidiyorsun? Duman ne anlama geliyordu?" diye sordu, inatçı kararlılığı ses tonunu renklendiriyordu.

"İlgilenmem gereken bir şey var," dedi. "İzinsiz girenler. Üssü bulmalarını istemiyorum."

Kısmi bir yalan. *Meviraxlar* bir anlamda izinsiz girenlerdi -beklenenler- ama o gerçekten de üssünü bulmalarını istemiyordu. Burayı onlardan saklamak için büyük özen göstermiş, kraterin tepesinde değerli kalkan bağlantıları kullanmıştı, böylece bir hovercraftla geçen olursa, etrafını çevreleyen dağlar gibi görünecekti.

"Diğer Luxirianlar mı?" diye sordu, gözleri kısılmıştı. Adam ona doğru döndü ve sesindeki ilgiyi hissetti.

Çenesini avucunun içine alarak yüzünü yukarı doğru eğdi. Dudakları aralandı ve Jaxor onun tadını, dilini emdiği ve sikinin başını seksine sürttüğünde çıkardığı nefes nefese küçük sesleri hatırladı. Onun boğuk kahkahasını, sadece birkaç dakika önce ateş ışığıyla aydınlanan yüzünü hatırladı.

"Onlar tehlikeli, *Rixella*," diye mırıldandı. *Mevirax*'ı görme ihtimali bile ona olan ihtiyacını azaltmamıştı. Kız sustuğunda başparmağının pençeli ucu yanağını okşadı. "Burada kal," derken sesi nazikti.

Uzun bir nefes verdi.

"Yakında döneceğim," diyerek ona güvence verdi ve onu serbest bırakarak hovercraft'a doğru döndü. Geçide hızlıca bir göz attığında, *Kekevir*'in görünürde olmadığını gördü. Erin onun gemiye tırmanışını ve parmaklarının kontroller üzerinde gezinişini izledi.

"Peki ya geri dönmezsen?" diye meydan okudu.

"Hiçbir şey beni geri dönmekten alıkoyamaz," diye homurdanarak hovercraft'ı çalıştırdı. *Mevirax*'ın elinde bir tane olduğunu bilmesini istemiyordu. Yaklaşımı konusunda dikkatli olmak zorundaydı.

Başka bir şey söylemeden tünelden fırladı ve tek açıklıktan yukarı doğru fırladı. Burası üssünün kalkan bağlantılarıyla kaplı olmayan tek girişiydi - yeterince bulamamıştı- ama yukarıdan hiçbir şeye benzemiyordu. Sadece dağda karanlık bir delik.

Yükseldiğinde, üssünü yukarıdan göremedi. Kalkan bağlantıları ışığı bile kapatıyordu. Tek gördüğü aşağıdaki karanlık, kayalık araziydi. Gerçi çok yakından incelendiğinde, arada bir kalkan bağlantılarının dalgalandığı ve yüzeyin parıldadığı görülüyordu. Çenesini sıktı, yakında onarım yapması gerektiğini biliyordu ama ihtiyacı olan parçalara sahip değildi.

Kuzeydoğuya, *Mevirax*'ın sinyalini gördüğü yere bakarak yaklaştı, ancak *Kokillix* Geçidi'ni geçtikten sonra hovercraft'ı yere yakın tuttu. Onunla her zaman uçsuz bucaksız *Lopitax* Denizi'nin kıyısında buluşurlardı ve orada hovercraft'ı saklayabileceği bir kum tepesi vardı.

Bir tanesine yöneldi, indi ve sonra çıktı. Mesafenin geri kalanını yürüyerek, kalın, yumuşak kumlara dalarak, geçtiği cılız çalılardan birkaç *obiraxi* meyvesi kopararak kat etti. Dişisi bunlardan hoşlanabilirdi, umarım *kekevir* etinden daha iyidir.

Sadece üç *Mevirax* gelmişti. Aralarında Tavar'ı görünce Jaxor'un dudakları birbirine yapıştı. *Mevirax*'ın lideri, ilk anlaşmayı yaptığı kişi. Tavar'ın bunca yolu kat etmesi, Jaxor'a duyduğu güven için hiç de iyiye alamet değildi.

Diğer iki *Mevirax* Laccara ve Kilan'dı. Laccara onların dişilerinden biriydi, Jetutianların iyileştirmesi için ayrılan bir sonraki dişiydi. Tavar'ın bir çeşit savaşçı generali olan Kilan ile çiftleşmişti.

Jaxor, Tavar'ın Laccara'yı neden getirdiğini biliyordu. Sanki ona neyin tehlikede olduğunu hatırlatmak ister gibiydi.

Küçük bir ateşin etrafında oturmuş bekliyorlardı. Büyük duman bulutları oluşturmak için *tillia* yaprağı yakmışlardı ve etraflarındaki hava gri görünüyordu. Gri ve ince. Jaxor'un onlara doğru adım attığında yaptığı ilk şey ateşin yanına gidip yanan yaprağı ayağıyla ezmek oldu.

Tavar durmuş, ona bakıyordu. *Gözlemliyordu*. Jaxor bundan nefret ederdi. Tüylerini diken diken ediyordu.

"Dişiler nerede?" Tavar doğrudan konuya girerek sordu. Jaxor'un öğrenmesi zaman almış olan eski bir lehçeyle konuşuyordu. *Meviraxlar* çok eski bir halk değildi. Tavar, Jaxor'un kendi efendisi Kirax'an'a karşı ilk isyanı başlatan erkeğin en genç ve son oğluydu. Yine de, Luxirianların eski geleneklerine, çok az kişi arasında aktarılan eski dile bağlıydılar.

Jaxor dikkatli davranmak zorundaydı. Tavar zekiydi, kolay kolay kandırılmazdı, her ne kadar gücünü aldığı ağabeyi öyle olsa da.

"Vaxa'an'ın Elçilerinden biri olan Cruxan'ın elinde. Buluşmamızdan önce beni ormanda pusuya düşürdü." Tavar'ın bakışları çıplak göğsünden aşağı, etini süsleyen *kekevır* yaralarına kaydı. Bunlar bıçak izi olarak geçebilirdi ve Jaxor onun varsayımlarını düzeltmezdi. "Onları güneye doğru takip ediyorum."

"O zaman neden buradasın?"

"Yakıt ikmali yapmam gerekiyordu," dedi.

"Şimdiye kadar çoktan Altın Şehir'e dönmüş olabilirlerdi," diye yorumladı Kilan, erkeğin ses tonunu renklendiren hayal kırıklığıyla. Saçları örülmüştü, her tarafına *wixa* boncukları dizilmişti. Jaxor kendi saçlarının da kırpılmış olduğunu fark edince midesi sarsıldı. Bu durum, onu sadece birkaç saat önce görmüş olan Tavar'a şüpheli görünebilirdi. Gözleri Jaxor'u keserek daraldı. "Başarısız oldun. Laccara'yı hayal kırıklığına uğrattın. Şimdi çocuğumuzun olma ihtimali de kayboldu."

Jaxor'un gözleri eşinin yanında duran Laccara'ya kaydı. Elleri önünde kenetlenmişti, her yönüyle uysal bir Luxirian dişisi gibi görünüyordu ama Jaxor buna kanmamıştı. *Mevirax* dişilerinin çoğunun en az erkekleri kadar kurnaz ve acımasız olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

"Başarısız olmadım," dedi Jaxor onlara. "Planımız sadece ertelendi. Cruxan dişilerle birlikte yaya olarak ilerliyor. Hovercraft'ı hasar gördü. Altın Şehir'e dönmek için Kara Çöl'ü riske atmadan önce karakollardan birini deneyecek."

Jaxor Tavar'ın gözünü budaktan sakınmayan bakışlarını hissedebiliyordu. Jetutianlar *Mevirax*'a ilk yaklaştıklarında, Tavar'ın ağabeyine gitmişlerdi. Bir önceki lider. Ağabeyi Jetutian habercisini kılıcıyla neredeyse ezip geçecekti. Jetutianlar ve Luxirianların uzun ve çirkin bir geçmişi vardı. Dişilerine yapılan en son saldırı Luxirianların zihninde hâlâ tazeydi ve her zaman da öyle kalacaktı.

Ancak Tavar, ağabeyinin sadece nefret gördüğü yerde fırsat gördü. Tavar, *Mevirax* arasında şüphe ve dedikodu tohumları ekerek kardeşini rotasyonun liderliğinden uzaklaştırmıştı. Tavar kontrolü ele geçirdikten sonra, kardeşi bir daha hiç görülmedi.

Jaxor onu Tavar'ın öldürdüğünden hiç şüphe duymuyordu. Öz kardeşini. *Bu* yüzden Jaxor ona asla güvenmeyecekti. Halkına göre Tavar umudu ve *yaşamı* geri getiren adil bir liderdi. Jaxor, Tavar'ın dişilerin gebe kalmalarını engelleyen virüsten kurtulmalarını istediğine inanıyordu ama Jaxor, *Mevirax* liderinin en çok arzuladığı *şeyin güç* olduğunu ve bunun için her şeyi verebileceğini biliyordu.

Altın Şehir'deki ve karakollardaki dişiler hayat veremezken, *Mevirax* dişilerinin bir kez daha hayat vermesinden daha güçlü ne olabilirdi? Bu durum toplumlarının temelini sarsacaktı. Ayaklanmalar olacaktı, daha fazla isyan, muhtemelen kanlı. *Mevirax* daha da güçlenecek, Luxiria'nın dört bir yanından yeni grupları kendine çekecek, sağlık ve gelecek vaat edecekti. Şimdiden karakollardan fısıltılar gelmeye başlamıştı.

Tavar Luxiria'nın Başbakanı olmak istiyordu. Tavar Vaxa'an'ın ölmesini ve Altın Şehir'in kendi yönetimi altına girmesini istiyordu. Jetutianlarla doğru şekilde oynarsa bunu elde edebileceğine inanıyordu. Luxirialı kadınları iyileştirecek aşığı çalabilir ve bunu taht için bir pazarlık kozu olarak kullanabilirse.

Bu yüzden Jaxor, Tavar'ın tedaviyi sadece kendisi için talep etmesine izin veremezdi.

Tavar, Jaxor'un sadece Po'grak'tan, Luxirian kadınlarına saldırı emrini veren Jetutian'dan, ırklarının savaş komutanından intikam almak istediğine inanıyordu. Ve bu doğrudu. Jaxor onu keder ve üzüntüsüyle işlediği kılıcıyla delik deşik etmek istiyordu. Ancak o zaman annesinin intikamını almış gibi hissedecekti. Ancak o zaman yeniden nefes alabileceğini hissedecekti.

Ancak o zaman kan kardeşinin gözlerinin içine tekrar bakabileceğini hissedecekti.

Ama tehlikede olan daha fazlası vardı. Tavar'ın yönetimi altında olmayacağını umdukları ırklarının geleceği.

Dolambaçlı, çarpık bir plandı.

Ama planı Tavar'ın ona güvenmesine bağlıydı, Jaxor ise Tavar'ın ona güvenip güvenmeyeceğini merak ediyordu.

Mevirax lideri bile bunu yapabiliirdi.

Jaxor ona biraz daha *zaman* kazandırmak için gözlerinin içine bakarak, "İnsan dişileri geri getireceğim," dedi.

"*Oxandri*'ye yemin et," dedi Laccara sonunda, sesi sert ve inatçıydı. "*Oxandri*'ye kan ver ve eğer sözünden dönersen o zaman seni yere serer."

Jaxor, Tavar'ın yüz hatlarında sabırsızlığın parıltısını görse de bunu hemen gizledi. *Mevirax*'ın çoğu *Oxandri*'ye, Kurbanın Kaderi'ne ve sadece ona saygı duyar ve dua ederdi.

Jaxor'un çenesi sıkıştı ama Kilan'ın bacağına takılı kınından çıkardığı hançere baktı.

"Ne kadar *paraya* ihtiyacı var?" Jaxor gözlerini Laccara'ya dikerek sordu.

Dişinin dudakları birbirine yapıştı. Bıçağı eşinin elinden kaptı ve öne doğru bir adım attı.

Sağ göğüs kafesinin derinliklerine bastırıp *Oxandri*'nin işaretini derisine kazıdığında Jaxor irkilmedi bile. Taze yaradan kan damladı ve Laccara'nın gözleri ona kaydı. Uzun zaman önce, Kilan ona kur yapmaya başlamadan çok önce onunla bir kez çiftleşmişti.

Onu bir kez arzulamıştı ve onu bir daha asla istemediği için ondan hep nefret etmiş gibiydi. Şimdi onun yakınlığı, kokusu ona sadece üssündeki *rixella*'yı düşündürüyordu.

"*Oxandri*'ye ant içiyorum," diye homurdandı Jaxor, kanı sıcak ve yavaş bir şekilde etinden aşağı süzülürken, "anlaşmamıza sadık kalacağım."

Jaxor *Oxandri*'ye hiçbir zaman fazla önem vermemişti. Annesi *Kollasor*'u, Yeniden Doğuşun Kaderi'ni tercih etmişti ve Jaxor dua ettiğinde, bu ona olmuştu.

Laccara yemininden memnun görünüyordu. Kilan bile ona başıyla onay verdi.

Tavar, her zamanki gibi onu izliyordu.

"Bir şans daha," dedi *Mevirax* lideri sonunda, gözleri *Oxandri*'nin işaretine, göğsündeki *kekevir* yaralarına ve kesilmiş saçlarına kaydı. Jaxor yüz ifadesini nötr tuttu. "Bu gece gidiyorsun. Onları bulup bana getirirken için sana beş aralık vereceğim. Eğer başarısız olursan, o zaman

Po'grak'a asla yaklaşamayacaksınız ve asla Mağaralar'a adım atamayacaksınız.
Yine *Pevrallix*."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

T Ertesi sabah Erin, Jaxor'u yine gitmiş buldu. Mağaradan çıktığında üs neredeyse ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. *Kekevirler* bile sessizdi ve Erin bu sessizliğin seslerine alışkın.

Sabah gökyüzü hâlâ griydi, yoğun bir sis gökyüzünü görmesini engelliyordu.

"Jaxor?" diye seslendi tereddütle, sesi kraterin etrafında yankılanıyor, taş duvarlardan sekiyordu.

Cevap gelmedi. Dün gece gittiği yerden tuhaf bir ruh haliyle dönmüştü. Sessiz, düşünceli bir ruh hali içindeydi, ki bu da her zamanki halinden pek farklı değildi. Göğsünde yeni bir yaradan dolayı kan vardı ama nasıl olduğunu sorduğunda ona cevap vermemişti. Kiminle buluştuğunu merak ediyordu çünkü 'davetsiz misafirleri' korkutmak için gittiğine inanacak kadar aptal değildi.

Ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu ama yalnız kalmak için eline nadir bir fırsat daha geçmişti. Mağaraya giden taşların üzerinden ilerleyerek alt kata indi ve zemindeki keskin kayalardan kaçınmaya dikkat ederek tünelde ilerledi. Yolda makara sisteminin çalışmadığını fark etti, yani Jaxor yine kendini aşağıya indirmişti, muhtemelen yiyecek aramaya ya da tuzaklarını kontrol etmeye gitmişti.

Hovercraft hâlâ yerinde duruyordu. Dün gece Jaxor'u tünelde takip etmiş ve onun motoru çalıştırmasını izlemişti ama parmakları gümüş renkli ekranın üzerinde hızla bulanıklaşmıştı. Yine de Erin hatırlıyordu. Sadece yaptığından emin olmalıydı, unutmamak için pratik yapması gerekiyordu. Adamın yaptığı hareketin izini kayalıkların duvarlarında sürmüştü.

Bir gece önce onun dönmesini beklerken, mağarada yaptıklarını ya da ateşin başında yaptıkları tuhaf konuşmayı düşünmemeye çalışarak ürperdi.

Kekevir kapısını kontrol ettikten sonra hovercraft'a atladı ve kontrollere doğru yürüdü.

Bir yanı hâlâ bunun aptalca olduğunu düşünüyordu - Altın Şehir'e geri dönmek için körlemesine yol bulma çabasıyla uzaylı bir hovercraft kullanmayı öğrenmeye çalışmak.

Aslında her yanı bunun aptalca olduğunu düşünüyordu. Ama Jaxor'un dün gece *Mevirax*'la buluştuğundan şüpheleniyordu; onu onlarla takas etmesi hâlâ bir ihtimaldi.

Bu düşünce... canını yaktı. Böyle olacağını düşünmemişti ama oldu. Arkadaşlarının onları bir şeyle değiştirdiğini, isteyerek onlardan vazgeçtiğini hayal etmeye çalıştı ama yapamadı. Beks'in eşi Lihvan, onu güvende tutmak için tehlikeli bir canavarla savaşmak üzere neredeyse canını veriyordu. Rixavox, Cecelia zehirlendiğinde, onu kaybetmek kendisini öldürecek olmasına rağmen, onunla bilerek kan bağı kurmuştu. Vikan, Taylor'ı Altın Şehir'den çalmış, onun gideceğine inandığında gücünü ve konumunu riske atmıştı. Kirov ise Lainey'nin kalbini kazanmak için dişiyle tırnağıyla mücadele etmişti.

Yine de Jaxor hâlâ *Mevirax* ile Erin'in onu endişelendirdiğinden şüphelendiği bir pazarlık içindeydi.

Onlara gidip kendilerini becermelerini söylememişti. Ona sahip çıkmamıştı. Onu uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı... çünkü ondan vazgeçeceğini biliyordu?

Erin kendini kurtarmak zorundaydı. Jaxor'a güvenmiyordu. Eğer Erin Altın Şehir'i, evini, ailesini, arkadaşlarını tekrar görmek istiyorsa... o zaman harekete geçmek zorundaydı.

Kontrol konsoluna yanaşarak parmak uçlarını gümüş pedin üzerinde gezdirdi. Sonra zihninde hatırladığı desenin izini sürdü; sağa doğru keskin bir eğik çizgiyle sonlanan bir girdap.

Motorun hafif vızıltısını duyduğunda neredeyse çok kolaydı. Kalp atışları adrenaline hızlandı ve omzunun üzerinden baktı, yarı yarıya Jaxor'un her an tünelden aşağı inmesini, onu hovercrafttan sürüklemesini ve mağaraya kilitlemesini bekliyordu.

Ama hâlâ ondan bir iz yoktu.

Pede dokundu ve aynı anda hemen soldaki temizleme düğmesine bastı.

Hovercraft yükseldi. Yükselineceğini biliyordu. Bir gece önce Jaxor'un bunu yaptığını görmüştü. Parmağını düğmenin üzerinde, diğer parmağını da gümüş pedin üzerinde tuttu. Ve yükselmeye devam etti, Jaxor'un yaptığı keskin savrulmadan çok farklıydı.

Panik yükselmeye başladığında Erin'in kalp atışları boğazında düğümleniyordu. Yükseklik korkusu vardı ve mağaranın tabanı gittikçe küçülüyor, üstündeki dağdaki delik genişledikçe genişliyordu.

Sonra yine, kafasının içindeki küçük bir ses ona *gitmesini* söylüyordu. Uçup gitmesini. Çok kolay olurdu, değil mi? O zaman Jaxor'u bir daha asla göremezdi. Onu asla takas edemeyecekti, geleceği kendi ellerinde olacaktı.

Tam dağın girişine ulaştığında, yüzüne çarpan ürpertici bir rüzgâr gözlerini yaktığında, önünde uzanan yastıklara benzeyen sonsuz sisi gördüğünde dün geceyi hatırladı. Jaxor'un yüzü zihninde parladı, ateş ışığı kararmış gözlerine yansıyor, sanki... sanki onu ilk kez *görüymüş* gibi ona bakıyordu.

Cesaretini kaybetti.

Ani pervasızlığının yerini korku alınca parmağı düğmeden kaydı. Hızla dağın içine düştü ve hovercraft'ın inişi havada, mağara zemininden sadece birkaç metre ötede donmadan önce, bir düğmenin net bloğuna dalarken çığlığını zar zor tuttu.

Kanı kulaklarında uğuldarken, parmağını yavaşça pedden aşağı kaydırды ve hovercraft yumuşak bir iniş yaptı. Gümüş ped üzerindeki hareketi tekrarladığında... motor durdu.

Sessizlik onu sağır etti. Neredeyse inanamaz bir halde - *gerçekten de yapmıştı* - hovercrafttan aşağı atladı ve titreyen dizlerinin üzerinde tünelden aşağı doğru yürüdü.

Erin uzun bir yolculuğa hazırlanmayacak kadar aptal değildi. Jaxor'dan çaldığı tunikten başka hiçbir şeyi yoktu. Erzak, giysi, yakıt ve hatta belki de silaha ihtiyacı olacaktı.

Jaxor'un o sabah ayrılmadan önce yakmış olması gereken ateşe gitti. Ateşi körükledi ve korların parlamasını izledi. Adrenalin onu sersemletiyor ve heyecanlandırıyordu ama aynı zamanda odaklanmasını da sağlıyordu.

Çılgın planı işe yarayabilirdi. Sadece çözmesi gereken birkaç pürüz vardı - aslında birkaçtan fazla. Ve her ne kadar bu düşünceden *korksa* da hovercraft'ı kullanma konusunda daha fazla pratik yapması gerekiyordu. Bu düşünce omurgasında bir ürperti yarattı.

Jaxor kısa bir süre sonra geri döndü ve açgözlü gözleri onu kavrulmuş gibi içine çekti. Onu gördüğünde hissettiği rahatlamayı görmezden geldi - bu da onun bir parçasıydı.

Denese bile kapatamazdı.

Bunun yerine boğazını temizledi -ve umarım özlemine de onunla birlikte- ve "Nereye gittin?" diye sordu.

İçten içe ürperdi. Onu takip ediyormuş gibi görünmek istememişti, ama kesinlikle öyle göründü.

Adamın görünüşü onu duraksattı. Aynı sinir bozucu rahatlamayla *kekevir* yarasının güzelce iyileşiyor gibi görüldüğünü gördü. Dikişlerini dün bir ara kendisi almıştı. Göğüs kasındaki gizemli kesik de oldukça solmuştu. Yine de yorgun görünüyordu. Gözlerinin etrafı çizilmişti. Dün gece hiç uyuyup uyumadığını merak etti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu usulca.

Başını salladı, ateşin yanına bir çuval bıraktı, ancak içinde ne olduğu bir sır olarak kaldı. Bunun yakıt, yiyecek ya da su kabağı olduğunu düşündü.

"*Nix*," diye homurdandı. "Seni bir yere götürmek istiyorum."

Korku içine sızdı. Bunun dün gece bulunduğu kişiyle bir ilgisi var mıydı?

"Nerede?" diye yavaşça sordu.

"Kaplıcalar var," diye bilgilendirdi onu. "Çok uzak değil, yürüyerek gidebiliriz."

Ondan ne söylemesini bekliyorsa, öyle bir şey söylememişti. *Sıcak* bir banyo ihtimali karşısında duyduğu heyecan mı? İnkâr edilemez. Ama dün gece yanında rahat hissetmesine rağmen ona güvenmiyordu. Ve ani önerisi onu temkinli yaptı.

"Sana inanmıyorum," diye basitçe ifade etti. Adamın kaşları kalktı.

Erin sessizce, "Ben aptal değilim, Jaxor," dedi.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye homurdandı kaşlarını çatarak. "Sana asla 'aptal' demedim."

"Dün gece *Mevirax*'la buluştuğunu biliyorum," dedi onu dikkatle izleyerek. *Emin* değildi ama adamın dudakları birbirine yapıştığında... içinde bir şeyler battı. "Ve bir sebepten dolayı beni istiyorlar. Ve sen hâlâ onlarla konuşuyorsun, bu da beni onlara vermeye istekli olduğunu düşündürüyor. İstedğin bir şey için ya da onların senin üzerinde sahip olduğu bir şey için."

Erin yutkundu, kucağına baktı, o anda onun gözlerinin içine bakamadı. Çünkü bir parçası, bakarsa görebileceklerinden korkuyordu.

"Eğer beni onlara vereceksen, seni durduramam. Bunu biliyorum. Benden daha güçlü, daha hızlı ve daha irisin. Tek istediğim bu konuda yüzüme karşı yalan söylememen. Eğer beni şu anda onlara götürmeyi planlıyorsan, o zaman söyle. Beni daha uysal hale getirmek için kaplıcalar hakkında yalan söyleme."

Erin'in zihni hızla çalışıyordu ve göğsü ağrıyordu. Kendini tekmeliyordu. Çok uzun zaman önce değil, dağın tepesinde süzülüyor, sonsuz sis denizine bakıyordu. O zaman eline bir fırsat geçmişti. Şimdi ise onun merhametine kalmıştı. Yine.

Pervasız davranıp *gitmeliydi*. Jaxor boş bir üsse geri dönecekti.

"Sana yalan söylemiyorum Erin," diye mırıldandı, sesi neredeyse... yumuşaktı. Nazik. Bu onu o kadar şaşırtmıştı ki başını kaldırıp ona baktı. Adam onun şaşkınlığı karşısında utanmış gibiydi, çenesinin etrafındaki bir kas seğiriyordu. Sanki nazik olmaya alışık değilmiş gibi, sanki bu sahip olmamayı tercih ettiği bir zayıflıkmiş gibi. "Yakınlarda kaplıcalar var. Sizi onlara götürmek istiyorum."

"Neden?" diye fısıldadı.

Jaxor bir nefes verdi ve elini boynuzunda gezdirdi. Çok yorgun görünüyordu. Çok bitkin. Erin onu bu kadar çok sorguladığı için neredeyse kendini kötü hissediyordu.

"Çünkü hoşuna gideceğini düşünüyorum. Çünkü bundan yorulдум, *rixella*," dedi ona, o mavi gözleri içini yakarak.

"Dövüşmek mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Benimle mi?"

"*Tev*," diye homurdandı. "Sana *karşı*. İçinde bulunduğumuz durumda bu hiç doğal değil. Sadece... pes edersek ne olacağını merak ediyorum."

Karnı çırpındı ve sanki bu rahatsız edici hissi durduracakmış gibi şaşkınlıkla elini karnına bastırdı.

İçinde bulunduğumuz durumda.

Bu pozisyon, elbette, kader arkadaşı olmak. Birbirlerine büyü, kader, rüyalar ya da her üçüyle de bağlıydılar.

"Vazgeç," diye tekrarladı usulca, adamın bununla ne demek istediğini ya da ne anlama *geleceğini* merak ediyordu. Zihni olasılıklarla dolup taşıyordu. Bir yanı bunun bir tuzak olduğu konusunda uyarıyordu.

Diğer kısmı ise bu ihtimal karşısında meraklanmıştı, kelebekler uçuşuyordu. Erin baş döndürücü ayrıntılarla hatırlıyordu - yarı sarhoş olmasına rağmen

Luxirian likörü, ağzının onunkine karşı verdiği his. İlk başta beceriksizce, sanki daha önce hiç öpülmemiş gibi, sonra ihtiyaç ve verimlilikle kontrolü ele aldı ve parmaklarının omuzlarına kıvrılmasını sağladı. Hissettiklerini hatırlıyordu

İlk aşkından bahsederken, ona hiç aşık olup olmadığını sorduğunda kalbinin hızlandığını hissederken sempati ve anlayış gösterdi.

"Senden bana güvenmeni istiyorum," dedi Jaxor. "Gelecek misin?" Jaxor'un kazanacağı her şey vardı. Erin'in kaybedecek her şeyi vardı.

Peki neden adamın dediğini yapmak istiyordu? Teslim olmak için? Bir an önce, onu bir tuzağa sürükleyerek kendisine ihanet edip etmediğini merak ettiğinde?

Çılgınlık.

Ve belki de Erin aptaldı çünkü kendini "Evet" derken buldu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"T burada aşağıda ne var?" Erin makara sisteminin dibine ulaştıklarında etraflarındaki garip manzaraya bakarak sordu. Mağaranın kısa uzantısının dışında

Her tarafı yüksek dağlarla çevrili.

Beyaz bir mantar -ya da belki bir tür bitki- dağların etekleri boyunca uzanıyordu. Jaxor onu bir geçide doğru götürdü. Dağlar çok yüksekti ve ötesini ya da yukarısını net bir şekilde göremiyordu. Klostrofobikti.

Burada hiç hayat yoktu. Belki de burayı bu kadar ürkütücü yapan şey buydu. Ne *kekevir* çılgınlıkları, ne de cıvıldaayan küçük böcekler. Geçitte ısıklık olarak ilerleyen rüzgâr tek sestti. Ve onların ayak sesleri.

Jaxor'un Luxiria'ya yerleşmek için onca yer arasından neden burayı seçtiğini ilk kez merak etmiyordu. Şüphesiz daha güzel yerler vardı, yırtıcı canavarların tehdidi altında olmayan ya da sağanak yağışlarla boğuşmayan yerler. Bu kadar... yalnız olmayan bir yer. Bu kadar boş. Yaşamdan yoksun.

Erin göz ucuyla onu izledi. Bir an için özlemle çarpıldı. Korkmadan ona uzanmak ve dokunmak istiyordu. Dün gece ateşin başında yaptıkları gibi onunla açıkça konuşmayı, aşktan ve anılardan bahsetmeyi arzuluyordu. Onu *tanımayı* özlüyordu.

Bilmek istediğim şeyi ona sormakla gerçekten kaybedecek bir şeyim var mı?

daha sonra sorguladı.

Pek sayılmaz. Onu görmezden gelebilir ya da cevap verebilirdi. Ya da ona yalan söyleyebilirdi. "Altın Şehir'i özlüyor musun?" diye sormaya karar verdi. Hiç görmemişti

Orada geçirdiği süre boyunca pek bir şey görmemişti ama gördüğü şeyler çok güzeldi. "Tev."

Verdiği cevap onu şaşırttı. Onun cevap vermesini gerçekten beklemiyordu. Ama o gün farklıydı. Dün geceden beri farklıydı. Erin onun kafasının içine bir göz atmak için her şeyini verebilirdi.

"Bir daha geri dönmeyi düşünüyor musun?"

"Şimdi olmaz," dedi, yollarını kapatan bir kayanın üzerinden geçmesine yardım ederken, onu kenara çektikten sonra eli belinde kaldı. Erin ona baktı ve gözlerini onunkilerde buldu. "Artık asla geri dönemem."

"Bizi götürdüğün için mi?" Erin sordu. "Ceza alır mıydınız?"

Jaxor onun belini bıraktı ve geçitten aşağı doğru yürümeye devam etti. "Tev."

Erin'in bakışları adamın dün gece aldığı yaraya gitti. Soğuğa rağmen hâlâ göğsü çıplaktı. Üsten ayrılmadan önce omuzlarına bir battaniye sarmıştı ama soğuk hâlâ bacaklarını sarıyordu. Tek koruması kalın post pantolonu ve kürkler, sabun granülleri ve yedek kıyafetlerle doldurduğu seyahat çuvalıydı.

Göğsündeki iz iyileşiyordu ama hâlâ etteki girdaplı çizgileri seçebiliyordu.

"Bu nedir?" diye sordu, soruyu riske atarak.

"Kaderlerden biri olan *Oxandri*'nin işareti. Fedakarlığın Kaderi."

Erin'in dudakları aralandı. Yürümeyi bıraktı, Erin'in durup ona bakmasını sağladı ve "Neden tüm sorularıma şimdi cevap veriyorsun?" diye sordu.

Kurbanın Kaderi mi?

Neden kendi üzerine işaretlemişti?

"Sana zaten söyledim," diye homurdandı, kaşları çatılmıştı. Erin gözlerini kırıştırdı, gözleri onun dudaklarına kaydı. Yeni kesilmiş saçlarından bir tutam alnına dökülmüştü ve Erin ona bakarken *bile acı çekiyordu*. "Kavga etmekten yorulдум."

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordu sessizce, battaniyeyi omuzlarına daha sıkı sararak. Ayakları buz gibi soğuktu, iyileşmekte olan yarası acıyordu ama hareket etmedi. Adamın bakışlarıyla donmuş bir halde olduğu yerde kalakalmıştı.

"Ben..." diye devam etti. Eli boynuzlarından birinin üzerinde gezindi, kollarını süsleyen mavi dövmeler alçak ışıktaki parlıyordu. Bu işaretlerin ne anlama geldiğini ilk kez merak etmiyordu. "*Bilmiyorum*."

Sesindeki eziyet kadının nefesinin kesilmesine neden oldu. Demek Jaxor'un kafası karışık. Takas konusunda mı?

Belirsiz bir umut yükselmeye başladı ve kalbini hızlandırdı.

Onu Altın Şehir'e geri götürmesi mümkün müydü? Oraya tek başına dönmeye çalışırken hayatını riske atmak zorunda kalmaması mümkün müydü?

Yavaşça, vahşi, evcilleşmemiş bir canavara yaklaşır gibi ona doğru adım attı. Gözleri çakmak çakmak oldu, onun yakınlığı karşısında sırtı dikleşti. O yanındayken bilinçsizce yaptığı şeylerin farkında mıydı acaba?

Belki de *o* yanındayken farkında bile olmadığı bilinçsiz şeyler yapmıştır.

Uzanarak göğüs kafesindeki *Oxandri* izini takip etti. Et iyileşiyordu ama yara, iz bırakacak kadar derin olabilirdi. Teni sıcak ve kadifemsi pürüzsüzlükteydi. Sonra parmakları dövmenin başladığı yere, omzuna gitti ve dövmenin bir kısmının izini sürdürdü.

Jaxor hareketsiz kaldı ve Erin'in gözleri hedefte olmasına rağmen bakışlarını bir dokunuş gibi hissetti.

Sonunda elini bıraktı. Başını çevirip ona baktığında, öpüşükleri geceyi hatırladı -öpüşmekten çok daha fazlasını yaptıkları geceyi- ve omurgasından aşağıya doğru bir beklenti ürpertisi hissetti.

Geri adım attı ve tekrar geçide baktı. Jaxor bir an daha kıpırdamadan durdu, sonra tekrar hareket ettiğini hissetti, onu dağların arasına götürüyor, ince, sivri bir geçidi kesiyordu.

Bütün yol boyunca sessizdiler. Erin bir on dakika daha yürüdüklerini, kayaların ve taşların üzerinden geçtiklerini ve dağların labirentinde yollarını bulduklarını tahmin ediyordu. Erin bunu öğrenmesinin ne kadar sürdüğünü merak etti. Hiç kaybolup kaybolmadığını merak etti.

Sonunda başka bir mağara girişine ulaştılar, ancak bu giriş aşağıya doğru iniyor gibiydi.

Erin, Jaxor'un delikten aşağı ilk atlayışını izlerken biraz gergindi. Ancak düşüş kısıydı ve karanlıkta hâlâ boynuzlarının üst kısımlarını görebiliyordu.

Kollarını onun için uzattı ve kadın içeri doğru kayd. Adam onu kolayca yakaladı, kollarını kalçalarının arkasına dolayarak önünden aşağı kaymasına izin verdi. Aşağı inerken tuniği yukarı sıyrıldı, gözleri kilitlendi çünkü o da bunu biliyordu ve Erin'in beyni daha sonra biraz karışmış hissetti.

Girişten itibaren kaplıcalar çok uzakta değildi. Ancak tavan alçaktı ve Erin ayakta durabilse de Jaxor çölmek zorunda kaldı. Seyahat çantasından bir fener çıkardı ve kolayca yaktı. Sıcak, altın rengi ışık mağarayı aydınlatıyordu ve sadece birkaç metre ötede, içinden buhar çıkan bir havuz vardı.

yüzey. Altın Şehir'deki yüzme havuzları kadar büyük değildi ama derin görünüyordu.

Bir an için, uzaylı bir yaratığın yüzerek onu derinliklere doğru çektiği görüntüsü yutkunmasına neden oldu.

"Orada hiçbir şey yok, değil mi?" diye sordu sessizce. Yüzey siyah ve mürekkep rengiydi ama mağaranın içi güzel ve sıcaktı. Nemli. Soğuk ayakları sıcak zeminde çözülmeye başlamıştı bile ve tabanındaki iyileşmekte olan kesik küçük bir zonklama ile tepki verdi.

"*Nix*," dedi. Ama başını ona doğru eğdi ve "Kontrol etmemi ister misin?" diye sordu.

"Köpekbalklarından korkarım," dedi ona, yaşadığı onca şeyden sonra yabancı bir gezegende bunu yüksek sesle söylemek saçma gelmişti. "Ve yükseklikten," diye ekledi.

Durakladı. "Köpekbalkıları mı?"

"Onlar Dünya'da yaşayan bir tür yaratık," diye açıkladı. "Okyanusta. Zaman zaman sudaki insanlara saldırıyorlar."

Erin kendi kendine gülebilirdi ama Jaxor'un ifadesi ciddiydi. Kaplıcalara baktı, sonra tekrar ona döndü. "Orada 'köpekbalkı' yok, *Rixella*. Hiçbir tür yaratık yok. Çok sıcak. Ve dağın altındayız, yani burada yükseklikten korkman için bir neden yok."

"Tamam," diye fısıldadı, Jaxor'un korkusunu yatıştırma çabasına rağmen kendini aptal gibi hissediyordu. Battaniyeyi omuzlarından indirdi, sonra durakladı.

Onun önünde yıkanacağını hiç düşünmemişti. Ya da birlikte yıkanacaklarını. Ne de olsa, öpüşmelerinden sonraki öğleden sonra bilerek şelalede yıkanmıştı. Ona bunun bir hata olduğunu söyledikten sonra... onu şaşırtıcı bir şekilde reddedilmiş hissettirdikten sonra. Kadının pervasız bir yanı onun sözlerini yemesini, kendini tutup tutamayacağını test etmesini istemişti.

Yine de, o zamandan beri ona karşı herhangi bir yaklaşımda bulunmamıştı.

Kız da öyle.

Yani birlikte banyo yapmaları gerçekten önemli değildi, değil mi? Onu zaten çıplak görmüştü. İki kez. İlki Altın Şehir'deydi. Ne de olsa onu ve Crystal'ı banyo yaparken kaçırmıştı.

Erin, Jaxor'dan önce çıplaklığı konusunda hiç bu kadar özgür olmamıştı. Çok nadiren tenini gösterirdi. Dünya'dayken geçimini sağlamak için ikinci sınıflara öğretmenlik yapıyordu. Gardırobu çoğunlukla orta boy elbiseler, hırkalar ve sadece köprücük kemiklerini açıkta bırakan bluzlardan oluşuyordu. İşten sonra kıyafet seçimi çoğunlukla pijamalardan oluşuyordu. Gece dışarı çıktığı nadir zamanlarda ise en skandal kıyafeti, sadece göğüslerini açıkta bırakan siyah bir kılıf elbiseydi.

Dizlerinin üstünde, yakası da çok güzeldi. Arkadaşları büyükannesini andıran gardırobu yüzünden onunla sevgiyle dalga geçiyordu ama Erin kıyafetlerini seviyordu.

Bu yüzden Erin, Jaxor'un yanında çıplaklığı konusunda daha utangaç olacağını düşünmüştü ama durumun tam tersi olduğunu fark etti. İç çamaşırsız, tunikten başka bir şey giymeden etrafta dolaşmak kesinlikle yardımcı olmuştu.

"Önce sen mi gireceksin?" diye sordu.

Dudaklarının köşesi kıvrıldı. "Köpekbalıkları konusunda bana hâlâ inanmıyorsun, *rixella*?"

Onunla *dalga* mı *geçiyordu*?

Erin, o görmeden önce eğlenen bir gülümsemeyi bastırdı. "Eğer hiç yoksa, o zaman endişelenecek bir şey yok demektir."

Jaxor belindeki bağı gevşetip pantolonunu çıkardığında Erin'in ağzı kurudu. Erin'in gözleri Jaxor'un sert poposunda, dolgun kalçalarında ve daralmış, yontulmuş belinde gezindikten sonra sürekli sertleşmiş gibi görünen sikine kaydı.

Parmakları sanki onu yakalamayı hayal ediyormuş gibi kıvrıldı.

Jaxor ileri doğru yürüdü ve sıcak su kaynaklarının içine düştü. Boğazından bir zevk iniltisi kaçtı ve Erin'in nefesi kesildi, vücudu bu sesle zonkluyordu, kalçalarının her yerinde doruğa ulaşırken çıkardığı benzer bir sesi hatırlıyordu.

"Köpekbalığı yok, dişi," diye homurdandı bir süre sonra, mavi gözleri onu delip geçiyordu. Adamın yine onunla dalga geçip geçmediğini anlayamadı.

Fenerin ışığı parlak değildi. Mağara duvarlarında bir mum gibi titreyiyor, havuzun arkasındaki alanın çoğunu karanlığa gömüyordu. Jaxor başını suya daldırıp tekrar yüzeye çıktığında, bir elini kısa saçlarında gezdirip geriye doğru itti, altın rengi ışık sudan kollarına yansıyor. Dövmeleri parlıyor gibiydi.

Erin'in kalbi hızla atıyordu. İçinden bir ses kaçtı - utanç verici bir şekilde iniltiye benziyordu. Ama neden, ah *neden* böyle görünmek zorundaydı? Bu her şeyi çok daha zorlaştırıyordu.

Erin cesaretini kaybetmeden önce kenara yaklaştı, oturdu ve bacaklarını havuza sarkıttı. Jaxor yakınında durmuş, ona bakıyordu. Soyunurken Jaxor'un ona başka tarafa bakma lüksü vermeyeceğini fark etti. Onu görmek istiyordu. Onu görecekti.

Aklına başıboş bir düşünce geldi. Eğer aralarında hiçbir şey olmasaydı, o anda adamın kendisine ne yapacağını merak etti. Ne bir söz, ne de

geçmiş eylemlerin anısı, beklenti yok, tehdit yok. Sadece iki varlık olsalardı, birbirlerine inanılmaz ve delicesine ilgi duysalardı, büyü ve kadere çok benzeyen bir şey aracılığıyla birbirlerine söz verselerdi.

Ona ne yapacağını merak ediyordu. Kanı kükrüyor ve tüm olasılıklarla sıcak bir şekilde atıyordu.

Bu, hayattaki o anlardan biri gibiydi... bir şeyin geri dönülmez bir şekilde değişeceği nokta. İyi ya da kötü, ama kesinlikle kalıcı olarak. Değiştirilemez bir şey.

Erin, Jaxor'dan çaldığı, kendi giydiğinden daha kalın bir kumaştan olan tuniğin eteklerine uzandı. Başının üzerinden çekti ve bıraktı.

Sonra kenardan itti, sıcak, buharlı su onu karşıladı, uzuvlarını örttü, kaslarını gevşetti. Sıcağa rağmen meme uçları suyun altında çakıl taşları gibi parlıyordu.

Su derindi. Dibi aradı ama bulamadı.

"Gel," diye mırıldandı, bu ses onun bedeninde dolaşıyordu. "Oturabilmen için bir çıkıntı var."

Elini kaplıcanın kenarına tutunduğu yerden çekerek *onu* bir kez daha şaşırttı. Onu havuzun arka tarafında, fenerin ışığının ulaşamadığı karanlığa en yakın yere doğru yönlendirdi. *Kekevir*'i düşündü ama Jaxor onun düşüncelerini okumuş gibiydi.

"Bu dağda yaşamıyorlar," diyerek onu yatıştırdı ve suyun yüzeyinin altındaki havuzda küçük bir köşeye oturttu. Oturmak ve ıslanmak için mükemmel bir yerdi. Su köprücük kemiklerine vuruyordu. "Benim kadının pek çok şeyden korkar," dedi yumuşak bir sesle, ona bakarak.

Benim kadının.

Karnı özlemle sıkıştı ve çenesine kadar gelen suyun içine gömüldü. Yüzü kızarmıştı ama en azından suçu ısıtılmış suya atabilirdi.

"Belki de iyi bir nedeni vardır," dedi sonunda. Adamın dipte durabilecek kadar uzun *olduğunu fark* etti ve bu onu biraz daha iyi hissettirdi - altlarında sonsuz bir uçurum yoktu. Su omuzlarının üst kısmına kadar geliyordu. Erin kendini rahatlatırken buldu.

"Karanlıktan hoşlanmıyorum," diye itiraf etti, saçının bir telini parmak uçlarının arasında ovmak için öne doğru uzandı, bu hareket garip bir şekilde samimiydi ama yersiz değildi. Sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibiydi.

Ne oluyor? diye merak etti, gözlerini kırpıştırarak. Ona isteyerek bir korkusunu, bir zayıflığını mı anlatıyordu?

"*Burası* karanlık," diye fısıldadı, biraz nefessiz kaldığını hissederek. Adam yaklaşmıştı. İkisinin de ne kadar çıplak olduğunun farkındaydı. Uzanıp bacaklarını açması onun için ne kadar kolay olacaktı. Onu orada hissetmeyi ne kadar çok istiyordu, kalçalarının uyluklarının içine nasıl gireceğini neredeyse hayal edebiliyordu.

"Şu anda o kadar da umurumda değil," diye cevap verdi. "Çünkü sen buradasın."

Su bir nimetti çünkü onun yanında kontrol etmesi gittikçe zorlaşan uyarılmışlığının kokusunu gizliyordu. Zihninde, her şeyi sindirmeye çalışıyordu. Adam onu kaçırmış, tehdit etmiş ve bundan sonra ne planladığını söylememişti. Ama göğsündeki sıcaklık onu hâlâ kabul edebileceğini söylüyordu. Ona dokunmayı seveceğini, kahkahasını tekrar duymak istediğini, gözlerinin üzerinde olmasına ve dokunuşunu hissetmeye *ihtiyacı* olduğunu söylüyordu.

Aklını ve ruhunu bir araya getirdiğinde, ikisini karıştırıp isteklerini somut ve kesin bir şeye dönüştürmeye çalıştığında başarısız oldu. Çünkü hiçbir şey mantıklı değildi.

Peki hangisini dinledi? Aklını mı yoksa ruhunu mu?

Parmakları kaşlarının arasında gezinerek orada oluşan çizgileri düzeltti. "Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı, daha da yaklaşarak.

Derin bir nefes aldı. Sanki bir tür trans halindeymiş gibi, dürüst cevabı kolayca geldi: "Seni istediğimi düşünüyorum. Ve yapmamam gerektiğini düşünüyorum."

Boğazından bir ses yükseldi. Bir anlaşma mı? Sanki düşünceleri onunkileri yansıtıyordu.

"Bana bunun bir hata olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı ona, garip bir şekilde paniklemiş ama garip bir şekilde sakin hissediyordu. Orada, o yerde, karanlık arkalarındayken, bundan sonra olacaklar kaçınılmaz görünüyordu. Sanki Kaderleri bunu çoktan yazmış ve onlar da bir oyundaki aktörlermiş, tam olarak yapmaları gerekeni yapıyorlarmış gibi. "Bir daha olmayacağını. Daha dün sabah."

Sanki söylediklerinden pişman olmuş gibi çenesi kasıldı.

Adam yaklaştı ya da belki de kadın yaklaştı. Erin'in tek bildiği, dizlerinin aniden suyun altında onun kalçalarına değdiydi. Tek yapması gereken

Onları. Tek yapması gereken kalçalarını hafifçe eğmekti ve ikisini de yakabilirdi.

Bakışlarına vahşi ve karanlık bir şey girdi. Vahşi bir şey. Ellerin beline dolandığını hissetti, onu daha yeni küçük çıkıntıya yerleştirmiş olmasına rağmen kendisine yaklaştırdığını ve kaldırdığını hissetti.

Erin şimdi onun kollarındaydı ve onu kendisine doğru tutuyordu. Başını eğmişti. Burnunun açılı ucunu boynunda, iki gece önce ona verdiği morluğun üzerinde gezdirirken boynuzlarından biri saçlarına dolandı, keskin nefesi kulağının hassas kabuğunu gıcıklayana kadar burnunu yukarı sürükledi.

Onu kokluyor muydu?

Adamın yutkunduğunu duydu, ellerinin beline dolandığını hissetti.

Nefes aldığı anda dudakları aralandı, gözleri kapandı. Yumuşak ısıklık sesi, onun çok yakınında olduğunu bilmek, o güçlü kolları etrafında hissetmek, başının dönmesine neden oldu, kafa derisine kadar bir ürperti yarattı.

"*Vellixa*," diye inledi kendi dilinde. Erin bu sözcüğün ne anlama geldiğini bilmiyordu ama sesindeki hayranlığı duymuştu.

Çekingen bir şekilde kollarını onun omuzlarına doladı. Ona baktığında göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti.

"Jaxor..." diye devam etti, ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Seni reddedebileceğimi düşünüyor musun?" diye kulağını tırmaladı. "Sence bunu yapacak gücüm var mı? Seni ilk gördüğümünden beri sadece birkaç dakika geçti ve şimdiden güçsüzüm."

Başı tekrar hareket etti. Onu kollarında daha yükseğe kaldırdı.

Erin'in dudakları onun sözleriyle aralandı... ama sonra dudakları onun göğsünü bulduğunda yumuşak bir inilti dudaklarından kaçtı.

Adamın dili açıkta duran sert meme ucunun üzerinde gezinirken, kadının tırnakları adamın ensesine saplandı. Sıcaklığı, dokusu inanılmazdı. Öpüşüklerinde kabarık olduğunu zaten biliyordu ama onu teninde, böylesine hassas bir yerde hissetmek harikaydı.

Adam nazikçe emerken ciğerlerinden soluk soluğa bir iç çekiş çıktı. Bundan boşalabilir mi diye merak etti. İşte bu kadar iyi hissettiriyordu.

Başını tutmaya çalıştı, onu yerinde tutarken bile odaklanmaya çalıştı, çekip gitmesinden korkuyordu.

Korkularımdan biri daha mı? diye sormaktan kendini alamadı ve bunu da diğerlerine ekledi.

"Kaçınılmaz," diye fısıldadı, adam diğer göğsüne geçip onu diliyle ıslatırken. Sanki bu *normal* bir şeymiş gibi onu neredeyse tembelce emiyordu.

Ve belki de kader arkadaşları arasında normaldi. Bu mülkiyetçi, sahiplenici yakınlık.

"*Rebax*?" tekrar emmeden önce onun etine karşı hışırdadı.

"Bu her zaman olacaktı," diye fısıldadı, Jaxor daha önce hissettiğini ima etmiş olsa da, bağın gücünü yeni yeni keşfettiğinin farkına varmıştı. Kaçınılmazlıkla kıyaslandığında kendini önemsiz hissediyordu. Jaxor'un da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etti.

Ona karşı savaşmaktan yorulduğunu söylemişti. Kastettiği bu muydu?

"*Tev*," diye mırıldandı. *Sertçe* emerken yanakları çukurlaşa da gözleri onunkilerle buluştu. "Öyleydi."

YİRMİNCİ BÖLÜM

"W

Aman Tanrım!" Erin nefesini tutarak boynuzlarını kavradı ve onu göğsünden uzaklaştırdı. "Sadece bekle."

Jaxor inledi, yumuşak ellerinin onunkilerin etrafında olduğunu hissetti.

boynuzları doğrudan sikine doğru ilerliyordu. Bu durumdaki Luxirian erkekleri hakkında hiçbir şey bilmiyor muydu? Onu okşuyor da olabilirdi.

O zaman neden bilsin ki? Tabii Altın Şehir'de geçirdiği süre boyunca başka erkeklerle ilişkisi olmadıysa. Bu düşünce pençelerinin kıvrılmasına, göğsünde sıcak bir kıskançlığın yükselmesine neden oldu, oysa hayatı boyunca kışkırdığı tek şey Vaxa'an'dı.

"Düşünmem gerek," diye mırıldandı, göz kapakları ağırlaşmasına rağmen gözlerini kırıştırdı. Arzu baş döndürücüydü. Zihni bulandırıyor ve uzuvları köreltiyordu. Arzu tehlikeliydi ama Jaxor onun karnında kıvrıldığını hissetti ve ona teslim olmak istedi. Sadece kısa bir süre için. Onunla savaşmaktan çok yorulmuştu.

"Ne hakkında?" diye sordu, başını tekrar eğerek. Dişleri etini ısırmadan önce ağzını kadının boğazında gezdirdi. Kadın inledi, sesi nefessiz ve çaresizdi.

Ağzını tekrar onun ağzına koymak istedi. Başka bir şey düşünmemiştir. Başını geri çektiğinde gözleri onun dudaklarına kaydı. Pembe kızarmışlardı ve yumuşak görünüyorlardı.

"Sen..." diye başladı, başını sallayarak. "Düşünmeyi zorlaştırıyorsun."

Jaxor sırttı ve onun nefesinin kesildiğini duydu. Sonra hiç tereddüt etmedi. Başını eğdi ve onu öptü, birkaç gece önce yaptığı gibi dudaklarını onunkilere değdirdi.

Elleri çıplak omuzlarına gitti ve sıkı. Göğüs uçlarının göğsünün üzerinde kaydığını hissetti ve bu his onu *çılına* çevirdi. İçgüdüğü onu zorluyor, *zorluyor*, gittikçe zihninin ön saflarına itiyordu. Mantık kaybolmaya başlamıştı. Bunun neden berbat bir fikir olduğuna dair tüm nedenler silikleşiyordu.

Jaxor onunla çiftleşirse, gitmesine asla izin vermezdi. *Mevirax*'la yaptığı anlaşmayı kaybederdi. Onu bir hain olarak damgalayacaklardı. Halkına yardım etme ve kaybedilen hayatların intikamını alma fırsatı ortadan kalkacaktı.

Yine de Jaxor baştan çıkmıştı.

Çok cazip.

Erin de sonunda onu öptü. Elleri kestiği saçlarına daldı ve onu kavradı, başını eğerek onu *daha sert* öpmesini sağladı. Bu vahşi, umutsuz bir şeydi, dişleri birbirine çarpıyor, şefkatten çok şehvet uyandırıyor.

Birbirlerinden hoşlanmayabilirlerdi -her şeyden çok kavga edebilirlerdi- ama Jaxor bundan hiç şüphe duymamıştı. O onu istiyordu ve o da onu imkânsız gibi görünen bir yoğunlukla istiyordu.

"Senin tadına bakmalıyım, *rixella*," diye mırıldandı, dudakları acımış ve şişmiş gibi hissederek uzaklaştı. Onunkiler kırmızıydı. Her şeyin ortasında onları ısırması olabiliirdi, hatırlayamıyordu.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı ama sonra adam onu kaplıcadan kaldırıp cömert sırtını havuzun kenarındaki taşa yerleştirdiğinde nefesi kesildi. Sırtını yaklaşan karanlığa dönmüştü.

"J-Jaxor?" diye fısıldadı, sorgulayarak.

Sonra kızın kalçalarını araladı ve kızın bakışlarında anlayış belirdi. Fenerden gelen altın ışık gözlerine yansıyarak parlayan bir bakışla ona baktı. Adam bekledi, kadının onu itip itmeyeceğini görmek istiyordu. Jaxor ona baktı, göğüsleri kabarmış, dudakları kıpkırmızı olmuştu ve amcığı... mükemmel seksi sergileniyordu, birkaç santim ötede, pembeleşmiş ve parlıyordu.

Erin hiçbir şey söylemedi. Tek yaptığı kalçalarını biraz daha açmak ve dirseklerinin üzerine yaslanmaktı.

Tohumunun başlangıcı, dişisinin ona ilk kez bu lükse izin verdiğini bildiği için horozundan itti.

Jaxor hiç vakit kaybetmedi. Kadının bacaklarını omuzlarına attı ve kendini daha yakına konumlandırdı.

Sonra başı eğildi. Dili dışarı fırladı.

Erin'in sersemlemiş nefesi hızla bir iniltiye dönüştü ve mağarada yankılandı. Jaxor ellerini Erin'in kalçalarında o kadar sıkı ki pençeleriyle onu keseceğinden korktu. Kanı kulaklarında kükrüyordu. Tadı harikaydı. Tatlı, misk kokulu ve mükemmeldi.

İnledi, amcığının içine, daha derine ve daha derine sokuldu. Kalçalarındaki kaslar sıkıştı ve gevşedi. Başını kaldırıp ona baktığında gözleri kapanmış, başı geriye eğilmiş, dolgun, yumuşak dudakları sessiz bir çılglıkla aralanmıştı.

Jaxor ona bakarken boşalmanın eşiğine geldiğini hissetti. Herhangi bir fiziksel uyarım olmadan da boşalabilecek miydi merak ediyordu.

İç duvarları kaygan ve ıslaktı, onun için hazırdı. Bir hırıltıyla dilini ondan çekti ve sonra kıvrımlarını yaladı. Adam küçük bir bölgeye, minik bir sinir demetine ulaştığında kadın sarsıldı.

"İyi mi?" diye homurdandı, bakışlarını ona doğru çevirdi.

"Evet," diye nefes aldı. O da hareketi tekrarladı ve o noktayı yaladı. Luxirian dişilerinde bu özellik yoktu ama insan dişisi uyarılmaktan büyük keyif alıyor gibiydi. "Oh!"

Jaxor'un boynuzları kadının karnına bastırıyordu, uyarılmanın etkisiyle çok sertleşmişlerdi. Kadının eli bir tanesine gelip başını o küçük noktaya yönlendirerek onu orada tuttuğunda boğazından karanlık bir ses çıkardı.

Vrax. Jaxor'un boynuzları çiftleşme sırasında her zaman özellikle hassas olmuştur. Vrax onlara bu şekilde dokunduğunda Jaxor ona karşı çaresiz kalıyordu ve dili ona en çok zevk veren noktayı çılgınca yalıyordu.

"Buna ne diyorsun?" diye mırıldandı, başını kısa bir süreliğine kaldırarak. Yavaşça, pençelerine dikkat ederek parmağını üzerine koydu ve kadının kalçaları yukarı doğru kalktı, sırtı kamburlaştı.

"Klitorisim," diye fısıldadı, sanki sesine güvenmiyormuş gibi.

Jaxor boğazından bir ses daha çıkardı. "Peki seni yalamam hoşuna gidiyor mu, *Rixella*?"

Gözleri onunkilerle buluştu, sanki uzaklaşmasından korkuyormuş gibi eli boynuzunda sıkılaştı. "Evet."

"Ne kadar?" "Çok fazla."

Sırıttı, dudakları kızın uyarılmasından ıslanmıştı. "Bana sor."

Kızın bakışları daraldı, ama adam bakışların ilgiyle parladığını gördü. "Yalvarmamı mı istiyorsun?"

Parmağının nasırlı ucunu klitorisinin üzerinde gezdirdi ve kızın kaşları birbirine yaklaştı, sadece bu hafif dokunuşla bile yüz hatlarında zevk patlamaları yaşandı. Büyüleyici ve tahrik ediciydi. Jaxor'un diğer eli suyun altına daldı ve boşalacakmış gibi hissettiğinde sikini sıkıca kavradı.

Erin aceleyle hareket ettiğini gördü. Sırtını biraz daha kamburlaştırarak Jaxor'un bakışlarını göğüslerine, kahverengi sert meme uçlarına çekti ve onları bir kez daha ağzına çekmek isteyen Jaxor'un çenesi sıkıştı.

"Yalvarmanı duymaya itirazım olmaz," dedi sonunda, sesi derin ve sertti.

"Yalvarmayacağım," diye fısıldadı, bakışlarında bir meydan okuma vardı. Burun delikleri alevlendi. "*Nix*?"

İnatçı kadın.

Gülümsemesi durgundu. Jaxor sertçe yutkundu. Daha şimdiden ağzı onun tadına bakmak için sulanıyordu ama şimdi aralarında aptalca bir meydan okuma vardı.

"Hayır," diye mırıldandı. Elini boynuzunun üzerinde tutarak dirseğinin üzerinden geriye doğru uzandı. "Eğer beni boşaltmayacaksan, bunu kendim yapmak zorunda kalacağım."

Kadının sözleriyle gözbebekleri büyüdü.

"Kötü *rixella*," diye mırıldandı, ama kulaklarına neredeyse bir lanet gibi geliyordu. Jaxor'u yerinde, kalçalarının arasında tuttu ama parmakları Jaxor'un klitorisinin üzerindeki yerini aldı. Yavaşça ovuşturdu, Jaxor'un kalp atışları göğsünde gümbürderken etin etrafında dolaştı.

Adam sevincini göstererek sırtıyacaktı ama kadın, adamın kırılıp kırılmayacağını merak ediyormuş gibi gözlerini tuttu.

Kendine engel olamayarak elini sikinin üzerinde gezdirdi. Erin'in gözleri hareketin suda yarattığı dalgalanmalara, kaslarının kolunda esneme ve kayma şekline kaydı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi - Erin'in ondan hoşlandığı kadar o da Erin'den hoşlanıyor muydu?

Kızın eli boynuzunu sıkıca kavrayıp pürüzsüz, hassas kemiği okşadığında burun delikleri alevlendi. Sonra parmakları hareket etti, bir parmağını seksine sokmadan önce kıvrımlarını takip etti.

"*Vrax*," diye ısırıldı, boştaki eli onun kalçasını kavradı.

"Parmağım değil de dilin olsaydı şu anda boşalmamı sağlardın," diye mırıldandı, bakışları yarı kapalıydı.

İçgüdüğü onu zorluyor, dışısını memnun etmesi için onu teşvik ediyordu.

"*Tev*?"

"Evet."

"Tek yapman gereken sormak."

"Tek yapmam gereken yalvarmak, demek istiyorsun," diye cevap verdi başını sallayarak, bir parmak daha ekleyip cinsel organını gerdiğinde ürpertici bir iç çekiş çıktı içinden. Jaxor o kadar yakındı ki, parmaklarını tekrar içeri sokmadan önce nasıl kayganlaştığını gördü. Son birkaç zamandır hissetmediği bir şey hissetti... o çılgın, zihni uyuşturan duygu. Onu sakın tutmuştu, değil mi? Ama şimdi değil. İçgüdüleriyle birlikte yükseldiğini hissetti. "Belki de yalvarmalısın, Jaxor."

Parmaklarını cinsel organından çekti. Uyarılmasından dolayı parlıyorlardı ve Jaxor'un dudakları, o daha parmaklarını çekmeye fırsat bulamadan parmaklarının etrafındaydı.

Kızın nefesi kesilince inledi. Tam orgazmın eşiğindeydi. Kendi zevkini bulmadan önce onun tadına bakmanın kendisini uçuruma sürükleyeceğinden korkuyordu.

Belki de her şeye rağmen pes edecekti.

Kafasını salladı, sisin bir kısmını temizlemeye çalıştı. Bu çılgınca his giderek büyüyordu. Bir yanı, eğer çok fazla büyürse, yaylardan fırlayıp onu ters çevireceğinden ve vahşi bir canavar gibi becereceğinden endişeleniyordu. Onu sadece mağarada yankılanan inlemeleri ve çığlıkları, onu sıkıca kavrayan amcığı sakinleştirebilirdi.

Vrax!

Dilinden kayganlaşan parmakları klitorisine gitti. Gırtlaktan sert bir ses çıkardı, çenesi o kadar sert kenetlenmişti ki kemikleri ve dişleri kırılmadığına şaşırdı.

Tohumu shaftında yükseliyordu. Onu çok arzuladığı için kendinden utanacaktı.

Yumuşak bir iniltiyle elini savuşturdu, ona teslim olmaya karar verdi çünkü eğer teslim olmazsa aklını kaçıracaktı.

Erin'in zevk çığlığı, zafer çığlığı, klitorisini emerken kulaklarında yankılandı, onun sıcaklığını, kokusunu ve ihtiyacını tattı.

"Oh Tanrım," diye boğuldu kalçaları bükülmeden önce. Sözsüz bir çığlıkla sırtı kavislendi, yumruğu adamın boynuzlarını sıktı ve diliyle orgazm olmaya başladı.

Bu onun kendi orgazmını harekete geçirdi, kör edici zevk iğneleri suyun altında sikişinin spazm geçirmesine neden oldu. Kızın nefesi kesilirken, adam kükreyerek kızın bedenine girdi.

Çaresizce. Tekrar tekrar tohumlarını suya pompaladı. *Varx*'ı boşaldığında bile vücudu hâlâ sarsılıyordu.

Hınzır, hınzır *Rixella* kendi orgazmından aşağı iniyordu, küçük ürpertiler onu sarsıyordu.

Jaxor'un alnı uyluğunun iç kısmına düştü, hâlâ onun uyarılmışlığının kokusunu alıyordu. Göğsü kabardı. Gözlerini kapadı ve ondan önce böyle bir zevki tatmış olup olmadığını merak etti.

Artık onsuz yaşayamayacağından korkuyordu. *Onsuz*.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Erin mağaranın karanlık tavanına gözlerini kırpıştırarak baktı ve fenerin ışığının dans ederek taş üzerinde ilginç gölgeler ve desenler oluşturmasını izledi.

Jaxor'un sertleşmiş boynuzlarından biri karnının yumuşak etine bastırıyordu. Aklına başıboş bir düşünce geldi. Yanlış bir şekilde hareket edebilir ve onu derinden kesebilirdi. Bu ona sadece ne kadar farklı olduklarını hatırlattı.

Yutkundu, korkması gerektiğini biliyordu ama bunu yapamıyordu.

Adam yerinden kıpırdamamıştı. Adamın nefesinin uyluğunun iç kısmında yayıldığını hissetti ve yüzyılın orgazmını yaşamış olmasına rağmen vücudunun inanılmaz bir şekilde *daha fazlasına* hazır olduğunu hissetti.

Arkadaşları ona bundan bahsetmişti. Bu doyumsuz, itici *ihitiyaçtan*. Birkaç gece önce, ergenler gibi birbirlerini kuru kuru becerdiklerinde, bu sadece kilitli tutulması daha iyi olan bir kapının kolunu sallamak gibiydi.

Şimdi mi?

Sanki sel kapıları açılmış gibiydi. *Patlayarak* açılmış, kapıyı menteşelerinden söküp atmıştı. Henüz seks yapmamışlardı ama beklenti onu ürpertiyordu. Adam onun *içinde* olsaydı nasıl olurdu? Onu doldurmak, germek? Tohumunu içinde hissetmek?

Neyim var benim? diye sordu, düşüncesi yüzünden yüzü kızarmaya başlamıştı.

Az önce yaptıklarının farkına varması zihnini yavaş yavaş yeniden başlatıyordu. O gece farklıydı. Ona karşı *açıktı*, olasılıklara açıktı. Ama bu ne anlama geliyordu?

Erin boğazını temizledi. Eli hâlâ adamın boynuzlarından birine sarılıydı ve yavaşça bıraktı.

Erin ne zaman aptalca ya da kontrolü dışında bir şey yapsa, sloganı her zaman şu olmuştu: *Olan oldu... yoluna devam et.*

Ancak Erin hayatına devam etmek *istediğinden* o kadar da emin değildi. Ya bunun devam etmesine izin verirse? Ya bunu onunla birlikte keşfederse?

Jaxor kıpırdandı, yavaşça başını kaldırıp ona baktı. Gözleri o kadar karaydı ki simsiyah görünüyordu, gözbebekleri kocaman açılmıştı.

Erin alt dudağını yalayarak onun tadına baktı. "Bu..."

Güzel mi? Fantastik mi? Akıllara durgunluk veren? Bu dünyanın dışında? *Hayat değiştiren?*

Jaxor doğruldu ve kız gözünü kırpamadan onu kaplıcanın kenarından kaldırıp tekrar buharlı suyun içine soktu.

Erin onu kendine doğru çektiğinde şaşırdı ama yavaşça kollarında gevşedi, bacakları adamın beline dolanırken omuzlarına tutundu. Adamın *hâlâ* sert olan sikinin karnına bastırdığını hissetti.

Şaşkınlıktan kaşları çatıldı. "Sen gelmedin mi?"

"O kadar yüksek sesle bağırdığım halde bunu bana sormana şaşırdım, *kekevirin* duyduğundan eminim." derken sesi çakıllı ve kabaydı.

Erin kızardı. "Oh."

Ama onun *sert* bir şekilde orgazm olduğunu bilmekten memnundu ve belki de biraz daha fazla tahrik olmuştu. Tıpkı kendisi gibi.

"Bu gece benim baştan çıkarıcım sensin," diye mırıldanarak onları kaplıcanın diğer tarafına, seyahat çantasının olduğu yere götürdü. *Sabunu alıyor*, diye fark etti kadın, adamın şişeyi çıkarışını izlerken. Ne de olsa oraya yıkanmaya gelmişlerdi, oyalanmaya değil.

Baştan çıkarıcı *mı*? diye sordu sessizce, adamın ona benim demesi hâlâ çok hoşuna gidiyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bazen istikrarlı oluyorsun. Sakin. Bana bakıyorsun ve ben kendimi kontrolden çıkmış hissetmiyorum." Dudakları aralandı, itirafı karşısında şaşırmıştı. "Diğer zamanlarda da bana ne kadar kontrolsüz olabileceğini gösteriyorsun."

Erin yutkundu, uykusunda onun üzerine çömeldiğini ve bıçağı boğazına dayadığını hatırladı. Bunu onu utandıracak bir şekilde söylememişti. Aksine, ses tonu ona böyle olmasının kabul edilebilir olduğunu söylüyordu. Ama belki de aynı dürtünün kendisinde de olduğunu fark etmişti. Belki de anlamıştı.

"Ve sonra kontrolümü tamamen test ettiğin zamanlar oluyor. Beni aklımın alamayacağı kadar baştan çıkardığın zamanlar," diye mırıldandı, dudakları kızın kulağının dibindeydi, kızın ürpermesine neden olsa da kelimeleri usulca oraya bastırıyordu. "Şelalede yıkanırken beni izlediğin görüntü sonsuza dek aklımda kalacak."

Sesi bir inilti gibiydi ve Erin nefes nefese kaldı, sözlerinin *yaktığını* hissetti karnında.

"O ana kadar *suyu* kıskanmanın mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti.

Erin'in itirafları karşısında başı dönüyordu. Onun aralarına duvar örmesine, bu gibi konularda konuşmamasına o kadar alışmıştı ki. Kahretsin, o da duvar örmeye çok alışkındı. Ama şimdi, o her iki duvarı da yıkarken, bu hem heyecan verici hem de dehşet vericiydi.

"Bu gece, sen *o* kadınsın - benim baştan çıkarıcı, beni bir şelalenin altında kızdıran ve onun için yalvarmaya zorlayan - ama yarın hangisine sahip olacağımı merak ediyorum."

"Belki üçüne de sahip olursun," dedi.

Gülümsemedi. Sadece saçlarını yüzünden uzaklaştırarak düzeltti ve kalbi bu nazik, samimi dokunuşla çılgına döndü.

"Üçünü de memnuniyetle karşılıyorum," dedi ona.

Bu sözler boğazına bir yumru oturmasına neden oldu. Erin onun elindeki şişeye baktı, tıpasını açmasını ve siyah granülleri sallamasını izledi.

"Dünya'ya döndüğümüzde..." diye başladı, ona ne söylemek istediğini tam olarak bilmiyordu.

"*Tev?*" diye mırıldandı, kadın onun omuzlarını tutarken elindeki sabunu köpürtüyordu.

"Kardeşlerim, arkadaşlarım, beni tanıyan herkes bunlardan sadece biri olduğumu söyleyecektir. Kesinlikle iki değil ve *kesinlikle* üçü de değil."

Gözlerini onunkilere dikti ve durakladı. "Peki senin hangisi olduğunu söylüyorlar?"

"Zaten biliyorsun," dedi, çünkü onun bildiğinden emindi. "Hayatımda bana hiç *baştan çıkarıcı* denmedi. Ve yaptığım en çılgınca şey, köpekbalıklarından korktuğumu bilmene rağmen bir kez sörf yapmayı denemektir."

Muhtemelen sörf yapmanın ne olduğunu anlamayacaktı ama onun ne demek istediğini anladı.

"Söylemeye çalıştığım şey, benim... bir *rolüm* vardı," dedi sonunda, doğru kelimeyi bulmakta zorlanarak. Ama bazen böyle hissettiriyordu. Bir rol. Bir oyunda bir rol. "Sorumluluk sahibi olmaya çalışarak büyüdüm. Büyüdüğümde de sorumlu olmak *zorundaydım* çünkü aksi takdirde..."

Sözlerini yarıda kesti ama gözlerini ondan ayırmadı. Çünkü aksi takdirde ailesi gerçekten parçalanmış olacaktı. Jake ve Ellora'yı hayal kırıklığına uğratmış olurdu. Ama şimdi Erin onlarla gurur duyduğunun farkındaydı. Mükemmel olmasa da onlara verebildiği hayattan gurur duyuyordu. Hem de hiç.

Jaxor'a baktığında, birbirleri hakkında bilmedikleri çok şey olduğunu biliyordu. İkisinin de gizli tuttuğu *o kadar* çok şey vardı ki. Erin ona her şeyi sormak istiyordu.

Aynı zamanda, az önce aralarında geçenlerin bir şeyleri değiştirdiğine inanacak kadar da aptal değildi. Biraz değiştirebilirdi. Aralarındaki bariyerleri yıkmış olabilirdi. Ama ona hâlâ anlatmadığı o kadar çok şey vardı ki. Ve o öğleden sonra hovercraft'la yaptığı kısa gezintiyi düşününce, Erin'in de hâlâ sırlarını sakladığını anlıyordu.

Bu değişir mi? Değişebilir miydi? Daha da önemlisi, değişmesini istiyor muydu?

Evet, o küçük ses zihnine fısıldadı.

Jaxor o anda öne doğru eğilerek onu şaşırttı. Onu usulca, nazikçe öptüğünde de şaşırmıştı. Parmakları Jaxor'un omuzlarını kavradı ve Jaxor'un öpücüğüne karşılık verirken göğsü sızladı.

Yeni sınırlarını test etmek istediğini fark etti. Geri çekilen Erin'in bakışları onun gözlerinin arasında gezindi ve "Bana bilmemi istemediğin bir şey söyle" diye rica etti.

Jaxor'un bakışları tahmin ettiği gibi titredi. Sonra, "Seni olması gerekenden daha fazla istiyorum," dedi.

Dudaklarının köşesi yukarı doğru çekildi. "Bunu zaten biliyorum." Ne demek istediğini vurgulamak için bacaklarını adamın beline daha sıkı dolayarak pozisyonlarını belirginleştirdi. "Tekrar dene."

Jaxor içini çekti, sesi ıslık gibi çıkıyordu. Sonunda şöyle dedi: "Benim bir kan kardeşim var. Hâlâ Altın Şehir'de yaşıyor."

Erin'in kaşları çatıldı. "Neden bunu bilmemi istemiyorsun?"

"Çünkü..." diye devam etti ve sonra şöyle dedi: "Çünkü hayatımın büyük bölümünde onu kışkandım. O benden daha zeki, o benden daha iyi bir savaşçı, o benden daha çok seviliyor."

Bakışları onunkileri buldu ve Erin'in dudakları birbirine yapıştı, oradaki *utancı* görünce göğsü daha çok sızladı. Ve şimdi neden onun bilmesini istemediğini anlıyordu. Çünkü kardeşini kıskanmak, onun sahip olduğu şeyleri istemek onu utandırıyordu.

Göğsünde sempati yükseldi. Çünkü bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

"Sarcalla'ya olanlar gibi mi?" Erin nazikçe sordu. İlk aşkı ona sırtını dönmüş ve Jaxor'un kardeşinin peşinden gitmeye çalışmıştı. Bunun aralarında dalgalanmalara yol açacağı kesindi.

"*Tev*," dedi Jaxor. "Benim için kızgındı, olanlar için ona kızgındı ama bu benim kendimi... bir kenara atılmış hissetmeme engel olmadı. Ama gençliğimizde bunun gibi pek çok an vardı. Altın Şehir'den ayrılmamın nedenlerinden biri de oydu. Böyle hissederken onun gözlerinin içine bakmak zorlaşmıştı. Yaptığım korkakça bir şeydi ama aramızda olanları değiştiremem."

Kolları kıpırdadı ve su ön kollarından süzüldü. Aralarına sessizlik girdiğinde, sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmışlar gibi, köpürmüş ellerini kızın vücudunda gezdirerek, onu yıkayarak sessizliği doldurdu.

Belki dikkat dağıtıcı bir şeydi ama Erin bunu yanına bırakmazdı. "Yapabilseydin aranızda olanları onarır mıydın?"

Tereddüt etti ama sonra başını hafifçe eğdi. "*Tev*. Yapardım."

"O zaman sen neden yapmıyorsun?"

Köpüklü ellerinden birini boynuzunun üzerinde gezdirdi, gergin ya da sinirli olduğunda yaptığı bir şey olduğunu fark etti. Anlattıklarından biri.

"Karmaşık bir durum." "Her zaman öyledir," dedi usulca, yine de göğsünde şefkat çiçekleri açtı,

boynuzundan yanağına sabun damlamasını izliyordu.

Jaxor kadar düşünceli ve içine kapanık birine yakınlık duyabileceğini hiç düşünmemişti ama belki de bu onun için sadece bir tür zırttı. Belki de onun da tıpkı kendisi gibi pek çok yönü vardı.

"Ne hissettiğini biliyorum," dedi yumuşak bir sesle, sabunu silerken. Adamın kaşları çatıldı. "*Rebax*?"

"İki küçük kardeşim var ve bazen onları çok kıskanıyordum, gerçi sevdikleriniz hakkında hissetmek korkunç bir şey, değil mi?"

Gözlerini kaçırmak istedi ama korkusuna ve ne zaman ailesinden ve içindeki her çirkin yarıktan bahsetse geri çekilme ihtiyacına rağmen onu dikkatle izledi.

"Babamı hiç tanımadım ama annem ben küçükken yeniden evlendi. Ve ben beş yaşındayken Jake ve Ellora'yı doğurdu. İkizler. Benim erkek ve kız kardeşlerim," diye anlattı ona. "Ama babaları şiddet yanlısıydı, çünkü öyle olmak istiyordu. Annemi taciz ederdi."

Pençeleri kıvrıldığında ona battı. İç içe geçmiş gibi duran kaslarının gerildiğini hissetti. "Sana hiç zarar verdi mi?"

"Hayır, sadece o," dedi yutkunarak. "İkizler doğduktan kısa bir süre sonra bizi terk etti. Ondan kısa bir süre sonra da annem bizden uzaklaşmaya başladı. Depresyondaydı ve haplarını -herhangi bir hapi, gerçekten- biraz fazla seviyordu. Bunlar olmaya başladığında altı ya da yedi yaşındaydım. Bütün gün uyur, işe gitmezdi. Alışverişe gitmeyi unuttuğu ya da parası yetmediği için dolapta hiç yiyecek olmazdı. Tüm bunlar olurken ikizler çok küçüktü."

"Çok gençtin, *Rixella*," diye homurdandı.

"Evet," diye fısıldadı küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle. "Sadece sürekli ağladıklarını hatırlıyorum. Çok gürültü yaptıkları için onlardan nefret ettiğimi, ağlamadıkları zamanlarda bana gülümsedikleri için de onları sevdiğimi hatırlıyorum."

"*Vrax*," diye mırıldandı, başını sallayarak bir an için ondan uzaklaştı.

"Onlara bakmak zorundaydım çünkü annem hepimiz için yeterince şey yapmıyordu. Çünkü babaları yanımızda değildi. Bu durum yaşadığım yerde yasal yetişkin yaşı olan on sekiz yaşına kadar devam etti. Sonra aile mahkemesinde onların velayeti için mücadele ettim ve sanırım bu annemi daha da yıktı."

Acı dolu anılar. Erin hâlâ annesinin yüzünü seyretmenin, yargıcın ona 'elverişsiz' dediğini duymanın acısını hissedebiliyordu. Erin uzun zamandır bu duygulardan sıyrılabilmeyi dilemişti ama her şeye rağmen onu hala seviyor, ona hala değer veriyordu.

"Söylemeye çalıştığım şey," diye devam etti boğazını temizleyerek, "kıskançlığın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Onları elimden geldiğince en iyi şekilde yetiştirmek için çok şeyden vazgeçtim. Çok hızlı büyümek zorunda kaldım. Hiç çocuk olamadım. Spor yapamadım, okul sonrası kulüplere katılamadım ya da hafta sonları takılabileceğim arkadaşlar edinemedim. Lisedeyken iki işte çalışmak zorunda kaldım çünkü paraya ihtiyacımız vardı. Ama büyüdükçe bu şeylere sahip olmalarını izledim. Ve bazı günler bu yüzden, sahip olamadığım o küçük şeyler yüzünden çok acı çektiğim için gurur duymuyorum. Ama bu hiçbir zaman onları daha az sevmeme neden olmadı."

"Peki ya annen?" demeden önce uzun süre sessizce onu izledi. Ona ne oldu?"

Erin iç çekti. "Kaçırıldığımda bu ilişkiyi onarıyordum. Hayatımızda olmak istiyordu ama ona yardım alması, temiz kalması ve artık hap kullanmaması gerektiğini söyledim... O da bunu yaptı. Onunla gurur duyuyordum. Asla istediğim türde bir ilişki olmayacak olsa da, hayatımızdaydı. Çok ilerleme kaydetti. Umarım ben öldükten sonra da ikizlerin yanında olmaya devam eder."

Ay ışığı mağaranın tepedeki girişine süzülüyordu, delici ve gümüş renginde. Teni grimsi mavi ile altın sarısı arasında gidip gelirken, "Yaptıklarınla gurur duymalısın. Katlandığın şey adil değildi ama bu yüzden güçlüsün *Rixella*."

Bu sözler boğazını düğümledi. Bu hikâyeyi kendisine o kadar yakın tutmuştu ki, Luxiria'daki arkadaşları bile hikâyenin tüm gerçekliğini bilmiyordu; sadece zaman içinde bahsettiği ve parçalı bir resim oluşturabilecek kırıntılar ve parçalar vardı.

Belki de zaman zaman çok kapalı olduğunu şimdi fark ediyordu. Beks ya da Cecelia'nın açıklığına sahip değildi. Duygularını nadiren koluna takardı. Onları kendine yakın tutmuş, korumuştı ve bu yüzden arkadaşları onu muhtemelen kardeşleri gibi görüyordu.

Ama Jaxor bunun ötesini, onun karanlık yanlarını, belki de sahip olduğunu hiç fark etmediği yönlerini çoktan görmüştü. Bu bir rahatlamaydı. *Özgürleştiriciydi*.

"Teşekkür ederim," dedi usulca, kollarını ona dolayarak.

Ve ona tamamen güvenmeyebilirdi, ama o gece yine de kalbinin küçük bir parçasını ona kaptırmış olabilirdi.

BÖLÜM YIRMI İKİ

S Aralarında kesinlikle bir şeyler değişmişti, Erin bunu biliyordu. O gece, ertesi sabah ve günün geri kalanında bu çok açıktı.

Birincisi, Jaxor'un kollarında uyandı. Jaxor artık mağaranın ağzında uyumuyor, aksine ona yaslanıp duvarla sıcak bedeni arasına sıkıştırıyordu.

Bu onu ilk başta biraz utandırmıştı ama bir gece önce olanları düşününce bunun utanması gereken son şey olduğunu fark etti. Kaplıcalar bir rüya gibiydi. Belki de uzun zamandır ilk kez kendini açık ve dürüst hissetmişti. Ve Jaxor'a Dünya'daki en iyi arkadaşlarının bile bilmediği şeyleri açıklamıştı.

Kollarında kıpırdamadan yatıyor, onun nefeslerinin saçlarını hışırdattığını hissediyor, onun kokusunu ve sıcaklığını ezberliyordu. Erin zamanlarının kısıtlı olduğunu hissediyordu. Orada onlar için bir gelecek olmadığına inanıyordu ama yine de kıpırdamadan yatıp varmış gibi davranmaktan kendini alamıyordu. Birbirlerini seviyorlarmış gibi davranıyor, Dünya'da hiçbir sorumluluğu yokmuş gibi davranıyor, *Mevirax* yokmuş gibi davranıyor, orada sonsuza dek mutlu olabileceklermiş gibi davranıyordu.

Sadece bir an için bile olsa harika bir hayaldi.

Erin uyanmadan önce kollarından kaymış ve taban seviyesine inmişti.

Ayağa kalktığında onu orada, kürklere bürünmüş bir halde, yakmaya çalıştığı acınası ateşin yanında buldu. Adam ateşin yanına çömelmiş, alevleri izliyordu; kadın sabahın soğuk havasında titrerken, adam hâlâ önceki geceden kalma çıplak göğüslüydü.

"Denedim," dedi, kalçalarının arasını yalarken adamın gözlerindeki bakışı çok canlı bir şekilde hatırlıyordu. Bu anı yanaklarını yaktı, biraz daha az üşümesine neden oldu.

Gözleri hâlâ ateşte olmasına rağmen, burun delikleri belki de onun tahrik kokusunu alarak alevlendi.

"Üşüdün mü?" diye sordu, sesi hâlâ boğuk ve uykudan pürüzlüydü. Bakışları ona doğru yükseldi. Saçları kırışmış, boynuzlarının etrafında kıvrılmıştı ve ona bakarken bile içi acıyordu.

"Evet," diye itiraf etti.

"O zaman seni ısıtayım," dedi ve ona doğru kayarak kürkleri omuzlarından çözdü ve arkasındaki kraterin pürüzsüz taş zeminine yaydı.

"Jaxor? Sen ne-"

Ama sonra farkına vardığında şok olmuş bir soluk kaçtı. Onu sırt üstü yatırdı, kendisinden çaldığı tuniği, cinsel organı ortaya çıkana kadar yukarı kaldırdı.

Sonra ağzı onun üzerindeydi ve hissettiği tek şey hassas bedeninde patlayan sıcaklıktı.

"*Ohh,*" diye inledi, gözlerini inanamayarak tepesindeki koyu sis tabakasına dikti, bu sis tabakası güneşi kapatıyor ve adamın tenini gümüş rengine boyuyordu.

Adam klitorisini yalayıp uyarılmışlığını giderirken bile son tutarlı düşüncesi, böyle sabahlara alışabileceğiydi.

Çok çok sonra, Jaxor onu *obiraxi* denen bir şeyle besledi. Vücudu hâlâ Jaxor'un ondan çıkardığı iki orgazmdan dolayı uğulduyordu ama kesinlikle daha az üşüyordu. Jaxor ona baktığında zihni biraz bulanıklaştı ama Jaxor ona bir tür meyve olduğunu tahmin ettiği şeyin koyu gri kabuğunun nasıl kesileceğini gösterirken odaklanmaya çalıştı. Erin'in dikkati dağılmıştı çünkü Jaxor onunla birlikte orgazm olmamıştı. O sabah giydiği bol pantolonun bel bandından sarkan sikine uzandığında, bu iyiliğe karşılık vermek istediğinde, Jaxor onu ve dudaklarını elinin üzerine bastırdı. Sonra ona aç olup olmadığını sordu. "*Kekevir* etinden hoşlanmadın," dedi yumuşak bir sesle, kalçaları birbirine *değecek* kadar yakın oturuyordu ve Erin'in tek yapması gereken baktım ve sikinin başının yukarı kalktığını gördüm.

Dudağını ısırđı ve bir elini temiz saçlarında gezdirdi.

"O kadar belli miydi?" diye sordu, adamın fark etmesinden biraz utanarak. Yemek için nankör görünmek istemiyordu.

Onları 'itlaf' ettiği gece ona *kekevir* yedirmişti. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu ama o zamandan bu yana sadece birkaç gün geçmişti. Etin gamlı bir tadı vardı. Çiğnemesi zordu ama Jaxor'un daha keskin dişleriyle bir sorun yaşamadığı anlaşıyordu.

"İnsanlar çok fazla et yemiyor mu?" diye sordu ve ona pek de iştah açıcı görünmeyen gri bir meyve parçası uzattı. Eti yumuşak ve lapa gibi görünüyordu ve üzerinde küçük beyaz tohumlar vardı.

"Ben et yerim," dedi ona. "Ama bizim etimizin tadı biraz farklı. Bana daha önce verdiğin kurutulmuş eti seviyorum."

Kız meyveleri koparıp sularını temizlerken adam *parmaklarını* yaladı ve *kızın* nefesi bu manzara karşısında kesildi, dün gece de aynı şeyi yaptığını hatırladı.

Son zamanlarda tek yönlü bir zihni varmış gibi görünüyordu.

Kendini başka tarafa bakmaya zorlayarak meyve parçasını dilinin üzerine attı. Lezzetli tadı ağzında patladı. Tuhaf dokusuna rağmen cennet gibiydi. Ananasın tatlılığı, portakalın keskinliği ve tarif edilemez bir şey vardı, ona tamamen yabancı olan ve Dünya'da asla bulamayacağını bildiği bir şey.

"İyi mi?" diye sordu, kızın yüz ifadesini görünce dudakları büküldü. Onun bakışlarıyla karşılaştığında gözleri zevkle açılmıştı. Adamın yüzünde yumuşak bir ifade olduğunu fark etti, şefkat dolu bir ifadeydi bu.

"Çok iyi," dedi ona, yutkunduktan sonra gülümseyerek. "Biraz daha alabilir miyim?"

"Tev," diye mırıldandı. "Burada üç tane var. Bugün senin için daha fazlasını getireceğim. *Lopitax* Denizi'ne yaklaştıkça büyüyorlar."

Oraya yakın bir deniz mi vardı?

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu, görmek istiyordu. San Francisco Körfez Bölgesi'nde yaşıyordu ama plaja gitmeye pek vakti olmuyordu. Oradaki plajlar kasvetli ve soğuk olsa da, tuzlu suyun kokusunu ve dalgaları seyretmeyi ve kumlu kıyıdan kayarken çıkardıkları tıslamayı duymayı seviyordu.

Meraklı bakışlarını kızın üzerinde gezdirdi. "İstiyor musun?"

"Evet," dedi, oraya uçmak için hovercraft'ı kullanıp kullanmayacaklarını merak ediyor ve bu düşünce yüzünden garip bir şekilde suçluluk hissediyordu. Öyle ki kucagında duran yapış yapış parmaklarına bakmak zorunda kaldı.

Başını eğdi. "O zaman *tev*, seni ben götüreceğim."

Ona kesilmiş meyveden bir parça daha uzattı ve o hepsini yedikten sonra, bir sonrakini kendisi için kesmesini, sert, kabuğa benzer kabuğu delip içindekileri ortaya çıkarmasını sabırla izledi.

İkisi de son *obiraxi*'yi bitirdikten sonra hovercraft'a doğru yola koyuldular. Erin kendini hâlâ onun parmaklarının gümüş pedin üzerinde gezinişini incelerken buldu, her ne kadar hareketi çoktan ezberlemiş olsa da, ona güç veren şeyin sessiz uğultusunu başlatıyordu. Konsolda onun yanında durmasına rağmen, ona verdiği kürkü omuzlarında tutarak hâlâ onu izliyor ve inceliyordu. Samimi olmalarına, dün gece kaplıcaların sessizliğinde birbirleriyle bir şeyler paylaşmış olmalarına rağmen, Erin hâlâ onun hovercraft'ı kullanırken yaptığı her hareketi katalogluyordu.

"Sorun ne?" diye sordu rüzgârın hafif ışıltı eşliğinde. Üssünün üzerindeki sis kümesinin içinde hızlı uçmuyorlardı. Yavaş, yumuşak bir tempoydu.

Ona yaklaştı, hovercraft'ın yanından biraz daha uzaklaştı. Onun kontrollere olan ilgisini fark etmemiş olmasını umuyordu. Bunun yerine, "Yükseklik korkum var, unuttun mu?" dedi.

"Ah," diye mırıldandı, onu kendi tarafına yaklaştırdı, kolunu ona doladı ve Erin'in gözleri kontrollerden uzaklaştı, suçluluk duygusunun yerini bir sıcaklık duygusu aldı. "Ben de merak ediyordum."

"Ne hakkında?"

"Seni buraya getirdiğim ilk gece," diye bahsetti. "Tünele indiğimde bana kızmıştın. Şimdi bunun seni korkuttuğunu biliyorum. Çok hızlı indim ve düşeceğimizi sandın."

Erin ona bakmak için başını geriye doğru eğdi. Bulundukları konum, onları Altın Şehir'den götürdükten sonra kum gemisinde bulundukları konuma benziyordu. O ve Crystal'ın ilk kaçış girişiminden sonra, sorun çıkarmaması ve kaçamaması için onu önünde durmaya zorlamıştı. Şimdi aklına Crystal'ın kum aracının arkasında kalmasına izin verdiği geldi. *Onu* sadece yakınında istemişti.

"Evet," dedi, o geceki aşırı tepkisini düşününce biraz utandı. Doğrusunu söylemek gerekirse, aşırı tepkisinin nedeni

O ana kadar olan olaylarla ilgili hayal kırıklığı yaşıadı ama bunları gizli tuttu. "Hazırlıklı değildim."

"Özür dilerim, *Rixella*," dedi, ses tonu biraz emin değil gibiydi, hatta garipti. Sanki özür dilemeye alışık değilmiş gibi. Erin de öyle olmadığını fark etti. Bunca yıldır yalnız yaşıyordu. "Üzgün olduğumu bilmelisin."

Ses tonundan çok daha fazlası için üzgün olduğu anlaşılıyordu.

Erin buna inanıyordu. Yutkundu ve ileriye baktı. Sis bulutu dağılmaya başlamıştı ama ötesindeki manzarayı seçmek zordu. "Biliyorum, Jaxor."

Onun burada yalnız olduğunu, bunun kendisini ne kadar huzursuz ve üzgün yaptığını düşündü, özellikle de şimdi Altın Şehir'de telafi etmek istediği bir kan kardeşi olduğunu bildiğine göre.

Daha önce, onun soğuk, kopuk ve acımasız olduğuna inandığında, bu izolasyon hayatını yaşadığını görebiliyordu. Ama şimdi o kadar emin değildi. En verimli çağında sağlıklı bir erkekti. Arkadaşlık istemez miydi? Kendine ait bir aile? Çocuk?

Çünkü Erin bunları istiyordu. Bir aile istediğini her zaman biliyordu. Kariyer yapmak istiyordu, doğru, geçmiş göz önüne alındığında kendine güvenen ve bağımsız biri olmak istiyordu. Ama aynı zamanda bir eş, bir anne olmayı da arzuluyordu. Ama Jaxor da bunları istiyor muydu? O zaman bile, eğer çocuklar varsa, Luxiria'nın vahşi topraklarında bu kadar yalnız yaşamak nasıl bir hayat olabilirdi?

Erin kendi düşüncelerinin yönü karşısında şaşkına döndü. Çocuklar mı? Jaxor'la mı?

Başını sallayarak, bunun tehlikeli bir bölge olduğunu bildiği için görmezden geldi.

Açıkçası ulaşılması imkansız bir bölge.

Manzara yeni yeni görünmeye başlamıştı ve motor canlandı. Jaxor hızını artırırken rüzgâr saçlarını savurdu, artık sis kümesinden kurtulmuşlardı. Başını çevirdi ama tek gördüğü boş arazi, dağların uzantıları ve onların ötesinde, kuzeyde, bir miktar parıldayan suydı. Ama başka hiçbir şey görmüyordu. Ne bir karakol, ne de bir *yaşam* belirtisi. Sadece onlar vardı.

"Burada hiç yalnızlık çekmiyor musun?"

Kolları onun etrafında hafifçe gerildi. Ama sonra, aralarında bir şeyler değiştiği için, "*Tev*, sık sık," dedi. Bunun üzerine kalp atışları acınası bir şekilde hızlandı. "Çok fazla olmaya başladığında, birkaç süreliğine karakollara gidiyorum. Ticaret yapmak, yemek içmek ve..."

Birdenbire, merakla sözünü kesti ve Erin tekrar ona baktı. "Ne için?"

Ama yüzündeki ifade Erin'in birden ne söylemek üzere olduğunu anlamasını sağladı. Seks yapmak. Çiftleşmeye.

"Oh," diye mırıldandı, tekrar ileri atıldı. "Doğru."

Tabii ki yapacaktı. Bu son derece doğaldı ve Erin onun kendine bir eş seçeceğini biliyordu. Yine de bu konu hakkında hiç konuşmamışlardı. Geçmişte kaç tane ortakları olmuştu.

Erin'in beklemediği şey, bu ezici kıskançlık duygusuydu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Kaç Luxirian kadınının onu bu şekilde tanıdığını, kaç kadının onun tenini okşadığını, tırnaklarını sırtına geçirdiğini ve kalçalarının arasında kaydığını hissettiğini hayal ettikçe büyüyen küçük bir alev topu.

Uzun, garip bir sessizlik oldu. "*Rixela*, ben-"

"Açıklamak zorunda değilsin," diye aceleyle onun sözünü kesti. "Tabii ki gerek yok. Anlıyorum."

Onu en çok rahatsız eden şey, kıskançlık duymaya hakkı olmamasıydı. Kesinlikle yoktu. Çünkü her ikisi de birbirleri için ne olduklarını kabul etmiş olsalar da ortada verilmiş bir söz yoktu. İkisi de bunun ne olduğunu biliyordu. Geçiciydi. Ve dün gece olanlar, birlikte geçirdikleri kısıtlı zamanın sadece bir getirisiydi, öyle değil mi? Hayal kırıklığını ve yalnızlığı gidermenin bir yolu?

Peki Erin aralarındaki bağı azaltmaya çalışırken neden kendini bu kadar boş hissediyordu?

Pençeli eli boğazına dolanıp yüzünü gözleriyle buluşacak şekilde çevirdiğinde nefesi kesildi. Erin'in dudakları aralandı, göz bebekleri büyüdü, bu hareket garip bir şekilde *sıcak*, sahiplenici ve ilkeldi, ama biraz da eli ağırdı.

Ona bakarken klitorisi titriyordu. Adamın, parmak uçlarının altında kalp atışlarının nasıl attığını hissedebileceğini biliyordu.

"Kıskandın mı?" diye sordu, gözleri kısılmıştı, onun bakışlarında bir şey arıyordu. Onunla alay etmiyordu, sadece merak ediyordu.

Dudakları birbirine yapıştı. Bu soru içinde isyankâr bir şeyler uyandırmıştı. Jaxor buna onun kontrol edilemeyen yanı demişti, değil mi? Onunla kavgaya meydan seven tarafı. Bilerek.

"Sen olmaz mıydın?" diye meydan okudu. "Birlikte olduğum erkeklerin sayısız yüzünü hayal ederek ve-"

Hırladı ve sonra onu bir öpücükle susturdu. İçinde bir rahatlama patladı ama Erin neden rahatladığından bile emin değildi. Ne konuda?

Adamın onu ne kadar süre öptüğünü bilmiyordu -bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar *iyi* öpebilmişti- ama adam geri çekildiğinde gözleri odaklanmamıştı ve uzuvları gevşemişti. Adam sanki daha fazlasını arıyormuş gibi onun bakışlarını inceledi ve sonunda boğazını bıraktığında tatmin olmuş görünüyordu.

Erin gözlerini kırptırdı ve kendine geldi. "Sen..." dudaklarını yaladı, onun tadına baktı. "Cidden beni öperek teslim mi aldın?"

"*Tev*," diye homurdandı. "İşe yaradı, değil mi?"

Keskin bir nefes burun deliklerinden ılık çalarak geçti ve tam dönüp ona ağzının payını vermek üzereydi ki adam güldü. Ses boğuk ve sıcaktı. Erin'in içi sadece onu dinlerken erimiş tereyağı gibi hissetti.

O da bunu görmezden geldi. Dudaklarının nasıl kıvrıldığını görmesin, küçük gülümsemesini ve onun nadir gülüşünü dinlemekten duyduğu zevki görmesin diye öne doğru baktı. Güldüğü zaman ona kızamazdı.

Erin ondan hoşlandığını fark etti. Onun huysuzluğunu ve bu halini seviyordu. Ve bu tehlikeli bir farkındalıktı. Çünkü bu onu özleyeceği anlamına geliyordu ve Luxiria'dan kalbi sağlam bir şekilde ayrılmayı planlamıştı.

"Arzu edersen beni öpebilirsin, *Rixella*," diye kulağını tırmaladı, dudakları kulağının kabuğunu okşayarak onu ürpertti. "Bunu memnuniyetle karşılarım."

Erin yutkundu, sesi duyulabiliyordu. "Not edildi."

"Bana kızgın mısın?" diye mırıldandı, şimdi dudaklarını onun kulağının üzerinde gezdiriyordu. Aşağı ve yukarı, aşağı ve yukarı. Nefes alış verişi biraz ağırlaştı ve kalçalarını birbirine sıkıştırmak için yer değiştirdi.

Erin umutsuzca öfkesini toplamaya çalıştı ama başaramadı. Arkasından bastırırken değil, onu denizi görmeye ve gerçekten çok sevdiği meyveleri toplamaya götürürken değil. O sabah ona iki muhteşem orgazm yaşatmışken ve kahkahasının anısı hâlâ kulaklarında çınlarken değil.

"Hayır," diye fısıldadı, adamın dudakları boynunda gezinirken başı yana eğildi. Evet, diye karar verdi, muhtemelen hayatı boyunca pek çok kadın arkadaşı olmuştu. Çünkü baştan çıkarma konusunda ustaydı ve bu durum onu daha da kıskançlığa mı sürüklüyordu, yoksa ince ince işlediği yeteneklerini onun üzerinde sergilediği için seviniyor muydu, bilmiyordu.

Adamın ağız boğazının sütunu boyunca öpücükler kondurduğunda göz kapakları titreyerek kapandı ve adam hafifçe ısırığında göğüs uçları karıncalanarak nefesi kesildi. İz bırakacak kadar sert miydi? Bastırmak için çok uğraştığı o karanlık yanı öyle olmasını umuyordu.

Belki de gerçekten birbirimiz için mükemmelizdir, diye düşündü Erin birden.

"Buradayız," diye mırıldandı ve kadın kelimelerin titreşimini sırtında hissetti.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve önündeki manzaranın güzelliğini görünce nefesi kesildi. Uzaktaki o pırıltılı su parçası geniş bir denize dönüşmüştü.

"Lopitax Denizi," dedi.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

"**I** *Mevirax* hakkında bilgi edinmek istiyorum," diye usulca rica etti Erin, tırmandıkları bir kum tepesinin zirvesinde onun yanına tünemiş, denize bakarken.

Jaxor ellerinin üzerinde arkasına yaslanmıştı, karnı *o* sabah ve hatta öğleden sonraya kadar tıka basa yedikleri *obiraksi* ile doluydu. Kalçaları birbirine bastırılmıştı ve dişisi yakın oturuyordu.

Jaxor kendini hiç bu kadar rahat hissetmemişti ama kadının sorusu göğsünü titretti.

Erin onu dikkatle izledi. O anki sakin halini koruyordu, sessizdi ama cevap vermesini bekliyordu, cevap vereceğini biliyordu. Son birkaç zamandır ona bir cevap vermeyi reddetmemişti.

"Geçmişleri hakkında mı?" diye sordu.

Dudakları kıvrıldı ve başını salladı. "Onların geçmişi hakkında... ve senin onlarla olan geçmişin hakkında. Çünkü orada bir hikâye olduğunu ve bana anlatmadığın çok şey olduğunu hissediyorum."

Jaxor'un kalp atışları göğsünde hızlandı ve ona yalan söyleyip söylememesi gerektiğini düşündü. Eğer *Mevirax* tam o anda ortaya çıkıp Erin'i onlara vermesini isterse... bunu yapmayacağına inanıyordu. Onun için savaşacaktı. Onu elinde tutmak için savaşacaktı.

Ve yine de... aralarındaki bağı tamamlamamıştı, değil mi? Çünkü onunla tamamen çiftleşirse, onu asla bırakmayacağını biliyordu.

Peki bir karar vermiş miydi?

Jaxor bundan nefret ediyordu
ama vermemişti.

Bencilce davranıp onu kendine ait olduğunu iddia edebilirdi. Ama on devir önce kardeşine ve halkına sırtını dönerek bencillik etmişti ve

Buna tekrar katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu. Bir kez olsun özverili olmaya *çalışıyordu*.

Ama bu Erin'e de en az onun kadar pahalıya mal olacaktı.

İki kurban yeterli olur muydu? Luxirian ırkının geleceği için? *Oxandri* bunu mu talep ederdi?

Öğleden sonraydı. Güneş gökyüzünde kavis çizmiş ve yeni yeni alçalmaya başlamıştı. Mükemmel bir açıklıktı. Rahatlatıcı. Jaxor canı istediğinde *rixella*'sını öpmüş, canı istediğinde ona dokunmuş ve garip, yabancı mutluluk hissi onun yanında olduğu sürece onunla kalmıştı.

Yine de Jaxor ona ihanet etmeyi düşündü.

"Yaklaşık elli devir önce, Likar adında bir erkek Altın Şehir'de bir isyan düzenledi. O zamanki Başbakan Lider, şu anki Başbakan Lider'in efendisi," *kendi efendisi*, "savaştı. Pek çok can kaybına rağmen isyan kök salamadan bastırıldı. Likar da dahil olmak üzere hayatta kalan erkek ve dişiler Altın Şehir'den ve ileri karakollardan sürüldü, yenildiler ve böylece Kara Çöl boyunca seyahat etmek ve vahşi topraklarda yeniden başlamak zorunda kaldılar. Kurbanların Kaderi *Oxandri*'nin gözde mekânı olduğu söylenen *Pevrallix* Mağaraları'nı kendilerine yuva edindiler."

Erin'in bakışlarının göğüs kafesine düşmesini izledi, Laccara'nın ona verdiği iz hâlâ duruyordu ama büyük ölçüde iyileşmişti. *Rixella*'sına bunun *Oxandri*'nin işareti olduğunu söylemişti ve o da hatırlamıştı.

"Neden en başta isyan ettiler?"

"Luxirianlar her zaman bu kadar... medeni değillerdi," dedi ona. "Biz savaşçı bir ırkız, şiddet ve savaş için yaratılmış ve yetiştirilmişiz. Pek çok kişi kaderimizin fethetmek, evrendeki en büyük güçlerden biri olmak olduğuna inanır. Uzun bir süre boyunca Jetutianlardan pek de farklı değildik, tek amacımız zafer kazanmak için bulabildiğimiz her yerde savaş arıyorduk. Ancak üç yüz devir önce, yollarımız değişmeye, zihinlerimiz değişmeye başladı. Çoğu kişi Savaşın Kaderine ya da Fedakârlığın Kaderine değil, Refahın Kaderine dua etmeye başladı. Ve şimdi, pek çok Luxirian gücümüzü yalnızca evrende barışı teşvik etmek için kullanmak istiyor."

"Peki sen hangi kadere dua ediyorsun?" diye sordu. Onun ne düşündüğünü biliyordu. *Oxandri*'nin bedenindeki izi göz önüne alındığında, hâlâ kan dökmek isteyenlerin arasında olduğunu.

"Uzun zamandır Kader'e dua etmedim," diye itiraf etti, dönüp *Lopitax* Denizi'ne bakarak. "Ama dua ettiğimde *Kollasor*'a dua ettim. Tıpkı annemin yaptığı gibi."

"Peki *Kollasor* hangi Kader?" diye sordu sessizce.

"Yeniden Doğuşun Kaderi" diye mırıldanırken gözleri kızın gözlerinin içine bakıyordu. Gözlerinde bir şey titreşti. Rahatlama mı?

"Yani *Mevirax* eski yöntemlere dönmek istediği için mi isyan etti? Fethetmek, güçlerini evrenin dört bir yanına yaymak istediler, çünkü barıştan memnun değillerdi?"

Jaxor başını eğdi. "İki taraf arasında uzun bir geçmiş olduğunu anlamalısınız. Modern ve eski yöntemler. İsyan her zaman olacaktı. Hatta daha önce de birçok kez olmuştu ama Likar yetenekli ve güçlü bir lider olduğunu kanıtladı. Altın Şehir'in yardımı olmadan gelişebilecek bir halk yaratmak için kararlı ve azimliydi. Ve başardı da."

"Kaç kişiler?" diye sordu sessizce. "Şu anda yüzlerce," dedi uzun bir nefes alarak.

Erin tereddüt etti ama bir sonraki sorusunun ne olacağını biliyordu. "Peki sen kendini onlardan biri olarak görüyor musun?"

Elleri arkasındaki kara kuma gömüldü, kum avuçlarına battı.

"Bir keresinde," diye itiraf etti. "Altın Şehir'den ayrıldığımda onları aradım. Birçokları gibi ben de Jetutianlardan intikam almak istiyordum. Bu nefret beni uzun süre besledi ve *Mevirax*'ın bu şiddet ihtiyacını anlayacağını biliyordum."

Erin onun koluna dokundu. Sadece basit bir dokunuş. Konuşurken kaslarının nasıl gerildiğini fark etmemişti ama Erin onun gevşemesine yardımcı oldu.

"Ama hatamı anladım, belki de çok geç," dedi ona bakmadan. "Onlar benim inandığım gibi değillerdi. Likar halkı için bir yer yaratmıştı, *tev*, ama onlar öfkeye kapılmışlardı. Ne yapacakları belli değildi. Silahları, teknolojileri, ulaşım araçları ya da uzay uçuşları yoktu. Hiçbir şeyleri yoktu. Bunlar olmadan, savaş-intikam-imkansızdı."

Ama artık o şeylere sahiplerdi. Kabul etmekten nefret etse de bu belki de Jaxor'un kendi hatasıydı. Tavar'ın huzurunda, liderliğinin üçüncü döneminde söylediği zararsız ve sinirli bir sözdü bu. Jetutianlarla savaşmak onunla *Mevirax* arasında her zaman ortak bir payda olmuştu ama Jetutianları oraya getirmek için ellerinde hiçbir araç yoktu.

Jaxor, Jetutianları Luxiria'ya çekerek belki de Altın Şehir'in -ve kardeşinin- sonunda onların oluşturduğu tehdidi fark edeceğini düşünmüştü,

istedikleri zaman atmosferlerine giriyorlardı. Belki o zaman kardeşi savaş ilan eder ve intikamını almak için geniş kaynaklarını kullanırdı.

Jaxor'un Tavar'la görüşürken yaptığı yorum tam da buydu... Jetutianları kendi gezegenlerinde karşılamak için bir uzay gemisi edinmeye çalışmak yerine neden onları buraya çekmiyorlardı?

Jaxor'un haberi olmadan Tavar tam da bunu nasıl yapacağını düşünmeye başlamıştı. Ve cevabı da Luxiria'nın evrenin her yerinde değerli bir kaynak olarak bilinen tek şey olmuştu.

Luxirian kristalleri.

Pevrallix Mağaraları onlarla doluydu.

"şu anda *Mevirax*'ın lideri Tavar adında bir erkek," dedi Erin'e. "Likar'ın en küçük oğlu. Onun rehberliğinde *Meviraxlar* Jetutianlarla temasa geçip teknoloji ve silahlara erişim sağlayabildiler."

"Nasıl?" diye sordu sessizce.

"Altın şehir'de bile *Mevirax*'ın inançlarına sempati duyanlar var. Komuta merkezinde bile. Böyle bir erkek, Luxirian kristalleri vaadiyle Jetutianlarla temasa geçebildi ve Tavar onlarla yüzeyde buluşurken gemilerinin atmosferimize fark edilmeden girmesine izin verdi."

Farkındalık yüzüne yayılıyordu. Ama sonra kucağına baktı ve "Peki onların ve Krevoragların Dünya'ya seyahat etmesini sağlayan kristaller bunlar mıydı?" dedi.

Dehşet karnında çalkalanıyordu ama ona yalan söylemek istemiyordu. "*Tev*."

"Anlıyorum," diye fısıldadı, bir elini saçlarında gezdirerek küçük bir nefes verdi. "Sonra ne olduğunu anlat bana."

Dikkatli davranması gereken yer burasıydı. Buna ihtiyaç duymaktan nefret ediyordu ama tehlikede olan çok şey vardı.

"*Mevirax*'tan beş dönem önce ayrıldım. Çoğu radikal ve tehlikeli inançlara sahipti, en çok da Tavar. Ben de ayrıldım. *Pevrallix* Mağarası'ndan yola çıktım ve buraya geldim. Buraya yerleştim, rotasyonlar boyunca yavaş yavaş evimi inşa ettim. İleri karakollarla ticaret yapıyorum, yedek parça topluyorum, tuzaklar yapıyorum... Hayatta kalıyorum."

"Bu zor bir yaşam biçimi," diye belirtiyor. "Başka seçenekler olsaydı pek çok kişinin yapmayacağı bir seçim."

Dudakları birbirine yapıştı. Karakollardan birinde yaşayabilirdi ama aralarındaki ilişki göz önüne alındığında Büyükelçiler onu hoş karşılamazdı.

kan kardeşiyle birlikte. Şimdi bile gizlice girip çıkıyor, dikkat çekmemeye çalışıyor. Çoğu kişi zamanla onun yüzünü unutmuş, Luxiria tahtının yedek varisini unutmuştu. Tek gerçek tehlikesi, savaşçı eğitimi sırasında iyi tanıdığı Büyükelçilerden herhangi biriyle -Lihvan, Rixavox, Vikan, Kirov, Cruxan-yüz yüze gelmesi olabilirdi.

"Ama burada, onlardan uzakta olsanız bile, yine de *Mevirax*. Onlarla hala iletişim kuruyorsunuz" diye devam etti.

Jaxor ona yalan söylemek zorunda kalacağını bilerek nefesini dışarı verdi. Bunu düşünmek bile midesini bulandırıyor.

"Onlarla bilgi almaya çalışmak için buluşuyorum" dedi. Kısmi bir yalan o zaman. Yarı gerçek. "Çünkü eğer gerçekten Luxiria'nın tamamını tehlikeye atmaya yakın olduklarına inanırsam, Altın Şehir'e kendim döner ve Başbakan'a söylerim. Ama şimdilik büyük bir tehdit oluşturmuyorlar."

Onun cevabına inanmış gibi görünüyordu, bu da suçluluk duygusunu daha da kötüleştiriyordu. Bir eşe yalan söylemek doğal değildi. Bir şeyleri gizli tutmak. İçgüdüğü onu bunun için yeterince cezalandırıyordu, göğsünde sinsice dolaşüyor ve zihnini dövüyordu.

"Ya biz? Crystal ve beni onlarla takas etmeyi mi planlıyordun?"

Gözlerinin içine bakıyordu. Ona ne söylerse söylesin inanacaktı. Ona güvenme arzusunu görebiliyordu ve bu onu neredeyse tamamen yıkıyordu, neredeyse her şeyi itiraf etmek istemesine neden oluyordu, böylece yeniden başlayabilirlerdi. Kız bunu ister miydi?

"İlk başta," derken buldu kendini. Başka bir yarı gerçek mi? "Altın Şehir'deki varlığınızdaki haberdardılar. Henüz sahip olmadıkları bir teknoloji karşılığında sizi Başbakan'a fide olarak vermeyi planlıyorlardı. Hepsi bu kadardı."

Dudakları aralandı. Kızın bakışlarında beliren anlayıştan nefret ediyordu. Jaxor kendisinden hiç o anki kadar nefret etmemişti; birkaç dakika önce hiç bu kadar mutlu olmadığına inanırken, bu korkunç, dehşet verici bir duyguydu.

Yanlış, yanlış, yanlış, diye bağırdı zihni.

Tıpkı onun gibi. Kafadan yanlış, kalpten yanlış. "Peki senin çıkarın neydi?"

"Güvenlerini kazanmak için çok uzun süre çalıştım. Bunu benden bir test olarak istediler. Onlara sadık olduğuma inanmaları gerekiyordu, yoksa planlarını öğrenemezdim."

"Sen bir casustun," dedi başını yana eğerek.

Jaxor onun gözlerinin içine bakamadı. "Benden istedikleri buydu," dedi sonunda, yalanların zihninde büyüdükçe büyüdüğünü hissederek.

Bir parçası, *Rixella* gerçeği öğrendiğinde -çünkü eninde sonunda öğrenecekti- ona bir daha bakıp bakamayacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

"Ama sen bunu yapmadın," dedi, ses tonuna umut karışmıştı. Adam yutkundu. "*Nix*."

"O gece ormana geldiklerinde beni onlardan sakladın."

Suçluluk duygusu nefes almasını zorlaştırıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Tüm hatalarına rağmen, o gece onu teslim edemezdi. Bu kadar çok şey değişmişken, bu kadar çok şey belirsizken olmazdı.

Belki de *Kollasor*'a tekrar dua etmeye başlaması gerekiyordu. Çünkü bundan sonra ruhu kalmayabilirdi.

Adam cevap vermeyince Erin içini çekti. Alnına düşen bir tutam saç geriye doğru tarayarak onu şaşırttı. Sonunda bakışlarını karşılayabildiğinde, ona anlayışla bakıyordu ve ona tiksintiyle bakmasını diledi. Özellikle Luxirian kristallerini öğrendikten sonra, ona bir daha asla dokunmak istememeliydi.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedi usulca.

Ve yavaşça, sanki bu hareketten ürkecekmiş gibi, onu öpmek için öne doğru eğildi.

Obiraxi gibi tatlı olmasına rağmen, Jaxor'un tadabildiği tek şey yalanlarının acılığıydı.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LO gece, ikisi de *obiraksi*, kurutulmuş et ve Jaxor'un üssünde yetiştirdiği çıtır yumruları yedikten sonra küçük mağaraya çekildiler. Jaxor kapıyı yerinden söktükten sonra tamir etmişti.

Menteşeler, sıkıca sabitlendiğinde soğuşun çoğunu dışarıda tutuyordu.

Erin, Jaxor'un kucağına sürünüp kalçalarına otururken tek fener usulca titredi.

Ona *Mevirax*'tan ve onlarla olan ilişkisinden bahsettikten sonra günün geri kalanında sessiz kalmıştı. Onun sesindeki gerçeği hissetmişti. İçgüdüleri ona doğru söylediğini, belki de bu şekilde onunla arasını düzeltmeye çalıştığını söylüyordu. Erin ilk kez, onunla gerçekten keşfedilecek bir şeyler olup olmadığını merak etti.

Elbette, düşünmesi gereken başka pek çok şey vardı. Ama o gece sadece onunla birlikte olmak ve olacaklar hakkında endişelenmemek istiyordu.

Onun kucağına oturarak tuniğini başının üzerine çekti. Mağara yeterince karanlık olduğu için, Luxirian kadınlarından çok farklı olduğunun farkında olduğu vücuduyla ilgili ezici bir öz-bilinç duygusu hissetmiyordu. Ama Jaxor'un gözlerinde parlayan sıcaklık ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Onu çok arzuladığını, onun kendisini arzuladığı kadar kendisinin de onu arzuladığını. Aralarında her şey çok hızlı değişmişti. Son birkaç gün, birlikte geçirdikleri haftalar gibi gelmişti. Önümüzdeki birkaç günün neler getireceğini, adamın hangi duyguları harekete geçireceğini merak ediyordu.

Jaxor yine de ona dokunmadı. Kıpırdamadan durdu -her ne kadar çoğunlukla geceleri giydiğini fark ettiği peştamalının içinde sikiğin gerildiğini hissetse de-

ve sadece çıplak vücuduna, göğüslerine, beline, kalçalarının kıvrımlarına, seksine baktı.

"Bugün hiç rahatlamadın," diye mırıldandı, öne doğru eğilip dudaklarını granit çenesinde gezdirdi. Onun derin yutkunuşunu duydu, kaslarının gerildiğini hissetti. Gülümsedi. Dün gece ona baştan çıkarıcı demişti ve ilk kez gerçekten öyle hissediyordu. "Ağrımıyor mu?"

O sabah onu iki kez orgazma ulaştırmıştı ama kendini tamamen reddetmişti. Nedenini merak etti.

Kadın aşağı uzandığında, eli zorlanan sikinin etrafını sararken adam sessiz bir küfür savurdu. Adamın eli onunkine geldi, gözleri biraz vahşiydi.

Dudakları aralandı, adamın *ne kadar* sert olduğunu fark ettiğinde yutkundu. Ondaki ısı akıyordu ve ucuna baktığında, ön sperm orada parıldıyor, yanlardan aşağı sızıyordu.

"Ağrın var," diye fısıldadı gözlerini kaldırarak. Onun haberi olmadan böyle davrandığı için neredeyse utanacaktı.

Kadın elini sıktığında kalçaları sarsılsa da, adam elini çekmeye çalıştı.

"*Rixella*, bence yapmamalıyız-" Erin hızla aşağı ve yukarı okşayarak onun zevkle tıslamasına neden oldu. "*Vrax!*"

Hassas biriydi. Boşalmaya ihtiyacı vardı, bu çok açıktı. Onu tatmin *etmeyi düşünmek* bile onu tahrik ediyordu.

Erin gülümsedi, meme uçları karıncalanıyor, karnı beklentiyle çırpınıyordu. Yavaşça sikini okşadı, yukarı ve aşağı, başının etrafındaki ve en dibindeki kavramasını sıkılaştırdı. Şaftının üstünü ve altını kaplayan topuzlar ve çıkıntılar avucunun içinde kendini iyi hissettiriyordu. Sadece içinde ne kadar enfes hissedeceklerini hayal edebiliyordu.

Başını salladı, yine elini çekmeye çalıştı. "*Rixella*, bunu yapmana gerek yok."

"*İstiyorum*," diye düzeltti. "Ne kadar hissetmek istiyorsun?"

Jaxor Luxirian dilinde bir şeyler söyledi, kadın cinsel organını adamın sikine doğru kaydırırken vücutlarının arasına baktı. Sıcaklık onu inletti, amcığını istek ve ihtiyaçla sıktı ve onun horozunda uyarılmasının izini bıraktı.

Onun gözleriyle karşılaştığında yüzünde çaresiz bir inançsızlık ifadesi vardı. Bunu istiyordu ama nedense onu caydırmaya çalışıyordu.

"Önce seni boşaltmama izin ver, *lüksiva*," dedi, sesi aceleci ve yalvarırcasına çıkmıştı.

Erin durdu. Ona *luxiva* demişti. Ve bu sefer, alay etmek için değildi. Ona kendi dilinde *kader arkadaş*ı demişti ve bunda ciddiyydi.

Farkında bile mıydı?

"Hayır," diye fısıldadı, dudaklarını onunkilere bastırdı, dilini kendi diliyle usulca okşadı ve onun ağzının içinde inlemesini sağladı. "Bu sefer seni ilk ben boşaltacağım."

Kadın geri çekildiğinde, adamın başı geriye düştü, mağaranın taş duvarına yaslandı, boynunun sütunu ortaya çıktı, çenesinin güçlü çizgisi daha da belirginleşti. Gözleri yenilgiyle kapandı ve kadın ona uzun, sert bir vuruş daha yaptığında karnı şiddetle sıkıştı.

"Evet?" diye fısıldadı.

Gözleri kısa bir an için kapandı. Erin nedense onun yüzünde bir *suçluluk* parıltısı yakaladığını düşündü ama parıltı görüldüğü kadar çabuk kayboldu ve hayal gördüğünü düşünmesine neden oldu.

"Tev," diye homurdandı.

Adamın elleri nihayet ona uzandığında zaferle sırttı. Biri kalçasının etrafında kıvrıldı, diğeri meme uçlarından biriyle oynayarak alt dudağını ısırmasına neden oldu.

Uyarılma çok kısa sürede çok fazla hale geldiğinde, hızla kucağından kaydı ve bacaklarının arasında diz çöktü, bacakları etrafını sarana kadar hareket ettirdi.

Gözleri kızın içine bakıyordu, gözbebekleri yine büyümüş, genişlemişti. Saçlarını omzunun üzerinden bir tarafa attı ve sonra eğildi.

Jaxor dudaklarını şaftının üzerinde gezdirdiğinde tısladı, kalçaları onun etrafında gerildi.

Sırttı. "Hassas mı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Kötü *rixella*," diye mırıldandı, ama bunu bir lanet gibi söylemişti.

"Evet, öyleyim," diye fısıldadı. Sonra dudaklarını araladı ve adamın sikinin başını içine çekerek usulca emdi.

Feryadı mağarada yankılandı, kalçaları hafifçe kasıldı, ancak son anda kendini durdurdu.

Erin onun etrafında inledi, klitorisi *zonkluyordu*, uyarılma iç uyluklarını kaplamaya başlamıştı ve titreşim onun tıslamasına neden oldu.

Bu *eğlenceliydi*. Böylesine güçlü bir erkeğin kontrolünü kaybetmesini izlemek ve bunun sebebinin kendisi olduğunu bilmek. Çenesini genişletmeye, adamın sikini ağzına alabildiği kadar almaya çalıştı ama adam çok büyüktü. Çenesi adamın büyüklüğünden çoktan ağrımaya başlamıştı ama bunun onu caydırmasına izin vermeyecekti.

Emmeye devam ederken yanakları çukurlaştı, başını onun sıcak, kalın uzunluğunun üzerinde salladı.

Adamın ağzından bilmediği Luxirian kelimeler döküldü. Kız onun hassas başını emdiğinde, oradaki pre-cum'u yaladığında gözleri kapandı, sonra hemen açıldı, sanki ona yaptıklarının her anına tanık olması gerekiyormuş gibi. Sadece bu hareket bile kendini güvende, seksi ve arzulu hissetmesini sağladı.

Fazla sürmedi. Jaxor o sabahtan beri bütün gün gerginmiş gibi görünüyordu. Çok geçmeden bakışlarına bir vahşilik girmiş, boğazı düğümlenmiş, çenesi gıcırdamaya başlamıştı.

Adamın sikinin yan tarafına doğru bir çizgi yaladı, gözleri tüm vücudunda cızırdayan arzuyla parlıyordu. O da sıırılsıklamdı ve ağrıyordu. "Şimdi boşalacak mısın?"

"*Tev*," diye homurdandı. "Beni *çıldır*tıyorsun, *Rixella*."

Uyluklarını birbirine sıkıştırdı ve başını emdi, yumruklarından birini tabanının etrafına sardı ve hızla okşadı.

"*Ahh*," diye böğürdü, ciğerlerine derin nefesler çekerek. "*Vrax, luxiva, ben-*"

Vücudu sarsıldı, kasları büyümüş gibi görünüyordu. Dudaklarının arasında şişen sikinin nasıl büyüdüğünü hissetti, ağzının içine sıcak kirpiklerle boşalmaya başlamadan önce.

Kadından şaşkın bir ses geldi, adam onu doldururken amı çaresizce çırpınıyordu. Gözleri karanlıktı ve intikam vaat etse de, yüzündeki ifade bir coşku ifadesiydi. Sonunda, geri çekilmek zorunda kaldı ve adamın tohumu, göğüslerinin ve karnının üzerine düşerken parıldayan horozunun ucundan yayılmaya devam etti.

Sonunda durdu ve Jaxor yığıldı, tohumunu yuttuğunu bildiği kızın boğazının sallanışını izlediğinde derin bir inilti yankılandı.

Aleti hâlâ sertti ve Erin hâlâ *çok* tahrik olmuştu. Bu tür bir uyarılma onu pervasızlaştırıyor, çeşitli nedenlerle yapmaması gerektiğini bildiği şeyleri yapmak istemesine neden oluyordu. Adamın kalçalarını tekrar kavradığında, tohumunun vücudunun ön tarafını kaplamasına aldırmadan yakınına bastırdı ve yalvardı, "Seni içimde hissetmek istiyorum, Jaxor. *Lütfen*. Buna ihtiyacım var. Buna çok ihtiyacım var."

Erin, onu hemen o anda içine almazsa asla tatmin olamayacağını hissediyordu. Hayatında hiç bu kadar çılgınca bir ihtiyaç hissetmemişti. Ona bu kadar ihtiyaç duyduğu için neredeyse *paniğe kapılacaktı*. Bunu İçgüdü mü yapıyordu?

Tam onun sikine uzanırken, "Nix" diye mırıldandı.

Hayal kırıklığı onu yiyip bitirdi. "Neden?" diye bağırdı.

Adamın ellerinden birini kaldırıp iki pençesinin sivri uçlarını dişleriyle kopararak köreltmesini izledi.

Farkına varması kalçalarını onun üzerinde yuvarlamasına neden oldu. Aletinden hâlâ lezzetli bir sıcaklık akıyordu ve onu içinde yavaşça beslemek çok ama çok kolay olacaktı.

Ancak Jaxor, her ne sebeple olursa olsun, belki de o kadar sert boşalmasının ardından çok hassas olduğu için buna izin vermedi.

Bunun yerine, parmaklarını onun seksine yerleştirdi ve Erin kalçalarını ona karşı sallarken tereddüt etmedi, onu incitmemek için onun için körelttiği pençelere doğru kayd.

İnleyerek ona doğru itti. Parmakları onu dolduruyordu, sikinin yerini tutmuyordu ama yine *de çok iyi* hissettiriyorlardı.

"Vrax, çok ıslaksın, rixella," diye mırıldandı, kaşları inançsızlıkla çatılmıştı.

"Sikin hemen içeri kayar," dedi, hâlâ pervasızlığıyla onu ikna etmeye çalışıyordu.

Sanki bunu hayal ediyormuş gibi keskin bir nefes aldı. Ancak ona istediğini vermek yerine parmakları hafifçe kıvrıldı ve belki de bilmeden G noktasına vurduğunda vücudu sarsıldı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı gözlerini sımsıkı sıkarak. "Evet, tam orada!"

Kalçalarını yere bastırdı, parmaklarını becerdi, sanki onun ağzını sulandıran sikiymiş gibi davrandı. Dilinde hâlâ onun tohumunun tadı vardı. Klitorisini ovma için eliyle aşağı uzandığında, şiddetli bir orgazmın vücudunu sarsması sadece bir an sürdü.

Erin haykırdı, devrilmenin eşiğindeyken Jaxor'un onu sabitlediğinin sadece belli belirsiz farkındaydı. Kalçaları titredi, karnı sıkıştı, görüşünde ışık patladı ve ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar artmaya devam etti.

Sonunda bittiğinde, onun kaygan göğsüne doğru sertçe nefes alarak öne doğru yığıldı.

Parmakları onu terk etti - onu acı verici bir şekilde boş bırakarak - ve diğer eli saçlarına geldi, parmaklarını saçlarında okşadı. Onu yatıştırırken nazikti, göğsünde derin, rahatlatıcı bir mırıltı başladı ve yanağının altında gürledi.

Kalbinin göğsünde nasıl gümbürdediğini duyabiliyordu. Gözlerinin santimetre ötesinde *Oxandri*'nin izini gördü.

Gözlerini kapatmadan önce gördüğü son şey buydu.

Ve dünya yok olmadan önceki son düşüncesi şuydu: *Dikkatli olsam iyi olur yoksa onu sonsuza dek isteyeceğim.*

BÖLÜM YIRMI BEŞ

JAxor alnını *facev*'in taşına bastırđı. Boynuzları yüzeyi çiziyordu ama bu gıcırđılı sesin tadını çıkarıyordu. Yanındaki makara üssüne geri dönüyordu. Tuzaklarına kurban giden üç *polli* omzuna asılmıştı. Umardı ki

Rixella onları *kekevirden* daha çok sevmişti. *Polli* daha hafif bir tada sahipti, Luxirianlar için tatsızdı ama belki de insan dışısının damak tadına daha uygundu.

O anın kendisine kalmasına ihtiyacı vardı, üssüne döneceğini biliyordu, onu gördüğü, kokusunu aldığı ve onun etrafında takınmaya başladığı küçük, gizemli gülümsemeyi yakaladığı anda kaybolacağını biliyordu. Onun içinde kaybolmaktan başka bir şey istemiyordu.

Jaxor homurdanarak boynuzlarını taşa daha da batırdı, rahatsızlığı odaklanmasına yardımcı oluyordu.

Tavar iki dakika içinde Erin'i teslim etmesini bekliyordu. Ve Crystal'ı. Jaxor Crystal'ın izini sürmeye bile kalkışmazdı. Eğer Cruxan'ın kaderindeki eşiyse, sert mizaçlı erkek onun gitmesine *asla* izin vermezdi. Yolculuk anlamsız olurdu.

Erin'e gelince.

O sabah uyandığında onu kollarında, huzur içinde uyurken bulan Jaxor, kendini çok kötü hissetmişti. İkiye bölünmüş.

Bir gece öncesini hatırladı, arzu ve suçluluk duygusunun birbirine karıştığını, dudaklarını sikinin etrafında izlediğini, *varx*'inde ısının yükseldiğini hissettiğini. Daha sonra kendi zevkini aradığını, onun yerine sikini istediğini ve onun buna boyun eğmediğini hatırladı.

"*Vrax*," diye fısıldadı, aleti onunla çiftleşme düşüncesiyle şimdiden gerilmişti. İçgüdüğü göğsünün yükselmesine, omurgasının dikleşmesine neden oldu. Şimdiden, sanki buna hazırlanıyormuş gibi kaslarının genişlemeye başladığını hissetti.

Ancak Jaxor, bu son bağ kurulduğunda, on döngü önce kendisine verdiği sözlerin geçersiz olacağını biliyordu. Ondan vazgeçme ihtimali ortadan kalkacaktı.

Jaxor ondan asla vazgeçmek istemedi. Ama görev, sorumluluk ve Luxiria için potansiyel bir gelecek dengede duruyordu. Bunu unutamazdı.

Son bir sakın nefesle duvardan uzaklaştı ve makaranın dairesel platformuna çıktı. Kendini hızla yukarı çekerken kollarındaki kaslar esnedi ve yer değiştirdi, tepeye yaklaştığında hızı arttı.

Sadece kısa bir süre sonra Jaxor metal halatı sabitleyip kendini delikten çekebildi.

Erin'i gördüğünde göğsüne bir rahatlama ve sıcaklık yayıldı. Yükseltilmiş ekin yataklarının yanında duruyor, çiçek açan yaprakların üzerine su döküyordu. Yakında daha fazla yumru verecekti ve bu da onun hoşuna gidiyor gibiydi.

Jaxor'un bir parçası, hasat için hazır olduklarında dünyasının farklı görünebileceğini bilerek ayıldı. Hangi kararı verdiğine bağlı olarak bir daha asla eskisi gibi olmayabilirdi.

"*Rixella*," diye mırıldanarak *polli*'yi ateşin yanına bıraktı. Alışılmadık derecede sıcak bir sabahtı, bu yüzden ateşi yakmamıştı. Hava nemli ve yapış yapıştı ve yakında bir fırtına daha çıkıp çıkmayacağını merak etti.

"Günaydın," dedi ve adamın kendisine yaklaşmasını izledi. Sadece onun için olduğunu bildiği o gülümseme yüz hatlarına yayıldığında göğsü ağrıdı. "Daha önce ayrıldığını duymadım."

Ekinler için daha önce inşa ettiği yükseltilmiş yatağa baktı ve kara toprağın güzel koktuğunu ve parladığını gördü. Kadının tam burada onunla hayatı paylaştığını, her sabah o tuzakları kontrol etmek ve etrafı kolaçan etmek için dışarı çıkarken kadının ekinleri suladığını hayal edince yumrukları istekle sıkıldı. Basit bir hayat. Ama o orada olduğu sürece hayal ettiği her şey olacaktı.

"Yorgundun," dedi, elini boynunun arkasına dolamak için öne uzandı, onu kendine çekti, eğilerek ellerine dokundu

Alnını onun alnına dayamıştı; oysa kısa bir süre önce alnını taşa dayamıştı.

Bu bir Luxirian kucaklaşmasıydı. Belki de bir insan öpücüğünün Luxirian eşdeğeri idi. İçindeki sevgi ve sıcaklık kalbinin hızlanmasına ve çok fazla şey istemesine neden oldu.

Panik onunla birlikte gelişti, ama onu kontrol altında tutmaya çalıştı.

"Bu çok güzel," diye fısıldadı. Gözleri kapalıydı ama açtığında onun kendisini izlediğini gördü, o kadar yakındı ki gözlerindeki her renk telini görebiliyordu. Bakışlarında garip bir kırılma vardı, bunu kendisi de hissetti ama kız ondan uzaklaşmadı.

Önce Jaxor çekildi. Kadının boynunu bırakıp geri çekildi. Kızın gözlerini kaçırarak, "*Polli* getirdim. Sanırım onları *kekevirden* daha çok seveceksin."

"Oh," dedi. Ancak gözleri *polli*'ye gitmedi, bakışlarını ondan ayırmadı. "Onları hazırlamak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"*Nix*," dedi, ateş çukuruna geri dönmek için döndü, ekinleri kendi başına halledebileceğini biliyordu.

Küçük bir nefes aldı ve *polli*'yi hazırlamaya başladı. Erin'in bir an tereddüt ettiğini duydu, ensesi karıncalandı ama sonra metal kovayı doldurmak için şelaleye geri dönerken kaydığını duydu.

İşini bitirdikten sonra gelip ateş çukurunda onun yanına oturdu. İlk kez, muhtemelen depo sandıklarından bulduğu yeni bir tunik ve kürk astarlı bir pantolon giydiğini fark etti, ancak bunlar ondan sarkıyordu ve onları sabitlemek için beline ip bağlamıştı.

Jaxor kıyafetleri gördüğünde kendini daha da suçlu hissetti. Utanç karnını yaktı, öfke de onunla birlikte hızla yükseldi. Ona daha iyi kıyafetler temin etmesi gerektiğini bilmeliydi. Kendisi soğuğa, doğa koşullarına alışkındı ama bu onun da öyle olduğu anlamına gelmiyordu. O zengin, lüks kürkleri, pürüzsüz ipekleri, narin tenini çizmeyen tunikleri hak ediyordu.

Yakında karakollara gideceğini, ona uygun bir şey bulamazsa geri getireceğini söylemek dilinin ucundaydı.

Sonra dilini ısırdı, çenesi sıkıştı, çünkü ona tutamayacağını bildiği başka sözler veremezdi.

"İyi misin Jaxor?" diye sordu sessizce, adamın tüylü *polli*'yi kesmeyi bitirmesini izlerken.

"Tev."

"Sen... sessiz görünüyorsun," diye gözlemledi. Sonra dudakları biraz büküldü. "Her zamankinden daha sessiz."

Jaxor homurdanarak ellerini bir bez parçasına sildi. Söyleyecek bir şey, bir bahane bulmaya çalıştı ama yeterince iyi bir bahane bulamadı.

Bu işte iyi değildi. Vaxa'an kadınlarla her zaman daha iyiydi. Vaxa'an muhtemelen o anda tam olarak ne söyleyeceğini bilirdi. Ancak, Sarcalla'dan sonra Jaxor'un dişilerle çiftleşmenin ötesine geçen çok az deneyimi vardı. Bu deneyimsizliği hiç o anda hissettiği kadar şiddetli hissetmemişti.

"Dün gece olanlarla bir ilgisi var mı?" diye sordu sessizce, bakışları *polli*'ye doğru kaydı, ancak bunun sadece ona doğrudan bakmak zorunda kalmamak için olduğu izlenimine kapıldı.

"Dün gece mi?" diye tekrarladı kaşlarını çatarak.

Yüzü biraz kızarmıştı ama başka bir şey söylemedi.

Şimdi Jaxor'un kafası karışmıştı. Onun sessizliğinin dün gece olanlardan hoşlanmadığı anlamına mı geldiğini düşünüyordu? Yanlış bir şey yaptığına mı inanıyordu?

"*Nix, rixella*," dedi kaşları birbirine yaklaşarak. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Bazen seni anlamak zor oluyor," diye itiraf etti usulca. "Dün gece sana bir şey için baskı yaptığımdan endişelendim. Belki de bu yüzden bu sabah erkenden gittin. Bu seni..."

Kadının sözleri dün geceye dair anılarını canlandırırken Jaxor şaşkınlıkla sadece bakakaldı.

Vrax, diye düşündü, yumruklarını sıkarak. Pençelerinden ikisi körelmişti, bu yüzden alışkın olduğu gibi etine batmıyordu.

Bu işi gerçekten berbat ediyordu.

İçgüdüğü dışısını sakinleştirmesini, korkularını yatıştırmasını istiyordu. Jaxor da bunu yapmaya çalıştı ve bir kez olsun ona teslim oldu. Kadının şaşkın ifadesini görmezden gelerek onu kendine yaklaştırdı.

"Dün gece..." diye devam etti ve başını salladı. "Yaptığımız şey hoşuma gitti. *Bayıldım*."

Bunun üzerine nefesi kesildi. Sonunda gözlerini ona dikti. İfadesi utangaç ve umut doluydu ve bu, adamın onu bir daha asla kendini sorgulamayana kadar öpmek istemesine neden oldu. "Öyle mi yaptın?"

"*Elbette*," diye homurdandı.

"Ama..." diye devam etti. "Ama dün gece seks yapmak istemedin?"

Onun sözleri karşısında beklenmedik bir şekilde yükselen mırıltı sesine engel olamadı.

İçgüdüsünün ihtiyacının sesi.

En iyi nasıl cevap vereceğini düşünerek dudaklarını yaladı.

"Aramızdaki bu ilişkiye daha yeni başladık," dedi sonunda, sessizliği çok uzayınca. "Belki de daha fazla zaman ayırmamız gerektiğini düşündüm."

"Daha fazla zaman mı istiyorsun?" diye sordu. Sesinde yargılama yoktu, sadece merak vardı.

Vrax, nix, daha fazla zaman istemediğini düşündü. Eğer tedbiri elden bırakır ve onu kendine saklamaya kesin olarak karar verirse, o anda elleri ve dizleri üzerinde onu alıyor olacaktı. Aralarındaki bağın kopmaz olduğundan emin olmak için onu tohumuyla ağırlaştıracaktı. Bunu hayal etmek bile başını arzu içinde döndürüyordu.

Yavru mu? diye sordu. Jaxor onlara babalık yapabileceğini hiç düşünmemişti. Ama şimdi... bir olasılık vardı. Gizli isteklerin zihninde ön plana çıkmasına neden olan bir olasılık.

"*Nix*," dedi, hain ağzının zihniyle bağlantısı kesilmişti. Bunun ardından sessizce kendine lanet okudu, özellikle de kızın kaşlarının nasıl çatıldığını görünce.

"Daha fazla zamana ihtiyacım yok," dedi sessizce. Göğsü kabardı, panik ve arzu, korku ve sevinç onu otururken bile dengesizleştirdi.

"*Nix*?" diye homurdandı.

"Bence," diye başladı, "seks bir ilişkide önemlidir, değil mi? Keşfetmek için."

Kalbi *ilişki sırasında* sertçe çarptı. Pençeleri daha sıkı kıvrıldı.

"Peki ya gezegeninize geri dönme fırsatınız olursa?" diye sorarken sesi amaçladığından daha sert çıkmıştı. O zaman ne olacak?"

Kaşlarını çattı, bakışlarına tereddüt girdi. "Ne demek istiyorsun?"

Belki de bunun nihai olduğunu anlamadığını fark etti. İnsanların da Luxirianlar gibi çiftleşip bağ kurup kurmadıklarını merak etti. Çünkü onun İçgüdüğü, aralarındaki bağ, Kaderler tarafından kararlaştırılan bağları? *Asla* yok olmayacaktı. Ölümde bile hep orada olacaktı. Bu yüzden pek çok kaderli Luxirian eş, eşlerini ölüme, bir sonraki hayata kadar takip etti.

Ne de olsa kendi efendisi de böyle yapmış, Başbakan olarak görevlerine sırtını dönmüş ve onları Vaxa'an'a bırakmıştı. Göz açıp kapayınca kadar, efendisi bu kararı vermişti. Annelerini kara dünyaya kadar takip etmişti.

Sanki onsuz yaşamaya birkaç saniye bile dayanamayacakmış gibi, o gittikten birkaç dakika sonra.

"Eğer bu bağı tamamlarsak, *Rixella*, o zaman geri dönüşü olmaz," dedi ona, sesi anne babasının anısıyla kararmıştı. Birbirlerine olan aşklarını.

Anlamıştı. Onun gözlerindeki farkındalığı görebiliyordu ve bu ona anlık bir rahatlama getirdi. Belki de işin büyüklüğünü anlasaydı, onunla birlikte kürklerin altına bu kadar istekle atlamak istemezdi.

"Biliyorum," diye mırıldanarak bu umudu boşa çıkardı.

Adam gözlerini kırptırdı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Ve sen bunun için evinden, ailenden bu kadar isteyerek vazgeçecek misin?"

Dudağını ısırıldı. "Henüz bilmiyorum. Bu imkansız bir soru."

"Cevabı öğrenene kadar," dedi yutkunarak, "bunu yapamayız."

"Her şey çok yeni," dedi yine kızarak. Birlikte oldukları süre boyunca onun bu kadar kızardığını hiç görmemişti. Ellerini yüzüne götürdü ve ellerinin serinliğini yanaklarına bastırdı. "Ama dün gece... aynı soruyu bana sormuş olsaydın, evet bile diyebilirdim, sırf seni..."

Jaxor ayıldı. Yani İçgüdü onu etkilemiş miydi? "Çekimi hissettin mi?" diye sordu.

Başını salladı. Sonra bakışlarını kaldırdı ve itiraf etti: "Sen içimde olmazsan asla bir bütün olamayacağımı hissettim. Bu çılgınca, değil mi? Sanırım benden istediğin her şeyi yapardım. Bazen bunun ne olduğunu düşünmek beni korkutuyor."

Jaxor yutkundu, ses aralarında yüksek çıkıyordu.

"Bu beni de korkutuyor, *Rixella*," dedi, göğsü ağrıyordu ve onu elinden gelen en iyi şekilde rahatlatmak istiyordu.

Ne yazık ki, onu rahatlatmak için düşünebildiği tek yol yalanlardı. Ve ona çoktan bir sürü şey söylemişti.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"D "Bu gece kaplıcalara gitmek ister misin?" Jaxor o gece yemeklerini yerken sordu. Çok sessiz bir akşam yemeğiydi.

Erin dudağını ısırdı. *Polli* günün büyük bölümünde şişte ağır ağır kavrulmuştu. Ve çok lezzetliydi. Tadı tereyağlı tavuk gibiydi ama beyaz balığın gevrekliğine sahipti. Jaxor ona *kekevirin* gamlı, sert etini tercih ettiğini söylemişti ama *polli*, *obiraxi* meyvesini saymazsak, Luxiria'da şu ana kadar en sevdiği yemek olabilirdi.

Yemek lezzetli olsa da, Jaxor'la aralarında seks ve aralarındaki kader bağı hakkında yaptıkları konuşmadan sonra gün boyunca artan, görmezden gelinmesi zor bir gerilim vardı. Erin bunun için üzgündü, konuşma için değil ama bu yüzden ortaya çıkan huzursuzluk duyguları için. Ona yakın olmaya alışmış gibi hissediyordu. İsteddiği zaman ona dokunmaya, istediği zaman onu öpmeye, istediği zaman onunla alay etmeye.

Şimdi tekrar sessizliğe bürünmüşlerdi, ancak bu sefer her zaman birbirlerine bakma ve sırf bu yüzden birbirlerinin kıyafetlerini parçalamaya karar verme tehlikesi vardı.

Erin bütün gün diken üstündeydi. Dün, akıllara durgunluk veren üç orgazm yaşamıştı. Bugün ise hiç orgazm olmamıştı, sadece anıları vardı. Seksi hassaslaşmış, hazır hale gelmiş, sanki düzenli olarak rahatlama *beklemeye* başlamıştı.

Göz ucuyla Jaxor'un onu incelediğini gördü. Hâlâ sorusuna cevap bekliyordu ve sadece kaplıcaları düşünmek, orada aralarında geçenleri hatırlamak bile başını sallaması için yeterliydi.

"Şu anda bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye yanıtladı onu. Adam yakındı, o kadar yakındı ki kalçaları sadece bir santim aralıktaydı. Erin, sanki vücudu onun ne kadar yakınında olduğunu hissediyormuş, sanki onu arıyormuş gibi, teninde küçük karıncalanmalar hissettiğine yemin etti.

Çılgınlık.

Verdiği cevap karşısında adamın çenesinin sıkıştığını gördü ama başını salladı. "Şelalede yıkanmak senin için sorun olur mu?"

Akşam yemeğini yedikten sonra ve gece yatmadan önce yıkanacağını söylemişti.

"Çok soğuk olaksa burada sizin için su ısıtabilirim," diye ekledi.

Ona küçük bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Şelaleler iyi olacak. Yine de teşekkür ederim."

Buz gibi bir banyoyu dört gözle beklemiyordu. Kaplıcalara geri dönmek için her şeyini verebilirdi ama Jaxor oradayken, ona yakinken olmazdı. O zaman bile göğsü ona dokunmak için sızlıyordu... ama dokunmaması gerektiğini biliyordu.

Erin neredeyse bütün gün yaptıkları konuşmayı düşünmüştü. Üste yapacak çok fazla işi olmadığı için her boş anında. Elinden geldiğince ortalığı toplamış, temizleyebildiği yerleri temizlemişti. Öğleden sonra, ondan çaldığı pantolonu değiştirmek için dikiş malzemesi istemişti. Adam hiç sorgulamadan ona vermişti ve o da günün geri kalanında bunu yaptı. Devam eden bir işti ama en azından ellerini birkaç gün meşgul edecekti.

Birbirlerinden uzak durmuşlar, parmak uçlarında dolaşmışlar, bir yandan da üssün öbür ucundan birbirlerine aç bakışlar fırlatmışlar ve neredeyse gözlerini birbirlerine dikmişlerdi.

İçinde sinir bozucu bir duygu girdabı dönüyordu, o kadar düğümlenmiş ve birbirine karışmıştı ki onları çözmeye *çalışmak* bile istemiyordu.

Gün boyunca ona nasıl baktığını, gözlerindeki sıcaklığı hatırlayınca kalçalarını birbirine bastırdı ama fark etmemesini ve yemeğine dönmesini ummaktan başka bir şey yapamadı.

Bir süre sonra adamın sert hırıltısını duydu. Erin ona bakmak için başını çevirdiğinde, adam bir elini saçlarında gezdirerek kısalmış uçlarını biraz çekti.

"Bu işe yaramıyor," diye homurdandı, neredeyse kendi kendine. Erin'in hain küçük kalbi hızlandı.

Sanki boyun eğmiş gibi iç çekti. "Serbest kalmaya ihtiyacın var. Bütün gün kokusunu aldım. İzin ver-"

"Hayır," dedi dizlerini birbirine daha sıkı kenetleyerek.

"*Neden* olmasın?" diye sordu, o da hayal kırıklığına uğramıştı. "Seni çok kolay boşaltabilirim.

O zaman bu kadar gergin olmazsınız."

Eğer bu bağı tamamlarsak, Rixella, o zaman geri dönüş yok, demişti ona o sabah. Sesi kesin gibiydi. Son. *Acımasız*. Eğer çiftleşirlerse, o zaman her şeyin biteceğine yüzde yüz kesinlikle inanıyordu. Kız onun olacaktı. O da onun.

Sadece bu da değil, dün geceki çılgınca ihtiyacı da hatırladı. Onu *bu* kadar çok istediğini, onun için Luxiria'da kalmayı düşünecek kadar çok istediğini bilmek yeterince korkutucuydu.

Eğer seks yaparlarsa, ki yaptıklarına devam ederlerse yapacaklardı, bu onun sonu olacaktı. En azından eski hayatının sonu olacaktı ve Erin bundan bu kadar kolay vazgeçecek değildi.

İştahı kesilmişti çünkü tamamen başka bir şeye açlık duyuyordu. Sadece Jaxor'un ona verebileceği bir şeye.

"Bazı açılardan," dedi, "artık çok geç. Bağı beslemeye başladık ve o şimdiden acıkmaya başladı."

Erin onun sözleri karşısında kaskatı kesildi, gözlerini ondan kaçırarak ateşe baktı. O da hemen hemen aynı şeyi düşünüyordu.

Artık çok geç olduğunu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye fısıldadı, ancak cevabı bilmek istediğini sanmıyordu.

"*Tev*," dedi, onun tereddütünü yansıtarak.

Erin yutkundu. "Hiç pes *etmeyen* kaderli bir çift duydun mu?" Başını hafifçe çevirerek ona baktı ve cevabı söylemeden önce gözlerinde aradı. "Hiç buna direnebilen oldu mu?"

Erin bunu bir hastalıkmiş gibi anlatıyordu. Buna bir de arkadaşlarının eşleriyle olan aşk dolu yüzlerini, onları birbirleriyle gözlemlemeyi, bunu *istemeyi*, bu tür bir aşkı kıskanmayı eklediğinde kendini daha da parçalanmış hissetti.

Eğer teslim olursa, Jaxor'la böyle bir aşk yaşayabilir miydi? İkisi de bunu kabul etse, beslese ve büyümesini izlese?

Erin böyle bir aşk *yaşayabileceklerini* hissediyordu. Zamanla ve güvenle.

Elleri bu farkındalıkla titredi ve onlara bakakaldı. Sonunda,
"Bilmiyorum," dedi.

"Anlat bana," dedi, çünkü onun sesinde bir şeyler duymuş, onu çok kolay okumuştı.

Sert bir nefes verdi. "Tarih boyunca birkaç eşleşme oldu ama bunlar hikâye. Doğru olup olmadıklarını bilmiyorum."

Birkaç tane mi? Tarih boyunca mı?

Kalp atışları rahatlamayla hızlansa da içi daraldı.

"İnkâr edersek ne olur?"

Yine tereddüt etti. Ona söylemek istemiyor muydu? "O kadar kötü mü?" diye fısıldadı.

"Sen insansın," dedi onun yerine. "Senin bu kadar etkilenmemen için çok büyük bir şans var."

Kaşları birbirine yaklaştı, dudakları çatıldı. "Peki ya sen? Sen insan değilsin," diye gereksiz yere işaret etti. "Sende İçgüdü var. İçinizde, değil mi?"

"Tev," diye cevap verdi, başka bir şey söylemediği için bu sadece onu sinirlendirmeye yaradı.

"Jaxor."

"Sana yalan söylemek istemiyorum," diye homurdandı ve bakışlarını ateşe doğru çevirdi. Erin'in nefesi kesildi. Sesi çok... *acı çekmiş* gibiydi. "Bana ne olacağını bilmiyorum. Bunu tahmin edemem."

Erin'in omuzları düştü. Söyleyecek bir şey bulamadı ve sadece başını salladı.

Ateş çıtırdadı, duman gökyüzüne yükseldi. Tepede berrak bir gece vardı, yabancı yıldızlar ve tanımadığı takımyıldızlar aşağıya doğru parlıyordu. Çok güzeldi.

"Şimdi yıkanacağım," diye fısıldadı ateşin başından kalkarken. Konuşmalarından dolayı göğsünde bir düğüm vardı. Bundan bir açıklık bulmayı ummuştı ama gerçekte kafası her zamankinden daha karışık.

Jaxor başını salladı. "Ben mağaraya gideceğim."

Görünüşe göre onun yakınında ve çıplakken kendine güvenmiyordu.

"Tamam," dedi ve adamın kalkıp ateşi söndürmesini izledi. Üs hâlâ çeşitli fenerlerle aydınlatılıyordu, bu yüzden Erin görülemeyecek kadar karanlık olmasından endişe etmiyordu.

Adam gözden kaybolduktan sonra Erin soyundu ve hızlıca banyo yaptı, köpürtülmüş sabun tanecikleriyle cildini ve saçlarını ovdu. Titriyordu

Şelalenin içinde çılgına dönmüştü, meme uçları sertleştiği için acı veriyordu. Olabildiğince çabuk dışarı fırladı ve kurulanarak Jaxor'un sandıklarından birinden yeni bir tunik giydi.

Mağaraya doğru ilerlediğinde, Jaxor sırt üstü yatmış, mağaranın tavanına bakıyordu. Bir fener yakmıştı ama alevi küçüktü.

Onu görünce gelmesi için eliyle işaret etti. Erin dudağını ısırarak onun üzerinden geçti ve her zamanki yerine, mağaranın duvarına, kapıdan en uzağa, pelüş bir kürkün üzerine uzandı. Uzandığında Jaxor'un kolları ona sarıldı.

Çaresiz bir rahatlama gözlerinin kapanmasına neden oldu. Düşüşten dolayı hâlâ titriyordu ve Jaxor üzerlerine daha fazla kürk çekti. Bütün gün birbirlerine dokunmaktan kaçınmış olsalar da, Jaxor ona sarılırken ikisi de memnuniyetle titriyordu.

Onun dokunuşuna bu kadar bağımlı hale gelmesi onu şaşırtmıştı. Sanki yoksunluk çekiyormuş gibi hissediyordu ve sonunda ona kavuştuğunda, bu onu umursamaz yapıyordu. Onu cüretkâr yapmıştı.

Adamın siki kadının sırtına bastırıyordu. Kollarının arasında döndü ve yüzünü adamın boynu ile omzu arasındaki boşluğa bastırarak adamın pazusunu yastık olarak kullandı. Adamın baş döndürücü, sıcak ve sarhoş edici kokusunu içine çekti. Dudaklarını onun tenine bastırdı, sadece bir tat, bir alay.

Bu yeterli olacaktır. Şimdilik.

Onu çok daha farklı bir yerde öptüğü zaman sadece dün gece miydi? O kalın siki ağzına aldığı anda ve sonra daha fazlası için yalvardığında?

"Uyu, *Rixella*," diye mırıldandı, sesi gırtlaktan ve boğuktu, sanki onunla aynı şeyi hatırlıyormuş gibi.

"Bir soru daha," diye fısıldadı. "*Tev*?"

"Mümkün olsa kalmamı ister miydin?"

Kolundaki kaslar gerildi. Kısa bir nefesin saçlarında hışırdadığını hissetti.

"Senden istesem kalır mıydın?" diye karşılık verdi. Boğazı

sıkıştı ve yandı. Gözleri yaşardı. Adamın hâlâ ıslak olan

saçlarına küçük bir öpücük kondurduğunu hissetti.

"Uyu, *Rixella*," dedi tekrar, sesi şimdi daha hırçındı. İkisi de kendi sorularına cevap vermedi.

Sonunda onun dediğini yaptı.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

SO gece garip rüyalar onu rahatsız etti ama Erin ertesi sabah uyandığında şaşırtıcı bir şekilde kendini iyi hissediyordu. Yenilenmiş. Ve gördüğü rüyalar zihninden silinmiş, onu merak içinde bırakmıştı. Rüyasında her ne gördüyse ona bir huzur hissi vermişti... ve eğer öyleyse, bunlar neyle ilgiliydi?

Jaxor o sabah yine gitmişti. Erin yağmur yağdığını fark etti. Birkaç gün önceki sağanak gibi değil ama hafif bir damlaydı. Hava yapış yapış ama soğuktu. Ayağa kalkıp üsse baktığında adam orada değildi ve makara bir kez daha indirilmişti. Muhtemelen bir süre için gitmişti. Dün öğleden sonraya kadar dışarıda kalmıştı.

Bakışları hovercraft'ın indiği tünele yöneldi. Erin dudağını ısırды, yalnız geçirdiği zamandan yararlanmayı düşündüğü için bile garip bir şekilde suçlu hissediyordu.

Yine de tüm olasılıkları düşünmek ve dikkatle tartmak zorundaydı. Örneğin, ya Jaxor her şeye rağmen gitmesine izin vermeyeceğine karar verirse? Altın Şehir'e *birlikte* dönmeleri konusunu açmayı planlıyordu ama şimdi Jaxor'un onu geri alacağından pek emin değildi çünkü ona orada yakalanırsa cezalandırılacağını söylemişti. Hâlâ geleceklerini bilmiyordu. Adam onun için ne planladığı konusunda sessiz kalmaya devam ediyordu, ancak *Mevirax*'ın onlar hakkında söylediklerine bakılırsa artık sandığı kadar büyük bir tehdit olduğuna inanmıyordu.

Bir çıkış yolu olması sorumlu bir şeydi, değil mi? Her ihtimale karşı? Erin'in mantıklı kısmı bunu biliyordu. Ama yine de *büyük* bir ihanet gibi hissediyordu. Midesinde ağır bir çukur vardı.

Ama hayat ona bir şey öğrettiyse, o da şuydu: Kendinden başka kimseye asla güvenme.

Erin neredeyse tüm hayatı boyunca bağımsızdı.

Bu bağımsızlıktan kimse için vazgeçmezdi. Kader arkadaşı olduğu iddia edilen kişi için bile.

Bu yüzden kararını verdi ve tünele doğru yöneldi.

Hovercraft'ı dağın tepesindeki açıklıktan yavaşça tünelin zeminine indirirken ADRENALİNİ YARIŞIYOR, midesini bulandırıyor, derisinin uğuldadığını hissetmesine neden oluyordu. Titriyordu. Yağmurdan ıslanan saçları ve nemli teni yüzünden değil, başarının verdiği heyecanla.

Yapmıştı. Gerçekten başarmıştı. Hovercraft'ı kullanmış, yoğun sis tabakası içindeki tünelin girişinin etrafında küçük bir tur atmıştı. Gözlerini bir kez bile geldiği girişten ayırmadı, sonsuza dek gözden kaybolacağı korkusuyla. Döngüsünü tamamladıktan sonra yavaşça aşağı inerek inişe geçti. Sonra tekrar yaptı, parmakları kontrollerde, parmaklarıyla yapmak zorunda olduğu döngü hareketlerinde, Jaxor onu *Lopitax* Denizi'ne götürdüğünde ezberlediği hareketlerde daha rahat hale geldi.

Erin sırttı ve ciğerlerini zorluyormuş gibi görünen uzun bir nefes üfledi. Güldü, başı geriye düştü ve kilometrelerce yukarısında görünen girişe baktı.

Heyecandan, *zaferden* titriyordu. Ama motoru çalıştırıp döndüğünde, Jaxor'un tünel ağzında durduğunu görünce tüm heyecanı yerini soğuk bir dehşete bıraktı.

Öfkeli.

"Kahretsin," diye nefes aldı, dudaklarından dökülen laneti süzemeyecek kadar şok olmuştu.

Jaxor doğruldu ve hovercraft'a doğru ilerleyerek ona birkaç santim kalana kadar yaklaştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Erin onun ses tonuyla irkildi ve gözlerini ona dikti. Vücudu da titriyordu ama büyük ihtimalle onunki gibi adrenalinden değil, öfkeden. Bu Jaxor'du

İlk tanıştığı öfkeli, çılgın ve *soğuk* olan. Gözleri çakmaktaşı gibiydi ya da onu delip geçebilecek keskin buz parçaları gibiydi.

Kadın cevap vermeyince, mağaranın duvarına döndü -sanki ona bakmaya dayanamıyormuş gibi- iki elini kırpılmış, mürekkep rengi saçlarında gezdirdi. Kısa bir öfke çılgılığı attı, ses dağda yankılandı ve karşılık olarak tıslayan *kekevirleri* harekete geçirdi.

Erin ellerinin titremesine engel olmaya çalışarak onları iki yanında yumruk haline getirdi.

"Şimdi söyle bana!" diye kükredi, gözleri onu olduğu yere mıhladı.

Öfkesi kabardı, ama onu geri çekmeye zorladı. "Sadece sakinleştiğinde."

Bu da onu daha da öfkeliendiriyordu. Erin aslında onun gözlerinin, içinde her zaman gizlenen o vahşi canavarla nasıl odaklanmadığını gördü. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Adam bu hale gelmişti. Onun yalnız, biraz deli, yıkıcı derecede yakışıklı erkeği. Ona baktığında içinin acımasına neden oluyordu. Kalbinin teklemesine ve ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oluyordu.

Erin ondan olması gerekenden daha fazla hoşlandığını fark etti. Aşk hakkında konuştukları geceyi hatırladı ve ona tekil anlarda birini sevip sevmediğini sormuştu... ve sevdiğini fark etti. *Onu*. O zamanlar bu konuda şaka yapmıştı ama bir parçası küçük anlarda ona biraz aşık *olmuştu*.

Ve o anda yapmak istediği tek şey, onu tekrar bağlamak istiyormuş gibi görünmesine rağmen kollarını ona sarmaktı.

"Jaxor-" "Ne

kadar?"

Yutkundu ama bir şey söylemedi.

Kızın cevap vermeyeceğini anlayınca boynuzlarından birini kavradı, pençesi boynuza doğru kıvrıldı ve küçük bir iz bırakarak kızın canının yanıp yanmadığını merak etmesine neden oldu.

Ona doğru gitti ve elini çekti. "Jaxor, dur," dedi nazikçe, sakın kalmaya çalışarak. Özellikle de onun içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Burada sakin olanın o olmasına ihtiyacı vardı.

Onu duymadı.

"Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?" diye bağırdı, ona zar zor bakarak, bakışları tünelin girişine yöneldi. "Eğer sen... *vra*x olsaydın ne olurdu!"

Farkına vardı. "Yaralanabilirdim diye mi kızgınsın?" diye sordu aptalca.

"Aklından ne geçiyordu?" diye tısladı, vahşi gözlerini ona çevirerek. Öne çıktı, boynunun arkasını kavradı, başparmağı boğazında sertçe çarpan nabzına geldi. Sanki hâlâ attığından emin olması gerekiyormuş gibi.

Onun için endişeleniyordu. Karşısında güvende ve zarar görmemiş bir şekilde durmasına rağmen *delirmişti*. Erin yutkundu, eli bileğine geldi. Başını salladı, sanki *bir şeyleri* saklamaya çalışıyormuş gibi, sanki kendi akıl sağlığını korumaya çalışıyormuş gibi hırladı.

"Beni de terk ediyor," diye mırıldandı, gözbebekleri büyümüştü, gözleri onu görüyordu ama aynı zamanda *görmüyordu*. "Beni terk ediyor. Tabii ki terk ediyor."

Kalbi zonklamaya başladı. "Jaxor," diye fısıldadı usulca, yanağına dokunmak için uzandı, pençelerinin hafifçe battığını hissetti. Canını acıtacak kadar sert değildi ama içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, kazara onu kesebilirdi ve bunu fark etmeyebilirdi. "Pençelerin."

Güldü, sesi acı ve hüznüydü. Kadının içini sızlattı. Yine de onu duymuştu. Eğilip boynunun yan tarafını ısırırken bile tutuşu gevşedi.

Erin nefesini tuttu, sertleşti, vücudu zonklamaya başladı.

Adil değil, diye düşündü, bu iddialı ısırıktan tahrik olduğunu hissederek. İşte olan buydu. Seks dışında aklına gelebilecek en hayvani ve ilkel yollardan biriyle onu kasıtlı olarak kendisininmiş gibi iştahetliyordu.

"Bırak beni o zaman. Siktir *git*."

Blöfünü gördü. "Bunu istemezsin. Ve gitmiyordum."

En azından henüz değil, diye sessizce ekledi, sözleri üzerine vücudu hafifçe gevşemiş gibi görüldüğü için kendini delicesine suçlu hissediyordu. Gerçek şu ki, suçüstü yakalanmıştı.

Sadece...

Neden bu konuda kötü hissediyorsun?

Ona pek fazla seçenek bırakmıyordu.

Geri çekilirken öfkesinin yeniden kabardığını hissetti. "Eğer bana hiçbir şey söylemezsen, başka ne yapmam gerekiyor? Geleceğime sen karar verene kadar bekleyecek miyim? Bekleyip, sen elimden aldıktan sonra bana seçenek kalıp kalmayacağını mı göreyim?"

"Eğer şimdi gidersen, seni aramak için bu gezegeni paramparça ederim," diye tehdit etti, bir kez daha öfkesine kapıldı, gözleri öfkeyle yanıyordu.

"Az önce bana gitmemi söyledin," *diye* meydan okudu, onu zorladığını biliyordu ve aynı derecede *istiyordu*. İkisinin de içindeki delilik buydu.

Bazen kavga etmekten *hoşlanıyorlardı*, bazen de bunu yapmaları *gerekiyordu*.

"Böylece seni bulabilir ve cezalandırabilirim, *Rixella*! Bu da hak ettiğinden daha azı değil!"

"Sen delisin," dedi, karnında sıcak bir heyecan ışığı hissederken bile. Bu yanılttı, değil mi? Birine karşı böyle hissetmek, hele ki potansiyel *hayat* arkadaşı olan birine karşı?

"Ve sen *bundan hoşlanıyorsun*," diye kükredi.

Zor nefes alıyordu. Adam da öyle. Vücudu farkındalıkla titriyordu. Suçluluk, şehvet ve açığa çıkarmak istemediği duygularla.

İçgüdüğü onun sözlerini reddetmekti. Eski benliği de böyle yapardı. Ama şimdi daha iyi biliyordu. İnsanların inandığı kadın -istikrarlı arkadaş, sorumluluk sahibi kız kardeş, kalem etek ve hırka giymiş, asla utanılacak bir şey yapmayan öğretmen- olmak için her zaman o kadar çok çalışmıştı ki, kendisine utanç getireceğini düşündüğü yanlarını saklamıştı.

Artık umurunda bile değildi.

Jaxor onu olması gerektiğini düşündüğü kişi olarak değil, olduğu kişi olarak gördü.

Ve gerçek şuydu ki... iyileşmekte olan bir bağımlının kızıydı, kocası onu dövdükten sonra dikiş atıyordu, bazen kardeşlerini nefes almakta zorlanacak kadar kıskanan, yıllar boyunca çok fazla öfke barındıran, bir yalanı yaşıyormuş gibi hissederken bile kendini her zaman olmak istediği birine dönüştüren biriydi. Uzaylılar tarafından yakalanmış, o zamandan beri hayatını gün be gün yaşamış biriydi ve şimdi fiziksel olarak *acı çekmesine* neden olan öfkeli bir uzaylı erkeğin önünde duruyordu.

Gerçek şu ki... tek istediği bir kez olsun zayıf olmaktı. Bir kez olsun başka birinin *onunla* ilgilenmesini istiyordu. Sürekli *düşünmekten*, plan yapmaktan yorulmuştu. Bencil olmak ve doğru ya da akıllıca olanı değil, *iyi* hissettireni yapmak istiyordu. Aslında, tamamen aptalca bir şey yapmak istiyordu.

Yap o zaman.

Jaxor'un sarhoş olduğu gece mağarada ona söylediği şey buydu.

"Sen olsan ne yapardın?" diye sordu, gözlerini ona dikerek.

Sanki duramıyormuş gibi göğsünden sürekli bir hırıltı yükseliyordu.

"Gitseydim ne yapacaktın?" diye sordu titreyerek. "*Peşinden gelirdim*. Her zaman."

"Neden?" diye meydan okudu.

"Çünkü sen *benimsin*," diye tısladı, sanki çok açılmış gibi.

Erin yutkundu, dudakları aralandı. "Peki beni ne zaman buldun?" "*Tev?*"

"O zaman ne yapardınız?"

Çenesi sertleşti, sesi inatçı bir hal aldı, "Seni bir canavar gibi yeryüzünde çiftleştirdi. Böylece *bunun ne olduğunu* asla unutmazsın." Göğsünü yumrukladı, gözleri hâlâ vahşiydi. "Böylece *beni* asla unutmazsın! *Bizi.*"

Sanki onu hiç unutamayacakmış gibi. Gözlerini kapatırsa onu orada göreceğini biliyordu. Sesini duyacak, kokusunu alacaktı. Ondan asla ayrılmayacaktı. Bunu *nasıl* bildiğini bilmiyordu. Ama biliyordu.

Bana kötü bir şey yap. Bunu istediğini biliyorum, o gece mağarada ona meydan okumuştun.

"Jaxor."

Tek duyduğu o gürleyen, mırıldanan hırıltıydı.

Beni tekrar ısır. Beni işaretle. Beni senin yap. Bu düşünceler içini yakıyor, onu öylesine şiddetle arzulamasına neden oluyordu ki bu arzuyla titriyordu.

Ama bunları dile getirmedi.

Onun yerine, neredeyse korkmuş bir halde, "Hadi birlikte kötü bir şey yapalım," diye fısıldadı.

Ve sonra, ortaya çıkaracağı tepkiyi bilerek, o anda ne istediğini bilerek şansını denerdi.

Bir an bile düşünmeden hovercrafttan atladı... Ve sonra ondan kaçtı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hkükremesi *Kekevir*'in çığlık atmasına neden oldu, ama kanının akışından onları zor duydu.
Benden kaçmak mı?

İçgüdüğü yüzeye çok yakındı ve onu kontrol altında tutmak Jaxor'un her şeyini almıştı. Ama kader arkadaşının kendisinden kaçtığını görünce yaşadığı panik onu serbest bırakmıştı. Onu geri almaktan başka bir şey düşünmüyordu. Ve bunu yaptığında...

Adam onun peşinden hovercrafttan fırladığında kadın tünelin yarısını geçmiş ve üsse geri dönmüştü. Kulakları çınlıyor, siki kalınlaşıyor ve pantolonunun altında geriliyordu. Boynuzları başının tepesinde dikleşiyordu ve şimdiden derisinin altındaki kaslar büyüyüp güçlenmişti.

Kadının dış hatlarını görüş alanındaki bulanıklığın içinden, üssün içinden geçerken gördü. Nereye gitmeyi düşünüyordu? Kaçış yoktu. *Bundan* kaçış yoktu. Hiç bu kadar net olmamıştı.

Yine de onu kovaladı. Onu yakalaması gerekiyordu. Ona hiçbir şeyin onları ayıramayacağını göstermesi gerekiyordu, her ne kadar kendisi de bunu yeni fark etmiş olsa da.

Nefesi hırlayan bir canavar gibi sert bir şekilde çıkıyordu. Onu terk etmeyi mi düşünmüştü? *Nix!* Onu hovercraft'ta gördüğü o tek anda, bir anda milyonlarca şey hissetmişti. Ama hafızasında, tenine vurulmuş bir damga gibi duran tek şey, onun gitmesine *asla* izin vermeyeceğiydi.

Onu *Mevirax*'a vermeyi mi düşündü? Tavar'ın ona verdiği son tarih yarın yaklaşıyordu. Şimdi acı acı gülmek istiyordu. O

Kendi başarısızlıklarına karşı bir hayvan gibi ulumak istiyordu, halkı için *hâlâ* bir hayal kırıklığı olduğunu, bencil ve tek fikirli olduğunu biliyordu.

O anda yas tutmuş, ondan asla vazgeçmeyeceğini fark etmişti. Başını döndüren mide bulandırıcı bir rahatlama hissetmişti. Omuzlarından binlerce *vonnes'un kalktığını* hissetmişti. O anda öfkelenmiş, şehvet duymuş ve deliliğinin eşiğine gelmişti.

Hepsi dişisi, *luxiva'sı*, onu büyüğü altına alan kötü *rixella* yüzünden.

Jaxor onu şelalenin yanında yakaladı.

Kükredi ve kendini ona doğru fırlattı, kollarını beline doladı, onu kendine doğru çekti ve aşağı indiler. Jaxor, kızın üzerine düşmesi için döndüğünden emin oldu ama onu yakaladığı anda, kız onun altında yatana kadar pozisyonlarını değiştirdi.

"Kaçmayı mı düşünüyorsun?" diye homurdandı, kendi sesini tanımakta zorlanıyordu. Nefesleri düzensiz, sert şeylerdi. Elleri onu altından kavrarken boğazı sıkıca kapanmıştı. Çıplak göğsünün üzerinden kayan serin yağmuru neredeyse hiç hissetmiyordu. "Benden mi? *Benden asla, luxiva.*"

Aşağı baktığında, yüz hatlarında korkuyu göreceğine inanıyordu. Ondan, içindeki canavardan korkuyordu ve bu korku hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Olacaklardan korkacaktı çünkü adam daha önce gerçeği söylemişti: geri dönüş yoktu.

Artık değil.

Ama yüzünde gördüğü korku değildi.

Kollarını başının üzerine uzatırken Jaxor onun üzerinde gezindi, serin yağmur damlaları bileklerinden süzülüyordu. Bu pozisyon savunmasız ve şehvetliydi.

Bir adak.

Bunu fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sadece beni yakalaman için kaçtım," diye mırıldandı ona doğru, doğrudan gözlerinin içine bakarak. "Böylece sözünü yerine getirmiş olacaktın."

Başını salladı, İçgüdüğü onun sözlerini daha hızlı işliyordu. yapabildi. "*Rebax?*"

"Belki biraz itilmeye ihtiyacın vardır. Belki benim de var."

İtmek mi?

Eğildi, ısırmadan önce dudaklarını boynunda gezdirdi, adamın şaşkınlık ve arzu içinde homurdanmasına neden oldu, kollarının onun etrafında bükülmesini sağladı.

"Bu kadar yeter," dedi, kelimeler az önce kendisi için işaretlediği etin üzerinde süzülüyordu. "Seni istiyorum."

"Sen..." diye başını salladı, İçgüdüleriyle savaştı ve pençelerini ona batırdığında hırladı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Tuniğini parşömeden yapılmış gibi bedeninden sıyrıp kenara fırlatırken ve onu altında çırılçıplak bırakırken bile bunu söylüyordu. Yağmur damlacıkları tomurcuklanmış meme uçlarının üzerinden akıyor, sanki onlara ihtiyacı varmış gibi vücudunu onun için haritalandıran küçük izler akıyor ve kayıyordu. Onun vücudunu kendisi için çoktan ezberlemişti.

"Bunun ne *olduğunu* biliyorum," dedi kadın, biraz nefessiz, adam diliyle köprücük kemiklerinden başlayıp bir göğsünde biten yağmurun izini sürdüğünde.

Elleri çoktan pantolonunun kumaşını itmeye başlamıştı. Ürperdi ve sonra pençeleriyle bağcıkları kesti, sadece pantolonunu bacaklarından sürüklemek için göğsünü serbest bıraktı ve onu onun kadar çıplak bıraktı.

Bu gerçekleşiyor. Bu düşünce zihninde sanki bu anı hayal etmemiş gibi net bir aydınlanma anıymış gibi yankılandı ve İçgüdüğü onayını mırıldandı. Bir kez olsun, İçgüdüünün hafifçe geri çekildiğini ve Jaxor'un bir kez daha kontrolü ele almasına izin verdiğini hissetti.

Ve bunu yaptığında, hareketlerinde çılgınca bir ihtiyaç vardı. Dişisini çok sert kavradığından, onu çok sert öptüğünden endişelendi. Ama dişi bundan hoşlanmış görünüyordu, adamın dokunuşuna doğru eğiliyor ve dilini öyle bir emiyordu ki tüyleri diken diken oluyordu.

Vrax, ona hissettirdiği şeyler!

Yeterince yaklaşmadı. Vücuduna bastırması, aralarındaki yağmurun ıslak kayganlığını hissetmesi ve sikinin kalçalarına dayanması bile yeterli değildi.

Bacakları genişleyerek adamın beline dolandı. Aleti kadının seksini dürttü ve kadın ona doğru hareket edip kıvranmaya başlayınca tısladı.

Jaxor, kulaklarına hücum eden kanla, yağmurdan daha da gürleşen şelalenin sesiyle, dişisinin kokusu etrafını sarmışken, karnında kaynayan öfke, korku ve arzuyla zorlukla düşünebiliyordu.

Çok fazlaydı. Aynı anda çok fazlaydı.

Ama Erin'in gözleriyle karşılaştığında, ellerinin teninin üzerinde kaydığını hissettiğinde, yeniden bir araya geldiğini hissetti.

"*Luxiva,*" diye homurdandı.

"Evet," diye fısıldadı. Yağmur damlaları kirpiklerine yapıştı ve gözlerini kırıştırarak onları uzaklaştırdı, dudakları davetkar bir şekilde ayrıldı.

"*Benim.*"

"Evet," diye fısıldadı tekrar, kalçalarını tekrar dürttü. Jaxor aşağı uzandı, siki zonkluyordu, girişine gelene kadar onu kaydırdı. Gözlerinde sahiplenici bir şey parladı. "Ve sen *benimsin.*"

Göğsünde rahatlama ve *sevinç* gibi bir his patladı. Bu hissin etkisiyle gözlerini kapadı, boğazına bir yumru oturdu.

Ait olmak. Ait olmak buydu, değil mi?

Erin kalçalarını aşağı doğru iterek adamın gözlerinin açılmasına neden oldu, sersemletici zevk görüşünü bulanıklaştırdı.

"*Rixella,*" diye homurdandı, ikisinin arasına baktı, nefesi kesilmişti.

"Evet?" diye sordu, sesi gırtlaktan geliyordu ve garip bir şekilde... savunmasızdı.

Jaxor onun ateşinin içindeydi. Sadece bir ya da iki santim içerideydi. Yeterliydi ama yine de yeterli *değildi*.

"Lütfen," diye sessizce yalvardı. Jaxor bir yağmur damlasının kızın pembe dudaklarına düşmesini izledi ve eğilip yalayarak uzaklaştırdı. Kızın nefes nefese kaldığını duydu.

"*Benim,*" diye geveledi ağzının içinde, gözleriyle buluşarak. Bakışlarında gördüğü şey karşısında gözleri genişledi ama sonra arzuyla ısındılar. "*Tev?*"

"Evet," diye fısıldadı, kollarını onun boynuna daha sıkı dolayarak kaygan, sıcak bedenlerini yakınlaştırdı.

Jaxor kalçalarını güçlü bir şekilde ileri doğru iterek siki uzunluğunu dışısının içine sokarken rahatlayarak böğürdü.

Sahiplenildi, İçgüdüğü mırıldandı, sonunda tatmin oldu.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

TAcısı kontrol edilebilir düzeydeydi ama yine de Jaxor'un omzunu sıktı.

Gözbebekleri karanlıktı ve öylesine yansıtıcıydı ki kız onlarda kendini gördü. Gözleri onu hiç terk etmemişti, bu yüzden irkildiğini fark etti ve hemen sustu. Erin hâlâ vücutlarının bir şekilde birbirine uyduğuna inanamıyordu ve ilk başta onun yüzündeki endişeyi fark etmemişti.

"*Luxiva*," diye fısıldadı ona, büyük avucu yanağını okşamak için yaklaşıırken.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi. Sıkıntının geçmesi biraz zaman aldı ama geçtiğinde "Dene" dedi.

Adam dışarı çıkıp yavaşça tekrar içeri girdiğinde, kaslarının sıkıca kenetlendiğini ama sonunda onun etrafında gevşediğini hissetti. Sadece birkaç dakika içinde kaybolan donuk bir ağrı vardı... ve sonra hissettiği tek şey *oydu*.

"*Tev?*" diye gürleyerek onu okşadı, burnunun sivri ucunu şakağına ve çenesine sürttü. Jaxor'un inanılmaz derecede sevecen olduğunu fark ediyordu ve bu düşünce onu gülümsetti.

Buna karşılık, kalçalarını ona doğru savurdu ve adamın keskin, şaşkın bir inilti çıkarmasına neden oldu.

İçgüdüsel olarak hareket etmiş gibi görünüyordu ve *ondan* çekildiğinde ve bu sefer yüksek sesle inlemesine neden olan başka bir güçlü itme verdi. Ama kadın onunla o kadar *dohuydu* ki. Aletinin üst ve alt kısmını kaplayan dairesel topuzlar ve çıkıntılar kayıyor, okşuyor ve içinde *varlığından* bile haberdar olmadığı sinir uçlarını uyarıyordu. Artık acının çoğu geçtiğine göre bu *harika* bir histi.

"Daha fazla," diye ısrar etti, tırnakları adamın geniş, geniş omuzlarında kıvrılıyordu. Adam derin bir mırıltı çıkararak kadının seksinin onun etrafında kenetlenmesini sağladı ve hızı arttı, vuruşları derinleşti.

Her itiş, vücutlarının üzerinden kayan yağmurla hiçbir ilgisi olmayan tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Kafa derisi karıncalanıyor ve karnı zevkten *yanıyordu*.

Aman Tanrım, diye düşündü, gözleri büyüyordu. Adam çoktan orgazmı içinde inşa ediyor, okşuyor, onunla ilgileniyor, onu besliyordu. Bir kez daha, onun bir aşık olarak becerisini kıskanması gerektiğini düşündü. Bunu kaç kadınla mükemmelleştirmişti?

Ama sonra inledi ve öpüp ısırtığı uzaklaştırmadan önce adamın güçlü omzunun topunu ısırdı.

"Kötü *rixella*," diye homurdandı, elleri yüzünün iki yanına dikilmişti, gözleri onu yakıyordu. "Erkeğin için daha geniş aç."

Söylediğini yapmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissetmeseydi, dudakları onun isteği karşısında zevkle kıvrılacaktı. Ve *çabucak*. Bacaklarını onun gergin belinin etrafından çözdü -en başta ne zaman sardığını bile hatırlamıyordu- ve bacaklarının açılmasına izin verdi.

Jaxor tısladı ve Erin, pozisyonunu kullanarak onun içine *daha derine* girdiğinde haykırdı. Olabildiğince derine.

"*Tev, brixav ta, luxiva*," diye inledi, boynundaki tendonlar gerilmişti. Göz ucuyla adamın kollarındaki kasların zevkten nasıl titrediğini ve esnediğini gördü. "*Vellixa*."

Adamın konuştuğu Luxirian kelimeleri bilmiyordu ama ses tonundaki saygıyı duymuştu. Vücutlarını birbirine yaklaştıran adam, uzun süren her hamlesinde pelvisini kızın klitorisine bastırdı ve kız şaşkınlıkla ona baktığında, bakışları bilgili ve *meydan okuyucuydu*.

Sanki önce orgazm olması için ona meydan okuyordu.

Bu erkeğin yüzüzlüğüne bak, diye düşündü, keyiflenerek. "Beni deli ediyorsun," diye tısladı.

"*Hoşuna* gitti," diye mırıldandı, koyu renk gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyor, sesi onu ezilmiş kadife gibi okşuyordu.

"İstiyorum," diye fısıldadı, dudakları aralandı, adamın ondan ustalıkla çıkarmaya çalıştığı orgazmın yükselmeye başladığını hissetti. "*Oh Tanrım*."

Başı kadının göğüslerine doğru inerken bile gözleri zafer kazanmış gibiydi. Sivri boynuzunun ucunu göğüs uçlarından birine değdirdi ve kadın dondu kaldı,

Bu erotik manzara karşısında karnındaki ateşin patladığını hissettiğinde bile nefes almaya cesaret edemiyordu.

Bundan hoşlanabileceğini tahmin etmiş miydi?

Tabii ki biliyordu, diye düşündü, nefesi kesilmişti.

Boynuzu ona biraz battı, hafifçe, ağzı yatıştırmadan önce ona yetecek kadar acı verdi, ıslak, sıcak dili acıyı aldı.

"Isır beni," diye meydan okudu usulca, tırnakları sırtında yarım ay şeklinde hilaller bırakıyordu. Bunu onunla birlikte keşfetmek istiyordu. Hayatında ilk kez, bir cinsel partnerden bunları istemekten korkmuyor ya da utanmıyordu. "Beni senin olarak işaretle."

Onun etine karşı hırladı, belki de bu fikir çok hoşuna gitmişti. Meme ucunu sertçe emdi, keskin dişleri sıyırdı ama geri çekti. Bunun yerine, göğsünün etli alt tarafını kemirdi, bir iz, bir çürük bırakacağını bildiği kadar baskı uyguladı, onu serbest bırakmadan önce kalçalarının bükülmesine ve ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olacak kadar baskı uyguladı.

Sonra başını Erin'in boynuna gömdü ve onu oradan da ısırarak boğazının sütunundaki morluk koleksiyonuna bir yenisini ekledi. Erin Luxiria'da bir ayna olmasını diledi, keşke istediği zaman onlara bakabilseydi.

"Bunun gibi mi?" Bitirdiğinde kulağını tırmaladı. "Üzerindeki işaretimi beğendin mi?"

"Evet," diye fısıldadı, içine daha sert girdiğinde nefesi kesildi, göğüsleri bunun gücüyle sallanıyordu. "Onu üzerimde görmekten hoşlandığın kadar," diye meydan okudu.

İnledi, yaklaşan orgazmıyla birlikte kaslarının onun etrafında kenetlenmeye başladığını hissediyordu. "Yakında seni en kalıcı şekilde işaretleyeceğim, *Rixella*. Ama burada değil. Kan bağı sadece kutsal yerlerde yapılır."

Kan bağı.

Erin'in dudakları aralandı ve ona baktı. Bunu elbette diğer çiftleşmiş kadınlardan duymuştu.

"Şimdi benim için gel," diye homurdandı ve geri çekildi. Pozisyonlarını değiştirdi. Dizlerinin üzerine çöktü, kalçalarını kaldırdı ve kollarını sırtına doladı. "Kollarını başının üzerine koy ve orada tut."

Onun emriyle bir ıslaklık dalgası hissetti.

"Bağlanmamı mı istiyorsun?" diye homurdandı, adamın onu Altın Şehir'den ilk götürdüğü zamanı, bileklerini bağlı tuttuğu zamanı düşündü.

Adam bir şey söylemedi ama kız onun gözlerinin bu düşünceyle nasıl yandığını gördü. Görünüşe göre uzaylı sevgilisinin de kendi sapkınlıkları vardı. Dudakları zevkle kıvrıldı ve onun istediği gibi yaptı, onu şelalenin yanında ilk yakaladığında aldığı pozisyonu taklit etti.

Bu bir savunmasızlık, bir teslimiyet pozisyonuydu. Ama Erin o pozisyonda kendini zayıf hissetmiyordu. Kendini inanılmaz derecede güçlü hissediyordu. Jaxor ona baktı, vücuduna doğru itişlerini hiç durdurmadı. Kalçalarını kaldırarak, diz çökmüş pozisyonunu onu *iyice* becermek için kaldıraç olarak kullandı. O muhteşem sakin diş gıcırdatan, akıl uyuşturan, tüyler ürperten her darbesinde göğüsleri zıplıyor, vücutları ilkel, canlandırıcı ve *doğru* bir şekilde birbirine çarpıyordu.

İçinden kadınsı bir güç akıyordu. Jaxor'un gözleri üzerindeyken kendini hiç o anki kadar arzulanmış, istenmiş, güzel ya da şehvetli hissetmemişti. Bunun ne olduğunu biliyordu. Jaxor ona sahip çıkıyordu. Ama Erin'in beklemediği şey, *kendisinin* de onu sahiplendiğini hissetmekti.

Pençeleri kalçalarına battı. Klitorisinin bir kez çırpındığını hissetti, sikişinin içinde derin, lezzetli bir şekilde kaydığını hissetti-

Jaxor gerildi, öne doğru eğildi ve onun sınırdaki olduğunu hissetti.

Ve sonra Erin haykırıyordu, sırtı üssün soğuk, ıslak taşına yaslanmıştı. Zevk içini parçalıyor, onu yeniden inşa edene kadar parçalıyordu. Nefes alış veriş düzeni bozulmuş, vücudu sarsılsa bile bakışlarını Jaxor'dan ayırmadı. Teni o kadar hassaslaşmıştı ki, yağmurun her damlasını teninde *hissedebiliyor*, küçük okşamalar gibi vücudundan aşağı kayıyordu.

"*Vrax*," diye mırıldandı, sesi çaresizdi, vücudunun onun etrafında bir mengene gibi gerildiğini hissediyordu. "*Seni hissediyorum, luxiva. Seni takip ediyorum*-"

Gergin sözlerini yarıda kesti, kalçaları kadının bacakları arasında hızlandı. Sonra karanlık gökyüzüne doğru kükrüyordu, başı geriye atılmış, kalın boynunun sütunu gerilmişti.

Erin'in nefesi kesildi, tohumunun vücuduna fişkırdığını hissetti, iç duvarlarını kaplayan sıcaklık, kırbaç üstüne kırbaç, inanılmaz derecede sıcak. Adam onun üzerinde sarsıldıkça, devam ettikçe ve devam ettikçe onu doldurdu.

Jaxor'un kalçalarının arasında kendini kaybetmesini izlemek kadar erotik bir şey görmemişti.

Ve ondan son damlasına kadar aldı.

Bittiğinde, bitkin bir halde onun yanına uzandı. Onun vücudunu hiç terk etmedi. Aslında, o orgazmdan sonra bile, siki hala sertti, hala nabız gibi atıyordu.

onun içinde.

Jaxor onu kollarının arasına aldı, onun nefes alış veriş i düzensizdi, onunki de öyle. Artık her şey bittiğine göre, onun nasıl titrediğini hissetti. Adamın izini boynunda, göğsünde hissetti. Bacaklarının arasından sızan sıcaklığın bacaklarının arasından aşağı aktığını hissetti.

Seksle kafayı bulmuştu. Az önce yaptıklarından dolayı dehşet ya da korku hissetmesini bekliyordu ama... hissetmedi. Sadece onun teninin sıcaklığını ve nefesinin teninde yoğun bir şekilde yayılış ını hissetti.

"Neden bunu en başından beri yapmıyoruz?" diye fısıldadı.

Erin onun sıırsıklam saçlarına bir öpücük kondurduğunu hissetti, avucunun kalçasına yerleşene kadar kolunun, göğüslerinin, belinin üzerinde kaydığını hissetti. Elinin ardından karıncalanan kıvılcımlar hissettiğine yemin etti.

"Artık bitti," diye mırıldandı.

Ama Erin onun kollarına yerleşirken, bunu söylerken sesinin neredeyse üzgün çıktığını fark etti.

OTUZUNCU BÖLÜM

LO akşam Erin, Jaxor'un sertleşmiş boynuzlarını çekiştiriyor, onu kalçalarının arasından çıkarmaya çalışıyordu.
"Jaxor, *lütfe*!" diye yalvardı.

Hırladı ama sonunda kadının istediğini yaptı ve o uzun, sıcak diliyle nazikçe yalayıp emdiği klitorisini serbest bıraktı.

İlk çiftleşmeden bir süre sonra mağaraya taşınmışlardı ve Jaxor onu elleri ve dizleri üzerine çevirip kalçalarını geriye doğru çekerek içine girmesini sağladığında Erin'in avuç içleri zemindeki taşı buldu.

Dudaklarından alçak ve gırtlaktan bir inilti döküldü. Günün büyük bir kısmında zevkini haykırdığı ve çığlık attığı düşünüldüğünde, sesi cızırtılı, iyi kullanılmış gibi geliyordu.

O sabahtan beri neredeyse hiç ara vermemişlerdi. Jaxor *doyumsuzdu*. O da öyle. Ne olursa olsun çiftleşmeye ihtiyacı vardı. Ne kadar ağırlı ya da yorgun olursa olsun, içinde ona ihtiyacı vardı.

Bu hisler kuşkusuz endişe vericiydi ama Erin buna, ona teslim olmaya ve nereye varacağını görmeye karar vermişti. Bu yüzden sırtını kamburlaştırdı, adam onu arkadan sikmeye başladığında neden başını yana eğdi, neden inledi ve dua eder gibi onun adını fısıldadı.

Erin vücudunun daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu ama onun her hamlesine karşılık verdi. Adamın her hırıltısı onun inlemeleriyle buluşuyordu. Ve onun yakın olduğunu hissettiğinde, onun sikine boşalmaya başladı - günün yedinci, sekizinci, dokuzuncu orgasmı, emin olamıyordu - ve kısa bir süre sonra onu takip etti, hiçbir şey kalmayana kadar kendini vücuduna bıraktı.

"Dinlenmem gerek," diye fısıldadı ona, nefes nefese, çiftleşmeleri sırasında biraz topaklanmış olan kürklere doğru onu yönlendirdiğini hissederek. O da

onu kollarına almadan önce düzeltti. "Sadece kısa bir süre için." "*Tev, rixella*," diye homurdandı, kendi sesi değişmişti. "Söz veriyorum, onu ertelenirsin."

Şimdilik konuşulmadı ama ikisi de duydu.

Yorgun bir iç çekti, gözleri dalgalanarak kapandı. Sonra onun öpücüğünü hissetti ve dudakları kıvrılıp öpücüğü karşıladı. Adamın dili kadınınkini okşadı, yumuşak, yavaş ve harikaydı. Sanki çok fazla şeker yemiş gibi boğazının arkası karıncalandı.

Onu hovercraft'ta bulduğundan beri neredeyse hiç konuşmamışlardı. Çiftleşmeleri çok çabuk gerçekleşmişti, hızlı bir kararın ve yükselen duyguların sonucuydu. Erin yine de yaptıklarından pişman değildi. Jaxor'un yumuşak sözlerini hatırlasa da *bundan* pişman değildi.

Artık bitti.

Onu hovercraft'ta bulduktan sonra bir parçası hâlâ ona kızgın mıydı? Erin onun kollarında sessizce yatıyor, gürleyen kalp atışlarının nihayet yavaşlayıp normale dönmesini dinliyordu. İkisi de terden sıırıslam olmuştu ve mağaranın seks koktuğundan oldukça emindi ama onun kollarından hiç ayrılmak istemiyordu. Kendini mutlu ve doygun hissediyordu. Onu öpmeyi bitirdikten sonra çenesini okşamak için uzandığında, adam başparmağının ucunu dişlerinin arasına aldı. Kadın donakaldı, adamın dudaklarını ayırıp emmesini izledi ve

hafifçe kemirdi.

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı, şimdiden klitorisinin zonkladığını ve seksinin kıpırdanmaya başladığını hissediyordu.

"Söz vermiştin," diye fısıldadı.

Küçük bir homurtu çıkardı ve başparmağını bıraktı. Parmağıyla dudaklarını okşadı, yumuşaklığına hayran kaldı ve bunu yaparken adamın gözlerinin içine baktığını hissetti.

Bu küçük sıcaklık ve şefkat topu göğsüne yerleşmişti. Elini göğsüne bastırdı ve kalp atışlarının güçlü titreşimini hissetti.

"Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum," diye fısıldadı
usulca. "*Rebax*?"

"Seks," diye düzeltti, bu durumun böyle olabileceğini bilmediği *çok şey* olduğunu biliyordu.

Adamın alnı kadınıkiyle buluştu ve "Ben de bilmiyordum" diye itiraf etti. Sözleri onu mutlu etmişti. İçlerindeki sessiz gerçeği duymuştu.

"Ömrüm boyunca hikâyeler dinledim," diye devam etti sessizce, elini kaldırıp kızın saçlarının arasından geçirirken. Yağmur yüzünden nihayet kurumuştu.

"Ama şimdi ne olduğunu bilmek hala çok çarpıcı."

Erin onun saçlarına dokunduğunu hissederek kızardı. Aralarındaki bu ilişki çok yeniydi ama Erin ilk kez o kadar da korkmadığını hissetti. Hâlâ konuşmaları gereken çok şey vardı, karar vermeleri gereken çok şey vardı - hem bağımsız hem de birlikte- ama... *bu*, aralarındaki bağ, başından beri hissettiği bağlantı onlara yol gösterecekti, değil mi?

O sabahı düşündü ve "Seni daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim" dedi.

Tartışılması gerekiyordu. Şimdi her zamanki gibi iyi bir zaman gibi görünüyordu.

Jaxor o sözleri söylediğinde gerilmedi bile. Erin onun öfkesini dindirip dindirmediğini ya da belki de tam tersi olup olmadığını merak etti.

"Bunu şimdi mi konuşmak istiyorsun?" diye sordu, sesinin tonu hafifçe değişmişti. "Yoksa daha sonra mı?"

Çünkü bu konuda konuşmak zorunda kalacaklardı.

"Şimdi," diye fısıldadı, elini göğsünden aşağı kaydırarak karnının alt kısmında dinlendirdi. Parmakları *hâlâ* sert olan sikine değdiğinde inledi. "Ve eğer sinirlenirsen, seni sakinleştirmenin eğlenceli bir yolunu bulacağım."

Gözleri parladı.

Erin ayıldı, dudaklarını yaladı, onun tadına baktı. Fiziksel olarak yorgun ama zihinsel olarak dinç hissediyordu. Sanki çok yorgun olduğu için ayakta duramayacakmış gibi, ama o anda dünyayla mücadele edebilecekmiş gibi hissediyordu.

"Pekâlâ," diye homurdandı.

"Gitmiyordum," dedi sessizce.

"O zaman hovercraft'ta ne yapıyordun?"

Vücudu şimdiden gerilmişti ve kadın neredeyse bilinçsizce onun karnını okşadı. "*Henüz* gitmiyordum," diye düzeltti.

Hırladı.

"Sana yalan söylemek istemiyorum," dedi çabucak. "Dürüst olmak istiyorum." "O zaman söyle bana."

"Hovercraft'ı kullanma alıştırılmaları yapıyordum," diye itiraf etti. "Yedek bir plan olarak."

Burun delikleri alevlendi, çenesi gerildi. Ama derin bir nefes aldı ve tuttu, onun devam etmesini bekledi.

"Benim için ne planladığını bana söylemedin," dedi. "Beni yine de *Mevirax*'a teslim edeceğinden şüphelendiğimde, kullanmam gerekirse diye onu nasıl uçuracağımı öğrenmenin bir zararı olmayacağına karar verdim."

"O zaman neden *bu* açıklıkta uçurdun?" diye homurdandı.

"Çünkü bana hâlâ hiçbir şey söylemedin," diye fısıldadı. Adam s u s t u .
"Şu anda bile, her şey hala çok belirsiz görünüyor."

"Dün gece," diye başladı, "bana ne sorduğunu hatırlıyor musun?"

Erin kaşlarını çattı ama başını salladı. "Eğer kalmamı istersen. Burada, Luxiria'da."

"Kendini burada yaşarken hayal edebiliyor musun?" diye sordu.

"Benimle birlikte?" "Burada mı?" diye sordu. "Bu yerde mi?"

Başını salladı.

"Hâlâ bir cevabım yok," diye fısıldadı, bunun gerçek olduğunu fark ederek. Adamın çenesi gerildi.

"Öyle mi?" diye sordu sessizce. "Yani cevabını aldın mı?"

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Konuştuğunda, "Seni hovercraft'ta gördüğümde hiç böyle bir korku hissetmemiştim. Gerçi bu iki ayrı tür korkuydu. Biri senin için, diğeri de kendim için."

Kaşları çatıldı.

"Senin için çünkü tehlikeli. *Xrellexax*'ı nasıl kullanacağımı savaşçı eğitimi sırasında öğrendim. On rotasyon boyunca ustalaştım. Onları yönlendirmek aldatici bir şekilde zordur. Eğer sana bir şey olsaydı-"

Sözlerini bitirmeden durdu, gözleri kapandı. Erin nefesini tuttu, şimdi biraz utandığını hissediyordu.

"Ama sen zarar görmedin," dedi ona dönüp bakarak. "Kendi becerin ve belki de Kader'in koruması sayesinde. Bunun için sana sonsuz minnettarım."

Ona hovercraft'la neredeyse hiçbir yere gitmediğini söylemek istedi. Sadece tünel shaftından yukarı ve aşağı inmiş ve açıklığın etrafında küçük bir daire çizmişti. Ama şimdi onun korkusunu anlıyordu; hoverkraftın nasıl kullanılacağı hakkında çok az eğitim ya da bilgi sahibi olarak onu Altın Şehir'e geri götürebileceğine inanması cahillikti. Bu aptalcaydı ve Jaxor yanlış gidebilecek her şeyi düşünerek korkmuştu.

Belli ki neyin yanlış gitmiş olabileceğini *biliyordu*. O yapmadı. "Özür dilerim," dedi, diğer elini adamın kısa saçlarında gezdirerek parmaklarını saç tellerinin etrafında dolaştırdı. "Haklısın, aptalca davrandım. Düşüncesizce davrandım. Yaralanabilirdim."

Adam ürperdi ama kız bunun onun dokunuşuyla değil, hissettiği korkuyla ilgili olduğunu hissetti.

"Ve ikinci korku, belki de daha bencilce olan, seni bir daha asla göremeyeceğim korkusuydu. Beni terk edeceğin ve arkana bile bakmayacağın korkusuydu," diye huysuzca itiraf etti. "Seninle geçirdiğim zamanı boşa harcadığımı, bunun Kader'in bir armağanı olduğunu. Hayatımı da yanında götürdün, amacımı."

"Amacın?" diye fısıldadı, onun sesindeki yumuşak ıstırapı duyarak. "Seni korumak, sana değer vermek, seni sevmek," dedi ve nefesi Onun sözleriyle içinde bir özlem patlaması yaşadı. Çünkü o da bunları istiyordu, değil mi? Her zaman sevmeyi ve karşılığında sevmeyi arzulamamış mıydı?

"Bu benim de amacım olmaz mıydı?" diye fısıldadı sessizce, kalbi güm güm atıyordu.

"*Rebax?*"

"Seni korumak, sana değer vermek ve seni sevmek için mi? Bunda eşit ortaklar olmak için mi?"

Onun sözleri karşısında gözlerini kapadı ve boğazına bir yumru oturdu. Sonunda konuştuğunda, "Kaderin beni bir başkasına bağlayacağını bin kere düşünsem aklıma gelmezdi," dedi.

"Neden olmasın?" diye sordu.

"Tüm hatalarım yüzünden. Çünkü aileme, halkıma, Kader'e sırtımı dönmüştüm," dedi ona, sesi düzensizdi. "*Bu* hayatın benim cezam olması gerekiyordu."

Bir hayat arkadaşını hak ettiğine inanmıyordu. Ona söylediği de buydu. Bir tür kefaret olarak kendini buraya, bu yere kapatmıştı.

"Jaxor," diye fısıldadı onun çenesine dokunarak.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı. "Bunu seninle yapmak istiyorum. Ama korkarım ki ihtiyacın olan şeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum. Artık değil."

"O zaman böyle düşünme," dedi ona. "Belki de tam olarak istediğim ve ihtiyacım olan şey sensin, tıpkı şu anda olduğun gibi."

"Kızgın olmamı mı istiyorsun?" diye sordu sessizce. "Çünkü son on rotasyonda belki de herkesten daha fazla sinirlendiğimi gördün."

"Bazen öfkeli olman hoşuma gidiyor," dedi usulca, dürüstçe. "Bazen kavgaya ettiğimiz zamanları seviyorum. Kavgaya etmediğimiz zamanları da seviyorum. Gülümsediğin zamanları seviyorum ve biraz düşünceli olduğun zamanları seviyorum."

Kaşlarını çatı, kaşları çatıldı.

"Demek istediğim, mükemmel değilsiniz ve olmanızı beklemiyorum ya da olmanı *istiyorum*. Benim için değil. Çünkü ben de mükemmel olmaktan çok uzağım." Açtı

Sanki onunla *tartışacakmış* gibi dudaklarını kıpırdattı ve o yapamadan onu öptü. Dudaklarına karşı fısıldaması için onu yeterince uzun süre susturdu, "Seni şu anda, şu an *olduğun* gibi seviyorum. Tamam mı?"

Ona bakmak için geri çekildiğinde, uzun bir nefes verdi ve onu tekrar öptü. Bu onun kabullenilişiydi.

"Bunların hepsi yeni. İkimiz için de," dedi yumuşak bir sesle. "Şimdilik günü gününe yaşayalım ve neler olacağını görelim."

Jaxor'un kolları kısa süreliğine onun etrafında sıkılaştı. "Artık hovercraft'a gitmek yok mu?" diye sordu, sanki tamamen emin olması gerekiyormuş gibi. Belli ki hâlâ tehlikeler konusunda endişeliydi.

Erin başını salladı. "Söz veriyorum yapmayacağım. Sabahları uyandığımda burada olduğun sürece," diye ekledi ve yüzündeki ifadeyi hafifletmek için ona küçük bir gülümseme attı.

Adamın dudakları karşılık olarak kıvrıldı ve kadının bir parçası bu manzara karşısında *eridi*.

"O zaman *tev, rixella*," dedi sonunda, dudaklarını tekrar yakalayarak. "Her seferinde bir aralık. Bunu yapabiliriz."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"T çok güzel," diye haykırdı dişisi, o unutulmuş yerdeki korulukta dönüp dururken.

Jaxor birkaç devir önce antik kalıntılara rastlamıştı. Yüzyıllar önce büyük bir tapınak olduğunu tahmin ediyordu ama şimdi sadece eski *facev* taşından sütunlar ve adakların -belki de kurbanların- sunulduğu kaide kalmıştı. Çatlamış ve ufalanmıştı. Geri kalan her şey sanki gezegen bir zamanlar orada olduğu gerçeğini silmeye çalışıyormuş gibi büyümüşü.

Harabeler üssünden çok uzakta değildi, belki de yarım açıklık bir yolculuk mesafesindeydi. O sabah ve öğleden sonra yiyecek aramışlardı, neredeyse geri dönmek üzereydiler ki harabelerin yakınlarda olduğunu hatırladı ve dişisinin onları görmek isteyebileceğini düşündü.

"Burası neresi?" diye sordu, ona dönüp elini tuttu, son birkaç zamandır sık sık yaptığı bir şeydi bu ve onu rahatlatıyordu.

Jaxor gözlerini ondan ayıramıyor, göğsünde ona her baktığında ısınan o noktaya sürtünüyordu.

"Sanırım bir tapınak. Bir ibadet yeri. Ya da kurban yeri," dedi.

Bu onu kısa kesmişti. "Kurban mı?"

Dudakları büküldü. "Çok eski bir yer. Unutmayın, atalarımız kana ve savaşa saygı duyan daha vahşi insanlardı."

Erin bunun üzerine biraz ürperdi. "Doğru," dedi korunun etrafına yeni gözlerle bakarak. "Belki o kadar güzel değil o zaman. Ama yine de büyüleyici."

Onu belinden yakaladı ve kendine doğru çekti. Burnunu onun uzun, siyah saçlarına sokup kokusunu içine çektikten sonra dudaklarını aşağıya doğru kaydırıldı

boynunu. Sabahtan beri onu deli ediyordu. Hovercraft'ta geçirdiği zamanın çoğunda, onu otomatik navigasyona geçirip zeminde çiftleştirmek istemişti.

"Burada seks yapamayız, biliyorsun," diye bilgilendirdi onu, ses tonu alaycıydı.

Homurdandı. "Neden olmasın?"

Eli, kendisi için değiştirdiği pantolonun bağcıklarını takip ediyordu. Pantolon ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Sadece bir tunik olmadığı için yas tutuyordu. Pantolonun kumaşını kaldırıp her zaman olmak istediği yere, onun içine giremiyordu ama kalın pantolon onun narin tenini soğuktan koruyordu ve Jaxor bunun için mutluydu.

Adamın elini tuttu, kollarında dönerek uzaklaştı. Ama ona gülümseyerek, "Çünkü buranın bir tapınak olduğunu söyledin. Bir tapınakta seks yapmayacağız."

Kaşları kalktı. Bu da insanlar hakkında anlamadığı başka bir şey miydi?

"Bir zamanlar burada seks partileri yapıldığına eminim," dedi ona. "Seks çok hoş karşılanırdı."

Bunun üzerine gözleri büyüdü ama adam ona tekrar uzanmaya çalıştığında gülerek ellerinden kurtuldu. Sola doğru çalım attı ama sağa döndüğünde onu kalçasından yakaladı.

"Seni kaidenin üzerine yatırabilirim," dedi kulağına usulca, kalp atışları gümbür gümbür atarken. Kadın sustu. "Mükemmel bir yükseklik, böylece sen çığlık atarken seni yalayabilirim."

Jaxor, kalın tuniğinin altında bile onun sözleri karşısında göğüs uçlarının nasıl dikleştiğini hissetti. Son beş yıldır birbirlerinden uzakta neredeyse bir an bile geçirmemişlerdi. Bu sürenin çoğunu seks yaparak ya da birbirlerinin kollarına uzanıp konuşarak geçirmişlerdi. Jaxor dışısının ihtiyaçlarını, onu tahrik eden şeyleri çok iyi bildiğini hissediyordu.

Ve onun daha karanlık arzuları, şımartmayı sevdiği fantezileri vardı. Ve Jaxor'un da vardı.

"Seni buraya kurban *edebilirim*," diye homurdandı, elleri sonunda pantolonunun bağcıklarını çözdü, parmakları kumaşın içine daldı ve onun seksini buldu. "İstersen seni cezalandırabilirim de. Kaidenin üzerine eğilirsen merhametime kalmış olursun."

Parmakları şişmiş klitorisini bulduğunda Erin'in nefesi kesildi. Nefes nefese bir soluktu bu, sikişinin kadının arka tarafında zonklamasına neden olan bir soluk. Ve tam o anda

parmaklarını kalçalarının arasında kaydırırken bileğini kavradı ve dönerek uzaklaştı.

Jaxor onun gitmesine izin verdi, titreyen parmakları ve kızarmış yanaklarıyla da olsa bağcıkları tekrar bağlamasını izledi. Sıcak şehvet hâlâ karnının derinliklerinde kıvrım kıvrım olsa da sırttı.

Tekrar ona baktığında gülümsediğini gördü ve sesi titreyerek ve neredeyse emin olmayarak tekrar "Burada seks yapmıyoruz" dedi.

"Pekâlâ, *Rixella*," diye mırıldandı, görünüşe göre dinin dokunduğu yerlerde seks yapmanın insani bir isteksizlik olduğuna karar verdi.

Dudağını ısırdı. "Ama eve döndüğümüzde, mağaranın yanında kaideye *benzeyen* bir kaya var. Ve her zaman rol yapabiliriz."

Jaxor aynı anda hem gülmek, hem inlemek hem de mırıldanmak istedi. Ama onu en çok etkileyen şey, kızın üssüne "evim" demiş olmasıydı.

Ve sadece bu kelime bile onu umutla, özlemle ve olasılıkla doldurdu. Onunla birlikte bir hayat hayal etmeye başlamış olması mümkün müydü? Bir gelecek? Luxiria'da mı?

Onunla geçirdiği süre boyunca *luxiva*'sı hakkında çok şey öğrenmişti. Sessiz sabahları sevdiğini ama gecelerini ateşin başında, ağır kürklere sarınarak alevlerin titreyişini izleyerek geçirmeyi de sevdiğini öğrenmişti. Dünya'da 'dondurma' denen bir şeyi sevdiğini ve 'kahve' için adam öldürebileceğini öğrenmişti. Ne zaman kardeşleriyle, Jake ve Ellora'yla ilgili anılarından bahsetse ağladığını ve onları özlediğini öğrenmişti. Ona derin ve yumuşak bir şekilde baktığında, muhtemelen hayatında ilk kez kendini bütün ve *doğru* hissettiğini öğrenmişti.

Beş açıklık bir arada rotasyon gibi geliyordu ve Jaxor daha mutlu ya da daha memnun olduğu bir zamanı hatırlayamıyordu. Söz verdikleri gibi, her seferinde bir açıklık geçiyorlardı.

"*Tev*, yapabiliriz" derken sesi gırtlaktan geliyordu.

Ancak açıklıklar olaysız ilerledikçe Jaxor'un endişeleri de artıyordu. Jaxor'un içinde bir türlü atamadığı bir huzursuzluk vardı. Sorun sadece Tavar'ın son teslim tarihinin geçmiş olması değildi. *Mevirax* lideri şimdiye kadar Jaxor'un ihanetini öğrenmiş olmalıydı. Ellerinde insan dişiler olmadan, Jetutianlarla, Po'grak'la pazarlık edecek hiçbir şeyleri yoktu. Tavar misilleme yapacak mıydı?

Jaxor da Vaxa'an'ı düşünmeden edemiyordu. Önceleri kan kardeşini neredeyse her an düşünürdü ama son zamanlarda onun düşüncesi aklından hiç çıkmıyordu.

Erin, Jaxor'a kardeşiyle arasındaki kopmuş bağı onarıp onaramayacağını sormuştu. Jaxor içgüdüsel olarak cevap vermişti. *Tev*. Elbette onarırdı.

Ve neden şimdiye kadar yapmadığını sormuştu.

O anda aklına binlerce neden gelmişti. Vaxa'an'ın onu görmek istememesi için binlerce neden. Jaxor'un Altın Şehir'e geri dönememesinin binlerce nedeni vardı - Erin ve Crystal'ı kaçırmaması ve muhafızlarına yapılan saldırı da bu uzun listeye eklenmişti.

Kendi düşüncesine göre, insan dişileri *Mevirax*'a, Jetutianlara götürmek halkına yardım edecekti. Irkına yapılan saldırıdan sorumlu Jetutian liderini öldürecek ve Tavar'dan önce virüsün tedavisini ele geçirecekti. Plan hep buydu.

Şimdi, Jaxor insan dişileri hakkında neredeyse hiç düşünmediğini itiraf etmekten utanıyordu. Ta ki içlerinden birinin kader arkadaşı olduğu ortaya çıkana kadar.

Aralarındaki bağı tamamladıklarından beri, suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyordu. Kaç kez dilinin ucuna gelmişti ona aldatıldığını söylemek? Onu üsse ilk getirdiğinde bile bir parçasının hâlâ ondan vazgeçmeyi düşündüğünü kaç kez itiraf etmek istemişti? İntikamı karşılığında onun iyiliğini, geleceğini, *hayatını* Jetutianlara feda etmeyi?

Bazen o kadar utanıyordu ki onun gözlerinin içine bakamıyordu.

Ve geceleri, kız kollarında uyurken, *Pevrallix* Mağaraları'nın derinliklerindeki zindanlara, karanlığa dair kâbuslar onu rahatsız ediyordu. Kan kardeşinin anıları onu rahatsız ediyordu.

Jaxor, Erin'in yıkılmakta olan tapınağa geri dönmesini izledi. Göğsündeki ağrıyan yeri tekrar ovuşturdu ve taşların, sık yaprakların ve tapınağı çevreleyen kara ağaçların arasından geçerek onu takip etti. Yine o sessiz, ürkütücü yerde her şeyi itiraf etmek istiyordu.

Ancak kelimeler ağzında kaldı ve bunun yerine sessiz kaldı.

"Burası kaç yıllık?" diye sordu parmaklarını antik taşların üzerinde gezdirirken.

Jaxor gözleriyle görmeye çalıştı. Bu garip yeri. Onun gördüklerini görmeye çalıştı ama yapamadı.

"Bilmiyorum," dedi.

"Nasıl buldun?"

"Koşullar bu açıklığa çok benziyordu," dedi. "Erzak aramak için dışarı çıkmıştım ve tesadüfen buldum."

"O zamanlar bir hovercraft'ınız yoktu, değil mi?" diye sordu. "*Hayır*," dedi. "O zaman skimmer bendeydi." O zamanlar bir denizaltı vardı. Cruxan hovercraft'ını çaldıktan sonra. "O zaman bile seyahatlerimin çoğu yaya olarak gerçekleşti."

Son birkaç zamandır Jaxor tembellik ediyordu. Devriyeye çıkmamış, tuzaklarını kontrol etmemişti. Bunun yerine, kendini dışısından, mağaradaki kürklerinden zar zor çekebilmişti. Ama o sabah, onları güvende ve emniyette tutmak için, ne kadar istese de günü yine dışısının bacakları arasında geçiremeyeceğini biliyordu.

Erin'i üssüne ilk getirdiğinden beri aklında olan birincil endişe kaynağı, arızalanan kalkan bağlantılarıydı. Üssünün üstünü kalkanla kaplıyor, onu koruyorlardı. Bu yüzden Jaxor'un onları onarmak için parça araması gerekiyordu ama çoğunlukla rotasyonlar boyunca bulduğu enkaz alanlarından yolunu bulmuştu. Erin ona eşlik etmek istemiş ve sabahın ilk ışıklarında yola çıkmışlardı.

Ama güneş artık alçalıyordu. Yakında hava kararacaktı ve Jaxor ihtiyacı olan parçaları bulamamıştı. Yine de bu süreyi boşa geçirmiş sayılmazdı. Ne de olsa bu süreyi *rixella*'sıyla, saçlarında Luxirian rüzgârı ve kilometrelerce uzanan manzarayla geçirmişti.

Jaxor hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Bunu kesinlikle biliyordu. Bu yüzden midesindeki, zamanlarının sınırlı olduğu hissinden kurtulamıyordu. Yakında her şey değişecekti.

Erin son bir kez harabelerin etrafına baktı ve sonra ona baktı. Onun gözleriyle karşılaştığında ifadesi yumuşadı - bunun farkında mıydı acaba?

Jaxor onun gibi bir dişiyi hak etmiyordu. Onun için fazla iyiydi. Ama onunla birlikte olmak, onun yanında olmak, gülümsemesini görmek, melodik kahkahasını duymak, yumuşak, keşfedici dokunuşunu hissetmek... *daha iyi* olmak istemesine neden oldu. Onu hak eden bir erkek olmak istiyordu.

Yanına geldiğinde, elini elinin içine soktuğunda, "Kardeşimi düşünüyordum," diye itiraf etti.

Yüz ifadesi aynı kaldı, ama sadece devam etmesini bekledi.

"Onu görmek istediğimi düşünüyordum," dedi, sözcükler bir yaradaki irin gibi akıp gidiyordu. "Ona söylemek istediğim çok şey var. Ona söylemem *gerekiyor*."

"Bu harika," dedi usulca, diğer elini onun yanına götürdü ve orada tuttu.
"Ama..."

Ama?

"Tev?"

Dudakları birbirine yapıştı. Açıklığın etrafına küçük bir bakış attı ve "Altın Şehir'e geri dönersen senin için güvenli olacak mı?" diye sordu.

Farkına vardı.

"Şimdi de benim için mi endişeleniyorsun, kadın?"

"Şey... evet," dedi usulca. Adam onun küçük birer ayna olan kara gözlerinde kendini görebiliyordu. "Büyükelçi bizi senin götürdüğünü biliyor, senin sorumlu olduğunu biliyor. Şimdiye kadar dönmüş olmalı. Seni aramayacaklar mı?"

"Beni Altın Şehir'de aramayacaklar," dedi ona. Kadın kaşlarını çattı. "Bu beni daha iyi hissettirmiyor."

"Geri dönmek isteyeceğini düşünmüştüm," diye itiraf etti. "Ben... bunun bir dışının kendisi için isteyeceği bir hayat olmadığının farkındayım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Burada hiç konfor yok," dedi, bundan biraz utanarak. "Buz gibi suda yıkanıyorsunuz, taşların üzerinde uyuyorsunuz. Burada ziyafet yok, kutlama yok ve diğer varlıklarla çok az temas var."

Erin başını salladı. "Banyolar, partiler ya da nerede uyuduğum umurumda değil, Jaxor."

"Ne söylemeye çalıştığımı biliyorsun," dedi ensesini avuçlayarak. *"Tev?"*

Uzun bir nefes verdi ama sonunda başını salladı. "Evet, ne söylemeye çalıştığımı biliyorum."

"Eğer Luxiria'da kalmaya karar verirsen," diye başladı, "bu hayatı senin için istemem."

Jaxor hayatı boyunca Başbakan olmasa da atanmış bir Büyükelçi ve bir ileri karakolun lideri olacağını biliyordu. Bu ileri karakol, dünyalarının sınırındaki *Jiralla* olacaktı. Luxiria'nın altıncı ve son karakolu.

Ancak ilticasıyla birlikte Jaxor o geleceğe, o sorumluluğa sırtını dönmüştü. Bunun yerine, beş Büyükelçinin ve kardeşinin sırayla *Jiralla*'yı denetlediğini varsaydı, ancak Jaxor her zaman Vaxa'an'ın neden onun yerine yeni bir Büyükelçi atamadığını merak etmişti.

O hayat artık onun için kayıptı ama yine de, eğer onunla kalmayı seçerse, eşi için istediği hayat buydu. *Kekevir*'den korkmasına hiç gerek olmayan bir hayat, devriyeler ya da tamir parçaları için çöp toplama ya da o dönemki donun ekinlerini öldürüp öldürmeyeceği konusunda endişelenmesine hiç gerek olmayan bir hayat.

Erin ne onaylarcasına başını salladı ne de karşı çıkarcasına başını salladı. "Eğer Luxiria'da kalmaya karar verseydim, bu rahatlık için değil, senin için olurdu."

Göğsündeki sıcaklık arttı. "Seninle aramı düzeltmek istiyorum" derken bile göğsünü ovuşturdu. Kardeşimle işleri yoluna koymak istiyorum. Altın Şehir bir risk ama bunun gerekli olduğuna inanıyorum."

Jaxor'un yargılanmayı, idam edilmeyi ya da sürgüne gönderilmeyi beklemek üzere nezarethaneye atılması çok muhtemeldi. Yaşlı konsey onun Kirax'an'ın oğlu, tahtın soyundan gelen biri olmasını umursamayacaktı.

Diğer yandan Vaxa'an.

Kardeşi onun ölmesini ister miydi? Sürgün edilmesini?

Ama tehlikede olan çok şey vardı. Şimdi bile. Çünkü belki de virüsün tedavisinin onlar için kayıp olmadığına inanmaya başlamıştı. Hâlâ zaman vardı.

Erin içini çekti, elini sıktı ve başını salladı. "O zaman gidiyoruz." Peki neden içindeki dehşet duygusundan kurtulamıyordu?

BÖLÜM OTUZ İKİ

HErin, sanki evrende başka hiçbir şey yokmuş gibi ona baktığını fark etti. Sanki sadece ikisi varmış ve başka hiçbir şey yokmuş gibi. Buna karşılık, kalçalarını geri çekerek adamın sikini hissetti. derine kay.

"*Tev*," diye tısladı, güçlü karnı kasılıyor, boynundaki tendonlar geriliyordu. Erin üstte olmayı seviyordu, onu kızdırabilmeyi seviyordu, onun tüm kontrolünü kaybetmesini ön sıradan izleyebilmeyi seviyordu.

Ki bunu yapmak üzereydi. Serbest kalışının yaklaştığını hissedebiliyordu. Küçük şeylerde, kalçalarını daha sıkı kavrayışında, kaşlarının hafifçe aşağı çekilişinde, yutkunurken boğazının sallanışında. Aleti şişiyor, hazırlanıyordu.

Onun sikine binerken zaten iki kez boşalmıştı. Şimdi sıra ondaydı ve bunu beklemek onu nefessiz bırakıyordu.

İç kaslarını sıkması boğazından bir küfür ve hırıltı çıkardı. Sanki *tekrar* boşalmasını bekliyormuş gibi kendini tutuyordu ama kız buna izin vermiyordu. Aralarında bir meydan okuma kıvılcımı çaktı ve onun ne yaptığını anladığında gözleri kısıldı.

"*Nix*," diye hırladı.

"Evet," diye fısıldadı gülümseyerek.

Hızını artırdı, göğsünü sallamak ve horozunun üzerinde öğütmek için kullandı. "*Vrax*," diye homurdandı. "*Vrax, vrax, vrax*."

Eğildi, göğüsleri adamın meme uçlarındaki metal piercinge sürtündü, savaşı eğitiminin tamamlanmasından kalma işaretler olduğunu biliyordu.

Onu öpmeden önce dudaklarına "Gel, lütfen," diye fısıldadı.

Nefes alışları iniltiye dönüştü. Erin tekrar gülümsedi, yanakları kızarmış, vücutlarında ince bir ter buğusu parlıyordu. Alnını onunkine yaklaştırdı, gözleri birbirlerinden hiç ayrılmıyordu.

Ve sonra onun sarsıldığını, tohumunun içini doldurduğunu hissetti.

"*Rixella*," diye soludu, ama bu sözcük hem bir okşama hem de bir lanet gibi geliyordu kulağa. Kadın kalçalarını sallamaya devam etti, adamın vücudu gevşeyip göğsü kabarana kadar son damlasına kadar sıktı.

Kollarını ona doladı ve kendini bıraktı. Sabah olmuştu ve önlerinde uzun bir gün olacaktı ama aralarında uzanan bir ihtiyaç vardı. Bağlanma ve seks ihtiyacı. Erin onun içinde olmasına, öpüşünü, dokunuşunu hissetmeye o kadar alışmıştı ki, bazı anlarda bunlar olmadan bu kadar uzun süre geçirmiş olmasına hayret ediyordu.

Jaxor iyileşirken sadece bir an sessizlik içinde yattılar. Birbirlerine sessizce baktılar. Jaxor onun yanağını, dudaklarını okşadı ve Erin hayatının sonuna kadar ona bakıp mutlu olabileceğini düşündü. İç çekerek, o anda kalbinin bir parçasını daha ona kaptırdığını fark etti... ve Jaxor hepsine sahip olana kadar kaç parçasının daha kaldığını merak etti.

Tohumunun vücudundan sızdığını hissetti ve sonunda ikisi de ayağa kalktığında, yapılacak çok şey olduğunu bilerek temiz bir bez ve su aldı ve onu yıkadı. Aklının bir köşesinde hamilelik korkusu vardı.

Luxirianlar ve insanların bu şekilde uyumlu olduklarını biliyordu. Ama mantıklı yanı bunun imkansız olduğunu biliyordu, en azından o anda. Dünya'dan kaçırıldığından beri adet görmemişti. Ne de olsa yumurtlamazsa hamile kalamazdı. Tekrar kanamaya başladığında, bu olasılığı tekrar gözden geçirecekti.

İkisi de rahat bir sessizlik içinde giyindiler ve birbirlerine uzun bakışlar attılar. Kendini tutamadığı için hızla onun yanına gitti, ayak parmaklarının ucuna basarak hızlıca bir öpücük kondurdu ve ardından yüz hatlarındaki eğlenceyi ve sıcaklığı izledi. Onun bu ifadesine bayılmıştı.

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu, onu mağaradan çıkarken takip etti ve son bir kez arkasına baktı. O sabah Altın Şehir'e doğru yola çıkacaklardı. Erzakların çoğu -çoğunlukla yolculuk için giyecek ve yiyecek- bir gece önce hovercraft'a yüklenmişti bile.

"Son bir devriye yapacağım ve diğer kalkan bağlantılarını destekli tutmaya çalışacağım," dedi, gözlerini gökyüzüne dikerek. Ona bu şekilde olduğunu söylemişti.

üssü yukarıdan gizledi. Kalkan bağlantıları ayna gibi davranıyordu. Ama şimdi bile, onun bakışlarını takip ederken, bir bölümünün titrediğini gördü. "Bir saat içinde döneceğim, *tev?*"

Başını salladı. "Suyumuzu doldurayım ve bir şey kaçırmadığımızdan emin olayım."

Aralarında dile getirmedikleri bir soru vardı. Buraya bir daha gelip gelmeyeceklerini merak ediyordu.

Bir kez başını salladı ve gözlerini üssün etrafında gezdirdi. Dudağını ısırdı, Altın Şehir'e gitme konusunda hâlâ biraz tereddütlüydü, özellikle de pek bir planları olmadığı düşünülürse. Geri dönme konusundaki bu ani aceleyi de anlamıyordu ama Jaxor bunun gerekli olduğunu söylemişti. Daha geçen hafta Altın Şehir'e dönmek için her şeyini verebileceğini düşünmek delilikti. Şimdi ise Jaxor için risk teşkil ettiği için ayak sürüyordu.

"Döner dönmez gideceğiz," dedi ve parmaklarıyla onun yanağını okşadıktan sonra kendisini en alt kata indirecek makaraya yöneldi.

Erin onun inişini izledi ve sonra derin bir nefes alarak etrafındaki sessiz alana baktı. Makaranın zincirlerinin dönüş sesini artık duyamadığında sessizliği dinledi. Yüzünde küçük bir serin rüzgâr esintisi hissetti. Burası yalnızdı ama Jaxor'la birlikte hiç yalnız hissetmemişti.

Sadece sevecen ve huysuz erkeğinin bunca yıldır burada tek başına yaşadığını düşündüğünde içi acıyordu.

Artık yalnız kalmak zorunda değil. Ve sen de öyle, diye fısıldadı o ses zihnine.

Bir nefes daha aldı ve kendini işe yarar hale getirdi. Beşinci kez ekinleri kontrol etti, yağmur yağıp yağmayacağını merak ediyor ve büyük olasılıkla yağacağını düşünüyordu. Su kaplarını doldurdu ve yolculuk için fazladan su paketledi. Zaten kurutulmuş et ve bir kucak dolusu *obiraxi* paketlemişlerdi.

Erin mağarayı son bir kez daha kontrol etti, gerçek bir gereklilikten çok can sıkıntısı ve sinirden dolayı. Orada getirmeleri gereken hiçbir şey kalmadığını biliyordu. Kürkleri düzgün kareler halinde katlarken tabandan bir ses duydu.

Jaxor'un döndüğünü düşünerek mağaradan dışarı çıktı ve "Döndün mü?" diye seslendi.

Ama nefesi kesildi ve kelimeler uçup gitti.

Üste tanımadığı bir erkek vardı. *Onların* üssünde. Altın Şehir'den bir Luxirian'a benzemiyordu ve gözleri

Korku karnında sarsıldı.

Ve bunun *Mevirax*'lardan biri olduğunu biliyordu. Kıvrılan mavi mürekkep kollarından yukarı doğru uzanıyordu, Jaxor'un kendi soluk işaretlerine benziyordu, onlardan utanıyor gibi görüldüğü için ona hiç sormamıştı.

Yutkunması gürültülüydü. Gözünün ucuyla gördüğü bir hareket başını kaldırmasına neden oldu ve kraterin uçurumuna tehlikeli bir şekilde park etmiş bir *hovercraft* daha gördü. Yanında başka bir erkek durmuş, aşağıya, üsse bakıyordu. Ve bir anda Erin kalkan bağlantılarının başarısız olduğunu anladı. Üzerinden uçarken üssü yukarıdan gördüklerini biliyordu.

"Ne istiyorsunuz?" diye seslendi, sesini düz ve dengeli tutmaya çalışarak. Sanki üsse yabancı erkeklerin gelmesi son derece normal bir olaymış gibi.

Kraterin tepesindeki, kendisine en yakın olan erkeğe seslendi. Luxirian'dı ama yine de değildi. Garip bir lehçe.

"Jaxor'un bize vaat ettiği şey için buradayız," dedi üsteki erkek. Mavi gözleri ve uzun saçları vardı, İngilizcesi ağır aksanlıydı.

"Peki bu nedir? Belki sizin için bulabilirim," dedi, tek istediklerinin bu olduğunu umarak. Belki de onu alıp giderlerdi.

Erkek mağaraya çıkan basamaklara yaklaşıyordu. Erin bir adım geri çekildi, elleri kapının koluna dolandı. Eğer ona zarar vermeye çalışırsa, kendini içeri kilitleyebilirdi. Ama içeride kendini savunabileceği hiçbir şey yoktu. Her şeyi *hovercraft*'a götürmüşlerdi.

"Bize söz verdi," dedi erkek, sesi aldatıcı bir sakinlikteydi. Göz açıp kapayınca kadar iki büyük sıçrama yaptı ve kızdan sadece bir kol boyu uzakta durdu.

Erin nefesini tuttu ve kapıyı arkasından çekiştirerek mağaraya girdi-

Ama erkek onu kavradı ve koparıp aldı. Erin kolunda bir şeyin patladığını hissedince haykırdı. Bakışlarını erkeğe çevirdiğinde, kapının onun ellerinde asılı olduğunu gördü. Tıpkı Jaxor gibi o da kapıyı gücüyle taştan koparmıştı. Erin daha da geri çekilirken kapıyı kenara fırlattı.

"Yanıldığınıza eminim," dedi usulca, nefesi kesilmiş, kalbi küt küt atıyordu. Kolu yanında gevşek duruyordu ve omzunun çıkmış olması gerektiğini biliyordu ama omurgasını karıncalandıran buz gibi acıyı görmezden gelmeye çalıştı.

Erkeğin gözleri onu bir av gibi izliyordu. Karanlıktaki *kekevir* gözleri gibi, her zaman takip eder, her zaman bekler. Küçük bir açıklık vardı

Solunda mağaraya açılan bir kapı vardı.

Erin düşünmedi, sadece harekete geçti. Adam tepki vermeden önce yanından geçip kaçmaya çalıştı. Hovercraft'a ulaşması gerekiyordu. Gerekirse onu kullanabilirdi.

Ama onu kolayca yakaladı. Gülünecek kadar kolay. Adam onu mağaranın duvarına çarptığında kolundan yeni acı dalgaları geçti, başı duvara çarptı ve görüşünde yıldızlar patladı.

Sonra tekmeleyip çırpınsa da, omzundan gelen acı kusma isteği uyandırır da, ayağa kalktı ve adamın omzunun üzerinden geçti. Bir hovercraft'ın kusursuz sesini duydu. Yukarıdan gelen erkek onlara doğru geliyordu. Böylece onu götürebileceklerdi.

Bu düşünce yeni bir panik dalgası yarattı ve onu esir alan kişiye karşı daha fazla mücadele etti.

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı ama yine de makarayı gördü. Ve hatırladı. Çok uzakta değildi. Onu duyacaktı, değil mi? Gelecektir.

"*Jaxor!*" diye bağırabildiği kadar yüksek sesle bağırdı, sesi krater duvarlarında yankılandı. "*Jax-*"

Acı şakağında patladı. Her şey karardı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Her çığlık onu bir bıçak gibi delip geçti.
Jaxor, kemiklerini tehdit eden derin ve ürpertici korkuyla donup kalmadı. Onun yerine koşmaya başladı, hâlâ kadının sesini duyuyordu

Kokillix dağlarında yankılanan bir ses. Sanki dağlar onun duymasını istiyormuş gibi.

Merkezden çok uzaklaşmıştı ama vücudunun izin verdiği kadar hızlı koştu, kalp atışları duyduğu tek şey olana kadar kulaklarında çınladı.

Kraterin göründüğünü görünce "Erin!" diye bağırdı. "Erin!"

Hiçbir şey duymadı, bu da onu lanetlemesine neden oldu. Makarayı gördüğünde kendini onun üzerine fırlattı ve çılgın adımlarıyla ellerini zincire bulaştırarak kendini tabana kadar çekti.

"Erin!" diye seslendi, gözleri son beş rotasyondur evim dediği yeri tarıyor, yeni gözlerle görüyordu. Burası artık onun sığınağı değil, onu sonsuza dek kaybetmiş olabileceği bir yerdi.

Görünürde bir *kekevir* yoktu, aslında korktuğu da buydu ama gözleri mağaraya gittiğinde, menteşelerinden sökülmüş kapıyı görünce kalbi dondu.

Ne bulacağından korkarak kendini merdivenlerden yukarı fırlatarak oraya koştu. Boş olduğunu gördüğünde derin bir rahatlama ve akıllara durgunluk veren bir dehşet onu karşıladı.

Jaxor üsse doğru bir bakış attı. Orası da boştu. Gökyüzüne baktığında bunu gördü. Kuzeybatı köşesindeki, ekinlerinin üzerindeki kalkan bağlantısı başarısız olmuştu.

"*Vrax!*" diye kükreyerek kendini mağara platformundan fırlattı ve hovercraft'a giden tünele doğru adımlarını hızlandırdı.

Belki kaçmıştır. Belki de onlardan kaçmayı başardı.

Çünkü biliyordu. Tavar gelmişti ya da savaşçıları onu bulmaları ve cezalandırmaları için göndermişti. Ancak, onun yerine üssüne gelmişlerdi... ve bu süreçte *ona* rastladılar.

Onlarla *Lopitax* Denizi'nde karşılaştıkları gece Tavar'ın gözlerindeki parıltı güvensizlikten kaynaklanıyordu. Jaxor *Mevirax* liderinin zeki olduğunu ve kolay kolay kandırılmayacağını her zaman biliyordu. Jaxor ona ihanet ettiğinde, Jaxor'un istediği tek şey olan intikamı ne kadar çok istediğini bilmesine rağmen verdiği sözü tutmadığında, bu ona her şeyi anlatmıştı. Tavar neyin değiştiğini sorgulayabilirdi. Kendisi için bir dişi insan sakladığını tahmin etmiş miydi?

Jaxor vücudunu daha hızlı iterek tünelden aşağıya doğru koştu ama hovercraft hâlâ oradaydı. Onu almamışlardı ama bu neredeyse kesinlikle Erin'in kaçmadığı anlamına geliyordu.

Onun acı dolu feryadı *kekevirlerin* çılgılık atmasına neden oldu. Pençeleriyle taşları kazıyarak, gözleri kapının arkasında parlayarak tünelden aşağıya doğru koşuşturdular.

Kendini hovercraft'a atarak motoru çalıştırdı ve tünelin girişinden yukarı doğru fırladı. Açık bir alandı, belki de *Mevirax*'ın üssünü tespit etmesinin bir başka nedeni de buydu.

"Erin!" diye bağırdı uçsuz bucaksız gökyüzüne, rüzgâr hızla esiyordu. *Mevirax* üssünün nerede olduğunu biliyordu. Ama o yöne baktığında hiçbir şey göremedi. Ufukta tek bir metal parıltısı bile yoktu. Son devriyesi sırasında üsten çok uzaklaşmış, geri dönmesi çok uzun sürmüştü.

Jaxor düşünemiyordu. Öfke, endişe ve korku onu doldurdu. Yapması gereken

Düşün.

Elini boynuzlarına götürdüğünde, kalın kemiği tırmaladığında eli titredi. Daha o sabah, onu kollarına almıştı. Daha o sabah, gülümsemiş, onu öpmüş ve ona şöyle bakmıştı-

Vaxa'an.

Kardeşinin adı karmakarışık düşüncelerini yarıp geçti ve umutsuzca ona tutundu.

İçinde bulunduğu çılgınca durumda bile Jaxor, Tavar'ın üssüne tek başına saldıramayacağını biliyordu. Vaxa'an'a Altın Şehir'deki her şeyi anlatmayı planlamıştı, ki en başından beri yapması gereken de buydu.

Ama kardeşi onu dinler miydi? Ona yardım edecek miydi? Yoksa tıpkı Jaxor'un on devir önce Vaxa'an'a yaptığı gibi ona sırtını mı dönecekti?

Ama bunu tek başına yapamazdı.

Her ne kadar İçgüdüğü dışısının peşinden koşmak için göğsünü tırmalasa da, iki yüzden fazla *Mevirax*'la tek başına baş edemezdi. Hovercraft'ta tek bir silahı vardı.

Gözlerini güneye, Altın Şehir'e çevirdi. Kardeşi orada olmalıydı. Gece boyunca uçarsa sabaha orada olabilirdi. Gerekirse yalvarırdı, her şeyi kabul ederdi, yeter ki Vaxa'an Erin'i *Mevirax*'tan kurtarmaya yardım etsin... onu Jetutianlara teslim etme şansları olmadan önce.

Bunu düşünerek zamanı yoktu. Çok az zamanı vardı ve Tavar'ın ne bildiğini ya da Po'grak'la çoktan iletişime geçip geçmediğini bilmiyordu.

Ama Altın Şehir'e ulaşırsa, komuta merkezindeki casusu ortaya çıkarabilirdi. Luxiria'ya birçok kez girildiğini fark edecekler ve hiçbir geminin girmemesini sağlayabileceklerdi. Keşke Erin *Mevirax* üssüne teslim edilmeden önce Altın Şehir'e ulaşabilseydi.

Başka seçeneği yoktu.

Mevirax'la birlikte işlediği suçların cezasını çekecekti. Bu ölüm anlamına gelebilirdi, sürgün anlamına gelebilirdi ama dışısını güvende ve tehlikeden uzak tutmak için ne gerekiyorsa feda edecekti.

Bir an bile tereddüt etmeden Altın Şehir'e doğru uzun bir yolculuğa başladı.

Oxandri'nin izi göğsünde, Laccara'nın bıçağı etine bastırđıđı yerde yanıyor gibiydi.

Fedakarlık. Belki de *Oxandri*'nin başından beri istediği buydu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ERin karanlığa uyandı ve bunun doğru olmadığını biliyordu. Jaxor karanlığa dayanamadığı için onlar uyurken mağarada her zaman bir fener yakardı.

Sonra hatırladı ve kıpırdamadan yattı, gözlerini kırpıştırarak gözlerinin neredeyse hiç olmayan ışığa alışmasını istedi.

Şakakları zonklıyor, sağ gözünün arkasında bir baş ağrısı çiçek açıyordu. Omzu ağrıyordu ama hareket etmeye çalıştığında omzunun askıda olduğunu gördü. Neyse ki bayıldığı sırada yerine oturtulmuştu.

Nerede olursa olsun, hava nemliydi. Cildi yapış yapıştı. Uzaktan akan suyun sesini duydu. Bir şelale mi yoksa bir nehir mi? Ve ıslak taş kokusu aldı, tıpkı fırtınadan sonra beton üzerine yağan yağmur gibi. Islak taş ve mis kokulu toprak. Sonsuza kadar uyuyormuş gibi yapamazdı ve gözleri yavaşça alışırken, görüşünün köşesinden sola doğru bir ışık şeridi gördü. Gün ışığı. Ya da ay ışığı. Taştaki bir çatlaktan içeri süzülüyordu.

Herhangi bir hareket hissetmediğinde, yavaşça yerden kalktı. Toprak olduğunu fark etti. Paketlenmiş toprak. O kadar karanlıktı ki siyah görünüyordu. Ama duvarlar taştı. Başka bir mağarada mıydı?

Karanlıkta gözlerini kırpıştırarak yalnız olduğunu gördü. Ama kafesteydi. Kapana kısılmıştı. Neyse ki Çukur'daki kafes gibi küçük ve sıkışık değildi. Onun yerine, Jaxor'un üssündekinin büyüklüğünde bir mağarada oturuyordu ve girişi siyah metal parmaklıklar çevreliyordu.

Bir zindandı.

Erin susamıştı, boğazı kurumuştu ve yoğun baş ağrısı yüzünden hafifçe midesi bulanıyordu. Geçmişini düşünmeye çalıştı. Jaxor'un üssüne dönüyoruz. Jaxor'un üssüne.

Erkek onu yakalamıştı - Jaxor'un adını haykırmıştı, değil mi? - ve sonra başka bir şey hatırlamıyordu. Adamın onu bayıltmak için vurduğunu fark etti. Acısı geçmeyecek kadar sert.

Panik kalp atışlarını göğsünde hızlandırmaya başlamıştı ama burun deliklerinden uzun, derin bir nefes aldı. Panik onu hiçbir yere götürmeyecekti. Annesine dikiş atarken ya da aç olmalarına ve ağlamalarına rağmen ikizleri uyuturken hissettiği sakinliği hatırlaması gerekiyordu.

Çok geçmeden bir ses duydu, merdivenlerde ayak sesleri. Taş merdivenler. Hangi yönden geldiklerini anlayamıyordu çünkü etrafındaki her şey yankılanıyor gibiydi. İki set mi?

Ayak sesleriyle birlikte ışık da geldi, mavi bir parıltı. İki figürün ortaya çıktığını gördü, önce gölgelerdi ama sonra görünür hale geldiler. Mavi ışık bir an için onu kör etti ve gözleri yaşararak bakışlarını siper etti.

Gözleri alıştıktan sonra bir mandalın yükseldiğini, bir kapının açıldığını duydu. Yavaşça ayağa kalktı ve sallanan bacaklarının üzerinde durmasına yardım etmesi için bir elini uzattı.

Hapishane hücrelerine bir erkek giriyordu. Tanıdığı biri değildi ve onda onu tedirgin eden bir şey vardı. Siyah saçları uzundu, üç parçaya ayrılmıştı ve bazı telleri mavi cam boncuklarla süslenmişti. Jaxor'un yaşlarında görünüyordu, en güzel çağındaydı ama gözleri yaşlıydı. Alnında hilale benzeyen küçük bir yara izi vardı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu, ilk konuşan o oldu ve adamın İngilizce bildiğini umdu. Bu *Mevirax* lideri miydi? Jaxor onun adının ne olduğunu söylemişti?

Tavar'ı hatırladı.

Adam sadece başını yana eğdi ve onu inceledi. Gözlerini ondan ayırmak istemedi ama ikinci figüre hızlıca bir bakış attı. Bu sefer bir kadındı.

Ama onu en çok şok eden şey *hamile* olduğuydu.

Erin'in nefesi kesildi, gözleriyle buluşmadan önce karnının yuvarlaklığına baktı. Erin daha önce hiç Luxirianlı bir dişi görmemişti. Sadece erkekleri. Tavar olduğunu tahmin ettiği erkekten daha ufak tefekti ama güçlü bir yapısı vardı. Saçları gevşek ve uzundu. İri göğüsleri kahverengi, çatlak deriyle bağlanmış, omuzları ve büyüyen karnı çıplak bırakılmıştı. Yine deriden uzun bir etek çıplak ayaklarının üstünü örtüyordu.

Elinde bir tepsi, içinde bir avuç dolusu kurutulmuş et, ekmeğe benzeyen ama gri renkte olan bir şey ve olduğunu umduğu bir deri vardı

Su.

Erkeğin başını sallamasıyla dişi hücreye girdi ve güvenli bir yere çekilmeden önce tepsiyi kapı aralığına bıraktı. Erin'den korkuyor muydu? Bu doğru olamazdı. Belki de çocuk için korkuyordu, Erin'in ona saldıracağını düşünüyordu.

Yutkunarak Erin'in gözleri erkeğe döndü.

"Sen Tavar mısın?" diye sordu, sesini güçlü ve dengeli tutmaya çalışarak.

Gözleri kısıldı. Adını bilmesine şaşırmaktan çok sinirlenmiş gibiydi, sanki onun gibi bir insan bunu söylemeye cesaret edemezmiş gibi.

"Benden ne istiyorsun?" diye tekrar sordu, kısa bir süre karanlıktaki dişiye baktı.

Tavar'ın elinde tuttuğu mavi ışıklı fener, tenine gölgeler düşürerek onu daha da korkutucu gösteriyordu. Adamın yüzündeki hafif tiksintiyi görmek onu tedirgin etmişti.

Hâlâ cevap vermedi.

"Jaxor benim için gelecek," dedi ona, korkusundan yüzü çatlamaya başlamıştı.

Gülümsemesi sinsiydi, hatta alaycıydı.

"Burada olduğunu nereden çıkardın dişi?" diye sordu, aksanlı İngilizcesi yumuşaktı ama bir bıçak gibi de kesiyordu. "Jaxor seni bize teslim etti. Söz verdiği gibi."

Aklı biraz karıştı. Onu üsten kaçırmaya gelen erkeğin de benzer bir şey söylediğini hatırladı.

Tavar'ın sözlerini hemen reddetti.

Çenesi sıkıştı, sırtı dikleşti. "Yanılıyorsun."

Tavar sadece başını yana eğdi ve gülümsemesi büyüdü. "Yanılıyor muyum? Yine de buradasınız. Kalemdesin."

Erin hâlâ inkâr edercesine başını sallıyordu ama bu hareket baş ağrısıyla birleşince kusmak istemesine neden oldu. Boğazında safra yükseliyordu. "Hayır. Yapmaz. Ben onun eşiyim. Ve benim için gelecek."

Tavar gözlerini kırıştırdı, sanki onun eşi olduğu bilgisi onu şaşırtmamıştı. "Sana tam olarak ne söyledi?"

Ses tonu, kızın kararlılığının onu *eğlendirdiğini* ima ediyordu. Dilini ısırdı, onun alaylarına boyun eğmeyi reddetti. Çok sert ısırmamak için kendini tutması gerekiyordu, yoksa kan akabilirdi.

"Bu gezegendeki varlığınızı ilk duyduğumuzda bir anlaşma yapmıştık," dedi Tavar, sesi değişmiş, sertleşmişti. "O getirecekti

Altın Şehir'de bulabildiği tüm insan dişileri bize getirdi. Bize bir tane daha olduğunu ama onu önce Luxirian Büyükelçisinin bulduğunu söyledi."

Crystal'ı biliyorlar mıydı?

Sonra hatırladı. *Mevirax*'la üssün yakınında buluşmuştu. Ama neden onlara Kristal'den bahsetmişti? Ve Cruxan'dan? Bu hangi amaca hizmet edecekti? Tabii... Tavar'ın ona söylediklerinde bir gerçeklik payı yoksa.

İçine, şiddetli baş ağrısıyla hiçbir ilgisi olmayan hastalıklı bir his yayıldı.

Yine de başını salladı.

"Senin için gelmeyecek, dişi," dedi Tavar. "En azından umutsuzca umduğun gibi seni kurtarmak için değil. Geldiğinde, pazarlığın bana düşen kısmını tahsil etmek için gelecek."

"Neymiş o?" diye tısladı, *Mevirax* liderine ters ters bakarken hayal kırıklığı ve şaşkınlığı korkusunun önüne geçmişti.

Gülümsemesi geri döndü. "Po'grak. Başka ne var?"

Po'grak?

Ne haltlar dönüyordu? Tavar neden bahsediyordu ki?

"Oh, o kısmı sana söylemedi mi?" Tavar sordu. "Annesini öldüren Jetutian' a duyduğu nefreti mi?"

Ne?

"Jetutian," diye fısıldadı, korku onu bir kez daha ürpertmeye başlamıştı. Onu Dünya'dan kaçırın Krevorag'larla işbirliği içindeydiler. Çukur'u onlarla birlikte işletiyor, evrenin dört bir yanından sürekli dişi tedarik ediyorlardı. Yalnızca insan dişiler, orada geçirdiği süre boyunca nadir bulunan ve çok aranan bir meta gibi görünüyordu.

Hasta olacaktı.

"Hayır," dedi usulca. "Yapmazdı."

"Ne olursa olsun," diye devam etti Tavar, gülümsemesi azalırken, "Po'grak sizi almak için birkaç dakika içinde burada olacak. Eğer Jaxor ortaya çıkarsa-"

"Hayır, bizden fidye alacaktın!" diye haykırdı, çaresizlik ses tonunu renklendiriyordu. Artık paniğini bastıramıyordu. "Teknoloji karşılığında bizi Başbakan'a fidye olarak verecektiniz."

Jaxor'un ona söylediği buydu, değil mi? Jetutianlar onun için gelmiyordu. Yakalanmasına rağmen yakında Altın Şehir'e dönecekti.

Tavar kahkaha attı, mağara duvarlarında patlayan ses onun irkilmesine neden oldu. Göz ucuyla Luxirianlı dişi bile irkilmiş gibi görünüyordu ama

Erin ona bir bakış attığında yüz ifadesi okunamıyordu.

"*Jetutianlar* bize teknoloji sağlıyor. Kardeşininkini ne yapalım?"

Erin dondu kaldı, midesi bulandı.

"Ne?" diye fısıldadı.

Tavar'ın kahkahası soldu ama yine de kızla eğleniyor gibiydi. Erin onun mavi ışığı da yanına alarak hücreden çıkışını izledi.

"Bekle!" diye yalvardı, parmaklıklara doğru yürüdü ve parmaklıkların arasından onunla göz göze geldi. "Ne demek *kardeşinin*?"

Tavar onu inceledi. Yüzündeki ifadeyi silip atmak istedi ama yaşadığı şok kol ve bacaklarını dondurdu. "Onun eşi olduğundan emin misin?" Tavar kaşlarını kaldırarak sordu. "Yoksa bu da sana söylediği başka bir yalan mıydı? Onu hafife almışım. Şansım varken onu konseyimin bir üyesi yapmalıydım, damarlarında dolaşan kraliyet kanına rağmen, bizi en başından mahkûm eden aynı kana rağmen."

Erin nefes alamıyordu. Karanlık, mağara duvarlarının etrafından içeri sızıyor ve onu yutmakla tehdit ediyordu.

"Jaxor Vaxa'an'ın kardeşi mi?" diye fısıldadı. "Onun babası..."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Tavar ona, sanki ona gerçekten *acıyormuş* gibi bakarak. Bu bakış onun tüylerini diken diken etmişti. "Ve hâlâ benim elime nasıl geçtiğini sorguluyorsun? Kanıtlanmış bir yalancıya, kendi kanına sırtını dönen ve sadece ona ihanet etmekle kalmayıp *sana* da ihanet eden bir yalancıya sadık kalmaya devam mı ediyorsun?"

Safra yükseliyordu. Ve yükseliyordu. Ağzı tükürükle doldu ve sonra dizlerinin üzerine çöküp midesinde kalan azıcık yiyeceği kustu. Asit boğazını yakıyordu.

Gözleri yaşlarla doldu ve ayak seslerinin geri çekildiğini duydu, tek ışık kaynağı da onunla birlikte gitti ve onu karanlıkta bıraktı. Tavar'ın kahkahasının yankılandığını duydu ve bir hıçkırık boğazını tırmaladı, göğsü Tavar'ın sözlerinin hatırasıyla sızladı.

Jaxor.

Ağlarken, korku, keder ve kalp kırıklığı içinde kıvrılıp yuva yaparken, Erin merak etti... onu hiç tanımış mıydı?

Yoksa her şey bir yalan mıydı?

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Jaxor, bileklerini saran ağır zincirlerle Altın Şehir'in komuta merkezine sürüklendi. Yanındaki iki muhafızın yüzünde soğuk ifadeler vardı ama Jaxor onlara aldırmadı.

Dışarıya, siyah kumların üzerine indiği ve kardeşiyle konuşmak istediği anda, bildiği gibi onu emniyete almışlardı. Silah taşımadığından emin olmuşlardı. Onun kim olduğunu biliyorlardı - elbette biliyorlardı. Savaşçılardan birini bile tanıyordu. Birlikte eğitim görmüşlerdi.

Zihinsel ve fiziksel olarak çok yorgundu ve Erin'in uzaklığını elle tutulur bir şeymiş gibi hissedebiliyordu. Altın Şehir'e ulaşması beklediğinden daha uzun sürdüğü için hayal kırıklığına uğramıştı ve Kara Çöl'ü geçmeye başladığı anda yakıtının azaldığını düşünürsek, bunu başarması tamamen şans eseri ve belki de Kader'in lütfuydu. Dumanlar içinde kaymıştı ve bir an sonra zincire vurulmuştu.

Jaxor kan kardeşini görmek üzere olduğunu, onunla on rotasyondan sonra ilk kez konuşacağını güçlükle idrak edebiliyordu. Ne hissedeceğini bilmiyordu. Hissettiği tek şey, çok geç olmadan Erin'e ulaşma ihtiyacıydı.

Vaxa'an'ın sık sık konsey ve Büyükelçileriyle bir araya geldiği savaş odasına doğru kısa bir yürüyüş yaptılar.

Ancak kapılar açıldığında ve kardeşi Telsizlerden başını kaldırdığında Vaxa'an yalnızdı.

Kardeşi dairesel masanın arkasında durdu ve uzun süre birbirlerine baktılar. Jaxor'un boğazı düğümlendi ve gözlerini kaçırmak için büyük bir istek duydu ama yapmadı. Bakamadı.

Vaxa'an sonunda savaşçılara, "Bizi yalnız bırakın," diye emretti.

Savaşçılar tereddüt etti, belli ki Başbakanlarını bilinen bir hainle yalnız bırakmak istemiyorlardı, bu hain onun kardeşi olsa bile.

"şimdi," diye kestirip attı Vaxa'an ve muhafızlar başlarını eğip iki ağır kapıyı arkalarından kapatarak ayrıldılar. Jaxor'un Altın şehir'e döndüğü ve Başbakan'ın gözetiminde olduğı konusunda konseyi ve belki de Büyükelçileri uyacaklarına şüphe yoktu.

Jaxor savaş odasının ne kadar büyük olduğunu unutmuştu. Hatta kavernöz. Telsizler duvarlarda sıralanmıştı ama tavan o kadar yüksekti ki Jaxor tavanın nerede bittiğini bile göremiyordu. Işık oraya ulaşamazdı. Ve o devasa alanda kardeşinin küçük görüneceğini düşündü ama öyle olmadı. Efendilerinin her zaman olacağını bildiğı büyük lider haline gelmişti.

Jaxor artık birbirlerine yabancı olduklarını düşündü. Öyle de olabilirler.

Vaxa'an'ın yutkunması, Luxirian çeliğinin acımasız bir levhası olan dairesel masanın etrafında dönerken yoğun sessizlikte duyulabiliyordu.

"Bir parçam," dedi Vaxa'an, "seni bir daha asla göremeyeceğime inanıyordu kardeşim."

Jaxor'un göğsü adı konmamış bir duyguyla kabardı ve Vaxa'an'ın yüzünü incelerken aklından binlerce düşünce geçti. Karşısında zincirler içinde durmak bu buluşmayı hayal ettiğı gibi değildi ama hak ettiğinden daha azı da değildi.

Erin.

"Bunu sormaya hakkım olmadığını biliyorum," diye başladı Jaxor, bakışlarını kardeşininkilerle birleştirirken sesi alçaktı. İkiz gözler. Her zaman aynı gözlere sahip olmuşlardı. Annelerinin gölgesinde. Küçükken pek çok kişi bu konuda yorum yapmıştı. "Ama yardımınıza ihtiyacım var."

Vaxa'an ona baktı. Bakışlarında bir şey parladı. Öfke. Öfke.

"Sonunda eve bunun için mi döndün?" diye sordu kardeşi. "Sana faydalı olabileyim diye mi?"

"Eve dönmedim," dedi Jaxor sessizce. "Geri dönmenin sonuçlarını bilmeme rağmen buraya yardımınızı istemek için geldim."

Vaxa'an'ın elleri o kadar hızlı fırladı ki Jaxor kardeşinin ona vuracağını sandı. Ama bunun yerine ellerini boynunun yanlarına koyarak ilk kez etine dokundu ve Jaxor kardeşindeki acıyı hissetti. Kan güçlüydü. Kader arkadaşları bu yüzden kan bağı, yani *fellixix* yaparlardı. Kardeşler aynı kanı paylaşıyorlardı ve bu yüzden aralarında zaten bir bağ vardı. Onlar

Jaxor doğduğundan beri, hayatları boyunca birbirlerine bağıydılar. Vaxa'an'ın Jaxor'un ruhunun bir başkası tarafından, Erin tarafından tüketildiğini hissettiği kadar kesin bir şekilde kardeşinin ruhunu hissedebiliyor, bir başkası -insan eşi- tarafından alındığını hissedebiliyordu.

Dokunmak onları birbirine bağlamaya yardımcı oldu ve Vaxa'an'ın burun delikleri Jaxor'un da bir eşi olduğunu fark etmesiyle alevlendi. Jaxor zincirlenmiş bileklerini yukarı kaldırdı, ellerini kardeşinin ön kolunda kavuşturdu, onun sıcaklığını ve kalbinin atışını hissetti.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," diye yalvardı Jaxor. "O tehlikede." "Ne yaptın sen?" Vaxa'an ona sordu, gözbebekleri büyümüştü.

"Beni affedeceğinden çok daha fazlası," dedi Jaxor, aralarındaki aynı havayı içine çekerek. "Ama ömrümün geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım. Bu hayat ne kadar kısa olursa olsun," diye ekledi usulca, artık geri döndüğüne göre idam edilme ihtimalinin çok yüksek olduğunu biliyordu.

Vaxa'an da bunun farkına varmış gibiydi ve Jaxor'u serbest bıraktı ama geri adım atmadı.

"Bana söylemediğin çok şey var," diye suçladı Vaxa'an usulca.

"Size bilmek istediğiniz her şeyi anlatacağım," diye yanıtladı Jaxor, "ama öncelikle Jetutianların son on rotasyon boyunca atmosferimizi birçok kez ihlal ettiğini bilin."

Vaxa'an başını salladı. "Mümkün değil. Biz-"

"*Mevirax* ile koordinasyon halinde olduğunu bildiğim bir erkek var. Burada, komuta merkezinde görevli bir erkek. Daha fazlası da olabilir ama bunu bilmem mümkün değil."

"*Rebax*?" Vaxa'an onun sözlerini özümseyerek yumuşak bir sesle sordu. "Bana Jetutianların bir Luxirian savaşçısının yardımıyla gezegenimizin yüzeyine girdiklerini söylüyorsun. *Benim* savaşçılardan birinin mi?"

"*Tev*," dedi Jaxor. "Kirov'u buraya getir. Yüzeyi elle taramasını sağlayın. Bu ilk adım."

"Kirov burada değil. Büyükelçilerin hiçbiri öyle değil. Cruxan sadece..." Vaxa'an sözünü kesti. "Ay Kutlaması bu gece."

Vrax.

Bu da Büyükelçilerin kendi karakollarında olduğu anlamına geliyordu.

Jaxor bu haberi yuttu ve "Onu çağırmalısın.

Derhal." "Neden?"

"Korkarım ki Jetutianlar gelecek. Yakında. Eğer çoktan gelmedilerse."

Vaxa'an ona bir yabancıymış gibi baktı. Kardeşi değişmemişti -en azından fiziksel olarak- ama Jaxor *onun* farklı olduğunu biliyordu. Jaxor uzun dönüşleri sırtında kirpiklermiş gibi hissetti, gerildiklerini hissetti.

"Bana inanıyor musun?" Jaxor onun gözlerinin içine bakarak sordu. Aralarındaki kan bağı sayesinde Vaxa'an'ın tedirginliğini hissetti.

"Evet," dedi kardeşi tereddüt etmeden. Rahatlama Jaxor'un gözlerini kapatmasına neden oldu. "Ama bana diğer her şeyi anlattığında ne düşüneceğimden endişeleniyorum."

Jaxor başını salladı. "Önce Luxiria'nın güvende olduğundan emin olun. Kirov gelene kadar komuta merkezine sadece güvendiğiniz kişilerin girmesine izin verin."

"Neden bu bilgiyle bana şimdi geliyorsun?" Vaxa'an sordu. Jaxor onun öfkesini hissetti. Aralarında elle tutulur bir şey vardı. "Bunca zamandır bunu biliyordun. Bana söylemeyerek sayısız kişiyi riske attın. *Neden?*"

Jaxor metalin bileklerini ısırıldığını hissetti. Cevabı biliyordu ama söylemek istemiyordu. Kardeşinin gözünde bir damla bile fark yaratmayacağını biliyordu.

Jaxor Vaxa'an'a "Jetutianlar şimdiye kadar sadece *Mevirax*'la konuşmaya geldiler," dedi. "Bildiğim kadarıyla üç kez."

"Bu toplantılar sırasında orada mıydın?" Vaxa'an ona sordu.

"*Nix*," dedi Jaxor. "Onlar ben *Mevirax*'tan çoktan koştuktan sonra oldu."

Tavar'ın Luxirian kristalleri ile ne yapmayı planladığını öğrendikten sonra.

Vaxa'an sinirli bir şekilde başını sallıyordu. "Bana her şeyi anlatmalısın."

"Ve yapacağım kardeşim," dedi Jaxor, içinde aynı hayal kırıklığı yükseliyordu. "Ama *Mevirax*'ın Erin'i var."

"*Rebax?*"

"Onu daha dün üssümden aldılar. *Bu* yüzden yardımınıza ihtiyacım var. Onu onlardan uzaklaştırmak için. Onu güvende tutmak için."

Vaxa'an çoktan iletişim duvarına doğru yürümeye başlamıştı. "Kirov'u çağıracağım."

"Peki ya diğerleri?"

"Çoktan planlar yapıldı Jaxor'an," dedi ve Jaxor kendi adını duyunca irkildi. Artık onunla alay ediyordu; ailesinin, soyunun ve onların dünyasındaki yerinin bir sembolüydü bu. "*Mevirax*'ın üssüne yedi aralıkta saldırılmayı planlıyorduk. Bu zaman çizelgesini hızlandıracak, ama ben

ne kadar olduğu belli değil. Ancak bu gece, Kirov hariç, Büyükelçilere gecelerini ayıracağım. Yarın onları çağıracağım."

"Yedi açıklık mı?" Jaxor homurdandı. "Erin o kadar bekleyemez!"

Vaxa'an muhtemelen Kirov'u çağdırdıktan sonra telsizden döndü ve loş ışıktaki Jaxor'u inceledi. "Ben şimdi gezegenin güvenliğini sağlayacağım. Kirov bu gece buraya geldiğinde iki kez kontrol edecek. *Pevrallix* Mağaraları yakınlarında keşif yapmaları için savaşçılar göndereceğim," diye durakladı, "eğer *Mevirax* hâlâ oradaysa."

"Öyle," dedi Jaxor, dikkati dağılmış, korku ve tedirginlik hissinden kurtulamamış bir halde. Erin güvende miydi? Besleniyor muydu, ona bakılıyor muydu?

Tek tesellisi, eğer buna teselli denebilirse, Tavar'ın onu istismar etmeyeceğiydi. Jetutianlar için ona ihtiyacı vardı. Jetutianlar atmosferlerini çoktan ihlal etmedikleri sürece, bu onlara hazırlanmak için zaman kazandıracaktı.

Vaxa'an ona döndü ve sanki bundan sonra olacıklara kendini hazırlıyormuş gibi boş bakışlarla ona baktı.

"Şimdi bana her şeyi anlat," diye yumuşak bir sesle emretti kardeşi. "On devir önce Altın Şehir'den ayrıldığın andan buraya, bu alana adım attığın ana kadar."

"Bunun için benden daha çok nefret edecek olsan bile mi?" Jaxor sesini alçaltarak sordu.

Çok yorgundu ama bu bekleyemezdi.

"Senden asla nefret edemem kardeşim," dedi Vaxa'an ona tekrar yaklaşarak. İşte o r a d a y d ı . Kardeşi. Doğası gereği iyiydi, her zaman Jaxor'un olmayı umabileceğinden daha iyiydi. Ona olan sevgisi o anda pırıl pırıl parladı, sevgi

Jaxor buna layık değildi.

"Yine de," dedi Jaxor, göğsünde kalp atışlarının hızlandığını hissederek, "ne yaptığımı öğrendikten sonra yapabilirsin."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

T Luxirianlı kadın o gece daha sonra geri döndü. Ancak bu sefer yalnız gelmişti ve elinde bir tepsi yemek daha vardı; oysa Erin ilkin dokunmamıştı bile.

Kadın parmaklıkların arkasından onu izliyor, hem feneri hem de tepsiyi kolayca dengeliyor, hamile karnını da tepsiyi desteklemek için kullanıyordu. Erin'in dokunmadığı yiyecekleri görünce yüz hatları okunamaz hale geldi.

"Aç mısın, *tev*?" diye sordu kadın sessizce, sesi Erin'e utandığını düşündürecek şekilde tereddütlüydü.

Erin mağaranın duvarına yaslanmıştı, ışığın süzüldüğünü görebildiği şeridin hemen altındaydı. Artık sabah ya da belki de öğleden sonra olduğunu düşünüyordu. Tek fark mağaranın biraz daha ısınmış olması ve kusuğunun kokusunun havaya sinmiş olmasıydı.

"Benden ne istiyorsun?" Erin fısıldadı.

Kadın bakışlarını aşağıya çevirdi. Tepsiyi parmaklıklı girişin dışına bıraktı ve gitmek için döndü. Erin fenerin ışığının geri çekilişini izledi, Jaxor'un karanlık korkusunu düşündü, ta ki onun anısı fiziksel olarak canını acıtana kadar ve hiç düşünmemeye çalıştı.

Birkaç dakika sonra dişi, bu sefer yanında Luxirian bir erkekle geri döndü. Tavar değil. Belki de bir muhafız. Erin'e hafif bir tiksintiyle karışık yoğun bir merakla baktı. Sanki ona bakmaması gerektiğini biliyormuş gibi birkaç dakika onu inceledikten sonra başını çevirdi ama sonra kaşlarını çatarak geri döndü.

Hücreden uzakta durdu, kadının kapının kilidini açmasını ve yemek tepsisini yerden alıp hücreğine götürmesini dikkatle izledi.

"Aç değilim," dedi Erin.

Kadın yanında bir leğen su ve büyük gri bir bez getirmişti. Erin onun hapishanenin pisliği üzerine diz çöküp kusmuğundan arta kalanları silerek temizlemeye başlamasını izledi.

Erin bu kadının kendi pisliğini temizlemesinden hafıf bir utanç duymak istedi. Ama kendini buna zorlayamadı. Bu kadına hiçbir şey borçlu değildi. Kimseye bir şey borçlu değildi.

Sadece eve gitmek istiyordu.

Dünyaya dönmek. Jake ve Ellora'yı görmek için... hatta annesini bile. Jaxor'la geçirdiği zayıf anlarda, kalmayı seçmesinin bir olasılık olduğuna inanmış olmasına inanamıyordu. Özellikle de Jaxor başından beri ona ihanet etmeyi planlarken.

Sıcak gözyaşları gözlerini yaktı, göğsü ağrıyordu. Tekrar kusacağını düşündü ama kendini başını arkaya eğmeye, tavandaki çatlaktan içeri süzülen ışık şeridine bakmaya zorladı.

"Sen ye," dedi dişi, yerleri ovarken çıkardığı sesler kesildikten sonra.

Erin ona baktı. Yuvarlak göbeğine baktı. Kadın hâlâ yerde diz çökmüş, kirli bezini leğene bırakmıştı. Muhafız hâlâ merdivenin dibinde nöbet tutuyordu. Fener onu çoğunlukla gölgede bırakıyordu ama Erin onun varlığını hissetti.

"Tavar nerede?"

Kadının yüzü sorusuna hiçbir tepki vermedi. "Meşgulm."

"Sen kimsin?" diye sordu sonra.

Kadın muhafıza tekrar baktı. Sonra yemek tepsisini Erin'e doğru itti. "Seninle konuşacağım ama sadece yemek yerken."

"Yemek yiyip yememem seni neden ilgilendiriyor?" Erin tepsiyi kendisine doğru çekerken bile sordu. Eğer kadına soru sorabilecekse, en çok neyi bilmek istediğini tam olarak bilmese de bu fırsatı değerlendirecekti. "Benimle konuştuğunuz için başınız belaya girmeyecek mi?" diye sordu muhafıza dönerek.

"Sizin dilinizi konuşmuyor," dedi kadın, ifadesi hâlâ dikkatle boştu.

"Peki bunu nasıl yapıyorsunuz?"

Erin kurutulmuş etten bir parça aldı ve yemeye başladı. Kadın onu izledi ve "Ben dil implantı için seçilenlerden biriydim" dedi.

"Jetutianlardan mı?" Erin, Tavar'ın onlardan 'teknoloji' aldıklarını söylediği zamanı düşünerek sesini alçaltarak sordu. Her zaman *Mevirax*'ın çok az teknolojiye sahip olduğu izlenimine kapılmıştı. "Jaxor dil implantını da o zaman mı aldı?"

Bu bilgi onu derinden yaraladı. Onu ne kadar kolay kandırmıştı. Ona ne kadar kolay yalan söylemişti.

Onu öperken bile nasıl gülüyor olmalıydı.

Kadın başını eğdi ve Erin "Neden sen?" diye sordu.

Dişinin bakışları tekrar tepsiye kayd ve Erin bir lokma daha kurutulmuş et ısırıldı.

"Çünkü sen buradayken sana bakmam gerekiyor," dedi dişi ona.

Erin, "Daha fazla kadın bekliyordunuz," diye tahmin etti. Bunun yerine, sadece bir tane vardı. O kadın.

Kadın cevap vermedi.

Erin eti yuttu. Midesi guruldadı ve ilk kez gerçekten ne kadar aç olduğunu fark etti. Sanki sadece çiğnemek bile ona ne kadar zamandır yemek yemediğini hatırlatmıştı... kim bilir ne kadar zamandır.

Başka bir parçaya uzandı ve onu da kadının getirdiği deriden aldığı suyla yıkadı.

"Kimsin sen?" Erin dudaklarını sildikten sonra sordu. Dudakları elinin tersiyle kuru ve kaşınıyor gibiydi.

"Ben Kossira," diye yanıtladı dişi.

"Peki sen nasıl hamile kaldın, Kossira?" Erin ona sabit bir bakış fırlatarak sordu.

Kossira'nın gözleri parladı. Erin ilk kez bu Luxirianlı kadında kendini tanıdı. Bir an sonra, dikkatle kapattığı maskesi tekrar yerine oturdu ve zindanın parmaklıklarını kullanarak yerden yükselmeye başladı. Erin, Tavar'ın kahkahası karşısında nasıl irkildiğini düşündü.

"Sen onun eşi misin?" Erin ona bakarak sordu, sözleri hızlı ve sessizdi. Kossira hiçbir şey söylemedi. Onun yerine su kabına uzandı. "Sana yardım edebilirim."

Bu onun dikkatini çekti ama Erin'in istediği türden bir dikkat değildi. Kossira'nın bakışları bir bıçak gibiydi. "Kendine bile yardım edemiyorsun."

Erin'in sözleri karmakarışık ve çaresizdi. Kossira'nın ses tonundaki bükülmez gerçeği duydu. Elbette kendine engel olamıyordu. Buraya ilk geldiğinde, Jaxor'un her şeyini kaybettiğine tüm benliğiyle inanmıştı.

geleceğini. Onu merdivenlerden inerken görecekti, onun için geliyordu. Her zaman.

Kalbi şimdi yırtık pırtık bir şey gibi hissediyordu. Kanatları kırık bir güve gibi, göğsünde çaresizce çırpınıyordu. Tavar'ın sözleri aklına gelip duruyordu.

Hiçbir şey bilmiyorsun.

Sorular, yalanlar sürekli aklına geliyor, altında boğulacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Jaxor ona kardeşinin Luxiria'nın Baş Lideri Vaxa'ın olduğunu neden söylememişti? Neden bunu ondan saklamıştı?

"O zaman bana yardım edecek misin?" Erin fısıldadı.

Kossira onunla göz göze geldi. Erin bir anda onun maskesinin düştüğünü, bakışlarındaki korkuyu gördü. Erin onun gözlerindeki cevabı gördü.

Hayır, çünkü ben de kendime yardım edemiyorum.

Erin'in omuzları çöktü. Kossira bir elini Erin'in karnına koyduktan sonra kirli su dolu leğeni hücrenin dışına itti ve elindeki feneri aldı.

"Ye," dedi Kossira. "Eğer yemezsen Tavar'ı çağıracağım."

Bu sözler bir tehdit anlamına geliyordu ama Erin karnına bakmaktan kendini alamadı. Farkındalık onu kesip geçti.

"Jetutianlar mıydı?" Erin fısıldadı.

"Rebax?"

Jaxor kristaller hakkında bir şeyler söylemişti. Luxirian kristalleri. Ona kristalleri Jetutianlardan teknoloji ve silah almak için takas ettiklerini söylemişti... ama ya onları başka bir şey için de takas etmişlerse?

"Kristaller..." Erin, kalp atışları kulaklarında gümür gümür atarken, sözünü keserek konuştu. "Seni iyileştirdiler. Kristaller için seni iyileştirdiler."

Kossira çoktan hücresinin kapısından içeri girmiş, kapıyı kapatıp arkasından kilitlemişti. Erin sallanan dizlerinin üzerinde ayağa kalktı ve parmaklıklara yaklaşarak onun dikkatini çekmeye çalıştı.

"Nix," dedi Kossira sessizce. "Yapmadılar. Kristaller için değil."

"O zaman..." Erin'in sözleri kesildi. Kossira'nın ne söylemediğini anlayarak kelimeleri yuttu. "Ama... ama daha önce başka kimseyi almadınız. Biz buradaki ilk insanlarız."

"Yapabileceklerini kanıtlamak zorundaydılar," dedi Kossira ona, sesi düşerek.

Erin parmaklıklardan bir adım geri çekildi, Kossira'nın muhafıza bir bakış atıp Luxirian dilinde bir şeyler söylemesini izledi -en azından bir lehçesinde- ve sonra ikisi de merdivene doğru dönüp gözden kayboldular.

Erin afallamış bir halde durdu. Kendi özgürlüğünün -ve diğer pek çok kişinin özgürlüğünün- *teknoloji* uğruna feda edildiğini fark etti. *Mevirax*'ın Jetutianlara kristalleri en başta vermesinin nedeni buydu, değil mi? Ve şimdi, Erin'in yeni keşfettiği özgürlüğünden bir kez daha vazgeçilecekti... böylece çocuklar doğabilecekti.

Bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordu.

İçinde garip bir çekim vardı. Bir parçası çığlık atmak, korkusunu ve öfkesini belli etmek istiyordu.

Başı döndü, aniden başı döndü. Yere uzandı ve nihayet uyuyabildiğinde, rüyasında Jaxor'un ekinleri gibi toprağa gömüldüğünü gördü. Ve toprak açıldığında, toprakla kaplı, ağlayan yeni doğmuş bir çocuk onun yerini almıştı.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

JAxor yumuşak yatağın üzerinde oturuyordu, başı zincirlenmiş bileklerinin arasında sallanıyordu. Pençeleri - Erin için kısa tuttuğu için körelmiş pençeleri - kırılmış saçlarının arasına kıvrılmıştı.

Vaxa'an saatler önce onu terk etmişti. Jaxor ona her şeyi anlattıktan sonra yüzünde beliren ifadeyi hatırlamaktan kendini alamıyordu. En başından beri. Ona sadece gerçekleri anlatmıştı, ne kadar acımasız olsalar da. *Mevirax*'ı aramak, Tavar ve kristaller hakkında. *Mevirax*'tan ayrılması ve Tavar onu bir teklifle aradığında geri dönmesi hakkında. Ona komuta merkezindeki hain hakkında bildiklerini anlattı.

-her ne kadar ismi olmasa da- Jetutianlar *Mevirax*'la karşılaştıklarında erkeğin nasıl görev başında olacağından ve böylece atmosfere girdiklerinde gemilerinin sinyali koruyabileceğinden bahsetti.

Sonunda kardeşine Kossira-Tavar'ın eşinden bahsetti. Gezegenlerinde var olan tek hamile Luxirian dişisi. Ona Tavar'ın Jaxor'la yaptığı anlaşmadan bahsetti; insan dişileri *Pevrallix* Mağaraları'na getirecekti ve karşılığında Jaxor Po'grak'la yüzleşecek, intikam alma şansına sahip olacaktı.

"Tavar neden Po'grak'a ihanet etsin ki?" Jaxor bundan ilk bahsettiğinde Vaxa'an sormuştu. "Aptalca görünüyor."

İşte o zaman Jaxor ona virüsün tedavisinden bahsetti. Kossira onlara Jetutianların ona sadece küçük bir şişe verdiklerini söylemişti - siyah renkli ve kalın

-Kan dolaşımına enjekte edildi. Başka bir şey değil. Dişilerinin tedavisinin bu kadar basit olduğunun farkına varmak... sarsıcıydı.

Vaxa'an da bu durum karşısında şaşkına dönmüş gibiydi. Önce başını salladı. "Privanax yorulmak bilmeden bir tedavi üzerinde çalıştı. Bunu hayal bile edemiyorum.

."

"Jetutianlarda bir tane var. İŖe yarayan bir tane."

"Kossira'yı gördün mü?" Vaxa'an ayağa kalkarak yürümesini istedi.

"*Tev*," dedi Jaxor. "Altın Ŗehir'e gitmeden önce, buraya gelmeden önce Erin ve Crystal, sanki doğum yapmasına sadece iki ay döngüsü kalmış gibi görünüyordu."

"Bu aşı... onu çalmayı mı planlıyordun?" Vaxa'an ona sert bir bakış atarak sordu. "Tavar'la planladığınız Ŗey bu muydu?"

Jaxor sessizce, "Tavar sana dişilerimizin tedavisini getirirse gücünü ona teslim edeceğine inanıyordu," dedi. "O güç peşinde. Jetutianlardan hâlâ nefret ediyor ama sadece tek bir amaç uğruna onlarla çalışmaya hazırdı."

"Başbakan olmak istiyor," demişti Vaxa'an, yüz ifadesi asıktı. "Aşıyı aldıktan sonra daha azını talep etmezdi," demişti Jaxor. demişti. "Seni mevkiin ve halkın arasında seçim yapmaya zorlardı. Ve biliyorum ki sen de unvanını ona bıraktırdın."

Vaxa'an onun için sözlerini, "Tüm bunlar onu geri almak için planlar yaparken oldu," diye bitirdi. "Ve emin ol kardeşim, onu geri alacağım."

Jaxor o anda kardeşine bakmış ve Vaxa'an'ın bazı yönlerini Jaxor'un kendisinde gördüğünü fark etmişti. Vaxa'an'ın tüm kötölüklerini Jaxor kendisinde görüyordu.

"Onu sana getirecektim," diye itiraf etti Jaxor usulca. "Onun yerine aşıyı alıp sana getirecektim."

"*Rebax*?" Vaxa'an volta atmaya devam ederek sessizce sordu.

"Tavar tehlikeli biri," dedi Jaxor ona. "Bazı açılardan Jetutianlardan bile daha kötü ve ailemizin kanıyla inşa ettiğı tahta yaklaşmasına izin vermem."

Vaxa'an bir nefes verdi ama gözünü kırpmadan sordu: "Peki ya insan dişiler? Tüm planlarınızda onlar ne olacak?"

Jaxor o zaman gözlerini kardeşinin bakışlarından kaçırmıştı. "Po'grak'ı öldürdükten sonra onları geri alamayacağımın her zaman bir olasılık olduğunu biliyordum. Takas onların gemisinde gerçekleşecekti. Seçtiğimiz Luxirian dişisini, tedaviyi uygulayabilmeleri için aldığımız insan dişilerle birlikte getirecektik. Pek çok değışken, yanlış gidebilecek pek çok Ŗey vardı." O sırada bakışları Vaxa'an'ınkilerle birleşmişti. Kendini onun gözlerinin içine bakmaya ve "Benim önceliğim tedaviydi, insan dişiler değıl" demeye zorlamıştı.

"Po'grak bile mi?" Vaxa'an sessizce sormuştu.

Jaxor'un intikamı on rotasyon boyunca zihninde ağır bir şekilde yer etmişti. Ancak kardeşinin aynı gözlerine bakarken, "Aşırı seçerdim" dediğinde Jaxor rahatladığını hissetti, çünkü bunun doğru olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu.

Vaxa'an da o anda aynı şeyi fark etmiş gibiydi. Vaxa'an daha sonra "Peki Erin tüm bunlara nasıl dahil oluyor?" diye sordu.

Ve bu soru şu anda onu rahatsız eden soruydu. Vaxa'an artık gitmiş, konseyle konuşmak üzere ayrılmıştı ve Jaxor'un elinde sadece düşünceleri, pişmanlıkları ve korkusu vardı.

Jaxor oturduğu yumuşak karyolaya dayanamayıp ayağa kalktı ve tıpkı kardeşinin konuşmaları sırasında yaptığı gibi yerde volta atmaya başladı. Bilekleri hâlâ prangalıydı ama en azından Jaxor komuta merkezinin altındaki zindanlarda tutulmuyordu. Bunun yerine Vaxa'an onu boş kamaralardan birine -savaşçı barakalarına- götürmüş ve içeri kilitlemişti. Alan bomboştu. Bitişikte küçük bir tuvalet vardı. Ama Jaxor'un prangaları çıkarmak için kullanabileceği hiçbir şey yoktu, ki Vaxa'an muhtemelen bunu çoktan düşünmüştü.

Bunlara alışmalıyım, diye düşündü Jaxor. Çünkü bundan sonra büyük olasılıkla ölene kadar onları takacaktı.

Vaxa'an konseyle görüşmek üzere ayrılmadan önce Jaxor'a bakmış ve şöyle demişti: "Erin'e zamanında ulaşmayı başarsak bile, Tavar'ı gözetimimize alıp Po'grak'ı öldürmeyi ve aşırı almayı başarsak bile... her şey mükemmel bir şekilde yolunda gitse bile," Jaxor bu durumu hayal ederek gözlerini kapatmıştı, bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordu, "yine de konseyin ve yaşlıların önünde yargılanacaksın. Ben bile seni affedemeyeceğim."

"Sen olsan yapar mıydın?" Jaxor sessizce sordu. "İzin verir misiniz?"

"Sen benim kardeşimsin," demişti Vaxa'an, ses tonu kesindi. Ve sonra gitmişti ama Jaxor hâlâ onun ne demek istediğinden tam olarak emin değildi.

Başbakan'ın kanını taşıyan Jaxor'un onların yasalarının üstünde olmadığını mı söylemek istiyordu? Ya da Vaxa'an'ın onu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacağını mı?

Her şeyin ötesinde, Jaxor Erin'i aramaya devam ediyordu. Sanki kan bağları *varmış* gibi, sanki *fellixix*'i gerçekleştirmişler gibi. Jaxor şimdi bunun için kendini lanetliyordu. Eğer *ravraxia*'larını, çiftleşme törenlerini Kaderlerin gözleri altında gerçekleştirmiş olsalardı, *onu hissedebilirdi*. Onu hissedebilirdi.

Ama tek hissettiği karanlık bir boşluktu, sanki kız zihninde olmalıydı ama çoktan gitmişti.

Bu düşünceyle hapisanesinin duvarını yumrukladı ve doğrudan *Pevrallix* Mağaraları yerine Altın Şehir'e gelmekle doğru kararı verip vermediğini bininci kez merak etti.

Jaxor şimdiye kadar ona ulaşmış olabilirdi. Öte yandan kardeşi sorumluluklar ve planlar tarafından zincirlenmişti. Onun düşünmesi gereken savaşçıların hayatları vardı, oysa Jaxor'un sadece kendi hayatı vardı. Ve şüphesiz ki Erin'in güvende olması anlamına gelse bile bundan vazgeçebilirdi.

Duvarı bir kez daha yumrukladı ve vücudunda dolaşan acıya hafifçe küfretti. İçgüdüğü huzursuzdu. Ona yakın olmamak, onun güvende olduğunu bilmemek ona yanlış geliyordu. Zaman kaybediyorlardı. Mağaralara doğru yolculuklarına çoktan başlamış olmalıydılar-

Odasının kapısı açıldı ve kardeşi içeri girdi, onu Kirov takip etti. Onu gören Jaxor durakladı, kaşları çatıldı. Ne kadar zaman geçmişti? Kirov'un o gece geç saatlere kadar Altın Şehir'de olmaması gerekiyordu.

Jaxor'un haberi olmadan saatler geçmiş miydi?

Jaxor hemen sordu: "Gezegenin yüzeyinde Jetutian gemisi olup olmadığını kontrol ettin mi? Taramalarınızı yaptınız mı?"

"*Tev*," diye yanıtladı Kirov başını eğerek, ama bakışlarını hiç ayırmadan. "Yüzey temiz."

Kısa da olsa rahatlama.

Vaxa'an, "Savaş odasına gelmeniz gerekiyor" dedi.

Jaxor çoktan kapıya yaklaşıyordu. Vaxa'an üst kolunu sıkıca kavrayarak onu durdurdu. Elinde bir şey vardı ve onu havaya kaldırdığında Jaxor bunun prangaların anahtarı olduğunu anladı.

Vaxa'an'ın ne sorduğunu biliyordu. Bakışlarını kısan Jaxor, "Onun hayatını riske atıp şimdi kaçmaya çalışacağımı mı sanıyorsun?" dedi.

Vaxa'an onu inceledi. Kirov onu inceledi. Jaxor o gözlerin kendisini ölçüp biçtiğini, Jaxor'un bile göremediği bir şeyi görmeye çalıştığını hissedebiliyordu. Kirov her zaman böyleydi. Fazla zeki, fazla gözlemci, fazla *bilgili*, belki de kendi iyiliği için bile.

"Konsey sizinle konuşmak istiyor. *Mevirax* üssü hakkında bilgiye ihtiyacımız var, sadece senin verebileceğin bilgiye," dedi Vaxa'an ona, bileklerini bağlayan prangaları çözerek. Jaxor bileklerini ovuşturdu, derisi acıyordu ama kardeşinin yanından geçmeye çalıştığında Vaxa'an onun bileklerini sıktı.

omzuna vurarak onu mahallede tuttu. "Önce yıkanmalısın. Ve bir şeyler yemelisin."

Jaxor durakladı ve kardeşine bir bakış attı. Jaxor hissettiği kadar korkunç görünüyor muydu? Utanç göğsünü ısırdı. Kardeşinin gözünde *Mevirax*'lardan biri gibi görünüyor olmalıydı; yıpranmış kıyafetleri ve kırılmış saçlarıyla evcilleşmemiş, öngörülemez, medenileşmemiş. İki zamandır yıkanmamış, bir o kadar zamandır da yemek yememişti.

Konsey ne düşünürdü? Vaxa'an ona bunu soruyordu. Çünkü bazen görünüş her şey demekti, özellikle de Altın Şehir'de. Eğer yabancı bir barbar gibi görünseydi, konseyin göreceği tek şey bu olurdu. Ama eğer Luxirian tahtının bir oğlu gibi görünüyorsa...

Vaxa'an duruşmasında konseyin vereceği kararı şimdiden bekliyor muydu? Şimdiden onların Jaxor hakkındaki düşüncelerini etkilemeye mi çalışıyordu?

Bu düşünceyle göğsüne bir şey saplandı ve uzanıp elini kardeşinin bileğine doladı. Şimdi bunu düşündüğüne göre anlamaya başlamıştı. Sadece zaman kaybetmemiş olmayı, bunu daha önce düşünmüş olmayı diledi.

Başbakan'ın kardeşi rolünü oynamak zorundaydı. *Mevirax*'ı aramak için ayrılan ve derisinde onların mürekkebi olan hain Jaxor'u değil, Kirax'an'ın oğlu Jaxor'an'ı.

Jaxor hızla tuvalete gitti. Banyo tüpünü açtı ve dışarı akan sabit, ılık akıntıya hayret etti. Tüpleri unutmuştu, üssündeki şelalenin soğukluğuna o kadar alışmıştı ki. Kirli cildini ve yıkanmamış saçlarını ovuşturarak hızla yıkandı. Su berraklaşmadan önce bulanıklaştı ve Jaxor kendini temiz hissettiği anda dışarı çıkıp kurulandı.

Tuvaletten çırilçıplak çıktığında Kirov uyku platformunda oturuyordu. Vaxa'an onunla konuşuyordu ama Kirov yeniden ortaya çıktığında her ne konuşuyorlarsa kesmişlerdi. Karyolada Kirov'un yanında temiz giysiler vardı; uzun kollu koyu renk bir tunik, post pantolon ve sağlam botlar.

Jaxor pantolonu hızla çekti, sıkı bir düğümle bağladı, parmakları her zaman kullandığı modeli hatırlıyordu, annesinin savaşçı eğitiminden önce ona öğrettiği aynı düğüm modelini, Vaxa'an'ın şüphesiz hâlâ kullandığı aynı modeli.

Giysilerin yanında bir tepsi taze, kızarmış et, hâlâ dumanı tüten yağlı et suyu ve bir kadeh sulandırılmış Brew vardı. Jaxor hızlı bir şekilde

yemek. Çok lezzetli olmasına rağmen -kızarmış etler söz konusu olduğunda Luxirianların becerisini neredeyse unutmuştu- sonuncusunu da yuttuktan sonra kardeşine başıyla selam verdi.

"Ben hazırım."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Erin zamanı üç şeyle takip ediyordu. İlki tavandaki yarıktan gelen ışıktı - gerçi zaman zaman yanıltıcı olabiliyordu. O kadar küçüktü ki bazen ışığın tavandan gelip gelmediğini anlamak zor oluyordu.

ay ışığı ya da güneş ışığıydı. Bu yüzden zindanın sıcaklığını da takip etti; gündüzleri daha sıcak, geceleri daha soğuktu.

Sonuncusu ise Kossira'nın ziyaretleriydi. Dışının dakik olduğunu fark etmişti, günde iki kez geliyordu, bir kez sabahları, bir kez de akşamları.

Bu üç şey göz önüne alındığında, Erin beş gündür zindanda olduğuna karar vermişti. Jaxor'la birlikte üssünde mutlu ve habersiz olduğu günden bu yana beş gün geçmişti. Onu en son gördüğünden ya da ona dokunduğundan beri beş gün geçmişti. *Mevirax* onu ondan alalı beş gün olmuştu.

Altıncı günün sabahında -mağaradaki çatlaktan gelen ışık gümüşten biraz daha sıcaktı- Kossira merdivenlerden indi, yanında aynı muhafız vardı.

Luxirianlı kadın dün gecedan kalan tepsinin temizlendiğini, su kabının boş olduğunu görünce neredeyse memnun olmuş, rahatlamış görünüyordu. Feneri yere bıraktı ve Erin ona baktı, onu görmeye *ihtiyacı vardı*. Küçük bir doğal ışık şeridi dışında onu karanlıkta bırakmışlardı. Zaman zaman kendini paniğe kapılmış ve inanılmaz derecede korkmuş hissediyordu; sanki karanlık onu ayak bileklerinden kavırıyor, zincirliyor, boğulana kadar boğazından aşağı süzülüyordu.

Yine Jaxor'un karanlık korkusunu merak etti. Bu ona hiç sormadığı bir şeydi. Ve Erin'in Kossira'ya sorduğu ilk soru

O sabah hücreye girip yeni tepsiyi yere bıraktığında, "Jaxor hiç burada tutuldu mu?" diye sordu.

Erin ne zaman Jaxor'dan bahsetse Kossira rahatsız oluyordu... Sanki onun hakkında konuşmaya izni yokmuş gibi. Merdivenlerin başındaki muhafız bile, İngilizce bilmemesine rağmen, Erin'in dudaklarından dökülen isme bir bakış fırlattı.

Kısa bir süre önce fısıldadığı, haykırdığı, inlediği ve s ö y l e r k e n gülümsediği bir isim. Hatırlamak o tanıdık, donuk ağrıyı geri getirdi, ama çoğunlukla, *onu* düşünürken biraz uyuşmuş hissetti. "Buraya ilk geldiğinde, sanırım öyleydi," dedi Kossira. "Pivar o zamanlar *Mevirax*'ın lideriydi. Jaxor'un bizi gözetlemeye geldiğine inanıyordu. Jaxor'un Mevirax'ın yollarına sadık kalacağını kanıtlaması zaman aldı.

Mevirax."

"Ne kadar sürecek?" Erin bildiğinden korkarak fısıldadı. "Ne kadar süre burada tutuldu?"

Kossira dudaklarını birbirine bastırsa da omuz silkti. "Bir rotasyon. Duyduğum kadarıyla."

Nefesi ciğerlerinden sıkıldı ve parmakları zeminin toprağını kazdı. Jaxor'un karanlıkta üzerine uzanacağı toprak.

Bir yıl.

Şaşırmadım... diye düşündü.

Gözlerini kapattı, acının karnına dolduğunu ve kusmak istediğini hissetti. Ona köpekbalığı korkusundan bahsetmişti ve o da ona karanlıktan korktuğunu söylemişti. *Bunun* gerçekliğiyle yüzleştğinde korkusu ona ne kadar aptalca, ne kadar küçük görünmüş olmalıydı. Bu sonsuz karanlık. Şimdi onun neden yattıkları yerde her zaman bir fener yaktığını anlıyordu. Şimdi kendini daha da aptal gibi hissediyordu.

"Tavar Jaxor'u bir silah olarak gördü. Yararlı bir silah. Tavar yönetimi kardeşinden aldıktan sonra Jaxor'u zindandan çıkardı ve aramızda yaşaması için yüzeye getirdi."

Elbette Jaxor Tavar'a sadık kalacaktı. Onu bu karanlıktan, bu yalnızlıktan, bu *delilikten* kurtarmıştı. Aksi takdirde burada tek başına çürüyebilirdi.

Erin yalnızlığın, küçük parmaklar gibi yerde ona doğru ilerlediğini hissetti. Jaxor buna nasıl *dayanmıştı*? Özellikle de o zamanlar ailesini yeni kaybetmişken?

Çünkü zihinsel olarak güçlüydü, diye karar verdi. Erin onun muhtemelen her şeye dayanabileceğine inanıyordu.

Yine de ona yalnızlığını, üssünde yaşadığını da itiraf etmişti. Ve tam o anda, Erin onu sevmeye başlamasına neden olduğu için onu lanetlemek istedi, aynı zamanda onu o kadar çok istiyordu ki bu yüzden acı çekiyordu.

"Tavar'ı seviyor musun?" Erin Kossira'ya fısıldadı.

Dişi hareketsiz kaldı. "Elbette seviyorum."

Erin onun elinin karnının alt kısmına gidip şişliği neredeyse koruyucu bir şekilde kavrayışını izledi. Son beş gün ve gece boyunca Kossira hakkında biraz bilgi edinmişti. Her boşaldığında Erin'in birkaç sorusunu yanıtlıyor ama diğerlerini görmezden geliyordu.

Kossira'nın da tıpkı Tavar gibi *Pevrallix* Mağaraları'nda doğduğunu öğrenmişti. Babasının Altın Şehir'deki isyanda Tavar'ın babasının müttefiklerinden biri olduğunu. Aileleri birbirine çok yakındı. Kossira oğullardan biri için seçilmiş eş, daha doğrusu üreme partneri olacağını her zaman biliyordu. Erin'e bunun bir onur olduğunu söylemişti ama bunu söylerken gözleri boş bakıyordu.

Erin ondan nefret etmek istedi. Ama edemedi. Kossira ona karşı biraz nazik davranmıştı -tüm bu hapsedilme durumunu göz ardı ederek. İyi beslenmesini sağlamıştı, her ne kadar bazen Erin yemeğe dayanmakta zorlansa da ve Kossira yemek yerken her zaman onunla otururdu... onunla konuşurdu.

"Ne..." Kossira kaşlarını çatarak sözlerine devam etti, sonra karnına baktı ve bir şeyler düşündü.

Erin'e daha önce hiç yapmadığı bir şey sormak üzereydi. Soruları hep Erin sorardı.

"Evet?" Erin sessizce sordu, tepsiyi kendine doğru çekti, sanki Kossira'nın sorusunu sormasını sağlayacakmış gibi dilinde kül gibi tadı olan biraz daha kurutulmuş et yemek için uzandı.

"Altın Şehir nasıl bir yer?" Kossira onun gözlerine bakmadan usulca sordu. Pek fısıltı sayılmazdı ama merdivenlerin yanında beliren muhafız yüzünden yine de sesini alçaltma ihtiyacı hissetti. Neden? Altın Şehir hakkında konuşmalarına izin verilmiyor muydu?

Erin kuru dudaklarını yalayarak sudan bir yudum aldı. Kossira'nın sorusu üzerine kalp atışları biraz hızlanmıştı. Kalbinde küçük bir umut yeşerdi. Kossira ona yardım edecek miydi?

"Oradayken pek bir şey görmedim," diye dürüstçe cevap verdi Erin. "Ama gördüğüm şey çok güzeldi. Başka bir dünyaya ait, sanki bir

kitap."

Kossira kaşlarını çattı.

Erin geç de olsa muhtemelen kitapları olmadığını fark etti ve kitapları olsa bile, bu kitapların içinde fantastik hikayeler olduğunu varsaymak insani bir projeksiyondur.

Hızla devam etti, "Burası yüksek bir dağın yamacından oyulmuş bir şehir. Kilometrelerce uzanan siyah kum çölüne bakıyor. Ve güneş orada o kadar parlak ki her şey sıcak ve altın gibi görünüyor... Sanırım adı da buradan geliyor."

Kossira derin bir nefes aldı, gözleri temkinli bir şekilde Erin'inkilere kayd.

Devam etti. "Yaşadığımız evin içinde her türlü renkli şey vardı. Akşamlarımızı geçirdiğimiz bir ateş çukuru, yerlere serilmiş pelüş halılar ve duvarlarda halılar vardı. Ve tuvalet... içinde yüzebileceğiniz devasa bir buharlı, sıcak su havuzuydu, o kadar büyüktü ki." Kossira'nın maskesi tekrar düştü, arkasına saklandığı o dikkatli maske. Ve Erin'in gördüğü şey özlemdi. Yeni bir şey için mi? Yoksa burada olmayan bir şey için mi? "Ve hiç görmedim ama alt teraslardan birinde bir pazar yeri olduğunu biliyorum. Tüm karakollardan gelen ipekleri, meyveleri ve mücevherleri satıyorlar."

Kossira o anda ayağa kalktı ve Erin yanlış bir şey söylediğini düşündü. Maskesi tekrar yerine oturmuştu.

"Bekle," dedi Erin, gözleri fenere, ışığa kayarak. "Gitme. Lütfen."

Kossira'nın bakışları da fenere yöneldi. Mavi ışıkta Erin onun kaşlarını çatmış, öfkesini görmüştü. Erin ilk başta bunu anlamadı, ta ki Kossira "Tavar Altın Şehir'in kontrolünü ele geçirdiğinde her şeyi kendi gözlerimle göreceğim. Oğlumu orada büyüteceğim. Büyüteceğiz," diye sessizce düzeltti. Tavar'ı kastederek. "Oğlum Luxiria'nın prensi, yeni çağın ilk doğanı olacak."

Sonra o kadar hızlı gitti ki Erin'in onun sözlerini anlamaya vakti olmadı. Kossira'nın ona dönüp bakmasını izledi ve sonra muhafızla birlikte merdivenleri çıktı. Muhafız kendi dillerinde bir şeyler söyledi ama Kossira'nın verdiği cevap onu susturdu.

Erin'in *görebildiğini* fark etmesi bir anını aldı.

Bunun sebebinin Kossira'nın feneri geride bırakması olduğunu anlaması bir anını daha aldı. Muhafızın sorguladığı da şüphesiz buydu.

Erin feneri ona doğru sürükledi ve dua etti, hatta belki de *Kollasor*, Jaxor'un bir zamanlar asla sönmemesi için dua ettiği Kader

Tekrar.

ERIN hücresinin kapısının açıldığını duyunca derin uykusundan uyandı. Sersemlemiş bir halde havanın iki kat daha aydınlık olduğunu gördü ama bunun nedeni başka bir fenerin daha olmasıydı.

"Ne-"

Kossira'ydı. Ama yalnızdı, yanında koruması yoktu. Erin'e akşam yemeğini vermek için çoktan gelmişti ama o sabahtan sonra ziyareti kısa sürmüştü. Yine de fenerin Erin'de kalmasına izin vermişti, ki bu konuda endişeleniyordu.

Peki neden şimdi buradaydı?

Jetutianlar geldi mi? Erin'in bir sonraki paniklemiş düşüncesi buydu.

Kossira omzunun üzerinden merdivenlere bir bakış attı. Hamile kadın yere çömeldi ve yumuşak bir sesle, "Seni kurtaramam ama uyarabilirim," dedi.

"Ne?" Erin oturur pozisyona geçmek için çabalayarak sordu. Çok hızlı yükseldiğinde başı döndü. Kendini güçsüz, kol ve bacaklarını ağırlaştırmış hissediyordu. "Beni uyarmak mı?"

"Jetutianlar gelecek. Yarın, gökyüzü karardığında. Ama geldiklerinde Tavar bir saldırı planlıyor."

"Neden?"

"Önemli değil ama öyle," diye fısıldadı Kossira. "Ve bu gerçekleştiğinde, Jetutianların dikkati dağılmışken kaçmaya çalışabilirsin. Gemileri genellikle buranın doğusuna yanaşır. Tavar seni oraya götürecektir. Gemilerinde uzun bir koridor var, bunun gibi şekilleri olan bir koridor," toprağa döndü ve içinden iki dikey çizgi geçen dairesel bir desen çizdi, "zemine kazınmış. Büyük beyaz bir kapı bulana kadar onları takip edin. Kapıyı gördüğünüzde içeri girmeyin. Bunun yerine sola dönün ve gri kapıdan geçin. Bu sizi gemiden çıkaracak. Ve eğer kaçarsanız, batıya doğru gidin. Gökyüzündeki en parlak yıldızı takip edin. O sizi Altın Şehir'e götürecektir."

Erin onun sözlerini hızla özümsemişti, zihni çalışıyor ve durumun ciddiyetinin farkına varıyordu.

Gözleri topraktaki şekle kayd ı ve sonra Kossira onu sildi.

"Neden bana yardım ediyorsun?" Erin elini parmaklıklar ın aras ından geçirerek fısıldadı.

Kossira ona baktı. Maskesi düştü. Erin onun gözlerindeki hüznü ve korkuyu gördü.

"Çünkü Jetutianların kad ınlara ne yaptığını biliyorum," dedi Kossira, sesi sert ama kırılgandı. "Beni iyileştirmeden önce bir süre gemilerinde tuttular. Tavar biliyordu ama yine de ne yapacaklarını bildiğı için onlara gitmeme izin verdi."

Erin'in kanı damarlarında buza dönüştü ve Kossira'nın bileğini biraz daha sıktı. Luxirianlı kad ının ona ne söylediğini biliyordu. Jetutianlar onu iyileştirmiş, ona bir kez daha çocuk doğurma yeteneğı vermiş olabilirlerdi ama ondan çok şey de almışlardı. Ve Tavar buna izin vermişti.

"Benimle Altın Şehir'e gel," diye fısıldadı Erin, sesi sertti. "Burada kalmak zorunda değilsin. Onunla kalmak zorunda değilsin."

Kossira'dan uzun, keskin bir nefes çıktı. Elini Erin'in tutuşundan çekti ve sonra tam boyuna kalktı.

"Ben *Mevirax*'ım," dedi Kossira, sesi hafıfçe titreyerek. "Benim yerim onun yanı. Bunu kabul ettim."

Erin onun sesindeki kesinliğı duydu, Erin'in asla anlayamayacağını düşündüğü bir kesinlikti bu.

Bir an daha birbirlerinin bakışlarını tuttular. Sonra Kossira gitti. O gitmişti ama sözleri havada asılı kalmıştı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

"M

"Sen dişileri Altın Şehir'den aldıktan kısa bir süre sonra *luxiva* oğlumuzu doğurdu," dedi Vaxa'an ona sessizce.

Jaxor'un burun deliklerinden keskin bir nefes ısıklık
çalarak geçti ve

komuta merkezinin içinde yaşadığı kamarasında volta atmayı bıraktı.

"*Lallarix*'e gittik," diye mırıldandı Vaxa'an, "kendi annemizin bizi bu dünyaya
getirdiği yere. Orada Kat'ım oğlumuzu dünyaya getirdi.

Senin kanın da."

Jaxor'un komuta merkezine varmasının üzerinden yedi zaman geçmişti. Vaxa'an'la on rotasyondan sonra ilk kez yüz yüze görüşmesinin üzerinden yedi zaman geçmişti. Yedi sinir bozucu, ıstırap verici planlama dönemi, nihayet karakollardan geldiklerinde konseyin ve Büyükelçilerin güvensiz bakışları ve yorumları. Erin için korku ve endişe duyduğum, onu korumak ve ona yardım etmek için kendimi güçsüz hissettiğim yedi dönem.

Yine de, bu yedi aralıkta, Vaxa'an'ın bir oğlu olduğundan ilk kez bahsediliyordu.

"*Rebax*?" Jaxor odanın diğer ucundaki kardeşine bakarak sessizce sordu.

"*Kollasor*'un kutsamasını oğluma vermeni istiyorum," dedi Vaxa'an. "Bu konuda Kat ile konuştum-"

"*Nix*," diye mırıldandı Jaxor, elleri aniden titremeye başlamıştı. Keder, öfke ve son ay döngüsü boyunca hissettiği tüm duygular -hatta sevinç ve neşe bile- üzerine çöktü. Jaxor nefes alamaz hale gelene kadar birbirine karıştılar. "*Nix*. Yapamayacağımı biliyorsun."

Vaxa'an kaşlarını çatı. Durduğu duvardan uzaklaştı ve kardeşlik kan bağını daha iyi hissetmek için Jaxor'un kolunu kavradı. Vaxa'an Jaxor'un zihninde bulduğu şey karşısında sertleşti ve onu serbest bıraktı.

Sadece ikisi vardı. Savaş odasında, planlamalarına ve yeniden planlamalarına yemek molası vermişlerdi ama Jaxor'un son bir haftadır hiç iştahı yoktu. Savaş odasına her girdiğinde *Pevrallix* Mağaraları'ndaki *Mevirax* üssünün haritasını görüyordu. Kirov'a her ayrıntıyı, en son gizli tünele ve içinden geçen geçide kadar vermişti ve bu ona geri yansıyor, mavi ışığın keskin akışlarıyla mükemmel bir şekilde özetlenen yüzen bir harita. O kadar gerçekçi görünüyordu ki Jaxor neredeyse taş koridorlarda yürüdüğünü hayal edebiliyordu.

Ve ne zaman haritanın alt çeyreğine baksa, zindanın karanlığının göğsüne baskı yaptığını neredeyse hissedebiliyordu. Kendini hep başka tarafa bakmaya zorluyordu ama Tavar'ın Erin'i orada tuttuğunu biliyordu. Orada geçirdiği her anı hatırlamak, Erin'in de o karanlığı yaşadığını bilmek onu öfkeli ve çaresiz hissettiriyordu.

"Sen benim kanımdansın," dedi Vaxa'an onun bakışlarını yakalayarak. "Oğlumu kutsamanı istiyorum."

"Yaptığım onca şeyden sonra," dedi Jaxor, sesi yırtık pırtıktı, "hâlâ kutsamamı mı istiyorsun? Oğluna yakın olmamı istememelisin!"

Vaxa'an homurdanarak onu omuzlarından tuttu. Artık aynı boydaydılar ama Jaxor bazen kendini hâlâ küçük kardeş gibi hissediyor, gençken yaptığı gibi boynunu geriye atıp onunla göz göze geliyordu.

"Yeter," diye tısladı Vaxa'an. "Seni affettim ve bunu sen de biliyorsun." "*Nix*."

"Beni affetmek istemiyor musun?" Vaxa'an sert bir sesle sordu. Jaxor'un omuzlarını sarstı. "Bu mudur yani?"

Jaxor uzun zamandır kendinden nefret ediyordu, verdiği kararlardan, etkilediği hayatlardan nefret ediyordu.

"Nefretimi de mi istiyorsun?" Vaxa'an vücudunda dolaşan duyguları hissederek sordu. "Seni sevmek yerine senden nefret etmemi mi istiyorsun?"

"*Tev*," diye yumuşak bir sesle itiraf etti Jaxor. "Keşke öyle olsaydı."

"O zaman *benden* nefret mi ediyorsun, kardeşim?" Vaxa'an hâlâ pençeleriyle Jaxor'un omuzlarını sıkıca kavrayarak sordu.

"*Rebax*?" Jaxor kaşlarını çatarak homurdandı. "*Nix*. Tabii ki hayır."

"Benden hiç nefret ettin mi?"

Jaxor durakladı. Vaxa'an'ın gözlerinde kendini görebiliyordu.

"Nefret değildi," dedi sonunda. "Kıskançlıktı. Ebeveynlerimiz için kederdi. Kendimizi çok güçsüz hissediyorduk, oysa tüm hayatımız boyunca

güçlü. Buna ne denir bilmiyorum ama nefret değildi."

Ve bu sözleri söylerken Jaxor bunların doğru olduğunu fark etti. Altın Şehir'den ayrıldığında, Jetutianlara karşı hareketsiz kaldığı için kardeşini suçlamıştı; bu Jaxor'un düşüncesizce ve olgunlaşmadan verdiği bir karardı. O zamanlar gençti, merhum Başbakan Lider'in öfkeli oğluydu.

Ve Jaxor'un kendi zihninde, Po'grak'ı öldürmek, başlarının üzerinde asılı duran, ebeveynleri de dahil olmak üzere pek çok Luxirian'ın canını alan tehdidi ortadan kaldırmak ve dişilerini iyileştirebilecek aşığı Altın Şehir'e geri getirmek... Jaxor bunu özrü olarak görmüştü. Kardeşinin, evinin, halkının yüzüne bakamayacak kadar utanmıştı, tabii onlara kefaret olarak sunabileceği bir şey yoksa.

Sonra Erin'i Altın Şehir'deki tuvalette görmüş ve tüm dünyası altüst olmuştu. Ve o zamandan beri hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı.

"Kendine karşı her zaman çok sert oldun, Jaxor'an," dedi kardeşi. "Çocukken bile."

Jaxor kaşlarını çatı.

"Bir keresinde annemizin en sevdiği biblo kutusunu kırdığını hatırlıyorum. Annesinden aldığı kutuyu." Jaxor o olayı çok iyi hatırlıyordu. "O kadar utanmış ve üzölmüşün ki, benzerini bulmak için pazar yerini didik didik aramıştın. Saatlerce, sıcak mevsimde. Bulamayınca da ev ev dolaşıp benzerini almak istemiştin, oysa o zamanlar yedi dönme bile değildin. Sonunda eve döndüğünüzde en kötüsünü bekliyordunuz. Kapıdan içeri başın eğik, elin boş, bütün gün bir şey yemediğin için aç bir şekilde girdin ve annemizin ne dediğini hatırlıyor musun?"

Jaxor zorlukla yutkundu. "Bir kaza olduğu için beni affetmesine gerek olmadığını söyledi. Bunun yerine kendimi affetmem gerektiğini çünkü cezalandırmayı benim yaptığımı söyledi."

"Tev," dedi Vaxa'an. "Çok derin hissediyorsun, Jaxor'an. Annem bunu biliyordu. Duygularının saf ama bazen de kesici olduğunu biliyordu. Derinden sevebileceğini ama aynı zamanda çok güçlü tepkiler de verebileceğini."

Jaxor ona, "Erin onu ilk götördüğümde soğuk ve ilgisiz olduğuma inanıyordu," dedi.

Vaxa'an başını eğerek onayladı. "Belki de tek yol bu olduğu için. Önünüze koyduğunuz görevi yerine getirmek için duygularınızı bastırmak zorundaydınız. Ama o bastırılmış duyguların kilidini açtığında artık çok geçti. Artık geri dönüş yoktu."

Kulakları ağabeyinin sözleriyle cınlıyordu.

"Kendini affetmelisin Jaxor'an," dedi Vaxa'an, ses tonu hiç değişmeden. "Kötü kararlar verdin, pişmanlık duyduğun kararlar. Hepimiz verdik. Sana en yakın olanları incittin. Hepimiz öyle ya da böyle incindik. Ama şimdi karşınızda durup sizi affettiğimi söylüyorum. Şimdi senden kendini affetmeni istiyorum çünkü bu suçluluk duygusuyla, bu utançla yaşamak... senin için arzu ettiğim bir hayat değil."

Jaxor kalbinin göğsünde güm güm attığını hissetti. Kendini affedebilir miydi? Bilmiyordu. Ama Vaxa'an'ın ne dediğini anlıyordu... Jaxor'un tüm bu olanlarda kendi düşmanı olduğunu.

"Zaman alacak," dedi Vaxa'an. *Zamanım olmayabilir*, diye düşündü Jaxor. "Ama ileride umut ve olasılık var. Buna odaklanmanı istiyorum."

"Daha iyi bir erkek olmak istiyorum," diye itiraf etti sonunda. "Onun için daha iyi bir erkek olmak istiyorum. Ve kendim için."

"Bütün bunlar bittiğinde," dedi Vaxa'an, *Mevirax*'tan döndüğümüzde, eşini geri aldığımızda, benimkiyle tanışmanı istiyorum - bu sefer düzgün bir şekilde."

Jaxor, Erin'in varlığından bile haberdar olmadan çok önce *Lallarix*'te ikisini de gözetlediğini hatırlayarak kısa bir nefes verdi.

"*Tev*," dedi Jaxor, sesi alçak ve sessizdi.

"Ve senden Kollix'an'ı kutsamanı istiyorum, oğlum," diye devam etti.

"Bunu benim için yapar mısın? Bizim için?"

Kollix'an.

Babalarının babasının adı. Zamanının büyük bir lideri.

"Kat ona Ollie diyor," dedi Vaxa'an, dudaklarının kenarları kıvrılırken. Jaxor kardeşinin yüzündeki derin, çok derin mutluluğu ve gururu gördü. "Sanırım bir insan ismi."

Jaxor'un boğazı sıkıştı. Kardeşinin omzunu sıkmak için uzandı.

"*Tev*," dedi, kelime gırtlaktan geliyordu, Vaxa'an'ın yüzünde gördüğü ezici duyguyla doluydu. Bu duygunun kendi kanına da işlediğini hissetti. "*Tev*, yapacağım. Bu iş biter bitmez, eşin ve oğlunla buluşacağım. Ve onu *Kollasor*'un sözleriyle, annemizin en sevdiği sözlerle kutsayacağım. Bu onun hoşuna giderdi."

Orada uzun bir süre sessizce durdular, aralarındaki tüm anıları, sadece kendilerinin sahip olduğu anıları duyduklar ve gördüler.

Ve Jaxor ilk kez umut hissetti. Jaxor ilk kez istediği geleceği gördü.

Ertesi sabah, plan harekete geçirildi. Jetutianların son beş rotasyonda üç kez Luxiria atmosferine girmesini engellemekten sorumlu savaşçı erkek -axor savaşçının adını hatırlamak istemiyordu- idam değil sürgün karşılığında onlara yüzeyde planlanan buluşmanın ne zaman gerçekleşeceğini söyledi. Erkek, *Mevirax*'ı planlarından haberdar etmemesi için dikkatli bir koruma altına alınmıştı ve Luxiria'nın bir savaşçısı olarak son eylemi, planlandığı gibi en nefret edilen düşmanlarının girişine izin vermek olacaktı.

Konseyle yapılan çok sayıdaki ve sonu gelmeyen toplantılardan birinde, aşuya erişmek için tek fırsatlarının Jetutianların Luxirian topraklarına inmesini sağlamak olduğunu fark etmişlerdi. Konseydeki yaşlılar buna şiddetle karşı çıkmışlardı ama Vaxa'an sonunda onların da mantıklı düşüncelerini sağlamıştı. Erin'in kurtarılmasının aciliyeti ortadaydı... ama aşı heba edemeyecekleri bir fırsattı.

Takas *Pevrallix* Mağaraları yakınlarında, hovercraft ile yarım saatlik bir yolculukla gerçekleşecekti. Sabahın erken saatlerinde Vaxa'an, Jaxor, Büyükelçilerden üçü -Lihvan, Cruxan ve Rixavox- ve Altın Şehir'in en iyi savaşçılarından yaklaşık yüz kişi önce hovercraftlarına sonra da gökyüzüne çıktılar. Kalan iki Büyükelçi Kirov ve Vikan önlem olarak Altın Şehir'de kalacaklardı. Diğer yüz savaşçı ise her an yola çıkmaya hazırdı ve kılıçlarına ihtiyaç duyulması halinde gece yaklaşırken *Pevrallix* Mağaraları'na gideceklerdi.

Hovercraftlar Altın Şehir'in ısıltılı teraslarından geçerken tezahüratlar gökyüzüne yükseldi ama Vaxa'an'ın yüzü asıktı. Jaxor bir zamanlar evim dediği yere baktığında, terasları, avluları ve pazar yerlerini dolduran kalabalığın onları uğurlamak için toplandığını gördü. Pek çok kişi Vaxa'an'ın nihayet *Mevirax*'a karşı harekete geçmesinden dolayı rahatlamıştı. Ama pek çoğu Jetutianların da bu komplonun içinde olduğunu bilmiyordu. Sadece savaşçılar biliyordu. Başarısız olurlarsa nelerin tehlikeye gireceğini sadece savaşçılar biliyordu.

Mevirax'ların sayısı Altın Şehir'den kaçtıklarından beri oldukça artmıştı. Ve en iyi eğitilmiş yüz Luxirian savaşçısı onları bastırmak için yeterli olsa da, Jaxor Po'grak'ın yanında kaç Jetutian getireceğini bilmiyordu, bu bilinmeyen bir değişkendi. Birçoğundan biri.

Vaxa'an ve iki savaşçı muhafızla birlikte bir hovercraftla uğtu. Konseyin onları oraya Jaxor'un niyetine hâlâ güvenmedikleri için, sanki hepsini bir tuzağa sürüklüyormuş gibi yerleştirdiğini düşündü. Vaxa'an'ın arkası dönük olduğunda muhafızlar ona dikkatle bakıyordu ama Jaxor onlara aldırmadı. Yalan söylemediğini biliyordu -Vaxa'an da biliyordu-.

Kimsenin ona bir daha tam olarak güvenmeyeceği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Özellikle de Erin'in.

Yumruklarını iki yanında sıktı. *Pevrallix* Mağaraları'na kadar hâlâ uzun bir yolculukları vardı ama her anın onu ona daha da yaklaştırdığını biliyordu.

KIRKINCI BÖLÜM

Erin, Kossira'nın kendisi için bıraktığı leğene kusmayı henüz bitirmişti ki tanıdık ayak seslerinin merdivenlerden inmeye başladığını duydu. Erin ürperdi, mide bulantısının yeniden arttığını hissetti ve nefesini tuttu, böylece

kokunun tekrar kusmasına neden olmayacağını düşündü.

Titreyerek ayağa kalktı, dengesizdi ve hafifçe sallanıyordu. Ama ortaya çıkan Kossira değildi. Tavar ve muhafızdı.

İşte bu, biliyordu. Bunun onu gerginleştireceğini düşünmüştü ama hissettiği tek şey uyuşukluktu. Yorgunluk. Hapishanesinde ilk uyandığında aklından sadece gitme düşünceleri geçmişti. Jaxor'un ihanetini öğrendiğinde, sadece onunla ilgili düşünceleri vardı, onunla ilgili anıları, *onlarla* ilgili anıları, yorgunluktan bayılana kadar her şeyi zihninde tekrarlıyor, ona bir bakış açısı kazandıracak, bunu neden yaptığını anlamasını sağlayacak bir şey arıyordu. Ve şimdi...

Kossira'nın bir gece önceki uyarısını hatırladı. Karmakarışık zihninde, hâlâ boğazının arkasında mide asidinin yanmasını hissederken, Kossira'nın Jetutian gemisindeki beyaz kapıdan sonra sağa mı yoksa sola mı dönmesini söylediğini hatırlamaya çalıştı.

Tavar kapıyı açtı, onu gördüğünde dudağı tiksintiyle kıvrıldı. O ilk günden beri gelmemişti. Günler ve geceler birbirine karışmaya başlamıştı.

Kossira onu temiz tutmaya ve beslemeye çalışmıştı. Çoğu sabah taze bir leğen su ve temiz bir bez getirip vücudunu siliyordu. Ama hâlâ Jaxor'un üssünde değiştirdiği tunik ve pantolonu giyiyordu. Kokuyor olmalıydı. Saçları yağlı dallar halinde sarkıyordu. Cildi gergin ve gergin hissediyordu.

Tavar'ın bakışları keskin bir bıçak gibiydi. Erin, Tavar ona baktığında yeniden ürperme isteğini bastırdı.

"Her şeye rağmen senin için gelmedi," dedi tek söylediği. Nemli hava, keskin bir şekilde içine çektiği burun deliklerinde ılık çaldı, kelimeler şaşırtıcı derecede kesiciydi. Acı midesinde kıvrıldı, kalbi acınası bir şekilde gümbürdedi.

"Hayır," diye fısıldadı Erin. "O yapmadı."

"Vakit geldi," dedi Tavar, onu kolundan yakalayarak, gücünün verdiği hisle sarsıldı.

Tavar onu zindandan çıkarıp merdivenleri tırmandırırken Erin'in başka seçeneği yoktu; gerçi en tepede o kadar nefessiz kalmıştı ki Tavar duraklamak zorunda kaldı. Önlerinde karanlık bir koridor daha uzanıyordu. Ve sonra bir tane daha.

Karanlığın sonsuza kadar devam edeceğini düşündü ama sonunda dışarı çıktı - temiz havaya mı?

Serin bir esinti yüzünü okşayıp saçlarına dolanarak parmakları gibi okşarken neredeyse sevinçten ağlayacaktı. Hava o kadar berraktı ki ciğerlerini yakıyordu.

Ve görebiliyordu. Ay ışığı içinde bulundukları karanlık ormanı örtüyor, karanlık, yüksek ağaçları aydınlatıyordu. Erin bir açıklıkta toplanmış en az kırk ya da elli erkek gördü.

Erin, Kossira'nın söylediklerini, Tavar'ın o gece Jetutianlara saldırmayı planladığını hatırladı. Bunlar onun savaşçıları mıydı? Çoğunun silahları vardı; uzun, kıvrımlı ve kenarları tırtıklı bıçaklar, ama çoğu körelmiş ya da metalleri yontulmuş gibiydi. Ve gördükleri Luxirian savaşçılarına hiç benzemiyorlardı. Gözlerinde vahşi bir çaresizlik vardı.

Tavar yanından geçerken onlara bir şey söylemedi ama gözlerinin onun üzerinde kaldığını hissetti. Acaba ilk kez mi bir insan görüyorlardı diye merak etti.

Erin ne kadar yürüdüklerini bilmiyordu ama sonunda ağaçlar seyrelmeye başladı. Uzun, yüksek bir kayanın yanına sıkışmış, altında birkaç ağaç devrilmiş ve düzleşmiş bir *uzay gemisi* vardı.

Ne beklediğini bilmiyordu ama zihninde onu çok çok daha küçük hayal etmişti. İlk defa karnına bir korku saplandı. Bundan kurtulmanın yolunu nasıl bulacaktı? *Devasa* bir şeydi. Bazı açılardan ona Altın Şehir'den daha büyük, bir dağ kadar büyük görünüyordu ve en tepesini görmek için boynunu yukarı kaldırdı. Önünde durduğunda, görüş alanının tamamını kaplıyordu.

Odaklan, diye kendini teşvik etti. Gece gökyüzüne bakarak, Kossira'nın ona bahsettiği en parlak yıldızı buldu. Ufukta alçakta, uzay gemisinin solunda asılı duruyordu.

Yaklaşıklarında, Luxirian bir kadının -Kossira değil- tanımadığı başka bir erkeğin yanında beklediğini gördü. Erin ona baktı ama gözlerinde gördüğü tek şey soğuk bir kararlılıktı. Erin onun orada ne aradığını merak etti ama Tavar'ın yanına yaklaştığında her şey anlaşıldı. Doğurganlığı geri kazanılacak olan sıradaki dişi oydu. Ancak Erin bu dişinin Tavar'ın planını bilip bilmediğini merak ediyordu. Erin, Kossira'nın ima ettiği gibi Jetutianların bakımları altındaki dişilere ne yaptıklarını bilip bilmediğini merak etti.

Uzay gemisinin dibinde Tavar aniden seslenerek Erin'in irkilmesine neden oldu. Sözleri açıklıkta yankılandı ve Erin keskin, soğuk havayı bir kez daha içine çekerek gözlerini kapadı.

Ve zihninin gözünde Jaxor'u gördü. Ezberlediği o mavi gözleri gördü ve sesinin üzerinde nasıl süzüldüğünü hissetti. Ona yalan söyleyen biri için acı duymak nasıl mümkün olabilirdi? Ama acıyordu.

Özlem ve keder omurgasını titretti ama onu düşünmeyi bir kenara itti ve tam geminin metalinden ürkütücü ve acııcı bir rampa çıkmaya başladığında gözlerini açtı. Metalin daha önce hiç bu şekilde hareket ettiğini görmemişti, sanki sıvı gibiydi. Tavar onu rampaya çektiğinde ayağının kaymasını bekledi ama Tavar onu yukarı sürüklerken rampa sağlamdı, Luxirianlı kadın hâlâ Tavar'ın yanındaydı ve erkek muhafız da arkalarındaydı.

Orman sessizdi, gece berraktı ve sonra rampanın tepesinde parıldayan bir perdenin içinden geçerken var olan birkaç ses de kayboldu. Uzay gemisinin göbeğindeydiler ve Erin boynunu arkasına doğru çevirdiğinde havanın hareket ettiğini, karanlık ormanın tam orada olduğunu gördü ama duyamadı. Karanlıkta tanıdık mavi gözler gördüğüne yemin etti ama bunun sadece Jetutianların oraya yerleştirdiği teknolojiden yansıyan bir ışık oyunu olduğunu biliyordu.

Rampayı çıkmak onu bir kez daha yormuştu ve fiziksel efora alışık olmayan dizleri titriyordu. Tavar onu ileri doğru sarsınca tökezledi ve geminin zeminine düştü.

"Ayağa kalk," diye tısladı Tavar ama yine de beklemeden onu ayağa kaldırdı. Erin ayağa kalkmak için çabaladı, hızlıca yürüdü ve bir dakika sonra iki Jetutian tarafından kuşatılmış bir kapının önündeydiler.

Onları görmek bir korku dalgası yarattı. Çukur'dan beri hiç görmemişti. Ama onların benekli gri ve yeşil derilerini, pençelerle biten ayaklarını gördü.

Pençeleri, uzun sürüngen kuyrukları yerde sürükleniyordu. Krevoraglara benziyorlardı ama aralarındaki fark boyutlarındaydı. Çok daha büyüklerdi ve dokulu etleri bir timsahınki gibi kalın görünüyordu.

Yine de bu iki Jetutian muhafız, gördüğü çoğu Luxirian gibi mavi gözlere sahipti. Daralmış bakışlarla içeri girmelerine izin verdiler ve kapının arkasında başka Jetutianlar vardı. Üç kişi.

Erin kaçmak istedi. Kalbi şimdi göğsünde çok hızlı çarpıyordu, paniklemişti, hayatta kalma içgüdüğü devreye girmeye başlamıştı. Steril, çoğunlukla boş bir odadaydılar. Bir laboratuvar gibi. Ya da tıbbi bir bölüm. Erin yine de onlara eşlik eden Luxirian dışisine bakmaktan kendini alamadı. Mavi gözleri genişti, açgözlülükle odayı süzüyordu.

Yeşiller giymiş, göğsünü ve kalçalarının önünü altın zırhla kaplamış Jetutian ona baktı ve derisini sıyrıp geçen kelimeler mırıldandı. Sinirli ya da kızgın görünüyordu, Tavar'a ters ters bakmadan önce eliyle onu işaret etti. Diğer iki Jetutian'ın geri çekilmesinden, bunun Tavar'ın anlaşmalar yaptığı uzay gemisinden sorumlu erkek olduğu belliydi.

Tavar da aynı dilde bir şeyler söyledi. İngilizce'nin yanı sıra Jetutça dil implantını da almış gibi görünüyordu.

Jetutian bir ses çıkardı ve sonra gözleri tekrar onun üzerindeydi. Sürünüyor gibi görünen o mavi gözler. Garip aksanlı İngilizcesiyle ona "Diğerleri nerede?" diye sordu.

Erin'in çenesi hafifçe kalktı ama hiçbir şey söylemedi.

Jetutian ona vurduğunda yanağında acı patladı ve Erin Tavar'ın elinden tıbbi bölümün zeminine düştü.

"*Diğerleri nerede?*" diye tısladı Jetutian.

Başı döndü, sersemledi ve ağzında kan tadı aldı. Adam ona vurduğunda yanağını ısırılmıştı. Bakışları yeniden odaklandığında, yere kazınmış tanıdık bir desen gördü. Kossira'nın hücresinin toprağına çizdiği desen. Desen odayı boydan boya kat ediyordu ama geldikleri kapının değil, sol taraftaki kapalı bir kapının önünde duruyordu.

Tavar onu tekrar ayağa kaldırdı. Jetutian'ın bakışları hâlâ ona çevriliydi ve sesi kısık bir şekilde, "Onlar Luxiria Elçileri ile çiftleştiler. Artık onlara ulaşabileceğinden şüpheliyim. Sadece ben varım."

Yarı gerçek. Crystal ve Bianca hâlâ hayattaydı ama Crystal, Jaxor onu aldıktan kısa bir süre sonra Cruxan'la birlikte vahşi topraklarda kaybolmuştu.

Jetutian sabırsız ve kolay sinirlenen biriydi.

Luxirian kadın ilk kez İngilizce konuştu.

"O şimdi burada. İyileşmiş bir Luxirian dışisine karşılık bir insan dışisi. Anlaşma böyleydi Po'grak," dedi dışi.

"Laccara," diye uyardı Tavar sessizce ama dışi, adının Po'grak olduğunu artık bildiği Jetutian'dan gözlerini ayırmadı.

Virüsü Luxiria'ya salan kişi mi? Jaxor'un annesini öldüren mi? İntikamını almak için Erin'i takas etmeye razı olduğu kişi mi?

Gözleri kısılmıştı. Erin onun da Laccara'ya vurabileceğini düşündü ama sanki Luxirian bir kadına vurmak bir insana vurmaktan çok daha kötüymüş gibi kendini tutuyor gibiydi.

"Bu anlaşma bize en az iki dışi insan sözü verildiğinde yapılmıştı," diye tısladı Po'grak. "Sen bir tane getirdin. Bu nedenle, eğer onu buraya getiremezseniz diğer insan için kristallerle ödeme yapmanız gerekecek."

Bir meta gibi, pazardaki bir ipek rulosu gibi pazarlık ediliyordu. Tavar'ın yumrukları Erin'in kolunu sıktı ve Erin ağlamamak için dudağını ısırды. *Mevirax* lideri ona zarar verdiğinin farkında bile değildi.

Ama "Pekâlâ, Po'grak," dediğinde sesi kararlıydı ve hatta özür diler gibiydi.

Po'grak'ın sırtı dikleşti, kuyruğu gürültüyle yere çarptı. "Güzel."

"Kristaller için muhafızımı göndereceğim. Bir *vonne*." Po'grak'ın gözleri kısıldı, "İki *vonne* kristal."

Erin'in içine korku düştü. Bu miktarda Luxirian kristaliyle Dünya'ya kaç kez seyahat edebilirlerdi? *Yapabilirler miydi*? Daha kaç kadın alabilirlerdi? Erin her zaman Dünya'ya giden bir uzay gemisine güç sağlamak için sadece önemli büyüklükte bir kristalin yeterli olduğu izlenimine kapılmıştı.

Tavar, "Bu, mağazalarımızın çoğunu temizleyecektir," dedi.

Po'grak, "Söz verdiğiniz gibi diğer insanı getirseydiniz buna gerek kalmazdı," diye cevap verdi.

Tavar iç geçiriyormuş gibi yaptı. Sanki teklif üzerinde düşünüyormuş gibi durakladı. Po'grak'ın gözleri ışıpta parlıyordu, açgözlülüğü her halinden belliydi. Erin, duyguları bu kadar açıkken böyle bir erkeğin nasıl liderliğe yükseldiğini merak etti.

Tavar bir şekilde bunu hem bir talep hem de bir soru gibi göstererek, "O zaman onlar alınırken Laccara'ya aşırı uygulamaya başlayacaksınız," dedi.

Po'grak'ın ince, neredeyse hiç olmayan dudakları incelmişti. Sonra odadaki diğer Jetutianlardan birine işaret etti, o da uzak duvara gitti. Girişteki aynı parlıtlı örtü orada gizli bir bölme kaplıydı. Elini duvara uzattığında Erin bir çınlama sesi duydu ve Jetutian uzaklaştı, pençeli pençelerinin arasında pekmeze benzeyen siyah bir sıvıyla dolu şeffaf bir şişe vardı.

Mevirax muhafızı odadan çıkıp uzun koridora geri dönerken Laccara öne çıktı ve muhtemelen kristalleri almak üzere gemiden ayrıldı. Tavar kaldı ve Laccara'nın odadaki metal masanın üzerine oturmasını izledi. Jetutian onu yere yatırdığında kafası karışmış gibiydi, hatta uzuvlarını sıkıca bağladığında daha da karıştı ama korkmuş gibi görünmüyordu.

"Ne kadar sürecek?" Tavar sabırsız ve sinirli bir ses tonuyla sordu. Erin onun gözlerinin Po'grak bakmıyorken uzak duvardaki parıldayan bölme kaydığını gördü.

Po'grak ona cevap vermedi. Erin diğer Jetutian'ın ince siyah bir aleti şişedeki sıvıyla doldurmasını izledi; aletin ucu kalın, parlak bir iğneyi işaret ediyordu.

Laccara'nın beklentisi odayı doldurdu. Jetutian iğneyi kalçasının yumuşamış etine batırırken Erin neredeyse onun özlemini *hissede biliyordu*.

Sonra vücudu sarsıldı, yüzünde bir şeyler değişti ve boğazından kan donduran bir çığlık kaçarken Erin'in beti benzi attı.

Tavar, Laccara'nın vücudu titremeye ve sarsılmaya başladığında şok içinde kolunu bıraktı, Jetutian ona daha fazla kalın pekmez enjekte etmeye devam etse bile.

"Bu da ne, Po'grak?" Tavar kaşları öfkeyle çatılmış bir halde bir adım öne çıkarak sordu.

"Bu da değişimin bir parçası," diye cevap verdi Po'grak, kızın çığlıklarıyla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Tavar'ı incelerken gri ve keskin dişlerini gösterdi. "Senin dişin de aynısını yaptı. Bu da geçecek. Eninde sonunda."

Jetutian erkeğinin onun acısından, çığlıklarından zevk aldığı belliydi. Erin Tavar'ın yumruğunu sıktığını gördü, belki de Erin'i Kossira'yı az da olsa önemseydiğine inandıran tek duyguydu bu.

Laccara'nın ıgılları Jetutianlar ona aşı verdikçe daha da yükseliyor, bedeni metal levhanın üzerinde çırpınıyor, uzuvları diğeri Jetutian'ın ona taktığı bağlara karşı bükölüyordu. Erin şimdi bunların neden gerekli olduğunu anlıyordu. İini korku kapladı, olduğu yerde dondu kaldı.

"Kesin şunu!" Tavar Po'grak'a yaklaşarak bağırdı. "Bu-" "Bu tam olarak senin istediğini şey!"

"Nix!" Tavar ona yaklaştığında Laccara ıgık attı. Tavar'ın müdahale etmesini istemiyordu. "Nix, bırak onu!"

Birdenbire uzay gemisinin etrafında yüksek bir *patlama* sesi yankılandı ve Erin dengesini kaybederek çok fazla sallandığında yere tökezledi.

Po'grak tehlikeli bir şekilde hareketsiz kaldı, sonra gözleri Tavar'a kaydı, gözlerinde öfke yükseldi. "Ne yaptın sen?"

Tavar bir an için en az Po'grak kadar şaşkın ve öfkeli görünüyordu. "Ben hiçbir şey yapmadım-"

Bir *gümbürtü* daha geldi, bu seferki o kadar gürültülü ve güçlüydü ki Po'grak ayağını kaybetti, şişeler ve ekipmanlar saklandıkları yerlerden sarsıldı ve sallandı.

Jetutian lideri koridora açılan kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açarak fırlattı. Erin kapının ardında, koridorlarda koşuşturan, silahlı Jetutian erkek ordularının uzay gemisinden her yöne, geldikleri ışıltılı girişe doğru aktığını gördü.

Hepsi nereden gelmişti? diye merak etti, korkudan başı dönüyordu, etrafta bu kadar çok kişi dolaşırken şimdi nasıl kaçacağını merak ediyordu.

Po'grak onlara bir şeyler bağırdı ve onlar da verdiği emir doğrultusunda hızlandılar. Tavar'la yüzleşmek için döndüğünde, Erin bile onun öfkesini hissedebiliyordu.

"Bana ihanet etmeyi mi düşünüyorsun?" diye homurdanarak Luxirian erkeğine doğru yürüdü. "Bensiz bir *hiç* olursun!"

Bir patlama daha oldu. Erin haykırarak öne doğru atıldı, gözleri döşemeye bastırılmış desene takıldı. *Beyaz kapıya kadar koridoru takip et*, dedi Kossira. Ama gri kapı sağda mıydı, solda mı?

Laccara'nın üzerinde duran Jetutian son patlamayla dengesini kaybetti ve aşırı içine boşalttığı cihaz Laccara'nın etinden koptu, ardından koyu mavi kan püskürdü ve yere savruldu. İğnenin ucundan sızan siyah sıvıyı gören Erin'in nefesi kesildi. Ona ulaşması gerekiyordu.

O daha ne olduğunu anlamadan Po'grak, odadaki üçüncü Jetutian kalçasındaki kılıca uzanırken, kıpırdamayan Laccara'yı masadan aceleyle indirmekte olan Tavar'a doğru hamle yaptı.

Bu benim şansım, diye düşündü Erin. Dördüncü bir patlama uzay gemisini o kadar sarstı ki, geminin yerden kalktığını sandı ama şiddetle tekrar yere çakıldı, bu dikkat dağınıklığını kendini yerden itmek için kullandı, zayıf kollarındaki kaslar bu çabayla neredeyse pes edecekti.

Po'grak Tavar'a uzanırken o da aşıya doğru hamle yaptı. Bir soluk sesi duydu ve baktığında Po'grak'ın yan tarafından, tam da zırhının plakaları arasından kavisli bir bıçak çıkmıştı; tam da köşede bekleyen Jetutian, Tavar'ın ayaklarını yerden keserken.

Erin bir dakika daha beklemedi. Aşıyı tutmaya devam ederek zeminde sol taraftaki kapıya doğru ilerledi. Kalbi gümbür gümbür atarak kapıyı açtı ve önünde karanlık bir koridorun uzandığını gördü, Kossira'nın çizdiği aynı dairesel desen zemine basılmıştı. Koridorun sonunda Jetutian erkeklerinin koşarak geçtiğini gördü ama onu görmediler. Gölgelerden uzak durdu.

Delici, gırtlaktan gelen bağırışlar, çığlıklar ve bıçakların çınlaması uzay gemisinde yankılanmaya başladığında Erin arkasına bile bakmadan koridordan aşağıya doğru fırladı, siyah cihazı sıkıca kavradı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

"E rin!" Jaxor seslendi, sesi koridorlar boyunca, kanlı ve ölü Jetutianlar ve Luxirianlar üzerinde taşındı. Boş, gevşek yüzleri ona bakarken, karnı sancılarla kıvranıyordu

Korkunç.

Savaşın çoğu dışarıda gerçekleşmişti ama Jetutianları geri püskürttükçe yavaş yavaş geminin içine yayılmıştı ki bunu istememişlerdi. Vaxa'an çatışmanın dışarıda, Luxirian topraklarında olmasını istiyordu, böylece savaşçıları daha sonra gemiye çok az dirençle saldırabileceklerdi.

"Erin!" diye tekrar seslendi, geminin içinde ilerliyor, geçtiği her koridoru, her odayı kontrol ediyordu.

Vrax, vrax, vrax, diye zihninde tekrar tekrar sayıkladı, panik yükseliyordu. En kötüsünü düşünmeyi reddetti. Gemide olmalıydı! Ormanın gölgelerinden gemiye adım atışını izlemişti ama Vaxa'an onun peşinden gitmesini fiziksel olarak engellemek zorunda kalmıştı.

Geri dönerek geminin ana girişine giden ikinci koridordan aşağı indi. İlk odalardan biri tıbbi bölümdü ve karşısına çıktığında durdu, önce bu koridoru takip etmediği için kendine lanet okudu. Çünkü içeri girdiğinde, Erin'in burada olduğunu biliyordu.

İçeride iki ölü Jetutian vardı. Laccara metal bir masanın üzerindeydi, uzuvları gevşemiş, yüzü gevşemişti. Bir an için onun öldüğünü düşündü ama sonra göğsünün inip kalktığını gördü. Duvarları kan kaplamıştı, neyse ki hiçbiri kırmızı değildi, yani insan kanı değildi.

Masanın diğer tarafından bir çift bacak daha uzanıyordu. Jaxor ölü Jetutianlardan birinin üzerinden atladı ve onun Tavar olduğunu görünce durdu.

Sırtında bir bıçak vardı. Yüzüstü yerde yatıyordu, etrafı kan gölüne dönmüştü. Jaxor onu ters çevirdiğinde gözlerinin açık olduğunu ve görmediğini gördü.

Gitti o zaman, diye düşündü Jaxor, kısa bir nefes vererek. *Kara dünyaya gitti.*

Jaxor ayağa kalktı ve Laccara'ya bir bakış attı. O hayattaydı. Bir iletişim cihazı ama en önemlisi bir iz sürücü olan Com bandını bileğinden çıkararak Laccara'nın yanına yerleştirdi. Onun için yapabileceği en iyi şey buydu - Vaxa'an onu bulacaktı. Ama Jaxor onun için Erin'in güvenliğini riske atamazdı.

Kadından yana dönerek odanın geri kalanını taradı. Başka bir kan izi gördüğünde midesi bulandı, bu iz tıbbi bölümden solundaki farklı bir kapıya doğru gidiyordu. *Po'grak* mı? diye merak etti.

Bu tamamen mümkündü. Jaxor bütün gece onu ya da cesedini görmemişti. Erin'i buradan götürmüş müydü? Yoksa Erin kaçmayı başarmış ve o da onu mu takip etmişti?

Kanı dondu ve başka bir şey düşünmeden kapıdan fırladı ve kan izlerini uzun bir koridor boyunca takip etti. Görünürde hiç Jetutian yoktu. Geminin bu kısmı neredeyse terk edilmiş gibiydi.

Kan onu beyaz bir kapıya götürdü, ancak kan sola, onu gri bir kapıya götüren başka bir koridora doğru ilerledi.

Gri kapının arkasında bir depo odası vardı.

"Erin," diye seslendi ama oda boştu. Kaşlarını çatarak döndü, duvarlara, tavanlara, zemine baktı, bir yerlerde gizli bir giriş olup olmadığını merak etti. Ancak odayı ikinci kez aradıktan sonra yerde bir mandal gördü ve ona doğru koşarak kaldırıp açtı.

Serin hava ıslık çalarak onu karşıladı ve tereddüt etmeden aşağı atlayarak ayaklarının üzerine, Luxirian toprağına indi.

O kadar yolu yine ormana gitmek için geldim, diye düşündü.

Yönünü bulması uzun sürmedi. Geminin arka tarafındaydı, havada çınlayan seslere bakılırsa oldukça azalmış gibi görünen çatışmalardan uzaktaydı.

İşte o zaman duydu. Uzakta beliren ormanın kalınlığı içinden zar zor seçilebilen yumuşak bir çığlık. Ama onu hemen tanıdı.

Jaxor, kalp atışları boğazında düğümlenerek ona doğru koştu.

Hayır, hayır, hayır, bırak güvende olsun, diye dua etti. *O güvende olduğu sürece her şeyimi veririm.*

Po'grak ayak bileğinden tutup onu tekrar yere çektiğinde ERİN haykırdı.

Beni buldu, beni buldu, düşünebildiği tek şey buydu. Onu revirden çıkarken görmüş ve peşinden gitmiş olmalıydı.

Yere çarpmanın şiddetiyle ciğerlerindeki hava boşaldı ve paniğe kapılarak soluk soluğa kaldı, umutsuzca nefes almaya çalıştı. *Mevirax* zindanlarındaki esareti yüzünden zaten çok güçsüzdü. Nefes nefese kalmıştı ve uzuvlarının her biri yüz kilo ağırlığındaymış gibi hissediyordu.

"Ver şunu bana," diye tısladı Po'grak, elindeki yarısı aşıyla dolu iğne tabancasına uzanırken.

Şimdiye kadar ölmemiş olmasının tek nedeni kendisinin de yaralanmış olmasıydı. Tavar onu böğründen bıçaklamıştı. Aynı bıçak şimdi yerde ona doğru sürünürken elindeydi ve ucunda kireç yeşili kan parlıyordu. Karanlık ormanın içinde kandan bir iz vardı. Düşük ışıktaki parlıyor gibiydi.

Hâlâ nefes nefese olan Erin, kalan gücüyle bacağını geri çekti ve adamın çenesine olabildiğince sert bir tekme attı. Erin bir çıtırtı duydu, adamın tısladığını işitti ama çoktan yerden kalkmış, tırnaklarıyla toprağı ve yosunları tırmalıyor, bir yandan da iğne tabancasını elinde tutuyordu.

Po'grak ona çarpmadan önce sadece birkaç adım atabilmişti -kalp atışları göğsünden fırlayacakmış ya da efordan patlayacakmış gibi hissediyordu-, vücudunun ezici cüssesini kullanarak onu tekrar yere indirdi.

"*Hayır!*" diye homurdandı. "*Hayır!*"

Po'grak aşuya doğru pençelerini savurdu ama kadın ona karşı mücadele etti, bacaklarını onun altında tekmeleyerek kurtulmaya çalıştı. Aşı için çırpınırken pençeleri kolunu tırmaladı, buz gibi sıcak kan döküldü. Bu sefer *onun* kanı.

Po'grak'ın öfke ve hiddet dolu feryadı neredeyse kulak zarlarını patlatacaktı. "*Buna değmezsin!*" diye bağırdı.

Sonra nefesi kesildi, göğsünde bir acı patlaması hissetti. Zaman durmuş gibiydi. Po'grak bile onun üzerinde hareketsiz kaldı. Aşağı baktığında, göğsünden çıkan bıçağı görünce şaşkınlık ve şok içinde kaldı.

Po'grak aşıyı yakaladı ve bu kez onun gevşek parmaklarından kolayca çekip aldı. Kadın şok içinde aşıyı bıraktı.

"Şimdi başka birini bulmalıyım," diye küfretti, ona bakıyordu ama aslında ona hitap etmiyordu.

Zihninin o telaşlı, çılgın halinde, adamın başka bir insanı kastettiğini biliyordu. Başka bir insan kadını. Çünkü onun için kadın bundan ibaretti. Katledilecek bir sığır. Kazanılacak bir ödül. Onun gözünde hiçbir fark yoktu. Onu Çukur için istiyordu, başka bir şey için değil.

Açıklıkta acı verici derecede tanıdık bir feryat daha duyuldu. Erin kendi sıcak kanının yaradan sızdığını hissetti ve kıpırdamadan yattı, garip bir şekilde sakindi, hareketlerinin bıçağı daha derine itme ihtimaline karşı çok fazla hareket etmemesi gerektiğini biliyordu.

Göz ucuyla bir hareket yakaladı ama görüşü bulanıklaşmaya, göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı. Yanağından aşağı ıslak bir şeyin süzüldüğünü hissetti. Sıcak geldiği için bunun kan olabileceğini düşündü ama sonra ağladığını fark etti.

"Ölmek istemiyorum," diye fısıldadı, düşüncesi yüreğini burktu.

Po'grak'ın bedeni aniden üzerinden yuvarlandı, adamın ağırlığı gitmişti, böylece yeniden nefes alabileceğini hissetti.

İşte o zaman Jaxor'u gördü.

Po'grak'ın tepesindeydi, yüzü korku ve öfkeyle buruşmuştu. Erin onun uzun, parıltılı kılıcını Po'grak'ın göğsüne saplayıp onu yere yapıştırmasını izledi. Jaxor kılıcı o kadar derine itmişti ki kabzası Jetutian'ın kaplamalı zırhıyla aynı hizadaydı. Gücü ve öfkesiyle zırhı delip *geçmişti*.

Erin'in görüşü tekrar dalgalandı ve gözlerini kırıştırarak Jaxor'a baktı. Po'grak hâlâ yerde yatıyordu ve nefes alış verişleri hırıltılı ve kesif geliyordu.

Jaxor bir anda Po'grak'tan ayrılmış ve onun yanına gelmişti. Erin ona baktı, dudakları kurumuştu ve dilinin tadı garip bir şekilde metalikti.

Mavi gözler ve sert, yakışıklı bir yüz. Onu görmek daha çok ağlamasına, kalbinin keder ve rahatlama içinde çırpınmasına ve sıkışmasına neden oldu.

Saçlarını düzeltirken elleri titriyordu. "*Rixella*, oh Fates, sen... kıpırdamadan yatmalısın, *tev*?"

"Geldin," diye fısıldadı ona doğru uzanarak.

Elini tuttu, güçlü ve sıcak bir şekilde kavradı. Üşümeye başlamıştı ama titremiyordu.

"*Vaxa'an!*" Jaxor yüksek sesle böğürdü, sesi ağaçların arasında yankılandı. Ona göre sesi boğuk ve hırıltılıydı, "Sana yardım getireceğim, *luxiva*. İyi olacaksın."

Önemli bir şey vardı ve sonra hatırladı. Gözleri Po'grak'a kaydı ve "Aşı, Jaxor. Aşırı... aşırı getir."

O zaman gördü, ay ışığında iğnenin parıltısını. Ona uzanmaya çalıştı ama uzuvları ağır ve güçsüzdü. Çok ama çok yorgundu.

Gözleri dalgalanarak kapandı. Sonra duydu, "*Nix*, bana bak, *Rixella*. Bana bak."

"Geldin," diye fısıldadı. Sonra her şey soldu.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

W Erin uyandığında parlak bir ışıkla karşılaştı ve ilk düşüncesi şu oldu: *Burası cennet mi?*
Ama burası cennet olsaydı, kesinlikle bu kadar acıtmazdı.

Bu, inlerken fark ettiği ikinci şeydi.

"Aman Tanrım, uyanıyor," diye tanıdık bir ses geldi. Kızıl saçları bir anda parladı. "Erin, Erin ben Lainey. Nasıl hissediyorsun?"

"Lainey," diye ikinci bir yumuşak ses geldi. "Onu sıkıştırma. Ona biraz yer açın."

Cecelia, Erin biliyordu, o yumuşak ses çok açıktı.

Görüşü keskinleşti ama oda hâlâ biraz bulanıktı. "Neredeyim ben?" diye fısıldadı, boğazı o kadar kuruydu ki kâğıt gibi yırtılabileceğini hayal etti.

"Komuta merkezinde," diye bir bağı ses daha eklendi. Erin'in bakışları Kate'inkilerle birleşince esmer kadın hafifçe gülümsedi, kollarında sıkıca sarılmış bir Gey vardı. Onu bir bebek gibi kucaklıyordu. "Altın Şehir'de."

Erin'in nefesi kesildi ama başı sert ve donuk bir şekilde zonkladı.

"Yeter. Dışarı. Hepiniz," dedi dördüncü ve sert bir ses. Erin yeni sese baktığında onun yaşlı Luxirian doktor olduğunu gördü. Adı neydi acaba? "Sen bile, *Lavrix'an*. Özür dilerim."

Kate başını eğerek, "Elbette Privanax," dedi. *Privanax*, onun adı buydu. Erin, kucağındaki bohçadan küçük, tombul bir kolun çıktığını gördü, eti ışıktan yumuşak bir maviye boyanmıştı.

"Bekle," diye fısıldadı Erin, kafası karışmış, kafası karışmış ve başı dönmüş bir halde doğrulmaya çalışarak.

Privanax onu tekrar sırtüstü yatmaya zorladı ve Erin başını çevirdiğinde tüm kadınların orada olduğunu ve gümüş kapıdan çıktıklarını gördü. Kate, Beks, Cecelia, Taylor, Lainey, Bianca ve *Crystal*.

"Crystal," diye fısıldadı Erin, sersemlemiş ve rahatlamıştı. Sarışın gitmeden önce yanına geldi ve dudaklarını Erin'in alına bastırdı. Erin'in görüşünde gözyaşları dalgalandı ve onun elini tuttu. "Sen iyisin."

"Evet, buradayım," diye fısıldadı Crystal, elini sıkarken Privanax kaşlarını çatarak sarışına sert bir bakış attı. "Buradayım ve güvendeyim. Şimdi sen dinlen. Daha sonra konuşabiliriz."

Sonra Erin onun da gidişini izledi. Privanax dışında herkes odayı boşalttığına Erin kendini biraz daha toparlanmış, biraz daha az bunalmış hissetti.

"Bunun için üzgünüm, kadın," dedi Privanax. "Onlara bekleyebileceklerini söyledim ama sen uyandığında burada olmalarını istemedim. Bir süre daha uyanmanı beklemiyordum."

Erin sesini bularak, "Sorun yok," dedi. Vücuduna baktı. Üzerinde açık renkli bir tunik vardı, bacakları çıplaktı ve garip bir şekilde solgundu. Sağ göğsünün hemen üzerinde ağır bir sızı vardı ve tuniğin yakasını geriye doğru sıyırdığında, oraya bastırılmış beyaz bir bandaj gördü.

Sonra hatırladı. Po'grak onu bıçaklamıştı. Ormanda. Uzak gemisi, Laccara, aş. Ve sonra Jaxor-

Keskin bir nefes aldı. "Jaxor nerede?"

Privanax kaşlarını çattı ve dikkatini tekrar küçük odanın duvarlarından birini kaplayan parlayan ekranlara çevirdi.

Privanax, "Herhalde hücresinde," dedi.

"Onun... hücresi mi?" Erin fısıldadı. Sonra zindanı hatırladı. Karanlığı. Kusmayı ve sonra elini karnına bastırarak nefesini tuttu.

Privanax, kelimeleri oluşturmakta zorlanırken ona baktı.

"Öyle mi..." Erin, kendisi için tam olarak kabullenemediği bir şeyi nasıl soracağını düşünerek duraksadı. "Hala... bir bebek var mı?"

Privanax'ın dudakları birbirine yapıştı ve Erin keskin bir rahatlama hissetti, gözleri yaşardı, "Tev, yavru iyi. İçinde bulunduğun durum göz önüne alındığında şaşırtıcı."

Erin bunu kendine bile itiraf etmemişti. Zindandaki hastalık nöbetlerinin Kossira'nın ona verdiği yemekle hiçbir ilgisi yoktu. Bunun için çok erken olduğunu düşünmüştü.

Eğer bir çocuk varsa sabah bulantısı... sonra yine Luxirianların çabuk büyüdüğünü hatırladı - Kate'in az önce kucağında tuttuğu bebek bunun kanıtıydı.

Privanax, "Hamile olduğunu biliyordun," dedi.

"Bunun mümkün olduğunu düşünmüştüm," diye fısıldadı Erin. Aslında teknik olarak imkansız olduğunu düşünmüştü çünkü Luxiria'ya geldiğinden beri hiç adet görmemişti. Ama işte oradaydı... hamileydi. "O biliyor mu? Ona söyledin mi?"

"Kimseye söylemedim," dedi Privanax.

Erin buna ne anlam vereceğini bilemedi. Yutkunmak acı veriyordu ve "Biraz suyun var mı?" diye sordu.

Privanax ona bir kadeh dolusu su doldurdu ve yudumlarken onu izledi. Soğuk su, çiğ ve kuru boğazından aşağı kayarken cennet gibi hissettirdi.

"Sormak zorundayım," diye dikkatle başladı Privanax, "çocuk isteyerek mi dünyaya geldi?"

Erin durdu, gözleri onunkilere dikildi.

"Ve babasının *Mevirax* mı yoksa Jaxor'an mı olduğunu." Onun...

Sesi ani bir öfkeyle titreyerek, "Ben fazlasıyla istekliydim. Jaxor asla..."

Privanax yumuşak bir sesle, "Alınma kadın," dedi, yüz ifadesi nötrdü. "Bir süre *Mevirax* zindanlarında tutuldunuz. Belki de-"

"Ne kadar sürecek?"

"Sekiz açıklık olduğuna inanıyoruz."

"Sekiz gün," diye fısıldadı inanamayarak.

Daha uzun gelmişti. Çok daha uzun. Sekiz gün ve gece sonsuzluk gibi gelmişti. Boğazını temizledi, gerildiğini hissetti.

"Jaxor'u görmek istiyorum," dedi Privanax'a bakarak. Onu görme düşüncesiyle kalbi sanki hayata geri dönmeye çalışıyormuş ve başarısız oluyormuş gibi küçük, donuk bir gümbürtü attı.

"Şu anda bunun en iyisi olduğunu sanmıyorum, kadın," dedi, sesi sert ve haşındı. "Hâlâ iyileşme sürecindesin."

"Ne olduğunu bilmem gerek," diye karşı çıktı. "Bilmem gerek-" Oda sallanırken bir başka baş dönmesi dalgası gözlerini kapatmasına neden oldu.

Şimdi anıları geri döndüğüne göre, kafasında o kadar çok soru vardı ki

zihninden patlamak istiyor gibiydi. Ama yine de kelimeleri bir araya getiremiyordu.

"Dinlen," dedi Privanax. Koluna keskin bir çimdik geldi ve gözlerini açıp aşağı baktığında doktorun ona bir şey enjekte ettiğini gördü. "Uyandığında kendini daha iyi hissedeceksin."

Zihni hemen bulanıklaştı. Gözlerini kapattı ve uyku onu tekrar ele geçirdi, karmakarışık sorular dilinde can çekişiyordu.

Uyandığında, bu kez odada sadece Crystal vardı.

"Merhaba," diye fısıldadı Erin, elini kavramak için yavaşça uzandı. Crystal yatağa yakın oturuyordu ve sarışın onun elini sıkıca kavradı.

Crystal öne doğru eğilerek, "Senin için çok endişelendik," dedi. "Duyduğumuzdan beri..."

Erin oturmak için mücadele etti. Kasları ağrıyor ve sızlıyordu. Tüm vücudu zonkluyor gibiydi.

"Ne zamandır uyuyorum?"

"Seni Altın Şehir'e geri getirdiklerinden bu yana beş gün geçti."

Uzun bir nefes verdi ve başını salladı. O kadar uzun süre uyumuş olabilirdi ama hâlâ yorgun ve halsiz hissediyordu.

"Ne oldu?" Erin sordu.

"Cruxan'ın bana anlattığına göre-
"

Erin başını salladı, "O gecedен sonra, Jaxor bizi Altın Şehir'den aldıktan sonra olanları kastetmiştim. Ormanda. Cruxan'la birlikte sağ salım geri dönebildiniz mi?"

"Şey, hayır, tam olarak değil. Senin o pislik yüzünden uzun bir yoldan gitmek zorunda kaldık," dedi Crystal usulca. Sonra gülümsedi, Erin'in kalbini hızlandıran küçük, gizemli bir gülümsemeydi bu. "Ama bunu yaptığımıza memnunum çünkü ben, şey... sanırım evlendim sayılır."

"Ne?" diye nefes aldı. "Kiminle?" Crystal
çiftleşmiş miydi?

"Cruxan'a," dedi Crystal, yüzündeki sırıtışı silemeden.

"Aman Tanrım. Ne... nasıl..." Erin sözünü kesti. "İçgüdüğü senin için mi uyandı?"

Crystal biraz utanarak, "Evet," diye fısıldadı.

Şimdi Erin onu yeni gözlerle inceliyordu ve bunu görüyordu. Mutluluk ve memnuniyet yayıyordu. Bütün yüzü parlıyordu.

"Ah, Crystal," diye fısıldadı Erin, arkadaşı için mutluydu, her ne kadar hain bir sızı bunu bozmakla tehdit etse de. Gözlerinden yaşlar süzüldü ve boğazını sıkarak nefes almaya çalıştı.

"Daha çok yeni ama kalmaya karar verdim," diye itiraf etti Crystal usulca, elini sıkarak.

"Sen de mi?" Erin sordu. Görünüşe göre artık sadece Bianca eve dönecekti. Dünya'daki ailesinin yanına.

Crystal'ın dudakları biraz büküldü. "Sen de kalmıyor musun?"

Sesinde bilmiş bir gülümseme vardı ve Erin onun ne bildiğini merak etti. Privanax ona hamile olduğunu söylemiş miydi? Bu yüzden mi Erin'in kalacağını düşünmüştü?

"Eminim konsey suçlamaların düşmesine izin verecektir," diye devam etti Crystal, sesi yumuşak ama güçlüydü. "Onun için endişelenmene gerek yok."

Erin'in kaşları çatıldı. "Ne suçlaması? Sen neden bahsediyorsun?"

Crystal dudağını dişleyerek, "Şey... Jaxor'an'ın suçlamaları," dedi.

İşte o zaman Erin Privanax'ın bir hücre hakkında bir şeyler söylediğini hatırladı. Jaxor bir hücrede tutuluyordu.

"Sen..." Erin şimdi biraz daha ağır nefes alıyordu. "Sence onun yüzünden mi kalıyorum?"

Crystal durdu, birdenbire emin olamayarak ona baktı. "Sen değil misin? Ben... ben senin onun eşi olduğunu sanıyordum. Yani, seni Altın Şehir'de ilk gördüğünde çok belliydi. Ben de oradaydım. Sana nasıl baktığını gördüm."

Erin bunu çok iyi hatırlıyordu. Ama ondan sonra gelen her şeyi de hatırlıyordu.

Tavar'ın alaycı ses tonuyla söylediği şu sözleri hatırladı: "*Burada olduğunu nereden çıkardın dişi? Jaxor seni bize teslim etti. Söz verdiği gibi.*"

Jaxor'un yalanlarını hatırladı. Yüzüne karşı söylediği yalanları. Keskin ihanetini. Hissettiği kalp kırıklığını ve ardından gelen uyuşukluğu. Karanlığı, Kossira'nın onun için bıraktığı leğene kusarken tırnaklarının altındaki toprağı hissettiğini hatırladı.

"Jaxor için kalmıyorum," diye fısıldadı. "Çocuğum için kalıyorum."

Crystal'ın yüzü gevşedi. Bir an için yüz hatlarında sevinç belirdi, Ama Erin'in gözlerindeki bakışı görünce bu sevinç yavaş yavaş kayboldu.

"Yarı insan, yarı Luxirian bir çocuğu Dünya'da yetiştiremeyeceğimi biliyorsun," dedi Erin, sesi düzensizdi. Ortamı biraz yumuşatmaya çalıştı,

Hissetmediği bir gülümseme. "Artık kalmam gerekiyor."

Jake'i, Ellora'yı, annesini ya da diğer arkadaşlarını bir daha asla göremeyecekti. Öğrencilerini bir daha asla göremeyecekti. Evini, kasabasını, sabah yürüyüşlerini yaptığı caddenin karşısındaki küçük parkı bir daha asla göremeyecekti. Kanıksadığı tüm o küçük şeyleri.

Erin, parmaklarını karnına bastırırken bile tüm bunları küçük, acı bir sızıyla fark etti.

Crystal zorlukla yutkunarak, "Ah tatlım," diye nefes aldı. "Ne... ne oldu?"

Erin dudaklarını yaladı. "Bana ihanet etti. Jetutianlarla bir anlaşma yaptıklarını bile bile beni *Mevirax*'a teslim etti. Beni bilerek Çukur'a geri gönderecekti."

Crystal'in nefesi kesildi, başını sallarken bile yüz hatlarındaki renk soldu. "Hayır, Erin, o bunu yapmaz. O senin *eşin*. Seninle birlikte buraya döndüğünde onu görmeliydin. Privanax onu senden uzak tutmaya çalıştığında, onu odasına geri götürmek için sakinleştirici vermek zorunda kaldılar."

Erin başını sallıyordu. Belki de onu buna iten suçluluk duygusuydu. Bayılmadan hemen önce ay ışığında Po'grak'ın bedeninde parıldayan kılıcın kabzasını hatırladı. Sonunda intikamını almıştı. Belki de şimdi iş işten geçmişti ve bunu telafi etmeye çalışıyordu. Ama intikamı her zaman önce gelirdi.

"Ne oldu?" Erin konuyu değiştirerek sordu, Jaxor'u düşünmek istemiyordu çünkü bu çok canını yakıyordu, sanki kalbi parçalanmış ve zar zor ayakta duran bir şey gibiydi. "Aşı oldular mı?"

"Evet," dedi Crystal usulca, elini sıkarak. "Senin sayende."

"Başka şişeler de vardı," dedi Erin, hatırlamak için kendini zorladığında küçük bir baş ağrısı baş gösterdi. "Revirde. Onları buldular mı?"

"Cruxan onları Po'grak'ın aldığını söyledi. Vaxa'an uzay gemisinin her yerinde onları aradı ama Po'grak onlardan kurtulmuş olmalı. Ya da yok etmiş. Geriye kalan tek aşı sendeydi. Ve senin sayende, Luxirian dişileri için bir umut olabilir. Privanax şimdiden daha fazlasını yaratmaya çalışıyor. Neredeyse hiç dinlenmedi."

"Ve... ve Kossira? Laccara? *Mevirax*?" Erin sordu, zihninde yüzler yanıp sönüyordu.

"Savaştan sağ kurtulan *Mevirax* savaşçıları gözaltına alındı. Buradalar. Üslerinde olanlar da öyle. Dişiler de." Erin'in gözleri kapandı.

"Onlara ne olacağını biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum," diye itiraf etti Crystal. "Konsey müzakere ediyordu. Hiç durmadan. Cruxan'ı son birkaç gündür neredeyse hiç görmedim."

Erin başını salladı. Privanax'la bir an önce konuşması gerekiyordu. Ona aşının Laccara'ya ne yaptığını, hissettiği acıyı anlatması gerekiyordu. Aşının Kossira'da işe yaradığı açık olsa da, gerçekten güvenli olup olmadığını merak ediyordu.

"Peki," diye tekrar başladı, "Jetutianlar ne olacak? Gemileri?"

"Hayatta kalanlar çoktan Uranya Federasyonu'na gönderildi. Sanırım adı buydu. Evren için politika ve savaş konularını denetleyen ayrı bir yönetim organı. *Orada* çalışmanın nasıl bir baş ağrısı olduğunu hayal edebiliyor musun?" Crystal şaka yapmaya çalıştı.

Erin küçük bir kahkaha attı ama bu kahkaha göğsünün üzerindeki yaranın sertçe çekilmesine neden oldu.

"Yine de Luxiria uzay gemisini elinde tutacak," diye ekledi Crystal. "En azından evrende Dördüncü Çeyrek'e seyahat edebilecek bir uzay gemisi eksildi. Bu da iyi bir şey."

Erin başını salladı.

Crystal yumuşak bir sesle, "Bianca yakında ayrılacak," dedi. "Eğer kalıyorsanız, onun gidişini geciktirmek için bir neden yok."

Erin ona küçük bir gülümseme verdi. "Luxirian kristalini geri mi aldılar?"

Sarışın başını salladı. "*Mevirax* üssünde. Senin kararını bekliyorlardı."

Bir damla gözyaşı Erin'in şakağından aşağı süzüldü. Hayatında bu kadar çok ağladığını sanmıyordu, hele de bir başkasının önünde. Ama buna engel olamadı. Bianca'nın ailesiyle yeniden bir araya geleceğini bilmek, kendisinin asla kendi ailesiyle bir araya gelemeyeceğini bilmek acı tatlı bir duyguydu. Bu onu boğuyordu. Bunun acısını yutmak zordu.

"Gitmelerini söyle," diye fısıldadı Erin, Crystal'ın elini sıkıp sulu gözlerle ona bakarak. "Daha fazla beklemek zorunda kalmamalı."

Bianca'nın kendine ait bir ailesi, bir kızı ve çok sevdiği bir kocası vardı. Onları tekrar görmek için yeterince beklemişti.

Crystal yumuşak bir sesle, "Lauren'a, kız kardeşime bir mektup yazdım," dedi. "Hepimiz mektuplar yazdık ve Bianca'ya teslim etmesi için verdik. Senin de aynısını yapmak isteyeceğini düşündüm."

Erin'in boğazından bir hıçkırık yükseldi ve başını salladı. "Evet, bunu yapacağım. Şimdi yapacağım."

Ayağa kalkmaya çalıştığında Crystal onu sırtına bastırarak, "Bianca senin tamamen iyileştiğini, *iyi* olduğunu öğrenene kadar gitmeyecek. Bunu şimdi yapmana gerek yok. Kendine *zaman* tanı, Erin. Bir haftadan uzun bir süre esir tutuldun ve Tanrı aşkına *bıçaklandın*."

Erin uzun, yavaş bir nefes aldı.

Crystal onun saçlarını okşadı ve sessizce yanına oturdu.

Sonra şöyle dedi: "Jaxor'an seni sorup duruyor. Neredeyse her an. Sanırım Vaxa'an yakında onun ağzını kapattırarak çünkü muhafızlarını çıldırtıyor."

Erin'in dudakları birbirine yapıştı. Onun kendisini görmek istediği düşüncesiyle karnında bir çarpıntı hissetmemeyi diledi. Bunu hissetmekten nefret ediyordu.

"Onu çağırmamı ister misin?" Crystal derin bir nefes aldı, "çağırayım mı? Böylece ikiniz konuşabilir misiniz?" Kadın cevap vermeyince Crystal yine dudağını ısırdı ve bakışları karnına kaydı. "Hamile olduğunu biliyor mu?"

"Hayır," diye fısıldadı Erin.

"Onu görmek istiyor musun?"

Erin küçük bir kahkaha attı ama hiç eğlenmedi. Onu görmek istiyor muydu?

Evet. Onu görmek istiyordu, böylece gözlerinin içine bakabilecek ve ona neden ihanet ettiğini, neden her fırsatta ona yalan söylediğini sorabilecekti. Ona zarar vermek istemesine rağmen, hayatta olduğundan ve zarar görmediğinden emin olmak için onu görmek istiyordu. Ona karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini ya da bu konuda da yalan söyleyip söylemediğini sormak için onu görmek istiyordu.

Çoğunlukla onu görmek istiyordu çünkü onu görmeyi arzuluyordu ve içindeki bu umutsuz ihtiyaçtan nefret ediyordu. O mavi gözleri görmeyi, o karanlık sesi duymayı arzuluyordu.

Ancak onun *ihtiyacı olan* şey gerçekte.

"Evet," diye fısıldadı Crystal'a. "Onu görmem gerek."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HVaxa'an onu odaya götürürken *Rixella* onu izliyordu. Küçük, dikkatli ve güzel bir kızdı.

Bilekleri zincirlenmiş olsa da bu, kısa mesafeyi geçip ona ulaşmasına, kalp atışlarının göğsünde çılgınca çarpmasına ve alnını onunkine dayamasına engel olmadı.

Teni sıcaktı. Uzun süre boyunca onun ormanda yerde yattığı, Po'grak'ın onun üstünde olduğu ve göğsünden bir bıçak çıktığı anı aklından çıkmamıştı. Onun kısa bir mesafe ötede olduğunu bildiğinden, bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra onu göremeyeceğini, ona yakın olamayacağını bildiğinden uyuyamamıştı.

"*Rixella*," diye mırıldandı, onun gözlerinin içine baktı ve kendi gözlerinin onun karanlık gözbebeklerine yansıdığını gördü. "Çok endişelendim."

Ama sözleri, kız üssünden alındığından beri hissettiklerinin hiçbirini yansıtmıyordu. Korku, suçluluk, dehşet ve öfkenin yakınından bile geçmiyordu.

Kendi bakışları da kapandı ve Jaxor yavaşça geri çekildi, huzursuzluk karnına yayıldı. Odanın köşesinde kollarını göğsünde kavuşturmuş duran Vaxa'an'a bir bakış atarak Luxirian dilinde "Biraz yalnız kalabilir miyiz?" diye sordu.

Vaxa'an keskin bir nefes verdi ama başını eğerek selam verdiğinde Jaxor rahatladı. "Ben kapının dışında olacağım."

Sonra gitti ve Jaxor'u eşiyile yalnız bıraktı. Gözleriyle tam olarak buluşmayan eşiyile.

"Erin," dedi. "Bana bak."

Dehşet, bir uçuruma çarpan dalgalar gibi karnında çalkalanıyordu, şiddetli ve kesici. Ama çok uzaktaymış gibi hissetmesine rağmen ona baktı.

"Ne oldu?" diye sordu usulca, gözleri aynı hizada olacak şekilde yatağının yanına bir sandalye çekerek. Bunu yaparken zincirleri şingırdadı ve kızın dikkatini onlara çekti.

"Beni hiç önemsedin mi?" diye sordu zincirlere bakarak. "Yoksa tüm bunlar sana güvenmemi sağlamak için bir oyun muydu? Bilmek istiyorum ve bana doğruyu söylemeni istiyorum. Bir kez olsun."

Kulaklarında bir çınlama başladı ve Jaxor olduğu yerde donup kaldı, şaşkınlıkla ona baktı.

"Rebax?" diye sordu sessizce, onu doğru duyduğundan tam olarak emin değildi.

Sonunda gözleri onunkilerle birleşti ve tekrar geri çekilmesinden korkarak onları sıkıca tuttu. "Ben gerçekten senin eşin miyim?"

Jaxor sanki çarpılmış gibi sarsıldı. "Elbette öylesin. Bunu nasıl sorarsın?"

"Benim bir İçgüdüm yok. Senin gibi değil," diye mırıldandı. "Belki de hissettiğim şey sadece güçlü bir çekimdi. Başka bir şey değil. Nasıl emin olabilirim?"

Sandalyeden kalktı, tedirginliği ikiye katlanmıştı. "Neler oluyor? rixella?" diye sordu. "Neden böyle şeyler söylüyorsun ki?"

Çenesi titredi. Bu onun ilk duygu gösterisiydi. Fısıldayarak, "Çünkü diğer her şey hakkında yalan söyledin, değil mi?" dedi.

Göğsüne bir ağrı saplandı, çaresiz bir sızı yayıldıkça yayıldı. Ellerini tuttu, sıkıca kavradı, ancak zincirlerinin buz gibi soğukluğu onun irkilmesine neden oldu. En azından o böyle düşünüyordu. Belki de kızın tepki vermesine neden olan şey onun dokunuşuydu.

Tavar.

"Sana ne söyledi?" diye homurdandı.

"Senin yapmayacağın her şeyi," diye tersledi, sonunda içinde yükselen öfkeyle. Jaxor duvarları kaplayan monitörlere çaresiz bir bakış attı, onun üzülmesini istemiyordu. Hâlâ iyileşme sürecindeydi.

Adam kızın yanağını okşadı ama kız yüzünü çevirdi.

"Yapma," diye fısıldadı. "Sadece söyle bana. İlk ve son kez."

Gerçeği.

Jaxor tekrar sandalyeye çöktü. Kadın artık ona bakmıyordu. Dudakları hafifçe titrese de çenesi sabitti. Onun ağladığını görmek istemiyordu. Ağlamasının sebebi olmak istemiyordu.

"Bana bir şey sor," dedi sonunda, omuzları çökmüştü. "Bana bir şey sorun ve size gerçeği söyleyeyim, ne kadar çirkin olursa olsun."

Belli ki onun güvenini kaybetmişti. Ona zar zor bakabiliyordu, bu yüzden Tavar'ın ona söylediği şeyin onu derinden yaraladığını tahmin etti.

Uzun bir nefes aldı ve ardından "Ben senin kader arkadaşın mıyım?" diye sordu.

"*Tev.* Elbette," diye tısladı; kızın bundan şüphe ettiği düşüncesi fiziksel olarak acı vericiydi. Böyle bir konuda yalan söylediğini düşünmek, artık onun hakkında ne kadar az şey düşündüğünü gösteriyordu. *Mevirax* üssünde ne olmuştu?

Başını sallayarak onu biraz olsun rahatlatmıştı. "Ve senin eşin olmama rağmen beni *Mevirax*'a teslim etmeyi mi düşünüyordun? Tavar'ın planının ne olduğunu bilerek mi? Beni onlara verdiğinde Jetutianların benim için geleceğini bilerek mi?"

Ciğerlerine keskin bir nefes doldu. "İlk başta, *tev.*" diye cevap verdiğinde sesi düzensiz çıktı. Kadından bir ses kaçtı ve aklından geçen her şeyi anlaması için bir elini saçlarında gezdirdi. "Ama Jetutianlarla birlikte gitmene asla izin vermezdim. Bu asla planın bir parçası değildi."

"O zaman ben neydim?" diye sordu, yüzünü ona çevirdiğinde gözleri öfkeli yaşlarla parlıyordu. "*Yem* mi? Bunca yıldan sonra nihayet intikamını alabileceğin diye yem mi?"

"İntikamdan daha fazlasıydı, *Luxiva.*"

"*Yapma,*" diye tısladı, "bana öyle deme."

Jaxor titreyen elini yüzünde gezdirdi.

"Beni hep onlara verecektin, değil mi?" diye fısıldadı.

"*Nix,*" dedi.

"Peki bu ne zaman değişti?" diye bağırdı.

"Üs yakınlarında onlarla buluştuğum gece," dedi. O geceyi hatırladı, *Oxandri*'nin iziyle geri döndüğü geceyi. "Belki daha da önce."

"Neden o zaman?"

"Bu konuda *hep* çelişkideydim Erin," diye patladı, sesi yükselirken sandalyeden kalktı. "Seni Altın Şehir'de gördüğüm *andan* itibaren *asla* eskisi gibi olamadım. Bunu anlamana ihtiyacım var!"

Erin'in dudakları aralandı. Daha önce sadece acı ve öfke olan yüz hatlarında ilk kez şüphe gördü. Odada volta atarken Erin onu izliyordu ama tıpkı komuta merkezindeki kendi odasında olduğu gibi birkaç adımdan fazla atacak kadar yer yoktu. Onun hücresi.

"Tavar'ın Jetutianlara Luxirian kristalleri tedarik etme niyetinde olduğunu fark ettiğimde *Mevirax*'ı kendi başıma yaşamak için terk ettiğimi söylemiştim," diye başladı göğsündeki gürültüyü yatıştırmaya çalışarak. "Ama Tavar, Vaxa'an'ın bir insan dişiyi kraliçesi olarak aldığını ve Altın Şehir'de yaşayan başka insan dişiler olduğuna dair söylentiler olduğunu öğrenince beni aradı. Bana Po'grak'ın onları geri istediğini söyledi, öyle ki Jetutianlar bunun karşılığında *Mevirax* dişilerinden belirli bir kısmını iyileştirecekti. Başından beri dişilerimizi iyileştirecek araçlara sahipti."

"Tavar Altın Şehir'e aşına olduğumu biliyordu," diye devam etti Jaxor, "çünkü burada büyüdüm. Beni kalan insan dişileri bulup götürmekle görevlendirdi. Sonra da bir plan yaptık. Po'grak ile yaptığımız anlaşmayı bozmak ve aşığı kendimiz için güvence altına almak. Tavar bunu her zaman istediği şeyi elde etmek için kullanmayı planlıyordu: Başbakan pozisyonu, *Mevirax*'ı gerçek evleri olan Altın Şehir'e geri döndürmek. Ama ben farklı bir şey planlamıştım. Tavar'ın tehlikeli olduğunu, asla Luxiria'nın ihtiyacı olan Başbakan olamayacağını biliyordum - Luxiria'nın zaten *sahip* olduğu lider. Tavar aşıyla birlikte Altın Şehir'e asla yaklaşamayacaktı çünkü aşığı Vaxa'an'a kendim vermeyi planlıyordum."

Erin onu izledi, bunlar ondan dökülürken sessiz kaldı. Tavar'ın ona anlattıklarının ne kadarını zaten bildiğini merak etti.

"Ve sonra," diye devam etti, zorlukla yutkunarak, "seni gördüm. İçgüdülerim uyandı ve aniden planlarıma devam ederken senin güvenliğinin garanti edilemeyeceği olasılığıyla karşı karşıya kaldım çünkü bazen en iyi hazırlanmış planlar bile beklendiği gibi gelişmez."

"Yani, *tev*, seni üssüme ilk getirdiğimde, o ilk birkaç zaman diliminde, karar vermekte zorlanıyordum. Karar vermemi kolaylaştıracağını düşünerek seni uzakta tutmaya çalıştım."

"Çünkü sadece ben değildim," dedi Erin sonunda, yumuşak bir sesle. "Aşı da öyleydi."

"*Tev*. Aşı," dedi, sesi kelimeyi acı bir şekilde bükerek. "Seni seçersem halkıma sırtımı dönerek bencillik ettiğimi düşündüm. Ama neler *olabileceğini* bile bile senden nasıl vazgeçebilirdim? Seni Jetutianlara teslim etme düşüncesi içimi öylesine tiksinti ve öfkeyle doldurdu ki, yine de kendi halkımı da düşündüm. Dişilerimize yardım etmek için tek şansımız buydu. Ve sonra *sen*... bunun için senin özgürlüğünü nasıl takas edebilirdim? Elinden o kadar çok seçenek alınmışken, senin için bu seçimi yapmaya ne *hakkım* vardı?"

Erin kucağına doğru baktı ve yaptığı şeyi neden yaptığını anlamaya başladığını umdu.

"Yani *tev*, *Mevirax*'ı sorduğunda sana yalan söyledim ama sana bunları söylediğimde seni onlardan korumaya karar vermiştim bile," dedi usulca. Bu karardan duyduğu yoğun rahatlama ve utancın verdiği azap hâlâ göğsünü yakıyordu. Erin onun gözleriyle karşılaştı, ifadesinde şaşkınlığa benzer bir şey vardı. "Önceki planı bilmene gerek olmadığını sanıyordum çünkü bu asla gerçekleşmeyecekti."

Jaxor iki şekilde de kazanamazdı. Dışisini seçtiği anda halkına sırtını dönmüştü. Ama şimdi dışisi ona güvenmiyordu çünkü bu konuda yalan söylemişti. Pek çok konuda yalan söylemişti.

"Bana seni hiç önemseyip önemsemediğimi sorduğunda," dedi, sesi o kadar düzensizdi ki içindeki acıyı duydu, "belki şimdi anlarsın."

"Çünkü aşırı yerine beni seçtin," diye fısıldadı, sersemlemişti, gözleri parlıyordu ve ıslaktı.

"Ben iyi bir erkek değilim," dedi usulca. "Yalan söyledim. Bir zamanlar bana yakın olanlara ihanet ettim. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda kardeşime sırtımı döndüm. Zamanla öfkelen dim ve duygusuzlaştım ve senin gibi bir dişiyi hak eden bir erkek olmam mümkün değil ama umarım bir daha asla senin için hissettiklerimi sorgulamana gerek kalmaz. Ne olursa olsun."

Erin uzun süre ona baktı, sözlerini sindirmeye çalışıyordu. Onu nasıl yordüğunu, nasıl yıpratıldığını görebiliyordu.

Sonunda, "Peki ya kardeşin?" diye sordu. "Ne olmuş ona?"

"Neden bu konuda da yalan söyledin?" diye sordu, ancak sesi daha önce sahip olduğu zehri taşı mıyordu. "Belki *tam olarak* yalan söylemedin ama bana kesinlikle söylemedin."

"Öyle değildi..." diye devam etti, bunu nasıl ifade edeceğini bilemiyordu. "Kardeşimin kim olduğu artık önemli görünmüyordu."

"Kardeşinizin Başbakan olmasının önemli olduğunu düşünmüyor musunuz?" diye sordu.

"Zihnimde," diye başladı, "o hayat artık benim değildi. Eskiden Luxiria'nın bir prensiydim. Ama *Mevirax*'ı aramak için oradan ayrıldığım anda bir prens olmaktan çıktım. Bu bir ölüm gibiydi. Altın Şehir'e Jaxor'an olarak dönerek kardeşimin adını lekelemeyecektim."

"Böylece Jaxor oldun," diye bitirdi. "Sana Cruxan'ın verdiği isimle seslendiğimde bu yüzden çok kızmıştın. Sana Vaxa'an dediğini duydum. Düşündüm ki..."

Sesi kesildi.

"Bizim dilimizde sadece kraliyet soyundan gelenler seçtiğimiz isimlere açıklayıcı ekleyebilir. Bu yüksek bir saygı göstergesidir."

"Ve sen kendini buna layık görmedin," diye fısıldadı, onun için düşünceyi tamamladı.

Jaxor'un bakışları zincirlerine kaydı.

"Sana o hayatı sunamazdım," dedi usulca. "Hâlâ Jaxor'an olsaydım, eşim olarak sahip olacağın hayatı. Sana kim olduğumu söylemeyi düşünmek bile beni utandırıyor. Çünkü ne kadar düştüğümü görecektin."

"Artık Luxiria prensi olmadığın için seni reddedeceğimi mi düşündün?" diye sordu.

Bir nefes verdi. "Ne olursa olsun sana söylemeliydim, *Rixella*. Bunu biliyorum. Yeniden başlasaydık değiştireceğim çok şey olurdu."

"Bunun bizim için mümkün olduğunu sanmıyorum Jaxor," dedi Erin yumuşak bir sesle. "Yeniden başlamak için."

Sözler Jaxor'un beklediğinden daha fazla canını yaktı. Son gibi hissettirdiler. Soruyu sormaktansa cam parçaları yemeyi tercih etse de yine de sordu. "Kristal ele geçirildiğine göre Dünya'ya dönecek misin?"

Erin'i tekrar görmenin ötesinde pek bir şey düşünmemiştir. Ama şimdi, mahkemesinin yaklaştığını biliyordu. Altın Şehir'e, Erin ve Crystal'a karşı işlediği suçlar yüzünden ya sürgüne gönderileceğini ya da ölüme mahkûm edileceğini biliyordu. Affedilme ihtimali çok azdı.

"İstedğin bu mu?" diye fısıldadı.

Belki de duruşmadan önce gitse daha iyi olur, böylece kararı görmez, diye düşündü. Ama Jaxor kardeşinin tavsiyesine uymaya çalışıyordu. Yaptıkları için kendini affetmeye, onlarla barışmaya çalışıyordu. Kardeşine Erin'in hatırı için daha iyi bir erkek olmak, ona layık olmak, olduğu erkekle gurur duymak istediğini söylemişti.

"Güvende olmanı istiyorum," diye mırıldandı, bakışları onunkilerle birleşti. "Nerede olursan ol, mutlu olmanı istiyorum."

Yine ağlıyordu, yumuşak gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu.

Ve bunu sormazsa kendisiyle yaşayamayacağı için sordu, "Bizim için hiç umut yok mu, *rixella*? Bunu mahvettim mi?"

Tamir mi?"

Tamir için zamanları olup olmayacağını bile bilmiyordu ama yine de bilmesi gerekiyordu. Bir keresinde ona sormuştu, *eğer yapabilseydin kalmamı ister miydin?*

O anda Jaxor'un kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı nemli yanaklarını silerken. "Tavar'ın bana anlattığı şeyleri duymak... seni gerçekten hiç tanımadığımı düşünmek kalbimi kırdı."

Kadının sözleri üzerine göğsünde bir ıstırap patladı.

"Ve sonra Po'grak bana saldırdıktan sonra seni ormanda gördüm," dedi ona parlayan gözlerle bakarak, "ve tüm bu şeylerin bana geri geldiğini hissettim. Ve o zaman bile, bana ihanet ettiğine inandığımda bile, seni gördüğüm için çok rahatlamıştım, beni ikiye böldüğünü hissetmeme rağmen çok *mutluydum*. Bilmiyorum işte. Kafam çok karışık."

Boğazından bir hıçkırık koptu ve Jaxor yanına gidip alnını ona yaslayarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Her ne kadar onu yakınında istemese de, yine de onun dokunuşuyla sakinleşiyor gibiydi.

Jaxor onun saçlarını okşarken Erin uzun dakikalar boyunca usulca ağladı. O gece onu nasıl gördüğünü hatırladı. Perili görünüyordu. Kilo kaybetmişti. Çok zayıflamıştı, cildi parşömen kadar inceydi. Ve Jaxor'un tek istediği ne pahasına olursa olsun onu korumaktı. Tek istediği ona zarar veren herkesin boğazını koparmaktı, hatta kendisinin bile.

O anda onu sevdiğini fark etmişti. O karanlık ormanda kanı etrafında birikirken onu sevmişti. O anda hissettiği dehşeti, onu sonsuza dek kaybedeceğini düşünmesini asla unutamayacaktı.

Bu onu fiziksel bir yara izi gibi işaretledi.

Ve tam o anda, ağlarken onu kucaklarken... Jaxor onu yeniden kaybediyormuş gibi hissetti.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"W

Ona söylemedin mi?" Crystal usulca, nazikçe sordu.

İki gün geçmişti ve Jaxor'u odasına geldiğinden beri görmemişti. Privanax'tan beri onu görmemişti.

içeri girdi ve ona gitmesini, içinde bulunduğu durumda onu çok üzdüğünü söyledi.

Giderken Jaxor'un yüzündeki azap, sanki hâlâ söylemesi gereken milyonlarca şey varmış gibi, aklından çıkmamıştı. Gözlerini her kapadığında onun yüz ifadesini görüyordu. Rüya gördüğünde onu görüyordu.

"Neden ona hamile olduğumu söylemedim?" Erin sordu. "Bilmiyorum. Doğru zaman değildi."

Ve bu onu ikiyüzlü yapmıyor muydu? Ona kardeşinden bahsetmediği için kızginken, bu kadar önemli bir şeyi ondan saklamak?

"Şu anda her şey... çok yanlış," diye ekledi.

Lainey de odasındaydı. O ve Crystal daha önce yiyecek getirmiş ve ona eşlik etmişlerdi. Jaxor'la yaptığı konuşmadan sonra Erin uzun bir süre uyumuştı; şüphesiz Privanax çok üzgün olduğu için ona sakinleştirici vermişti. Ona stres seviyesini düşük tutmasını, bebeğin zaten çok fazla stres altında olduğunu söylemişti.

Görünüşe göre tüm kadınlar Altın Şehir'de bulunuyordu. Vaxa'an, Jetutianlara ve *Mevirax*'a yapacakları saldırıya hazırlık olarak Büyükelçilerini Altın Şehre çağırılmış ve yapılacak çok şey olduğunu düşünerek bir hafta boyunca burada kalmışlardı. Kalan *Mevirax* ile ne yapacaklarını ya da Privanax testlerini yaptıktan sonra tedavinin dağıtımını nasıl halledeceklerini hâlâ bilmedikleri düşünülürse.

Ama Kossira'nın da Altın Şehir'de olduğunu öğrenmişti. Tavar'ın Jetutian uzay gemisinde öldüğünü öğrenmişti ve Erin onunla konuşmak, iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Laccara da hayatta kalmıştı ve görünüşe göre o da Privanax'ın laboratuvarlarındaki tıbbi bölmede olmasına rağmen Erin onu görmemişti. Laccara'ya dair hatırladığı tek şey çılgınlıkları ve iğne etine saplandığında gözlerindeki kararlı parıltıydı.

Erin yutkundu ve bir yudum almak için sıcak çay bardağını dudaklarına götürdü. Tadı acıydı ama görünüşe göre Privanax tarafından onaylanmıştı.

Lainey ziyaretleri sırasında alışılmadık derecede sessizdi. Erin, Kirov'a katıldığından beri ondaki değişimi çoktan fark etmişti. Olumlu bir değişim. Lainey her zaman Lainey olarak kalacak olsa da, daha önce biraz çatışmacı, biraz öfkeli olan Lainey'de şimdi bir sakinlik vardı.

"Onu seviyor musun?" Crystal sordu.

"Bazen onu tanıımıyormuşum gibi hissediyorum," diye itiraf etti Erin soruya cevap vermek yerine, çünkü bu onu huzursuz ve ağırlı hissettiriyordu.

Erin, Altın Şehir'de yakalandıklarından beri Lainey ve Crystal'a her şeyi anlatmıştı. Jaxor hakkında, üssü hakkında, birlikte geçirdikleri zaman hakkında, hatta seks hakkında. Sonra onlara *Mevirax*'ı anlatmıştı. Zindanı, Kossira'yı, Jetutian gemisindeki o geceyi. Yaşadıklarını Jaxor'a anlatmamıştı bile.

Crystal hikâyesini anlatırken ağlıyordu ve Lainey sanki *Mevirax*'ı ve Jetutianları kendisi cezalandırmak istiyormuş gibi dudaklarını büzmüş ve yumruklarını sıkmış bir halde kıpırdamadan oturuyordu.

Onlar gibi arkadaşları olduğu için minnettardı. Ona değer veren, onu seven arkadaşları, tıpkı onun onları sevdiği gibi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti Erin.

"Şimdi karar vermek zorunda değilsin," dedi Lainey. "Bebek yüzünden Luxiria'da kalıyorsun ve ben bencilce bu konuda oldukça mutluyum."

Erin'i güldürmeye çalışıyordu ve işe yaradı.

Crystal ona, "Zamanın var," diye güvence verdi.

"Öyle mi?" Erin dudağını kemirerek sordu. Bütün gün yatakta yattığı için sırtı ağrıyordu ama en azından göğsündeki yara daha az ağrımaya başlamıştı. Bazen bıçaklandığını bile unutuyordu ama sonra Po'grak'ın tepesinde olduğu kâbuslar görüyordu ve-

Başını salladı ve burun deliklerinden derin bir nefes aldı. *Stres yok*, diye hatırlattı kendine. *Bebeğin iyiliği için*.

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Jaxor'un duruşması yaklaşıyordu. Crystal duruşmanın önümüzdeki hafta yapılacağını öğrenmişti. Ve bunu düşündüğünde stres seviyesi tavan yapıyordu. Bu yüzden bunu düşünmekten kaçınmaya çalıştı... ki bu neredeyse imkânsızdı.

"Privanax yarın laboratuvardan taburcu edileceğini söyledi," dedi Lainey, hassas bir konu olduğunu bildiği için konuyu değiştirerek. "Gelip bizimle terasta kalacaksın, çok ihtiyacın olan güneş ışığını ve yemeği alacaksın ve kendini daha iyi hissedeceksin. Zihnin açılacak, söz veriyorum."

Erin konuşulmayanları anlayarak başını salladı. Belki o zaman Jaxor'un durumu hakkında daha net düşünebilirdi. Belki o zaman bir karar verebilirdi... çok geç olmadan.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

"I Seninle konuşmayı umuyordum," dedi Erin hovercraft'ıyla terasta Vaxa'an'a yaklaştıktan sonra nefes nefese bir telaşla. Kate'in arkadan inmesine yardım ediyordu. Kate'i terasta bıraktı.

Sabahları, o komuta merkezine giderken diğer insan dişilerle birlikte olabilsin diye. Bebek onun kollarındaydı.

Mırıldanıyor, gevezelik ediyor ve güneş ışığında altın rengini yansıtan kollarını sallıyordu. Adı Ollie'ydi. Teknik olarak adı Kollix'an'dı ama bu biraz ağız dolusu olduğu için insan kadınlar ona sadece Ollie diyordu. Ve o *çok tatlı* bir şeydi.

Vaxa'an Erin'e baktı. Onunla Jaxor arasındaki benzerlikleri fark etmemiş olmasına hayret etti. Bir kere gözleri aynıydı. Erin Jaxor'un kendisine tanıdık geldiğini düşünmüş olsa da, Vaxa'an'ı bu bağlantıyı kuracak kadar iyi tanımıyor ya da onu çok uzun süre incelememişti.

Ama şimdi, bu inkâr edilemezdi. Onun gözleriyle karşılaşmak bile *zordu*.

Vaxa'an başını sallayarak onayladı, hovercraft'a güç verdi ve aşağı atladı. Erin tutmakta olduğu gergin nefesini bıraktı.

Kate, Erin'e bakarak Vaxa'an'ın koluna dokundu ve "İkinizi yalnız bırakayım," dedi.

Vaxa'an onun Lainey ve Kirov'un evine, Erin'in kaldığı yere doğru gözden kayboluşunu izledi. Kadınların çoğu gün boyunca birbirleriyle vakit geçirmek, Ollie'ye hayret etmek, konuşmak, gülmek ve yemek yemek için orada toplanıyordu. Erin itiraf etmek zorundaydı... iyi hissetmişti. Arkadaşlarıyla birlikte olmak, zindanda geçirdiği zamanı ya da kalp kırıklığını düşünmemek. Bu hoş bir dikkat dağınıklığıydı. Privanax'ın laboratuvarlarından çikalı iki gün olmuştu ama geçen her dakika Erin'i daha da huzursuz, daha da endişeli yapıyordu.

"Kuşacak zaman bulamadık," dedi Vaxa'an, bakışlarını ona çevirerek. "Bunun için üzgünüm."

"Çok meşguldünüz. Hepiniz meşguldünüz," dedi Erin. Sabahın büyük bir bölümünde Vaxa'an'ın hovercraft'ını beklemiş, sıcaktan biraz terlemiş olmasına rağmen dışarıda oturmuştu. Yine de kör edici güneş ışığını ve sıcaklığı her şeye tercih ediyordu.

Vaxa'an, "Kardeşim hakkında konuşmak istiyorsunuz," dedi.

"Duruşması sırasında affedilme şansı var, değil mi?" diye sordu, hoşbeşle vakit kaybetmek istemediği için utanmadan. Vaxa'an, Başbakan olduğu düşünüldüğünde, anlaşılması zor bir erkekti. Değişen her şey -*Mevirax* ve Jetutianlara yapılan saldırı, sonrasında alınması gereken kararlar, Jaxor'un duruşmasının stresi ve Vaxa'an'ın yeni doğmuş bir bebeği olduğu gerçeği- göz önüne alındığında, çok meşgul bir erkekti.

Burun delikleri alevlendi, bunu iyiye işaret olarak almadı. Yine de, "Bu mümkün, *tev*. Olası mı? Ben o kadar emin değilim."

"Ama sen Başbakan'sın," dedi. Çünkü Jaxor'un yaptığı onca şeyden sonra bile, yaptıklarından dolayı ölüme ya da sürgüne mahkûm edilebileceği düşüncesi akıl almazdı. Hatta düşünmesi bile dayanılmazdı. Bu düşünce onu geceleri uyutmuyordu. "Bir çeşit veto yetkiniz yok mu?"

"Veto yetkisi," diye tekrarladı. Sonra başını salladı. "Adalet meseleleri ihtiyar heyeti tarafından ele alınır. Bizim yöntemimiz bu. Davayla ilgili hislerimi ve arzularımı biliyorlar. Bunu açıkça belirttim."

"Peki ne olmasını istiyorsun?" diye sormadan edemedi.

"O benim kardeşim," dedi ona yumuşak bir sesle ve neredeyse nefesini kesecek bir bakış fırlattı... çünkü o anda Jaxor'a çok benziyordu. "Elbette onun affedilmesini istiyorum."

"Yaptığı onca şeyden sonra bile mi? Sana?" diye test etti.

Kısa bir nefes verdi. "Jaxor'u sen de benim kadar iyi tanıyorsun. Onun motivasyonlarını biliyorsun. Ona yaptıklarını *anladığım* için onu affettiğimi söyledim ama korkarım ki aynı affi *kendisine* asla gösteremeyecek."

Erin sustu.

"Annemizi öldüren erkekten intikam almak istiyordu. Efendimizden. Pek çok Luxirian. Hayatta kalan dişilere yardım etmek istedi. Bu motivasyonlar sadece... ama onun gerçekten yargılandığı iki şey var. Seni ve Crystal'ı tehlikeye atmak-"

"Ama o-"

"Ve Jetutianların atmosferimize fark edilmeden girdiğini bilerek," diye devam etti Vaxa'an. "Yardımları aşuya yol açtığı için konsey onu bu ikinci suçundan dolayı affedebilirdi. Ama birincisi..."

"Crystal ve benim yüzümden mi?" dedi şok olmuş bir halde. Başını iki yana salladı. "Bu çok saçma. O bize zarar vermedi."

Şey... en azından fiziksel olarak değil, diye sessizce düzeltti, göğsündeki sürekli ağrıyı düşünerek.

"Belediye bunu başka bir şekilde görüyor. Kadınlara karşı işlenen suçlar olası görülüyor."

"Onlarla konuşabilir miyim?" Erin gözlerini Vaxa'an'a dikerek yalvarırcasına sordu. "Crystal'ın da aynısını teklif edeceğini biliyorum. Demek istediğim, Jaxor sayesinde artık Cruxan'a sahip. Bu konuda kalıcı hisleri yok. Ayrıca, bunun Vikan ya da Kirov'un yaptığından ne farkı var? İkisi de Taylor ve Lainey'i Altın Şehir'den senin haberin olmadan aldılar! Ama bunun için yargılanıyorlar mı?"

Arkadaşlarının arkadaşlarını otobüsün altına atmak istememişti ama bir noktaya değinmeye çalışıyordu.

Vaxa'an'ın dudakları birbirine yapıştı. "Duruşmanın adil olduğunu hiç söylemedim."

Sırtından bir damla ter aktı. Aralarında uzun bir sessizlik oldu.

Vaxa'an sessizce, "Kat bana gemiyle Dünya'ya gitmeyi planlamadığını söyledi," diye söze girdi.

Erin'in kaşları çatıldı, bu konuyu neden şimdi açtığına şaşırmişti. "Hayır, bilmiyorum."

"Kardeşimi sevdiğin ve burada onunla kalmak istediğin için mi?" Vaxa'an sordu. Erin terasa, ayaklarını sıcak taşlardan koruyan tüy gibi hafif terliklerine baktı. "Seni uyarmalıyım kadın, konseyin kararından hoşlanmayabilirsin. Burada onun için bir hayat olmayabilir."

Ona gitmesini mi söylüyordu? Dünya'ya geri dönmesini mi? Jaxor'u terk etmesini mi? Erin içinde öfkenin yükseldiğini hissetti ve bu iyi geldi. Şaşırtıcı hissettirdi. "Hamileyim," dedi ona bakarak.

Kaşları kalktı. Demek Kate ona söylememişti. Ya da belki Crystal ve Lainey birkaç gün önceki konuşmalarından sonra kimseye söylememişlerdi.

"Bilmiyor," dedi Erin, kafasında oluşan soruyu görünce. "Henüz bilmiyor. Ona söylemedim."

Erin Vaxa'an'ın hakkını teslim etmek zorundaydı. Olayları ağırdan alıyordu ama bir Başbakan'ın bunu yapması gerektiğini düşünüyordu.

"O halde buradaki geleceğin için korkma, kadın," dedi başını eğerek. "Çocuğunuz kraliyet soyundan olacak ve bu nedenle, siz-"

"Kan bağı umurumda değil," dedi usulca, kaşlarını çatarak. "Ve kardeşinin çocuğuna hamile olduğum için güvenli bir gelecek peşinde değilim." "Özür dilerim, bunu ima etmek istememiştim. Ben sadece... bu durum karşısında şaşırdım.

Haberler."

"Biliyorum," dedi Erin, öfkesinin biraz olsun yatıştığını hissederek. "Sadece... korkuyorum. Jaxor için. Bebek için. Bu lanet duruşma için. Beni incitmiş ve bana yalan söylemiş olabilir ama bu onun *gitmesini* istediğim anlamına gelmiyor."

Bu düşünce bile boğazının düğümlenmesine neden oldu.

"Bu... bizim için bir gelecek olmadığı anlamına gelmiyor," diye fısıldadı, gözyaşlarıyla bulanıklaşan görüşüyle. Daha fazla gözyaşı. Hayatı boyunca hiç bu kadar ağlamamıştı. En azından şimdi suçu hormonlarına atabilirdi.

Kendine küçük bir ağlama izni verdi, Vaxa'an'ın çaresizce yanında durduğunun farkındaydı, muhtemelen Kate'in onu teselli etmek için burada olmasını diliyordu. Luxirianlar duygularını gösterme konusunda pek usta sayılmazlardı ve başkaları bunu yaptığında bu onları rahatsız ediyor gibiydi.

Kendini *toparla*, dedi kendi kendine. Ve yavaşça yaptı, gözyaşlarını geri kırttı, yüzünü kuruladı.

Bakışlarını Kara Çöl'e çevirdi, Jaxor'un onu ve Crystal'ı kum gemisiyle çölden geçirdiği zamanı hatırladı. Şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

"Yaşlılar konseyini görmeme izin verebilir misiniz?" Erin sakinleşerek sessizce sordu. Sadece iyi bir ağlamadan sonra kendini bu kadar sakin hissetmişti. Kendini... iyi hissediyordu. Sanki her şey yoluna girebilirmiş gibi. Vaxa'an'a bakmak için döndü. "Onlarla konuşmak için mi?"

Vaxa'an başını eğdi. "Bunu ayarlayabilirim, *tev*. Ama bilmiyorum-"

"Sadece denemek zorundayım," dedi Erin. "Bunun bir fark yaratmayabileceğini biliyorum, ama onu serbest bıraktırmaya çalışmaktan vazgeçmeyeceğim."

Derin bir nefes aldı ve ne yapmak istediğinden emin bir şekilde başını salladı. "Komuta merkezine mi gidiyorsun?" diye sordu.

"*Tev*."

"Jaxor'u görmek istiyorum," dedi.

Bunu çok uzun süre bıraktım, diye düşündü, biraz utanarak.

Son iki gecedir yatağına uzanmış ve kendi kendine Jaxor'u affedip affedemeyeceğini sormuştu.

Onun motivasyonlarını duyduktan sonra, bunu yapabileceğine inanmıştı. Özellikle de her şeye rağmen halkı için aşı yerine onu seçeceğini bildikten sonra. Bu çok şey anlatıyordu.

Evet, onu çok uzun süre terk etmişti... ve eşini görme zamanı gelmişti.

Vaxa'an başını yana eğerek onu inceledi. Erin onun hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu. Bir an ağlıyor, sonra konseyiyle ve hapisteki kardeşiyle konuşmayı talep ediyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Sizi ona götüreceğim."

"Teşekkür ederim."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Tsu sonsuz bir akış halinde üzerinden akıyordu. Jaxor, sanki sadece bedenini değil de ruhunu da temizleyecekmiş gibi duş tütünün içinde çok uzun süre durmuştu. Çünkü onun istediği de bu değil miydi? Temiz olmak için mi? Temiz olmak?

Tüm bu uzun rotasyonlar boyunca isteyerek içinde debelendiği kir ve çamurdan kurtulacak mıydı?

Konsola bir tokat attı ve akış sona erdi. Kabinden çıktı, kurulandı ama hareketleri yavaştı, düşünceleri dikkatle bastırılmıştı.

Ardında buharlar çıkararak tuvaletten çıktığında, Erin'in odanın ortasında durduğunu görünce kalbi neredeyse acı verici ve şiddetli bir şekilde haince çarptı.

Ve bir anda, o dikkatle bastırılmış düşünceler ve duygular aceleyle geri döndü, ona yaklaşırken başını döndürdü - ve sonra durdu, ellerini uzattı, ona uzandı, belki de artık onun dokunuşunu istemediğini fark ettiğinde. Belki de ondan öğreniyordu.

Odada başka kimse yoktu.

"Nasıl..." diye mırıldandı, bir an için sadece onu hayal ettiğinden korktu. *Mevirax'ın* zindanlarında olduğu zamanlarda bunu yapardı. Orada olmayan şeyleri hayal ederdi. İzolasyonunun uzun zamandır ölü olduğunu düşündüğü eski alışkanlıklarını geri getirip getirmediğini merak etti. "Sen... sen gerçek misin?"

Yüz ifadesinde bir şey vardı, gergin ve acı verici bir şey. Nefes aldığı anda, kokusu yeterince gerçektir ve onu ciğerlerine çekti.

"Jaxor," diye fısıldadı, gözleri parlıyordu.

Bu kesinlikle bir rüyaydı. Uyandığında canının daha da çok yanacağını bilmek içini acıtıyordu. Ve eğer bu bir rüyaysa, o zaman onun dokunuşunu isteyecekti... ve bu yüzden onu kollarının arasına çekip sıkıca sarıldı.

Yanağı göğsüne, göğüs kafesinin hemen altına bastırdı. Sıcak nefesinin teninde gezindiğini, temiz, taranmış, yumuşak saçlarının kolunun üzerinde dolaştığını hissetti.

"Seni seviyorum, *Rixella*," diye mırıldandı. Kadın adamın kollarında daha da sertleşti. "Seni bir daha gördüğümde söyleyeceğime dair kendime söz verdim. Hayallerimde olsan bile. Sanırım bu sayılır."

Adam saçlarını okşarken bir an bekledi.

"Gerçek olmadığımı mı düşünüyorsun? Şu anda mı?"

"Daha önce bir şeyler hayal ettim. Orada olmayan insanları gördüm. Onlar orada değilken onlarla konuştum. Karanlıkta," diye kolayca cevap verdi ve kadının ılık çalarak tenine doğru çektiği nefesi duydu. "Geçecek, ama şimdilik senin tadını çıkaracağım."

"Ah, Jaxor," diye fısıldadı, başını sallayarak geri çekildi. "Ben gerçeğim. Ben buradayım."

Gözlerini kırptırdı, yutkundu.

"Vaxa'an'a seni görebilir miyim diye sordum," diye devam etti. "Beni buraya getirdi. Kapının hemen dışında bir muhafız var. Bana inanmıyorsan kontrol edebilirsin."

"*Rebax*?" diye sordu usulca.

Gözlerinde taze yaşlar vardı ve eğer aklında bu olsaydı, kesinlikle onu ağlatmazdı. Farkına varmak içini delip geçti ve hareketsiz kaldı.

"Zindanda yaşadıklarının belki de sadece bir kısmını biliyorum Jaxor," dedi Erin sessizce ve nefesleri kısaldı. "Sen uzun zamandır oradaydın, ben ise sadece bir haftadır. Hayal bile edemiyorum..."

Sesi kesildi.

Kadının bunu bilmesi onu utandırmıştı. Onunla geçirdiği o zamanı tekrar yaşamayı hiç planlamamıştı.

"Sen gerçek misin?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı.

Gözlerini kapattı.

"Ciddi miydin?" diye fısıldadı. "Beni sevdiğini mi?" Jaxor yutkundu. "*Tev*."

Erin içini çekti ve bir anda kollarından kurtulup aralarına mesafe koydu. Jaxor onu takip etmek istedi ama aradaki mesafeyi bir ceza gibi hissederek yumruklarını iki yanında sıktı.

Yaşam alanının steril beyaz zeminine baktı, çenesi sıkıştı. Ona onu sevdiğini söyledi ve o da geri çekildi.

Tabii ki yapar, diye düşündü.

Saçlarından süzülen su damlacıkları omuzlarının üzerinden geçerek yere düştü. Uzaktan çıplak olduğunu hatırladı. Kadının buna iyi tepki vermeyeceğini biliyordu, bu yüzden aralarındaki sessizlik uzarken pantolonunu çekti.

Jaxor ona baktığında, kadın kollarını karnına sarmış, dudağını ısırıyordu. Jaxor kendini uyuşmuş hissetti. Aklına bir anı geldi. Yanakları kızarmış, gözlerinden sıcaklık fışkıran Erin'in, kaçırılmasından sadece iki dönem önce gecenin içinde fısıldaştıkları an. Bir parçası o zaman onun kendisini sevebileceğine inanmıştı. Onun için kalabileceğine ve geleceklerinin hiç bu kadar parlak görünmediğine.

Ancak bu düşünceler ve hayaller bir anda paramparça oldu.

"Sana yardım etmeme izin ver," dedi sessizce, ama sesi çok uzaklardan geliyordu.

"Bana yardım eder misin?"

Rixella ona baktı, yüz ifadesi birden ciddileşti. "Seni buradan çıkarabileceğimize eminim. Duruşmadan önce," diye fısıldadı.

"*Rebax*?" diye sordu başını sallayarak.

"Kardeşin yardım edecek, değil mi? Seni komuta merkezinden gizlice çıkarabiliriz, bir hovercraft alıp *gidebilirsin*," dedi ama dudağı biraz titremeye başladı ve Jaxor onun gözlerindeki korkuyu gördü.

Acı, uyuşukluk örtüsünü delmeye başlamıştı. "Peki ya sen?"

Yutkundu. "Peki ya ben?"

Jaxor çenesini sıktı ama soruyu sormak için kendini zor tuttu. "Benimle gelir misin?"

Jaxor tüm geleceğı onun cevabına bağılıymış gibi hissediyordu.

Gözleri kapandı ve adam ciğerlerindeki havanın çekilip alındığını hissetti.

"Sen... bu..." diye sözünü kesti, soru karşısında afallamıştı, ona bilmesi gereken her şeyi söylemişti. Onun yaşamasını istiyordu belki ama

Onu istemediğini. *Onları* istemediğini. Artık istemediğini. "Buna cevap vermemi isteme benden."

"Kalacağım," diye bilgilendirdi onu, sesi sabitti. Elbette.

"Neden?" diye bağırdı, gözleri parlayarak, kızgın ve korkmuş bir halde. "Seni ölüme mahkûm etsinler ya da gezegenini terk etmeye zorlasınlar diye mi? Ne için? Hiçbir şey için!"

"*Hiçbir şey* mi?" diye homurdandı, başını sallayarak. "Hiçbir şey değil, *Rixella*."

"Evet, hiçbir şey. Vaxa'an bile bu davanın adil olmadığını söyledi," diye fısıldadı. Gözleri yeniden camlaşmaya başlamıştı. "*Lütfen*. Sana yardım edebiliriz. Çok geç olmadan."

Jaxor başını sallayarak, "Ben burada kalacağım," diye gürledi. Kararlılık ses tonunu renklendirdi. "Kaçmaktan bıktım. Artık saklanmayacağım. Yaşlılar konseyiyle yüzleşeceğim ve kararları ne olursa olsun kabul edeceğim."

"Jaxor-"

"Ben yasalarımızın üstünde değilim," diye homurdandı. "Ve sana söyledim, kaçmaktan bıktım. Halkımın yargısıyla yüzleşmemin zamanı geldi de geçiyor. En kötüsü olsa bile... en azından günahlarımın benimle birlikte gideceğini bileceğim. Bu iş bitecek. Bunu yapmalıyım."

Onda gördüğü her neyse, yaklaşan tartışmanın boğazında düğümlenmesine neden oldu.

Jaxor yutkundu ve kendini zorlayarak, "Arkadaşlığımızı özel tutmalısın, Erin," dedi.

Dondu kaldı, bakışları parladı. "Ne?"

"Sadece Vaxa'an kesin olarak biliyor. Belki Büyükelçiler de biliyordur ama konsey bilmeyecek. Halk da bilmemeli."

"Neden sır olarak saklayayım ki?"

Jaxor, "Luxirianlar bana bağlı olduğunuzu bilirlerse size farklı davranırlar" dedi.

Erin ona baktı, göğsü inip kalkıyordu.

Jaxor onun kendisini kabul etmesinden başka bir şey istemiyordu. Ama artık çok geçti. Bu çok açıktı.

"Ayrılanı kadar benimle ilişkili olman burada hayatını zorlaştırabilir," dedi. "Sadece güvende olmanı istiyorum."

Gözleri cam gibiydi ve yere bakarak bakışlarını ayırdı.

"Ne olursa olsun, Kader beni sana getirdiği için mutluyum, *Rixella*," dedi yumuşak bir sesle. Kadından küçük bir nefes kaçtı. "Bunu bilmeni istiyorum."

Başını kaldırdığında, Jaxor onun bakışlarındaki çaresizlik, kararlılık ve korku parıltısı karşısında şaşırdı. Ama ona baktıkça bu duygular yavaş yavaş kayboldu. Bir şey söylemenin eşiğinde gibi görünüyordu. Bunu daha önce de görmüştü... üssüne döndüğünde, farklı bir şey söylemek istediğinde ama son anda vazgeçtiğinde.

"Biliyorum Jaxor," dedi tek söylediği.

Aralarında söylenmemiş ne kaldığını merak etmek zorunda kaldı.

ERİN, Vaxa'an'ın kendisine doğru geldiğini gördüğünde Jaxor'un komuta merkezindeki odasından henüz çıkıyordu. Nöbet tutan tek muhafız başını Başbakan'a doğru eğmiş, bakışlarını yere dikmişti.

Vaxa'an yalnızdı, bakışları kardeşinin arkasında durduğu kapıya kayıyordu. "O nasıl?" Vaxa'an sordu.

Erin onun gözleriyle tam olarak buluşamadı. Yüzü ısınmış ve midesi bulantıyla dolmuştu. Kalbi yeniden kırılıyormuş gibi hissediyordu... ama bu sefer buna sebep olan kendisiydi. Ve bu his, eşine tarifsiz acılar çektiğini bilmesinden kaynaklanıyordu.

Ben bir korkağım, diye düşündü. Korkaktan başka bir şey değildi. Oraya Jaxor'a hamile olduğunu, ne pahasına olursa olsun ona yardım edeceğini söylemek amacıyla gelmişti.

Bunun yerine, onu umursamadığını düşünmesini sağladı.

Erin Vaxa'an'ın sorusuna nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Sadece ona yardım etmek istiyorum," diye fısıldadı sonunda. "Ama o... o istiyor..."

Onu unutmasını istiyordu. Aralarındaki bağın var olduğunu inkâr etmesini istiyordu. Ona sırtını dönmesini istiyordu.

Neden?

Hayatı onun için kolaylaştırmak için.

Ve hiçbir şey söylemedi. Orada öylece durmuş, bir aptal gibi donup kalmıştı.

Benim hakkımda ne düşünüyor acaba? diye merak etti, utanarak.

"Sizi Büyükelçi'nin terasına götüreyim," dedi Vaxa'an ve onu komuta merkezine doğru götürdü. Kapının dışına çıktıklarında Erin havanın çoktan kararmış olduğunu görünce irkildi. Gece ve parıldayan yıldızlar, Kara Çöl'ün üzerinde uzanarak önüne serilmişti.

Hovercraft'a bindikten sonra omzunun üzerinden komuta merkezine açılan kapılara baktı. Jaxor'la arasındaki mesafenin açıldığını hissetti. Bu ona acı veriyordu. Kusmak istemesine neden oldu.

Vaxa'an ona şöyle dedi: "Bu aralıkta konseyle toplantı yaparken aklıma bir fikir geldi. Jaxor'an'ın davasına yardımcı olabilecek bir şey."

Erin'in kalbi ilk kez acıyla değil, umutla çarptı. "Ne oldu?"

"Kamuoyu duruşma dönemlerinde konseyin kararını etkileyebilir. Çok sık olmasa da tarihimizde böyle şeyler oldu," dedi Vaxa'an sessizce, kelimeleri hızlıca söyleyerek.

"Ne... Aklında ne var?"

Vaxa'an hovercraft'a pilotluk yaptı, gümüş pedin üzerinde tanıdık hareketleri kolaylıkla kullandı. Ancak komuta merkezinden ayrıldıklarında şöyle dedi: "Altın Şehir halkı Jetutianlardan aldığımız aşığı henüz bilmiyor. *Sizin* elde ettiğiniz."

Erin hareketsiz kaldı, zihni bu haberle dolup taşıyordu. Şehrin neden sessiz görüldüğünü merak etti. "Bilmelerini istemedin mi?"

"Henüz değil. Kossira'yı da bilmiyorlar. Privanax aşı üzerinde testlerini yapıyor ama emin olana kadar açıklanmasını istemedim. Ama Privanax'ın aşığı kopyalaması için ay döngüleri, hatta rotasyonlar gerekebilir. Jaxor'an'ın o kadar zamanı yok."

Altın Şehir'e hızla yaklaşıyorlardı. Çok güzeldi. Erin burayı geceleri uzaktan hiç ışıklandırılmış olarak görmemişti ama tüm teraslı dağ yamacı yumuşak sarı ışıklarla parlıyordu. Vaxa'an hovercraft'ı durdurdu ve havada süzölmeye başladılar, rüzgârın yumuşak uğultusu etraflarında sessizleşiyordu.

Ona döndü ve şöyle dedi: "Eğer halk Jaxor'an'ın Jetutianlardan bir tedavi temin edilmesinde parmağı olduğunu bilseydi -kadınlarımızın doğurganlığını geri getirmeye yardımcı olabilecek bir tedavi- eminim ki yargılanması konusunda protestolar olurdu. O bir kahraman, halkının savunucusu olarak görülecektir. Sadece Altın Şehir'de değil, tüm ileri karakollarda da."

Erin bir elini uzattı ve hovercraft'ın konsoluna sıkıştırdı. "Sence bu işe yarayabilir mi?"

"Denemeye değer," dedi Vaxa'an, çenesi gıcırdayarak. "Yaşlılar konseyine vereceğin ifade ve *Mevirax*'ı yakalayıp bizi Jetutianlara götürmedeki yardımınla birlikte, bu onun affedilmesi için yeterli olabilir. Özgür olabilir."

Kulağa neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu ama Erin'in düşündüğü her şey buydu.

"Yani," diye başladı Erin, onun ne dediğini anlayarak, "Altın Şehir'in dört bir yanına haber yaymamız gerekiyor. Aşı hakkında. Jaxor hakkında."

"Jaxor'an, kadın," diye düzeltti Başbakan. Erin şaşkınlıkla ona baktı. "İnsanların onun benim kardeşim ve Kirax'an'ın varisi olduğunu unutmaması gerekiyor."

"Jaxor'an," diye tekrarladı Erin usulca. "Doğru."

Vaxa'an ona nazıkçe, "Benim bu işte bir rolüm olamaz," dedi. "Bu sana ve sana yardım edenlere bağlı."

Erin başını salladı, farkındalığı artmıştı.

"Po'grak'ın gemisinden aşığı alan sizsiniz ve konsey onun varlığı konusunda sessiz kalmanızı tercih etse de... sizi buna zorlayamazlar."

Erin ilk kez ona küçük, komplocu bir sırıtış fırlattı ve kalbi hızlandı. "Jaxor'an Po'grak'ı da öldürdü. Onu gördüm."

Vaxa'an memnun bir şekilde başını salladı. "Eminim ki bu gerçeğe sevinecek pek çok Luxirian vardır."

Erin'in ciğerleri nefesle, umutla şişti, zihni yarışıyordu. Bir anlatıya ihtiyaçları vardı. Güçlü bir anlatıya. Konseyin, Altın Şehir halkının Jaxor'un - Jaxor'an'ın - özgürlüğü için savaşağını fark etmesini sağlayacak bir anlatı.

Yaparlar mıydı?

Vaxa'an öyle düşünüyor gibiydi. Ve bu Erin için yeterliydi.

"Bu gece birlikleri toplayacağım," dedi ve gözlerini Altın Şehir'e dikti, aklında bir plan oluşmaya başlamıştı bile.

Bu işe yarayacak, diye
düşündü. Olmak
zorundaydı.

BÖLÜM KIRK YEDİ

I bir fısıltıyla başladı. Erin'in Altın Şehir'deki Arşivleri denetleyen Bruxilia adındaki Luxirianlı bir kadına yaptığı küçük, masum bir yorumdu sadece. Kate onu hemen ertesi sabah oraya getirmişti.

Vaxaan'la yaptığı konuşma. Bir gece önce Erin tüm kadınların toplandığı eve girmiş ve onlara planını anlatmıştı.

Ve Kate bu planı harekete geçirecek mükemmel kadını tanıyordu.

Kate Bruxilia'ya, Bruxilia da Kate'e hayrandı. Yaşlı Luxirian dişisi huysuzdu ama komik bir şekilde açık sözlüydü. Bruxilia Erin'le tanıştığı anda ona daha fazla yemesi gerektiğini söylemiş ve kocaman bir tabak dolusu yemek getirmişti.

Erin'in Altın Şehir'e, konut terasının ötesine ilk geliyordu. Sıra sıra dizilmiş parşömenleriyle büyük Arşiv binası dikkatini dağıtmamaya çalışmıştı ama bu çok zordu. Ama orada sadece Jaxor ve Jaxor için bulunuyordu.

Yemek sırasında Erin ağzından kaçırды. Yaşanan savaş hakkında konuşuyorlardı ve Kate ona Erin'in de *orada olduğunu* söylediği için Bruxilia özellikle ilgilenmişti. Bruxilia onu durmaksızın sorgulamış, en ufak bilgiyi bile toplamaya çalışmıştı ve Erin o zaman Kate'in onu neden Arşiv'e getirdiğini anlamıştı. Çünkü Bruxilia dedikoduyu *severdi* ve bunu her yere yayardı.

"Başbakan'ın *Mevirax* hakkında ne karar vereceğini merak ediyorum," diye yorum yaptı Bruxilia, gözleri Erin'de parlayarak ve hafifçe öne doğru eğilerek.

Neredeyse çok kolaydı.

"Evet, özellikle de dişilerinden biri hamile olduğu için," dedi Erin, ses tonu kayıtsızdı ve Bruxilia'nın sipariş ettiği tabaktan bir parça kızarmış, lezzetli et almak için öne doğru uzandı.

Bruxilia donakaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Rebax?*"

Erin onun düşüncelerinin hızlandığını neredeyse hissedebiliyordu. Şimdiden kime söyleyeceğini düşünüyordu.

Erin kaşlarını çattı. "Bilmiyor muydunuz? Ama savaşın başlama nedeni de buydu. Jetutianlardan aşığı almak için."

Bruxilia kekeleydi, "*Aşı mı? Ne aşısı?*"

Erin gözlerini kırptırdı. Kate araya girdi, "Erin, Vaxa'an'ın bunu yapacağını sanmıyorum-"

Ama Bruxilia çoktan kavramıştı bile. "*Nix, nix, nix*, hemen şimdi söyle," dedi Kate'e bir el sallayarak, bakışlarını Erin'e kilitlerken onu susturdu. "Ne aşısı?"

Ve böylece, Erin ona anlatmıştı. Her şeyi. Kate dudağını ısırıp Ollie'yi sallayarak rahatsızmış gibi davranırken, Erin tüm ayrıntıları anlattı, Asıl Lider'i ve savaşçıları Jetutianlara götürenin *Jaxor'an* olduğunu, aşının varlığını keşfedenin *Jaxor'an* olduğunu, Po'grak'ı öldürenin ve savaşın sonra aşığı Asıl Lider'e getirenin *Jaxor'an* olduğunu vurgulamaya özen gösterdi. Büyük olasılıkla kendi hayatını kurtaran da Jaxor'an'dı.

Erin ayrıca Jaxor'an'ın Vaxa'an için casusluk yaptığını da ağır bir şekilde ima etti ki bu tamamen *gerçek dışı değildi*. Ne de olsa Jaxor aşığı çalmayı ve kardeşine götürmeyi planlıyordu, bu yüzden şaşırtıcı derecede kolay bir şekilde dudaklarından döküldü.

Sonra derin bir nefes aldı ve bir şeyi daha açıklamaya karar verdi. Jaxor buna karşı uyarmıştı ama Erin korkak olmadığına karar vermişti. Jaxor'un eşi olduğu için utanmıyordu, her ne kadar Jaxor böyle düşünse de.

Erin, "Şimdi de duruşma yüzünden o kadar stresliyim ki Privanax bebeğin sağlığı için endişeleniyor," dedi. "Jaxor'an ve ben *ravraksimizi* gerçekleştiremedik bile."

Çiftleşme törenleri.

"Ah Kaderler," dedi Bruxilia, Arşiv'in ortasında oturdukları ateş çukuru minderlerine yaslanarak. "Ah Kaderler."

Yaşlı Luxirian dişi başını sallıyordu, gözleri kocaman açılmıştı ve afallamıştı. Bir an için dili tutulmuştu.

Sonra başını Kate'e çevirdi ve biraz zayıf bir sesle, "Bu... bunların hepsi doğru mu?" diye sordu.

Kate dudaklarını büzerek Bruxilia'ya tanıdık bir bakış attı. Kate'in sessizliğı neredeyse 'evet' demek kadar iyiydi. Başbakan'ın eşı ve halkının kraliçesi olmak onu garip bir konuma sokuyordu ama yine de Erin'e yardım teklif etmişti. Bunu *açıkça* doğrulayamaz ya da inkâr edemezdi ama sessizliğı Bruxilia için yeterliydi.

"Bu çok çirkin!" Bruxilia tükürdü. "Ve konsey hâlâ Jaxor'an'ı yargılıyor mu? Bu... bu *duyulmamış* bir şey!"

Erin'in karnına bir rahatlama çöktü ve sırtını dayadığı yastığa gömüldü. Sağı göğsünün üzerindeki iyileşmekte olan yara küçük bir zonklama yaptı.

Kısa bir süre sonra ayrıldılar. Ollie huysuzlanınca Vaxa'an'ın Kate'e tahsis ettiğı muhafız onları diğ r kadınların beklediğı Büyükelçi terasına geri götürdü.

"Eee?" Döndüklerinde Lainey sordu.

Erin ve Kate birbirlerine baktılar. Erin onlara küçük, yorgun bir gülümseme verdi.

Bir gece önce zar zor uyumuşt  ve o sabah korkunç bir mide bulantısı vardı.

"Bekleyip görmemiz gerekecek," dedi usulca.

Kate, "O KADINI HİÇBİR ZAMAN K   MSEMEDİM," dedi, Yemek salonundan dönerken bakışları yorulmuşt . Bir değıl iki muhafız onu takip ediyordu ve konutun kapısının dışında bekliyorlardı. "İyi bir sebep için."

Erin hemen ayağı kalktı ve ona yaklaştı. "Nasıl geçti? Ne oldu?"

Gökyüzü karanlıktı; gece çökmüştü. Kate sadece yarım saat önce, haberlerin yayılmaya bağılayıp bağılamadığını görmek için yemek salonuna gitmişti. Erin oturmasına yardım ederken Kate, "Oh, gayet iyi yayılıyor," dedi. Cecelia Ollie'yi sallıyordu ve onu annesine teslim etti. Kate oğluna baktı, bakışlarında gurur ve sevgi parlıyordu, sonra başını kaldırıp Erin. "Hızla yayılıyor."

"Gerçekten mi?" Erin göğsünün sıkıştığını söyledi.

Kate başını salladı. "Yemeğı ulaşamadım bile. İçeri adımımı atar atmaz herkes bana baktı. Sonra bir grup yaklaştı ve bana bunun doğıru olup olmadığını sordu.

Aşı hakkında. Jaxor'an hakkında. Hiçbir şey söyleyemediğimde hayal kırıklığına uğradılar. Hatta kızdılar. Korumalarım beni dışarı çıkarmak için devreye girmek zorunda kaldı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Erin, ateş çukuruna doğru eğildi ve orada bulunan yedi kadına baktı: Kate, Taylor, Lainey, Cecelia, Beks, Crystal ve Bianca.

"Üzgünüm hanımlar," dedi Kate, "ama arkadaşlarınız için uzun bir gece olabilir. Tam ayrılırken bir grup hovercraftın komuta merkezine yaklaştığını ve daha fazlasının da yaya olarak ilerlediğini gördüm."

"Cevap almak için mi?" Taylor dudaklarını birbirine bastırarak tahmin yürüttü. "Kuşkusuz," dedi Kate.

"Özür dilerim," dedi Erin, Kate'e bakarak. "Seni gereksiz yere tehlikeye atmak istemiyorum. Artık bir oğlun var-"

"Saçmalama," dedi Kate onun elini tutarak. "Jaxor'an benim eşimin kardeşi. Onu seviyor. Hem de çok. Hiçbir şey yapmadan öylece oturamam."

"Teşekkür ederim," dedi Erin. Bakışlarını diğer kadınlara çevirdi. "Hepinize de. Bu planda bana yardımcı olduğunuz için. Son zamanlarda biraz dağınık olmama rağmen beni desteklediğiniz için."

Hepsinin kendi karakollarında bağlantıları vardı. Gün boyunca, Altın Şehir'de yayılan haberleri paylaşmaya yardımcı olmak için telsizlerden aramışlardı. Gerçi bu muhtemelen gereksizdi. Pek çok Luxirian'ın gezegenin dört bir yanına yayılmış aile ve arkadaşları vardı. Haberler ne olursa olsun ileri karakollara ulaşacaktı.

Sadece bu da değil, Erin dün gece Jaxor'u ziyaret ettikten sonra eve döndüğünde yıkılmıştı. Davranışlarından o kadar utanmıştı ki, Jaxor'un *hâlâ* hamile olduğunu ve Luxiria'da kaldığını bilmemesinden o kadar utanmıştı ki. *Onun* acı çektiğini bilmek acı veriyordu.

Lainey elini salladı. "Sen bizim için bir kardeş gibisin. Teşekkür etmene gerek yok."

Erin ona titrek bir gülümseme verdi.

Beks yumuşak bir sesle, "Şimdi ne olacak?" diye sordu. Erin,

"Bekleyeceğiz. Yine."

Duruşmanın dört gün içinde yapılması planlanıyordu. Jaxor için dört gün yeterli olacak mıydı?

HİKAYE KORKUNÇ BİR ATEŞ GİBİ YAYILDI ve tüm şehri sardı. Erin, Vaxa'an'ı neredeyse hiç görmediği için raporları çoğunlukla Bruxilia'dan alan Kate'ten alıyordu. Görünüşe göre komuta merkezi kilit altında olduğu için tüm kadınlar eşlerini zar zor görebiliyordu, bu da Erin'in ne kadar yalvarsa da Jaxor'u da göremediği anlamına geliyordu.

Şehrin dört bir yanından ve hatta bazı karakollardan gelen Luxirianlar komuta merkezinin dışında konuşlanmış, hâlâ cevap bekliyorlardı. Yüzlercesi. Erkekler ve kadınlar -gençler ve yaşlılar- potansiyel bir aşı hakkında bilgi edinmek istiyor, *Mevirax*, Jetutianlar ve Jaxor'an hakkındaki gerçeği öğrenmek istiyorlardı. Geceleri Erin terasa çıkıyor ve onların şehrin etrafında yankılanan, dağdan seken ilahilerini ve çığlıklarını duyuyor ve saatlerce orada oturup onları dinliyor, bunun yeterli olup olmayacağını merak ediyordu. Hiç durmayacak gibi görünüyorlardı.

Bir gece, gürültüyü dinlerken gökyüzüne baktı ve Jaxor'un üssünde gördüğü takımyıldızlarını tanıdı. Bu onu özlemesine neden oldu. Korkunç bir şekilde. Bir elini karnına bastırdı, zaten büyümekte olduğunu biliyordu.

O bir anne olacaktı. Bazen bunu unutuyordu. Bazen hamile olduğunu unutuyordu. Daha o öğleden sonra, Kate yemek yerken Ollie'yi kucağına almış ve yakında *kendi* çocuğunu kucağına alacağı bilgisiyle sarsılmıştı. Tıpkı Ollie gibi delici mavi gözleri ve koyu renk boynuzları olan bir çocuk.

Jaxor düşüncelerinin çoğunu kaplıyordu. İyi bir sebepten dolayı.

Ve o gece, Luxirian'ların protestolarını dinlerken, Büyükelçi'nin terasında tek başına oturup, saçlarını savuran serin bir rüzgârla tanıdık takımyıldızlara bakarken... umutsuzca aradığı berraklığı buldu.

Onu seven, kendi mutluluğundan, kendi *hayatından* vazgeçmek anlamına gelse bile onun güvende ve mutlu olmasını isteyen bir erkek bulmuştu. Ona yalan söylemiş, bazı kötü kararlar vermiş bir erkek bulmuştu... ama onu affetme ve yoluna devam etme *seçeneğine* sahipti. Her zaman yaptığı da bu değil miydi zaten? Yoluna devam etmek?

Ancak, Jaxor yanında olmadığı sürece 'yoluna devam etmek' istemediğini biliyordu.

Erin bunu fark ettiğinde derin bir nefes aldı ve tam o anda onu affettiğine karar verdi. Tam o anda yeni bir başlangıç yapmak istediğine karar verdi. Onu *istedi*. Onu *seçti*.

Özür dilerim Jaxor, diye düşündü, dudağını ısırđı ve boğazının yanmaya başladığını hissetti.

Korkak olduğu için, tekrar incinmekten çok korktuğu için üzgündü. Tavar'ın ona söylediği her şeye inanmakta acele ettiği, Jaxor'un motivasyonlarının ne olduğunu düşünmediği için üzgündü. Eşinin baba olacağını hâlâ bilmediği için üzgündü. Jaxor onu sevdiğini söylediğinde sessiz kaldığı için üzgündü.

Gece gökyüzüne baktığında, eğer sürgüne gönderilirse onunla birlikte gideceğini biliyordu. Bu her neresi olursa olsun. Luxiria'da daha yeni rahat etmeye başlamışken yeni bir gezegene yolculuk etmek korkutucu bir düşünce olsa da, onun için her şeyi yapardı... ve aileleri için.

Çünkü olabilecekleri şey buydu. Olmak istediği şey buydu. Bir aile.

Sadece onlar için çok geç olmamasını umuyordu.

Ertesi sabah, Erin'in Arşiv'de Bruxilia ile konuşmasından üç gün sonra, komuta merkezinden iki savaşçı teraslarında belirdi.

"Başbakan ve ihtiyar heyeti komuta merkezinde bulunmanızı talep ediyor," dedi içlerinden biri, konutlarına girdiğinde doğrudan Erin'e bakarak.

Erin'in kalbi boğazında gümbürdedi. "Ben mi?"

"*Tev*," dedi savaşçı başını eğerek. "Derhal."

Bir şey mi oldu? Merak etti, ayağa kalktı, nefesi hızlandı.

Diğer kadınlar sessizce onu izledi. Lainey yanından geçerken onun elini tuttu, "İyi olacak mısın?"

Erin onun elini sıktı. "Evet. Endişelenme."

Erin endişeden mi yoksa rahatlamadan mı titrediğini bilmiyordu. Jaxor'un duruşması için dakikaları sayarken, üç gündür bitmek bilmeyen bir bekleyiş içindeydi. Onu göremediği, sesini duyamadığı ya da dokunuşunu hissedemediği, ona istediği her şeyi söyleyemediği üç gün. Eğer komuta merkezine gidecekse onu şimdi görebilecek miydi?

Bu konuda ısrar ederdi.

İki savaşçı onu bir hovercraft'a bindirdi ve terastan uçarak komuta merkezine doğru gittiler. Giydiği uçuk mavi elbise rüzgârla dalgalanıyordu. Luxirian tarzındaydı, hafif, havadar ve ipeksiydi, ayak bileklerine kadar iniyordu.

Kalabalığı gördüğünde bir nefes aldı... Komuta merkezinin ana girişinin dışındaki Luxirianların çokluğunu gördüğünde. Sloganları duymuştu, büyük bir toplantı olduğunu biliyordu ama hiçbir şey onu protestoların *büyüklüğüne* hazırlamamıştı.

Görünüşe göre binden fazla Luxirian orada toplanmıştı, siyah kumun üzerine yayılmışlardı ve girişten dışarı doğru dalgalanıyorlardı. Hovercraft alçalmaya başladığında, çığlıklar havaya yükseldi, kızgın sözler ve ilahiler onlara fırlatıldı. Komuta merkezinin girişini temiz tutan bir sıra muhafız vardı ve kapıların hemen önündeki tek açık alana indiler.

Uzun boylu savaşçı muhafızlardan biri ona yardım ederken Erin garip bir klostrofobi hissine kapıldı. Muhafızlar onu girişe doğru götürürken her taraftan kuşatılmış gibi hissetti. Bazı Luxirianlar onu gördüklerinde ismini haykırdı, ancak bunu bilmeleri onu şok etti. Kalabalıktan bir dalga geçti ve bazıları İngilizce, bazıları Luxirian dilinde olmak üzere ona sorular yöneltildi.

Kulakları çınlarken onları duydu. *Bir tedavi var mı? Jaxor'an Po'grak'ı öldürdü mü? Jetutianlar başka bir saldırı mı planlıyordu? Jaxor'an Altın Şehir için bir casus muydu? Bir Mevirax dişisi hamile mi?*

Muhafızlar onu komuta merkezinin kapısına götürdüğünde kalp atışları göğsünde çok sert çarpıyordu. Kapılar arkasından kapandığında sesleri hâlâ duyuyordu. Muhafızlar onu başka bir ikiz kapı setine götürürken, çoğunlukla boş olan koridorlarda yankılanıyor gibiydiler.

Kapılar açıldığında aydınlık bir odaya girdi, o kadar aydınlıktı ki aniden gelen gözyaşlarını kırıştırmak zorunda kaldı. Ancak tavanın, ikiz güneşlerin ışığını güçlendiren ve içeriye yönlendiren sağlam bir cam tabakaya benzediğini gördü. Bir an için kafası karıştı. Komuta merkezinde olmaları gerekiyordu ama komuta merkezi bir dağın içindeydi, değil mi?

Gözleri alıştığında odanın dairesel olduğunu gördü, dış duvarları metal banklar kaplıyordu ama üzerlerinde kimse oturmuyordu. Erin çevresini incelerken muhafızlar onu merdivenlerden aşağı indirdi. Odanın ortasındaki yükseltilmiş kürsüde sıra halinde beş Luxirian erkeği oturuyordu. Hepsi de yaşlı erkeklerdi, yani

onların yaşlılar konseyinin üyeleri olduğunu tahmin etti. Jaxor'un ve dolayısıyla kendisinin geleceğinin kaderini belirleyecek olan erkekler.

Yan tarafta, Büyükelçileri -hepsini- ve Vaxa'an'ı gördü.

Sonra nefesi kesildi çünkü Jaxor'u gördü.

Kürsünün önünde hafifçe yükseltilmiş dairesel bir platformun üzerinde duruyor, siyah bir pantolon ve koyu gri uzun kollu bir tunik giyyordu. Adam onu duyunca döndü ve kadın adamın bileklerinin platforma gömülü bir zincire bağlı olduğunu gördü.

Erin onun bakışlarını içine çekti, gözleri kilitlendiğinde kalp atışları çığınca hızlandı.

Bakışlarımız mıknatıs gibi, diye hatırladı. Her zaman onu arayacaktı. Her zaman.

Oturduğu yerden ona bakarken yüz ifadesi dikkatle boştu. Bu ifade onu biraz kırmıştı. Bunu daha önce de görmüştü... ilk karşılaşmalarında ve sonraki günlerde mesafesini korumaya çalıştığını itiraf ettiğinde.

Bu ifade ona, o anda kendisini duygusal olarak uzak tutmaya çalıştığını çünkü artık onu eşi olarak istemediğine inandığını söylüyordu.

Onunla konuşma *ihtiyacıyla* ona doğru yöneldiğinde, muhafız kolundan tutarak ilerlemesini durdurdu. Jaxor'un zincirlerinin şingirdadığını duydu, hiç şüphesiz başka bir erkeğin ona ellerini sürmesine tepki olarak. İçgüdüğü, gücünü ne kadar azaltmaya çalışsa da içinde hâlâ canlıydı.

Erin kaşlarını çatarak muhafıza baktı ama muhafız, "Özür dilerim bayan ama duruşma sonuçlanana kadar onunla konuşamazsınız," dedi.

"Ne?" diye tekrarladı, gözleri Jaxor'a kaydı ve başını salladı. "Bu çok saçma. Bırakın beni gideyim. Onunla konuşmam gerek."

Muhafız onu sımsıkı kavramıştı. Havada tanıdık bir homurtu yükseldi ve Erin dondu kaldı, bunun Jaxor'dan geldiğini biliyordu ve onun için sorun yaratmak istemediğini fark etti.

Neyse ki Vaxa'an yaklaştı ve muhafız onu hemen serbest bıraktı. Jaxor'un hırıltıları kesilene kadar sustu.

Erin dudaklarını yaladı, ani bir gerginlik dairesel, kubbeli odayı doldurdu. Önünde durduğunda Başbakan'a "Neler oluyor?" diye sordu.

Vaxa'an sesini alçaltarak, "Konsey onun duruşmasını hızlandırmaya karar verdi," dedi. Erin dondu kaldı, nefesi kesildi. Donuk ilahiler ve çığlıklar kulaklarına ulaştı.

Erin dışarıdan gelen protestoları hâlâ duyabildiğini fark etti. İlk kez odaya yeni gözlerle baktı. Bir mahkeme salonuna benziyordu. Büyük, yabancı bir mahkeme salonu, ama yine de bir mahkeme salonu. Yaşlılar bile uzun, beyaz cüppeler giymişlerdi.

"Ne zamana kadar?" diye sordu
şaşkınlıkla. Vaxa'an, "Çoktan başladı,"
dedi.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

B Daha ne olduğunu anlamadan yaşlılar konseyinin önünde duruyor, kürsünün altındaki yerinden onlara bakıyordu.

Jaxor'un üzerinde durduğu dairesel platform sol tarafına doğru hareket etmişti. Jaxor hâlâ üzerinde dururken bir hovercraft gibi süzülüyordu. Jaxor'un bakışlarının bir dokunuş gibi üzerinde olduğunun yoğun bir şekilde farkındaydı, vücudu onun ne zaman yakınında olduğunu her zaman biliyordu. Onu çevresinde görebiliyordu.

Erin ellerinin titrediğini hissettiğinde ellerini yumruk yaptı.

Yaşlı konsey üyelerinden biri, sıranın tam ortasında yer alan kişi konuştu. "Sizi buraya, Başbakan'ın Jaxor'an'ın davasına sizin de tanıklığınızın dahil edilmesini talep etmesi üzerine çağırdık. Bunu ondan siz mi istediniz?"

"I..." Erin'in ağzı kurudu ama derin bir nefes aldı.

İşte buydu. Zamanları kalmamıştı. "Evet.

Yaptım." "Bize nedenini söyle ki kayıtlara geçsin."

Kaydedildi mi?

İşte o zaman kubbeli odanın dış duvarlarına yerleştirilmiş iletişim sistemlerini gördü. Duruşmayı filme mi alıyorlardı? Kayıtları için mi? Yoksa daha sonra yayınlanması için mi?

Erin'in yutkunması o devasa alanda yankılanıyor gibiydi. Tekrar yaşlılara bakmadan önce Jaxor'a bir göz attı.

"Çünkü anladığım kadarıyla yargılanmasının büyük bir nedeni Crystal ve beni Altın Şehir'den götürmesi. Ve onun bize zarar vermediğini anlamanızı istedim."

"Muhtemelen Otala Büyükelçisi Cruxan sizi *Mevirax*'la takas etmeden önce size ulaştığı için," dedi yaşlı adam.

Erin nefes alışını sabit tuttu. "Hayır, Büyükelçi Cruxan bizi bulmasaydı bile bunu yapmayacağına inanıyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Şimdi bildiklerimi bildiğim için," diye başladı, "bu konuda her zaman çelişkili olduğunu bildiğim için, o gece *Mevirax* ile yaptığı anlaşmayı bozacağına inanıyorum."

İhtiyarın burun delikleri alevlendi ama yine de bir sonraki sorusuna devam etti. "Diğer insan dişiyi de sorgulasak aynı şeyi söyler miydi?"

Erin'in bakışları Cruxan'a kaydı, eşinden bahsedilince mavi gözleri parladı.

"Onun adına tanıklık etmeyi teklif etti, evet. Aslında bana Jaxor'an'ın yaptıkları olmasaydı, kaderindeki eşi bulamayacağını söyledi," dedi Erin. Kürsünün sonundaki yaşlılardan biri boğazını temizledi. "Ve ben de kendi eşimi bulamazdım. Ona karşı hiçbir kötü niyet beslemiyor çünkü dediğim gibi, o bize zarar vermedi."

Bunu takip eden sessizlik, ilahilerin ve çılgınlıkların mahkeme salonuna bir kez daha nüfuz etmesine izin verdi. Jaxor'un zinciri yer değiştirdiğinde hafifçe şingırdadı. Duruşmadan sorumlu yaşlı sordu: "Jaxor'an'ın kader arkadaşınız olduğunu onaylıyor musunuz? İçgüdüünün senin için uyandığını mı?"

"Evet," dedi Erin, sesini kararlı ve net tutarak. *Mevirax* zindanlarında tam da bu soruyu sorduğunu hatırlayarak bir yanı sızlasa bile. Tavar'ın aklına girmesine izin vermişti. Jaxor'la bu konuda yüzleştğinde yüzündeki acıyı hatırlamak midesini ağrıttı, sabah bulantılarının mahkeme salonunda, bembeyaz zemin üzerinde yeniden baş göstereceğini düşünmesine neden oldu.

"Sen miydin?" diye sordu yaşlı adam, uzun bakışlarını ona doğru eğerek, "şu anda komuta merkezinin laboratuvarlarında test edilen bilinmeyen aşı hakkındaki bilgileri sızdırıyor?"

Jaxor başını keskin ve hızlı bir şekilde yaşlı adama doğru salladı.

Erin'in çenesi yukarı kalktı ve yaşlı adama bilmiş bir bakış fırlattı. Asıl bilmek istedikleri buydu, değil mi? Jaxor'un ona nasıl davrandığı ya da ilişkileri hakkında değil. *Erin* bir an için yargılanan kişinin *kendisi olduğunu* hissetti.

Protestoların baskısı Jaxor'un duruşmasını hızlandırabilirdi ama Vaxa'an'ın inandığı gibi konseyin kararını etkileyebilir miydi?

"Aşının varlığının bir sır olarak saklanması gerektiğini bilmiyordum," diye yalan söyledi.

"Şehrimizde tehlikeli ve eşi benzeri görülmemiş bir durum yarattınız, kadın," dedi yaşlı adam.

"Neden?" Erin yumuşak bir sesle sordu. "Tek istedikleri cevaplar. Tek bilmek istedikleri test edilen bir tedavi olup olmadığı. Tek bilmek istedikleri Luxirianlı bir erkeğin neden saçma sapan suçlamalarla yargılandığı, özellikle de aynı erkek aşının düşmanlarınızdan *alınmasına* yardım etmiş ve halkınız arasında işlenen korkunç suçlardan sorumlu Jetutianlı erkeği öldürmüşken. '*Sızdırdıklarımın*' hiçbirisi yalan değildi."

Sessizlik sağır ediciydi.

Erin Jaxor'a baktığında, onun dikkatli ifadesi başka bir şeye dönüşmüştü. İfadenin yoğunluğu teninin özlemle karıncalanmasına neden oldu.

Yaşlı adam "Hamileliğin bile mi?" diye sorduğunda hâlâ Jaxor'a bakıyordu.

Jaxor'un başını kürsüye doğru çevirip zincirleri şingirdatmasıyla Erin keskin bir nefes aldı. Kaşları aşağıya doğru indi. Bir an için kafası karışmıştı. Sonra farkına varması tüm vücudunun donmasına neden oldu ve gözleri tekrar ona kaydı.

Kelimeler boğazında düğümlendi. Utanç yanaklarını yaktı. Onun bu şekilde öğrenmesini istememişti.

"Ben...yani..." Erin sözlerini yarıda kesti, Jaxor'a sessizce yalvarırken zihni geçici olarak kapandı.

Lütfen, lütfen anlayın. Sana her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum.

Yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyordu. Kızgındı. Haklı olarak.

Ama sonra bakışları üzerinde durduğu platformun zeminine kaydı, boynu büküldü, omuzları gerildi. Vücut diliyle ilgili her şey ona haykırmak, *açıklama* yapmak istemesine neden oldu.

"Kayıt için soruya cevap verin," diye emretti yaşlı adam.

Başını çevirip kürsüye baktığında Erin'in kalbi boğazına kaçmış gibi hissetti.

"Evet," dedi.

"*Tev*, hamileliğin yalan mıydı? Yoksa *Tev*, yalan değil miydi?"

"Evet, hamileyim," diye düzeltti, sesi yükseliyordu. Jaxor'a bir bakış attığında, on adım öteden bile çenesinin titrediğini gördü... ve hala ona bakmıyordu.

"Çocuğun babası kim?" diye sordu yaşlı adam dikkatle.

Luxirian erkekleriyle dolu kubbeli bir odada olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Büyükelçiler Vaxa'an'ın sağında, Jaxor solunda, yaşlılar önünde ve iki muhafız da arkasında duruyordu.

"Jaxor'an," dedi, içini delip geçen bir öfkeyle. Yaşlı adama sert bir bakış fırlattı. "Kader eşim."

"Peki gebe kalmaya istekli miydi?" diye sordu yaşlı adam, sesi steril ve soğuktu.

Erin'in nefes alış veriş i zorlaşt ı. Privanax da ona hemen hemen aynı şeyi sormuştu ve yaşlı adamın bu kadar kişisel ve *aşağılayıcı* bir şey sorması onu ç ileden *ç ıkarmıştı*, özellikle de Jaxor'un önünde.

"*Tabii ki* öyleydi," diye ısırdı.

"Çocuğunuz olduğunu ilk ne zaman fark ettiniz?" diye sordu, onun ses tonunu duymazdan gelerek.

Yumrukları iki yanında sıkılmıştı. "*Mevirax*'ın zindanlarındayken bundan şüphelenmeye başlamıştım. İnsanlarda sabah bulantısı olabiliyor."

"Yani, kaydın hatırı için," diye tekrarladı ve Erin'in dudakları birbirine yapıştı, "Jaxor'an'ın davasını Altın Şehir halkına daha sempatik göstermek için hamileliğinizi uydurmadınız mı?"

"Hayır!" Erin hakarete mi uğradığını yoksa dehşete mi düştüğünü bilemeden haykırdı. "Böyle bir şeyi asla uydurmam. Ben hamileyim. Doğrulatmak istersen Privanax'a sorabilirsin."

O içeri girdiğinde Jaxor kürsünün önünde duruyordu. Onu çoktan sorgulamışlar mıydı? Hikayenin kendi tarafını yaşlılara anlatmış mıydı? Eğer öyleyse, ona soracakları soruları ancak hayal edebilirdi.

Tekrar Jaxor'a baktığında, en azından şimdi ona *bakıyordu* ama yüzündeki dikkatli ifade yine yerindeydi. Kendini uyuşturuyordu, değil mi? Hamile olduğunu olabilecek en kötü, en aşağılayıcı şekilde öğrenmişti, bunu ona özel olarak söylemek için bir değil *iki* fırsatı olduğunu biliyordu... ve muhtemelen şansı varken neden ona söylemediğine dair kendi sonuçlarını çıkarıyordu. Çünkü onun yeterince uygun bir eş olmadığını mı düşünüyordu? Yeterince uygun bir baba?

"Pekâlâ," dedi yaşlı adam. Başını arkasında duran muhafızlara doğru salladı ve onlar da kadının yanına geldiler. "Lütfen kadına konutuna kadar eşlik edin. Tanıklığı için hepsi bu kadar."

"Bekle," diye nefes aldı Erin, zihni hızla çalışıyordu. "Bekle, bu olamaz!" Yaşlı adam, "Senden duymak istediğimiz tek şey buydu," dedi.

"Jaxor'la konuşmam gerek, Jaxor'an'la. Lütfen. Jaxor'an'la
."

"Duruşma sonuçlanana ve bir karar verilene kadar onunla konuşamazsınız. Muhafızın size daha önce söylediği gibi."

Muhafızlar onu götürmeye başlarken Erin bakışlarını Jaxor'a çevirdi. Ona söylemesi *gereken* o kadar çok şey vardı ki. Ama çok fazla şey vardı ve boğazında düğümleniyordu. Muhafızlar onu merdivenlerden yukarı çıkarırken tek yapabildiği çaresizce bakıp *düşünmeye* çalışmaktı.

Jaxor'un tek yaptığı başını ona doğru eğmek oldu. Bir onaylama mı? Kabul mü? Bu ne anlama geliyordu?

"Bekle, karar ne zaman verilecek?" diye sordu, bakışlarını tekrar yaşlılara çevirmek için muhafızın tutuşuna karşı mücadele etti.

Ama ona cevap vermedi ve gardiyanlar onu mahkeme salonunun kapılarına doğru götürdüler. Kapılar hemen arkasından kapandı.

"Jaxor!" diye seslendi.

Muhafızlar içeri girmesini engelledi ve o da paniğinin yükselmesini engellemek için mücadele etti. Ellerinden kurtulmayı başardığında, kapıyı sertçe çekti... ama kilitliydi. Kımıldamıyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı, gözlerinden yaşlar akarken alnını metale bastırdı. "Lanet olsun."

Tam *oradaydı*... ama yine de çok uzaktaydı.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

"T hazırlar," dedi Vaxa'an.
"Bu kadar çabuk mu?" Jaxor uyku platformundan kalkarak sordu.

Kardeşinin gözlerinde umut vardı. Ne kadar geçici olsa da. Bir elini omzuna attı ve Jaxor bunu *fellixix*'in içinden bile hissetti.

Vaxa'an, "Açık konuşmak gerekirse, davanızın ortadan kalkmasını istiyorlar," dedi. "Protestolar onları tedirgin ediyor. *Mevirax* ile ilgili kararın yaklaşmasıyla birlikte, ek bir stresi üstlenmek istemiyorlar."

Jaxor fazla umutlanmak istemiyordu. Duygusal ve fiziksel olarak çok yorgundu.

"Biliyor muydun?" Jaxor Vaxa'an'a sordu.

Erin ihtiyar heyetiyle konuştuktan sonra, son kararlarını verebilmeleri için Jaxor'u dışarı çıkarmışlardı. Kardeşiyle konuşamamıştı.

"Hamile olduğunu mu?" Vaxa'an sessizce sordu. Gözleri birleşti ve tutuştu. "*Tev*."

Jaxor gözlerini kapadı, artık ne hissedeceğinden emin değildi. Duyguları düzensiz, kenarları yıpranmış hissediyordu. Ezici bir umut, sevinç, öfke, keder, kafa karışıklığı, hayal kırıklığı ve korku hissetti.

Ben bir efendi olacağım, diye düşündü, bu fikir tuhaf ve yabancıydı. Bu mümkün olabileceğini hiç düşünmediği bir şeydi, bu yüzden bunu hiç düşünmemişti.

Neden bana söylemedi? Durmadan merak ediyordu.

Ama buna sadece o cevap verebilirdi.

"Ben hazırım," diyerek başıyla kardeşini onayladı. Sadece Erin'le daha erken konuşabilmek için bile olsa kararlarını duymak istiyordu. Ne olursa olsun

Sonuç olarak, sevdikleriyle konuşacak zamanı olacaktı.

Vaxa'an başını eğerek onu kamarasından çıkardı ve komuta merkezinin koridorunda onunla yan yana yürüdü. Kısa bir süre içinde konsey odasının kapısından içeri girdiler. Elçiler gitmişti. Sadece yaşlılar kürsüdeki yerlerinde kalmıştı. Bu daha önce tanık olduğu hiçbir duruşmaya benzemiyordu. Konsey odası genellikle Luxirian'larla dolup taşardı, özellikle de kararlar için.

Jaxor kürsünün dibinde durdu ama Vaxa'an geri çekilmedi. Baş ihtiyarın konsey kararını açıklamasını beklerken bile onun yanında durdu.

O anın büyüklüğü onu henüz tam olarak etkilememişti. Jaxor hâlâ Erin'in hamileliğini ve Altın Şehir'deki söylentileri onun yaydığını düşünüyordu.

Aslında, konseyin kararı, kendi yaşamı için ne kadar muazzam olursa olsun, o kadar hızlı gerçekleşti ki Jaxor buna tamamen hazırlıksızdı.

"Jaxor'an, Kirax'an'ın oğlu," diye başladı baş ihtiyar, "*Virzalla* Konseyi Luxiria'ya karşı işlediğin suçlar için seni tamamen affetmeye karar verdi."

Jaxor tepki vermedi. İlk başta değil. Vaxa'an'ın nefesinin hızlandığını algıladığında, kardeşinin omzunu sıktığını hissettiğinde kulakları çınlamaya başladı.

Bileklerini saran zincirlerin siyah metali, elleri inançsızlıkla titrediğinde şingırdadı.

"*Rebax*?" diye homurdandı.

Baş ihtiyar -erkeğin adının Duvira olduğunu biliyordu- dudaklarını birbirine bastırdı. Jaxor diğer ihtiyarların gözleriyle karşılaştı ve herhangi birinin affa karşı oy kullanıp kullanmadığını merak etti.

"Komuta merkezinin gözetiminden derhal serbest bırakılacaksınız."

Vaxa'an bileklerindeki zincirleri çıkarmak için hareket etti, anahtarı çevirdiğinde metaller sıyrıldı. Zincirler bir gümbürtüyle konsey odasının mermer zeminine düştü ve yankılandı.

Jaxor kardeşine baktığında hâlâ şoktaydı. Bilekleri kelepçelerden dolayı acımişti ama kollarını hiç bu kadar hafif hissetmemişti.

"Nedenini sorabilir miyim?" Jaxor

mırıldandı. Vaxa'an onun yanında

hareketsiz kaldı.

"Neden?" Duvira kürsüden ona bakarak yavaşça tekrarladı.

"*Tev.*"

"Yargılanma koşullarınız, dişilerimiz için potansiyel bir tedavinin bulunmasında ve *Mevirax*'ın yakalanmasındaki yardımınız ve kader arkadaşınızın tanıklığı göz önüne alındığında," diye devam etti Duvira, "vicdanen sizi sürgüne ya da ölüme mahkûm edemezdik. Özellikle de kader arkadaşınızın yavruları olduğunu ve insanlar arasında kopmuş bir bağın etkilerini henüz bilmediğimizi düşünürsek."

Jaxor yutkundu. Bir bakıma, konsey Erin'in işlediği suçlar yüzünden acı çekmesini istemediği için affedilmişti, çünkü Erin yarı Luxirian bir çocuk taşıyordu... *onun* çocuğunu.

"Konseyin kararını kabul ediyor musun?" Duvira, okunamayan ama soğukkanlı bir ifadeyle ona bakarak sordu.

"*Tev,*" dedi Jaxor, sözcük dudaklarından yuvarlanarak. Kulakları sanki kürkle doldurulmuş gibiydi. "Seviyorum."

Duvira, "O zaman git buradan," diyerek onu kovdu ve yaşlılar kürsüden kalktı. "Ve *Virzalla* Konseyi'nin seni affettiği bilinsin."

Jaxor bu son ayrılık sözleriyle ne demek istediğini tam olarak bilmiyordu ama komuta merkezinden dışarı adımını attığı anda anlamları netleşti. Jaxor, Vaxa'an'ın onu konsey odasından ya da komuta merkezinin koridorlarından geçirdiğini bile hatırlamıyordu ama sonra parlak, ılık Luxirian güneş ışığı vücudunu yıkadı ve ılık bir rüzgâr teninde dolaştı. Ve bundan daha iyi hissettirecek tek şey *rixella*'sının kollarında güvende olmasıydı.

Kulaklarındaki çınlama sona erdiğinde ve Kara Çöl'e yayılmış yüzlerce Luxirian'la karşılaştığında, hem kendisi hem de Vaxa'an komuta merkezinden çıkarken bağırıışları ve çığlıkları aniden sustuğunda, Duvira'nın ondan ne istediğini anladı.

Yakınlarındaki uzun, siyah saçlı ve yorgun gözlü genç bir kadın, kalabalığı komuta merkezinin kapılarından uzak tutan savaşçı muhafızların arasından geçerek öne doğru adım attı.

"Doğru mu?" diye sordu, sesi kısıktı, bir kardeşten diğerine bakıyordu. Sözlerinden bir sessizlik dalgası yayıldı ve Jaxor onun yüzündeki özlemi görünce göğsü sıkıştı. "Bizim için umut var mı?"

Erin'in duruşmadaki sözleri aklına geldi.

Tek istedikleri cevaplar.

Vaxa'an ona baktı ve başını eğdi. Kardeşi ihtiyar heyeti tarafından susturulmuş olabilirdi ama Jaxor susturulmamıştı. Aslında Duvira onu konuşması için teşvik etmişti, o da konuşacaktı.

"*Tev*," diye mırıldandı Jaxor, onunla göz göze gelerek. "Umut var."

BEŞİNCİ BÖLÜM

I öğleden sonra geç saatlerdi. Tüm kadınlar ortak odadaydı ama Erin sadece yalnız kalmak istiyordu. Lainey ve Kirov'un evindeki boş arka yatak odasına saklanmış, ikizleri izliyordu.

Güneşin ışığı odayı kaplayan pelüş halıların üzerinde iz bırakıyor.

Saatler önce, Jaxor'un duruşmasından sonra uyuşmuş bir halde konuta geri dönmüştü. Kadınlara olanları sadece temel hatlarıyla anlatmış ve sonra da geri çekilmişti. Kate daha önce ona bir tepsi yemek getirmeye çalışmıştı ama tepsi dokunulmadan yanında duruyordu.

Ve şimdi, Erin ateş çukurunun etrafındaki halkaya sıkışmış, sırtını minderlere dayamış, pencereden dışarı bakıyordu. Pek bir manzara yoktu. Sadece dağın yamacını görüyordu ama güneş ışığı taşların üzerinde ilginç gölgeler oluşturunuyordu.

Arkasında bir hareket duydu, kapısının sürgüyle açıldığını duydu. Belki de kadınlardan biri yemek yiyip yemediğini görmek için onu kontrol ediyordu.

Ancak ensesi tanıdık bir şekilde karıncalandı ve nefesi kesildi, boynunu o kadar sert çevirdi ki kendini yaralamadığına şaşırırdı.

Ve işte oradaydı.

Jaxor odanın eşiğinde durmuş, zincirlerini çözmüş ve okunamayan bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Jaxor," diye fısıldadı, hemen yerinden kalkıp ona doğru yürüdü.

Boğazındaki bir yumru yutkunmasını zorlaştırırken, kollarını onun göğsüne doladı. Elleri onun sırtında titriyordu ve daha da yaklaştığında kalp atışlarını duydu.

Duruşma.

Emme içinde a keskin Nefes al, o çekildi geri
ve sordu, "Ne oldu?"

"Affedildim," dedi ona. "Tamamen." Bunu duymak
gerçek değilmiş gibi geldi.

"Ne?" diye sordu, yüzünü kavramak için uzanarak.

Bu sözleri söyleme şekli, bir parçasının buna kendisinin de inanmadığını
düşünmesine neden oldu. Umduğu her şey buydu. Sürgün bile olsa mutlu
olurdu... çünkü bu en azından hâlâ eşiyle birlikte olabileceği anlamına
geliyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, gözyaşları sonunda taşmıştı. "Gerçekten
mi?"

Bitti mi? Sen... iyi olacak mısın?"

Başını eğdi. "Tev. Her şey bitti."

Stres ve endişe omuzlarından sanki yüz kilo ağırlığındaymış gibi kalktı.
Gözyaşlarının arasından sırttı, nefesi hızlı ve çabuk çıkıyordu.
Gülümsediğinde, sanki kızın habere verdiği tepki sonunda onun için gerçek
olmuş gibi dudakları büküldü.

Ama sonra onun küçük gülümsemesinin yavaşça solduğunu gördü.

Ve ona tanıklığı hatırlatıldı. Ne yaptığını ya da daha doğrusu ne
yapmadığını hatırladı... ona karşı dürüst olmak.

En başta onları bu karmaşaya sürükleyen de buydu, değil mi? Yalanlar
mı? Yarı gerçekler?

Böylece, son birkaç gündür tekrar tekrar düşündüğü tek şeyi söyledi.

"Seni seviyorum," dedi ona, elleri hâlâ yanaklarında kenetliydi, böylece bu
sözleri söylerken gözlerini kaçırmayacaktı. "Seni bir daha gördüğümde
söyleyeceğime dair kendime söz vermişim," diye devam etti, kaşlarının
çatılışını izleyerek, duygularını itiraf ettiğinde ona söylediği sözleri yansıtarak,
"ancak, duruşmayı berbat ettim ve buna fırsat bulamadım. Bu yüzden sana
şimdi söyleyeceğim ve sana daha önce söylemediğim için beni
affedebileceğini umuyorum."

"Rixella-"

"Bekle, lütfen," dedi aceleyle, her şeyi anlatmaya ihtiyacı vardı. "Ve sana
bebekten bahsetmediğim için çok üzgünüm."

Hava burun deliklerinden ılık çalarak geçti ve bakışları kıza doğru
parladı. "Çok üzgünüm, Jaxor. Sana söylemek istedim, gerçekten istedim,"
diye fısıldadı.

sesi kederliydi. "Ve bunun için hiçbir mazeret yok. Kesinlikle hiçbir."

"Neden yapmadın?" diye gürledi, eli boynunun arkasında kıvrılıyordu, bu hareket çok tanıdıktı. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Kendini güvende hissetmesini sağlıyordu.

"Hâlâ kafam çok karışık. Bizim hakkımızda. Olanlar hakkında," diye itiraf etti ve adam hafifçe sertleşti ama bakışları sabitti. Sonsuza dek bakmak istediği o parlak mavi gözler. "Ve bir parçam duruşmanın ötesini düşünemiyordu. Önemli olan *tek şey* buydu... senin güvende olman."

Onun kokusunu -tamamen ona ait olan o misk kokulu, lezzetli, sıcak kokuyu- içine çekti ve kalbinin özlem ve anılarla çarptığını hissetti. Zamanda geri gitmek, yeniden başlamak, yeni bir başlangıç yapmak için neler vermezdi.

Ama Jaxor güvendedeydi, *özgürdü*. O *buradaydı*.

Ve Erin bu anı dünyadaki hiçbir şeye değişmeyeceğini fark etti. Çünkü bu an önemliydi. Her ikisi için de. Telafi etmesi, onun kendisinden bir daha asla şüphe etmeyeceğinden emin olması gerekiyordu.

"Privanax hamile olduğumu doğruladığında... hayır, ondan da önce," diye düzeltti. "Zindandayken hamile olduğumdan şüphelenmeye başladığımda, Dünya'ya geri dönemeyeceğimi biliyordum."

Jaxor yutkundu.

"Laboratuarda iyileşirken beni ilk görmeye geldiğinde Luxiria'da kalacağımı zaten biliyordum. Çok etkileyiciydi. Olan biten her şey. Jetutianlar, *Meviraxlar*. Ailemi, kendi gezegenimi bir daha göremeyeceğimi bilmek. Tüm bunlar olurken bir yandan da huşu içindeydim ve dürüst olmak gerekirse bebeğe inanamıyordum," diye fısıldadı ve adamın gözlerinin farkına vararak titremesini izledi. "Ve sonra biz. Ve senin davan."

"*Vrax*," diye usulca küfretti.

"Bu bir mazeret değil," diye bitirdi, "ama o gün seni odanda görmeye geldiğimde, sana bebekten bahsetmeye niyetliydim. Diğer her şey çok daha acil görünüyordu."

"Anlıyorum," diye mırıldandı, sesi alçaktı.

Ama Erin, duruşmada hamileliği ortaya çıktığında gözlerindeki acıyı hâlâ hatırlıyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Erin, gözyaşlarını elinin tersiyle silerek. "Ama Jaxor, senden utandığım için bunu senden saklamadım. Çünkü senin iyi bir baba olamayacağını düşündüm." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Aslında tam tersi."

Jaxor'un gözleri kapandı ve varsayımlarının doğru olduğunu bilen Erin'in göğsü ağrıdı. Bu tam da korktuğu şeydi.

Ve Erin ilk kez eşinin yorgunluğunu hissetti. Kaşları çatıldı ve dudağını ısırarak uzanıp onun saçlarını okşadı. Altın Şehir'e geldiğinden beri kilit altındaydı ve onu *Mevirax*'tan kurtarmak için kardeşinden yardım istemişti. Diğer kadınların ona söylediği buydu, onlar da bunu eşlerinden öğrenmişlerdi.

Geri döndüğü için yargılanacağını bilse bile, yine de geri döndü çünkü kız tehlikedeydi.

Üzerinde her zaman bir ölüm tehdidi vardı. Erin bunun onu nasıl zorladığını hayal bile edemiyordu, özellikle de ilişkilerinin bittiğine inandığı düşünülduğünde. Erin onun kendisinden arkadaşlıklarını açıklamamasını istediğini ve bunun hayatını zorlaştıracığını söylediğini hatırlıyordu.

Her zaman onun iyiliğini düşünmüştü ve bu bilgi onu derinden yaraladı. Belki fark etmemiş olsa da, başından beri onu önemsiyordu... ve şimdi sadece onu önemsemek istiyordu.

"Gel," diye fısıldadı. "Dinlenmeye ihtiyacın var."

Kadın onu uyuduğu yatağa doğru çekerken adamın tutuşu gevşedi. O da pek uyuyamamıştı. Çoğu gece, yanında o olmadan huzursuzca dönüp durmuştu.

Onu yanına çekti ve adam ona baktı, gözleri sanki onu yeniden ezberlemesi gerekiyormuş gibi yüz hatlarında gezindi.

Yan yana uzanmışlar, birbirlerine bakarlarken öğleden sonra güneşi odanın duvarlarından aşağıya doğru hafifçe süzülüyordu.

"Ciddi miydin?" diye mırıldandı sonunda.

Onun neden bahsettiğini çok iyi biliyordu.

"Seni sevdiğimi mi?" diye fısıldadı. Elini onun saçlarında gezdirdi. Kestiğinden beri hiç uzamamış gibi görünüyordu. O an şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. "*Evet*. Seni seviyorum, Jaxor."

Onun bakışlarında sevdiği o yoğunluk, daha da yakınlaşıp alınlarını birbirine yaklaştırırken canlandı çünkü bunun onu rahatlattığını biliyordu. Kollarını ona doladığında, adamın kalçasının kendi kalçasının üzerine indiğini ve onu yerine sıkıştırdığını hissetti.

Rahat bir pozisyonda olmalarına rağmen kalp atışları göğsünde çılgınca çarpıyordu. Jaxor'un bunu hissedebileceğini, hatta muhtemelen *duyabileceğini* biliyordu.

"Sürgüne gönderilmiş olsaydın bile," diye fısıldadı, "seninle gelirdim."

Dudakları aralanırken kaşları aşağı indi. "*Tev?*"

Öne doğru eğilerek tereddütle dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu ve bunu yaparken onu izledi. Adam boğazının arkasından sert, ürkek bir ses çıkardı.

"Seni her yerde takip ederdim Jaxor," diye mırıldandı. Büyük avucunu aldı, soluk mavi elbisesinin üzerinde gezdirdi -bunu yaparken nefesinin hızlandığını duydu- ve büyüyen karnının etine dayadı. "Yapardık. Ve seninle olduğu sürece her yerde mutlu olurduk. Bunu biliyorum."

"*Luxiva*," diye homurdandı.

Ama bitirmesine izin vermedi. Ona düzgün bir öpücük vermek için öne doğru eğildi, gecikmiş bir öpücük, aralarında konuşulmayan her şeyi iletmeyi umduğu bir öpücük: pişmanlığını, özrünü, sevgisini, gelecekleri için umudunu, rahatlamasını... mutluluğunu.

Aralarındaki ihtiyaç büyüyordu. Çaresiz, sızlayan bir ihtiyaç. Birbirlerinden çok uzun süredir ayrı kalmışlardı. Aralarındaki zaman gerilmişti ve Erin bunu yok etmek istiyordu.

Jaxor'un elleri bedeninde cüretkâr bir şekilde gezinmeye başladığında, güneş ışığının altın rengi huzmeleri yatağın üzerinde kayarken kadın elbisesini hızla çıkardı. Jaxor inledi, onun üzerinde, açılmış kalçalarının arasına doğru ilerledi, pantolonunun bağcıklarını çözdü, aleti sınırlardan öne doğru fırladı.

Ve sonra adam içeri girdiğinde Erin'in nefesi kesildi. Bu yüce bir zevkti ama aynı zamanda onu tekrar bu şekilde hissetmek *rahatlama* gibi geldi. Bu an seksten çok yeniden bağlanmakla ilgiliydi.

"Evet," diye nefes alarak ellerini adamın sırtında gezdirdi. Üzerinde hala uzun kollu bir tunik vardı ve tek istediği onun tenini hissetmekti, bu yüzden onu çıkardı ve her santimini çoktan ezberlediği yaralı altın teni ortaya çıkardı.

Yeterince yakın değildi. Vücuduna yapışmış ve içinde derinlerde olsa bile, yeterince yakın değildi.

Jaxor başını geriye yatırdı ve dudaklarına yapıştı. Öpücüğü her zamanki gibi başını döndürdü, tüm dünyanın yok olmasını sağladı. Ve Erin ona sarıldı. Şimdi bile, affedildiğini, her şeyin *bittiğini* söyledikten sonra bile, onu kaybedebileceğinden endişe duyuyordu. Ama bu duygunun kaybolmasının zaman alacağını düşündü. Bu zaman

ama Erin geleceklerini dört gözle bekliyordu; *Mevirax*'la, Jetutianlarla, duruşmayla ilgili olmayan anılarla dolduracakları bir gelecek.

-Daha ziyade ailelerine, arkadaşlarına ve birlikte kurdukları yeni hayata dair anılar.

Çiftleşmeleri hızlı ve ihtiyaç doluydu. Erin vücudunun onun etrafında gerildiğini hissettiğinde, usulca haykırdığında -bir çığlığı tutmaya çalışarak -Orgazmı onu yıkarken Jaxor'un sarsıldığını hissetti. Jaxor'un iniltileri ve kesik kesik nefes alışları, içinde bir sıcaklık patlamasına neden oldu ve Jaxor başını kaldırıp baktığında kızarmış dudakları aralandı, gözleri birbirine kilitlendi.

Miknatis gibi, diye hatırladı.

Jaxor yere yığıldı ama onu cüssesiyle ezmeden önce yuvarlanmayı başarmıştı. Erin yüzünü onun en sevdiği yerlerden biri olan boynu ile omzu arasındaki boşluğa sıkıştırdığında nefesi saçlarını hışırdattı. Elleri hâlâ onu sıkıca kavıyordu, sanki çekip gidecekmiş gibi.

"Ben de seni seviyorum, *Rixella*," diye fısıldadı. "Her zaman."

Ve Erin daha konuşacakları çok şey olduğunu biliyordu. Ama o öğleden sonra, o zamandan beri ilk kez tamamen mutlu bir şekilde onun kollarında uykuya daldı.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Erin gece yarısı mavisi bir karanlığa ve boş bir yatağa uyandı. "Jaxor?" diye seslendi usulca ama onu sessizlik karşıladı. Hâlâ çıplaktı ve yataktan kayarak elbisesini giydi.

elbisesini giydi. Odadan sessizce çıkıp Jaxor'un tuvalette ya da ortak salonda olup olmadığına baktı ama kubbeli evin boş olduğunu fark edince gerildi; Kirov ve Lainey'nin kapısı kapalıydı, o yüzden uyuduklarını düşündü.

Sonra ön kapının hafifçe aralanmış olduğunu gördü ve dışarı baktığında, Jaxor'un terasın korkuluğunda durup yukarıdan Altın Şehir'e ve önlerinde uzanan Kara Çöl'e baktığını görünce rahatlayarak omuzları çöktü.

Kızın çıplak ayak seslerinin taşın üzerinde kendisine doğru ilerlediğini duyunca döndü ve yüz ifadesi yumuşayınca Erin'in kalbi küt küt atmaya başladı.

"İşte buradasın. Bir an için seni yine kaybettiğimi sandım," diye fısıldadı. "Sensiz uyanmayı sevmediğimi biliyorsun."

Erin'i öne doğru çekti ve yanına geldiğinde elini tutmak için uzandı. Erin onun elini tutmaktan hoşlanıyordu. Bunu ilk kez kuzeydeki üssünde yaptığını hatırlıyordu, adam bu basit hareket karşısında çok şaşırmıştı... ama sonra sanki içgüdüsel olarak onun elini tutmaya başlamıştı.

"Nasıl unutabilirim ki?" diye mırıldandı.

Erin gülümsedi, aniden utandı, gözleri tanıdık manzaraya giderken bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. O gece çok güzeldi. Pırıl pırıl yıldızlarla dolu berrak bir gökyüzü.

"Bu manzarayı on rotasyondan fazladır görmemiştim," dedi ona. "Gençken hava karardıktan sonra ona bakmak için hep dışarı çıkardım. Yaşadığım halde

Yukarıda," dedi, arkalarında Vaxa'an ve Kate'in şehrin en yüksek terasındaki evini göstererek, "o zaman."

"Şimdi ona istediğin kadar bakabilirsin," dedi sessizce, bu düşünceyle göğsünün ısındığını hissederek.

Onun sözleriyle sustu, bakışları önlerindeki manzaraya geri döndü. Aşağıdan altın ışıklar parlıyor, uzun fenerler terasların patikalarını ve dolambaçlı yollarını oyuyordu. Erin Altın Şehir'i keşfetmek için can atıyordu ama artık zamanı olduğunu düşündü. Aklını toparlaması zordu. *Zamanları* vardı.

"Buraya mı yerleşmek istiyorsun?" diye sordu ona.

Erin'in kaşları çatıldı ve yüzünü tamamen ona döndü, kalçasını taş korkuluklara dayadı.

"Bunu pek düşünmedim," dedi elini sıkarak. "Sanırım kardeşinin yaşadığı yer burası olduğu için burada olmak isteyeceğini düşündüm. Ben sadece..."

"*Tev*?" diye sordu, yüzünü ona dönerek.

"Sen orada olduğun sürece nereye istersen giderim," dedi ve ona küçük bir gülümseme verdi.

Jaxor boğazının arkasından bir ses çıkardı ve "Bazen hâlâ bir rüya gibi geliyorsun. Bazen senin gerçek olup olmadığını anlamakta zorlanıyorum. Bazen komuta merkezinde uyandığımda duruşmanın hiç gerçekleşmediğini fark edeceğimi düşünüyorum. Ya da daha kötüsü, hala *Mevirax*'ın elinde olduğunu."

O zaman da hâlâ korkuyu hissediyordu.

İçinden bir anlayış geçti ve bir adım daha yaklaşarak kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Bu yüzden mi uyumamıştı? Kollarında yatarken bile bu düşünceler onu rahatsız ettiği için mi?

"Ben gerçeğim," dedi Jaxor'a, ona sıkıca sarılarak. "Konsey seni affetti ve önümüzde koca bir gelecek var Jaxor."

Başını iki yana salladı ve alnını onunkine yaklaştırdı. "Bu bile gerçek görünmüyor."

"Bir kelimeye ihtiyacımız var mı?" diye fısıldadı. "Söyleyebileceğim bir kelime, eğer böyle hissedersen söyleyeceğim ve bunun gerçek olduğunu bileceksin?"

"*Tev*, sanırım öyle," diye mırıldandı, ciddi olduğunu bilmesine rağmen ses tonunu renklendiren bir eğlence vardı.

"Peki ya..." diye düşündü ve sonra ona sadece onun anlayabileceği küçük bir sırıtışla "*kekevir*?" diye sordu.

Ondan şaşkın bir kahkaha patladı ve bu ses onu güzel anılarla doldurdu. "*Tev. Kekevir* o zaman."

"Söylediğimde ben de seni çimdikleyeceğim," diye takıldı ve sonra öne doğru eğilerek onu usulca öptü. Geri çekildiğinde kalbi çırpınıyordu ve "Seni seviyorum" diye fısıldadı.

Adamın kaşları derin bir şekilde aşağıya doğru çekildi ve kadın onun gözlerinde gördüğü ham duygu karşısında neredeyse nefesi kesilecekti.

"Gerçek mi?" diye sordu, sesi düzensizdi. Kadın gülümsedi.

"*Kekevir*."

"Beni hiç affedecek misin, *Rixella*?" diye mırıldandı, ellerini yanaklarına götürerek. "Yalanlar için, seni üssüme ilk getirdiğimde sana davranış şeklim için, *Mevirax* için? Ve aradaki diğer her şey için?"

"Zaten öyle, Jaxor," dedi usulca, dürüstçe. Adam sustu.

"Peki beni affedecek misin?" diye sordu sessizce.

"*Ne* için?" diye homurdandı.

"Tavar'a inandığım için," dedi, dudakları ciddi bir çizgiye bastırarak.

"Senden şüphe ettiğim için, en kötüsünü düşündüğüm için."

"*Luxiva*-"

"Sana bebekten bahsetmediğim için. Senden, *bizden* vazgeçtiğimi düşünmeni sağladığım için. Ve duruşmanı neredeyse tamamen mahvettiğim için. Üzgün olduğum çok şey var."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu usulca. "En başta affedilmemin sebebi sensin. Bunun farkında değil misin?"

Erin yavaş ve düzensiz bir nefes aldı. "Beni affedebilir misin?" "*Tev*," diye homurdandı. "*Tev, rixella*. Elbette seni affediyorum."

Omuzlarından bir yük daha kalkarken ürpertici, rahatlamış bir iç çekti. Affetmek ilerleyebilmelerinin tek yoluydu. *Devam* edebilmelerinin. Birlikte.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Adam kızın yüzünü yukarı kaldırdı ve kız ona titrek bir gülümseme verdi.

"Geçmiş ay döngüsünü sana telafi etmeye nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum," diye itiraf etti ona. "Sürekli bunu düşünüyorum."

Kollarını onun omuzlarına doladı. "O zaman bir anlaşma yapmaya ne dersin?"

"*Rebax*?" diye sordu, bakışlarında parlayan bir ilgiyle.

"Artık birbirimizi affettirmeye çalışmak yok. Yeni bir başlangıç yapmayı öneriyorum. Her şey silinip temizlensin. Hepsini."

Jaxor'un yutkunması duyulabiliyordu. "Sen... sen bunu yapar mısın?"

"Kesinlikle," diye fısıldadı. "Tabii ki, tüm iyi kısımları hala hatırlayabiliriz. O fırtına sırasında Otalian Brew ile sarhoş olmak gibi-"

"Sarhoş olmuşsun, *Rixella*," diye mırıldandı, dudakları titriyordu.

"Ya da seni ilk kez öptüğümde," diye devam ederek onun homurdanmasına neden oldu. "Ya da o geceyi kaplıcalarda geçirmek. Ya da ateşin etrafında sadece konuşarak geçirdiğimiz o geceler. Beni *Lopitax* Denizi'ni görmeye götürmen... ve tüm seks partilerinin yapıldığı o tapınak."

Kıkırdadı ve Erin onun gözlerindeki şakacı sıcaklığı görmekten memnundu, özellikle de "Hâlâ sunaktaki kurban sahnesini canlandırmamız gerekiyor," diye mırıldandığında.

Erin bu anı karşısında tahrik olsa da sırtıttı. "Evet, haklısın. Yani tüm o güzel şeyleri hatırlayabiliriz ama *Mevirax*, Jetutianlar ya da duruşmayla ilgili her şeyi... Bunları unutam. Tamam mı?"

Jaxor alnını tekrar onunkine indirdi ve "Seni hak etmek için ne yaptım, *Rixella*?" diye sordu.

Erin gülümsedi, karnı çırpınıyordu. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Böyle yakışıklı, güçlü, koruyucu, şefkatli bir eşi hak etmek için ne yaptım? Beni öptüğünde tüm dünyayı yok eden birini? Beni seven birini?"

"Gerçek mi?" diye sorarken sesi düzensizdi.

Hâlâ birlikte çözmeleri gereken çok şey vardı. Nereye yerleşecekleri, çiftleşme törenlerini ne zaman yapacakları, çocuk için nasıl hazırlanacakları, o andan sonra hayatlarının neye benzeyeceği gibi.

Ama Erin korkmuyordu. Yanında Jaxor varken nasıl korkabilirdi ki? Her şeyin olması gerektiği gibi yoluna gireceğine inanırken nasıl korkabilirdi ki?

Erin sırtıttı ve sonra onu öptü. Dudaklarına karşı "*Kekevir*" diye fısıldadı.

İyilik olsun diye onu çimdiklediğinde, yumuşak kahkahası o gecenin daha da parlak olmasını sağladı.

BÖLÜM ELLİ İKİ

O *Bir hafta sonra.*

ERİN kenetlenme bölmesinin varlığından HİÇ HABERDAR OLMAMIŞTI ama buraya sadece hovercraft ile ulaşılabilirdi ve komuta merkezinin sağındaki dağın içinde gizlenmişti.

Bianca'yı uğurlamak için küçük bir grup toplanmıştı. Luxirian uzay gemisi var olan en güçlü Luxirian kristallerinden biriyle besleniyordu ve yolculuğunda ona eşlik edecek en az yirmi savaşıdan bahsetmiyorum bile, silahlı bir eskort vardı. Onlar çoktan gemiye binmişlerdi ama Bianca onlar vedalaşırken oyalanıyordu.

Erkekler geride kaldı. Jaxor, Vaxa'an, Lihvan, Rixavox, Vikan, Kirov ve Cruxan, kadınlara vedalaşmaları için zaman tanıyarak yanaşma yerinin dışındaydı.

Bianca'nın gözleri parlak sabah güneşinde parlıyordu. Gergin ama heyecanlıydı, üzgün ama neşeliydi. Bu, aylardır beklediği andı: eve dönmek.

"Bu düşündüğümde daha zor," diye itiraf etti etrafında küçük bir yarı daire şeklinde duran yedi kadına. Devasa uzay gemisine çıkan rampanın dibinde oyalanıyorlardı.

Erin, Jetutian uzay gemisini çevresinde gördüğü için yanaşma yerinin kuzeyine doğru bakmaktan kaçındı. Artık Luxirianların komutası altındaydı ve neyse ki Bianca'nın bindiği gemi o değildi.

eve dönüyorlardı. Luxirian uzay gemisi daha küçüktü ve tasarımı daha şıktı.

Kate Bianca'nın yanaklarına bir öpücük kondurdu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Aslında tüm kadınlar aynı şeyi yapmıştı ama geçen hafta boyunca - Jaxor'un duruşması sona erdikten, Vaxa'an nihayet Luxiria halkına olası bir tedavi, *Mevirax* ve Jaxor'an hakkında resmi bir duyuru yapabildikten ve duruşmayı çevreleyen sinir ve korku azalmaya başladıktan sonra - hepsi kendi yöntemleriyle vedalaşmıştı. Geçen hafta uzun bir vedalaşma olmuştu.

Ama Bianca haklıydı. Erin'in düşündüğünden daha zordu. *Hepsi* için duygusal olarak zordu. Çünkü Bianca Dünya'ya dönüyordu... ve onlar dönmeyecekti. Dönmemeyi seçmişlerdi. Luxiria'da sevdikleri erkeklerle bir gelecek seçmişlerdi.

Hepsi vedalaşırken eski hayatlarının yasını tutuyordu. Aileleri, arkadaşları, evleri. Kader arkadaşlarının arkalarında, sadece birkaç adım ötede olduğunu bilmek acı ve tatlıydı.

En son öne çıkan Erin oldu ve Bianca parlayan gözlerle ona baktı. Erin ona titrek bir gülümseme verdi ve sıkıca sarıldı.

"Kendine iyi bak, tamam mı?" diye fısıldadı. "Seni özleyeceğim. Hepimiz özleyeceğiz."

Burnunu çekerken Bianca'nın kalbinin göğsünde çarptığını hissedebiliyordu. Hepsi kardeş gibi olmuşlardı. Ona veda etmek, ailesinden birini yeniden kaybetmek gibiydi. Ama Erin, Bianca'nın her şeyden önce bunu istediğini biliyordu.

Erin geri çekilmekten nefret ediyordu. Sonunda mecbur kaldılar. Bianca onun yanağına bir öpücük kondurdu ve "Harika bir anne olacaksın Erin," dedi.

Erin'in gözyaşları nihayet bu küçük, anlamlı yorumla aktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve arkadaşının elini sıktı. uzaklaşıyor.

Bianca hepsine, "Döndüğümde hepinizin ailesini görmek zaman alabilir ama söz veriyorum göreceğim" dedi.

Bianca bunu yapmayı teklif etmişti. Hepsinin evine gidip aileleriyle olanları konuşmayı.

Kolay olmayacaktı.

Erin, bir yabancıнын kapılarına gelip Erin'in kayıp olmadığını, bunun yerine uzaylılar tarafından kaçırıldığını, başka bir uzaylı ırkı tarafından kurtarıldığını ve kader arkadaşı Luxiria gezegeninde yaşamayı seçtiğini iddia etmesi durumunda ailesinin nasıl tepki vereceğini düşündü.

Biraz abartılı ve açıkçası çılgıncaydı ama hepsi doğrudu. Hepsi ailelerine ve arkadaşlarına kapsamlı mektuplar yazmıştı, bu da Bianca'nın işini biraz daha kolaylaştıracaktı.

Ama Erin gerçeğin ailelerine huzur getireceğini ve olanları kabullenmelerini sağlayacağını umuyordu; böylece her zaman merak etmeyecek, çok uzaklarda da olsa güvende, mutlu ve sevildiklerini bileceklerdi.

"Kalmak istemediğine emin misin?" Lainey ortamı yumuşatmaya çalışarak şaka yaptı ama bunu söylerken sesi cızırtılıydı ve gözleri cam gibiydi. "Son şansın."

Bianca güldü. Yarı çemberin etrafından hepsine baktı, sevgisi gözlerinden okunuyordu.

"Dünya'da benim de bir kader arkadaşım var," dedi onlara. Çok sevdiği kocası Daniel. "Ve görmek için sabırsızlandığım güzel bir kızım."

Cecelia burnunu çekti.

"Onlar benim evim," dedi Bianca yumuşak bir sesle. "Ve senin evin... şey, onlar tam arkanda duruyorlar. Benim evim burada değil ama seninki burada."

Erin omzunun üzerinden Vaxa'an'ın yanında duran Jaxor'a baktı. O delici mavi gözler onun üzerindeydi. Endişesi, sevgisi tam *oradaydı*. Luxirianlar duygularını göstermekte aceleci davranmazken, Erin Jaxor'un kalbini koluna takmış gibi hissettiğini anladı. Ama o bunu sadece *onun* için yapıyordu.

Bianca rampadan yukarı doğru yürümeye başladı. En tepede arkasını döndü. Erin onun uçuşan leylak rengi elbisesinin içinde çok güzel görüldüğünü düşündü. Yanakları heyecandan kızarmıştı.

"Hepinizi seviyorum," diye seslendi Bianca aşağıya.

"Hoşça kal Bianca," diye fısıldadı Erin, elini bir el sallama hareketiyle kaldırarak.

Bianca hepsine son bir kez gülümsedi ve sonra uzay gemisinin köşesini döndü. Rampa sessizce geri çekilmeye başladı.

Kadınlar birbirlerine baktılar. Hepsinin yüzü kızarmış, gözleri parlıyordu. Gerçekten de acı-tatlı bir durumdu ama Erin, Bianca'yı kaybetmiş olsalar da hâlâ birbirlerine sahip olduklarını fark etti. Ve birlikte yaşadıkları, birlikte paylaştıkları şeyler onları sonsuza dek birbirlerine bağlayacaktı.

Erin küçük bir nefes verdi ve uzay gemisinin çalışmaya başladığını duydu, hovercraftların gürültüsüne kıyasla bir kükreme gibiydi bu ses.

Kadınlar arkadaşlarına doğru geri çekildiler, onlar da onları dışarı çıkarırken, yanaşma yerinin tavanı soyulmaya başladı ve parlak bir sabah gökyüzünü ortaya çıkardı.

Jaxor onun elini tuttu ve o da sıktı.

Ve hepsi de uzay gemisinin yanaşma bölümünden kalkışını sessizce izledi. Tüm dağ altlarında gümbürdüyor ve titreşiyor gibi görünürken, Erin yüzünü geminin yarattığı rüzgârdan korumak zorunda kaldı ve yüzünü Jaxor'un göğsüne bastırdı.

Bir an sonra rüzgar durdu. Dağ durdu. Sadece sessizlik ve Jaxor'un yanaşmanın altında atan kalbi vardı.

Erin yanaşma yerinin yukarısına baktığında, uzay gemisi gitmişti. Tek gördüğü, geçen bir bulut onu gözden silmeden önce gökyüzünde kısa bir parıltıydı.

Jaxor onun ensesini kavradı ve alnını onunkine doğru indirdi.

Erin gözlerini kapattı, göğsünde bir duygu kabarması hissediyordu. Arkadaşı o anın ne anlama geldiğini biliyordu. Çünkü bu sadece Bianca'ya veda etmek değildi. Eski hayatına da son bir vedaydı.

Hiçbir şey söylemeden onu mükemmel bir şekilde teselli etti.

Erin orada ne kadar durduklarını bilmiyordu ama ayrıldıklarında, bu bir veda olsa da, onu seven bir kader arkadaşı, yolda bir bebek, ailesi gibi sevdiği arkadaşları ve gelecekleri için sonsuz olasılıkları olduğunu fark etti.

O gün kutlama günüydü, gözyaşı dökme günü değil.

Döndüğünde, tüm kadınlar ve eşleri hoverkraftlarının park ettiği yanaşma yerinin terasında kalmıştı. Hepsi birbirlerine baktı, aralarında bir anlayış geçişi oldu.

Erin gülümsedi. Tekrar gökyüzüne baktı, berrak ve güzel bir gökyüzü. Bianca'nın çoktan eve dönüş yolculuğuna başladığını ve onun adına ne kadar mutlu olduğunu düşündü.

"Hadi Altın Şehir'e geri dönelim," dedi Erin arkadaşına. "Bugün bana pazar yerini göstereceğine söz vermiştin."

Jaxor bakışları yumuşamış bir halde, "*Tev*, yaptım," diye mırıldandı. Dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Ben sürerim," dedi.

Sonra onu hovercraft'a doğru çekti.

EPİLOG

T*iki hafta sonra.*

Jaxor'un üssüne adım atmak gerçeküstü bir şeydi.

Oraya gitmelerinin üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti ama yolculukları sırasında yollarının dışında olmasına rağmen mola vermeye karar vermişlerdi.

Hovercraft'larını aynı yere, tünelin içine, *kekevirin* yanına park ettiler ve gürültüyü duyunca hemen uyandılar. Kapı şaşırtıcı bir şekilde hâlâ yerindeydi ve sıkıca kapatılmıştı.

İkisi de tünelde sessizce yürürken Erin Jaxor'un elini sıktı ve ona baktı.

Onun gözleriyle karşılaştığında, "İyi misin?" diye sordu.

Kokillix Geçidi yaklaştıkça daha da sessizleşiyordu. "Buraya en son geldiğimde," dedi, "hayatımın en kötü anlarından biriydi. benim ömrüm. Kaçırıldığını fark ettim. Burası bir zamanlar benim sığınağımdı. Bir zamanlar bana huzur getirmişti. Ama geri dönmek... bana sadece o dönemi hatırlatıyor."

Erin de bundan korkmuştu ve dudağını ısırды, onu rahatlatmak istiyordu ama bunu yapması *gerektiğini* de biliyordu.

Annesinin geride bıraktığı bir şey vardı. Ona eski bir mücevher kutusu olduğunu söylemişti. Onu paketlemişti ama Altın Şehir'e ulaşmak ve onu kurtarmak için acele ederken geride bırakmıştı.

Tünelin girişindeki seyahat çuvalını gördü ve Jaxor'un yanına diz çöküp karıştırmasını izledi. Sonra başını salladı. Kapağı hasar görmüş ve bükülmüş olsa da küçük, güzel bir kutuyu kaldırdı. Onu inceledi ve sonra dikkatlice içine yerleştirdi, yedek kürklerle doldurdu.

Sonra ayağa kalktı ve üssünü gözden geçirdi. Şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey değişmemişti. Büyük bir fırtına olmamıştı. Sular altında kalmamıştı. Hiçbir şey dağınık değildi. Aslında bazı açılardan hiç değişmemişti. Hâlâ *kekevirlere* tıslamalarını duyuyordu. Şelale hâlâ şırıl şırıl akıyordu. Jaxor'un evi haline getirdiği bu küçük yerde sessiz ve sakin bir huzur vardı.

Ancak yakından incelediğinde küçük çatlakları gördü. Uyudukları mağaranın kapısı, *Mevirax* erkeği onu kovaladığı için menteşelerinden ayrılmıştı. Ekinleri solmuş ve ölmüştü. Yukarıdaki kalkan bağlantılarından biri tamamen güç kaybetmişti, bu yüzden üssünün sadece yarısı gizlenmişti.

Burada Jaxor'dan nefret etmişti. Jaxor'a burada aşık olmuştu. Çocuklarına burada hamile kalmışlardı. Burayı yeni gözlerle görmek tuhaftı, özellikle de karnının yuvarlaklığı ve oraya son gidişinden bu yana olan biten her şeyin bilgisiyle.

Ancak Jaxor'un beş yıldır evi olan bu yere veda etmesi gerekiyordu. Özellikle de çiftleşmiş bir çift olarak hayatlarına başlamak üzere yeni evlerine doğru yola çıktıklarından beri. Çocuklarını büyütecekleri yer *Jiralla*'nın ileri karakolu olacaktı. Orada yeniden başlayacaklardı, yeniden başlayacaklardı.

Vaxa'an Jaxor'a eski unvanını, eski hayatını teklif etmişti. Jaxor'un Po'grak'ı öldürdüğü ve Luxirian kadınlarının doğurganlığını geri getirmeye yardımcı olacak tedavinin elde edilmesinden kısmen sorumlu olduğu söylentisi yayıldıktan sonra, bir kahraman haline gelmişti.

Altın Şehir'de gittikleri her yerde teşekkür, hayranlık ve destekle karşılanmış, bu da kendisini bir kahraman olarak görmediği düşünüldüğünde onu rahatsız etmekten başka bir işe yaramamıştı. Ona bunun kendisini sahtekâr gibi hissettirdiğini söylemişti. Arkadaşı bu ilgiye alışık değildi ve bir parçasının bir zamanlar *Kokillix* Geçidi'nde sürdüğü daha sakin hayatı özlediğini biliyordu.

Bu yüzden Vaxa'an ona *Jiralla* Büyükelçiliği görevini teklif ettiğinde -ki doğduğundan beri *bu* görev hep onun olmuştu- cazip gelmişti. Jaxor her zaman ileri karakolu denetlemek için yaratılmıştı. Kirax'an'ın ilk doğan oğlu olmasa da, Jaxor'an'ın her zaman kendi tarzında yönetmesi gerekiyordu.

Jiralla doğuda daha küçük bir karakoldu, *Luxiria*'nın son kalan ve bazen unutulmuş ileri karakoluydu. Jaxor'un ona anlattığına göre, *Olara* Ormanı'nın derinliklerinde yer alıyordu ve Kader'in kadim taşları tarafından korunuyordu. Asıl amacı, kadim bataklıklara yakınlığı nedeniyle Altın Şehir'e ve diğer ileri karakollara ateş yakıtı ithal etmektir.

Onları Altın Şehir'de tutan tek şey Vaxa'an ve Kate olmuştu. Jaxor kardeşinden ayrılmak istemiyordu ama diğer kadınlar Büyükelçi eşleriyle birlikte kendi karakollarına döndüklerinden beri -Beks ve Lihvan *Kroratax*'a, Cecelia ve Rixavox *Velraxa*'ya, Taylor ve Vikan *Lopixa*'ya, Lainey ve Kirov *Troxva*'ya ve Crystal ve Cruxan *Otala*'ya- Erin onların da kendi hayatlarına devam etmelerinin an meselesi olduğunu biliyordu.

Erin kollarını arkadan Jaxor'a doladı ve üssün etrafına bakarken alnını onun sırtına bastırdı.

Jaxor bir süre sonra sessizce, "Gitmeye hazırım," dedi.

Erin başını salladı ve elini tekrar onunkine geçirdi. "Başka bir şey alman gerekiyor mu?"

"*Nix*," dedi küçük bir nefes vererek. "Bu hayatı geride bırakmanın zamanı geldi." Ona baktı ve parmaklarını yanağında gezdirdi. "Özellikle de bir sonraki hayata seninle başlamak için sabırsızlanırken. Yavrularımızla birlikte."

Erin gülümsedi, midesi kıpır kıpırdı. Adam hâlâ karnında kelebekler uçuşmasına neden oluyordu. Her gün.

"Tamam," dedi usulca ve Jaxor'un üssüne son bir kez bakarak tünele doğru geri döndüler. *Kekevir* kapısına vardıklarında, Jaxor duvardaki aplikleri yakarak tünele ışık saçtı... ve sonra Jaxor'un kapının kilidini açıp kapıyı sallamasını izledi.

"Bu onların *facev*'i," dedi Jaxor ona, onun ardından hovercraft'a tırmanırken, içinde annesinin yadigârı olan seyahat çantasını dikkatle bagajlarının geri kalanıyla birlikte yerleştirdi. "Yangınlar söndüğünde onu geri alabilirler."

Erin başıyla onayladı. Jaxor hovercraft'ın motorunu çalıştırdı ve baş üstü girişinden çıkana kadar dikey olarak yükseldiler. Açık ve berrak bir gündü, ilk kez tepelerinde sis yoktu. Erin o mesafeden parıltıyan *Lopitax* Denizi'ni bile görebiliyordu.

"Çok güzel, değil mi?" diye mırıldandı iç çekerek.

Jaxor ona doğru sırttı ve Jaxor onun moralinin yeniden yükseldiğini görmekten memnun oldu. Sanki üzerinden bir ağırlık kalkmış gibiydi ve

Yakışıklı eşine bakarken kalbi küt küt atıyordu. Harika bir baba olurdu. Güçlü bir Büyükelçi olacaktı. Çünkü onun umabileceği en mükemmel eş ve hayat arkadaşı olduğunu zaten biliyordu.

Erin gözlerinin bu manzaradan doğuya kaymasına engel olamadı. Doğuya doğru

Jiralla... ama aynı zamanda *Pevrallix* Mağaraları'na doğru.

Virzalla Konseyi, *Vaxa*'an ve Elçiler tarafından Altın Şehir'in yönetimine bağlılık yemini etmek isteyen *hiçbir Mevirax*'ın sürgün edilmemesine karar verilmişti. Ancak Tavar'a sadık kalanlar sürgün edilecekti.

Elliden fazla *Mevirax* savaşçısı sürgünü seçti. Bir Luxirian uzay gemisine bindirildiler ve uçsuz bucaksız evrende, her nerede olursa olsun, yeni bir hayata başlamak üzere tarafsız bir koloniye gönderildiler. İsimleri ve bilgileri Uranya Federasyonu'nun geniş veri tabanına kaydedilmişti ve nereye giderlerse gitsinler sürgün damgası yiyeceklerdi... ama en azından yaşamayı seçmişlerdi.

Geride kalan *Mevirax*'ın daha fazla seçeneği vardı. Altın Şehir'e yerleşebilirlerdi - gerçi bunun da kendine has sonuçları vardı, zira Altın Şehir'deki bazıları onların varlığına kızgın ve güvensizdi. Ayrıca ileri karakollara da yerleşebilirlerdi. Aslında, birkaç *Mevirax Jiralla*'ya yerleşmeyi seçmişti.

Ancak çoğu, artık resmen Altın Şehir'in kontrolü altında olan *Pevrallix* Mağaraları'na geri dönmüştü. Kaderlerin kutsal bir mekânına yakın olması ve Luxirian kristalleri açısından zengin olması nedeniyle zamanla bir ileri karakol haline getirileceği bile konuşuluyordu. Şimdilik, *Pevrallix* Mağaralarını denetleme sorumluluğu, sırayla ziyaret edecek olan Büyükelçilere düşüyordu. *Meviraxlar* bu izinsiz girişten hoşlanmamış olabilirler ama evlerine dönebilmişlerdi. Çoğu o mağaralarda doğmuştu.

Mevirax hakkında hâlâ tespit edilmesi ve karar verilmesi gereken çok şey vardı ama şimdilik bu geçici bir çözümdü. Luxiria sürekli değişiyordu, tıpkı tüm gezegenler ve uygarlıklar gibi. Erin için bu çok açıktı.

Yine de doğuya, *Pevrallix* Mağaraları'na doğru bakarken birkaç gün öncesini hatırladı. Jaxor'la birlikte Altın Şehir'deki pazar yerindeydiler ve *Jiralla*'ya götürmek üzere giysi malzemesi satın alıyorlardı.

İşte o zaman Erin onu görmüştü.

Kossira.

Altın Şehir'de kalmayı seçen birkaç kişiden biriydi. Birçoğu onun varlığına nasıl tepki vereceğini bilemediği için ona göz kulak olan bir savaşçı muhafız atanmıştı. Hamile bir Luxirian dışısı.

Meydanın karşısında göz göze gelmişlerdi. Erin, zindanların karanlığında ona Altın Şehir'den bahsettiğinde Kossira'nın duyduğu özlemi hatırladı. Ve *Mevirax* dışısının bakışlarına rağmen, pazar yerinin etrafına, insanların telaşına bakarken yüz ifadesi meraklı ve perçinlenmişti. O zaman bile gözlerinde bir açlık ve özlem vardı.

Ama tam o anda Kossira Erin'e, Erin de Kossira'ya baktı. Eşi Tavar'ın Jetutianlarla olan savaşta öldürüldüğünü hatırladı ve onun için hala yas tutup tutmadığını merak etti.

Kossira başını Erin'e doğru eğdi, eli yuvarlak karnına gitti. Bu bir onaylamaydı. Bir selamlama. Basit bir tanıma.

Erin başıyla onayladı ve ardından Kossira kalabalığın arasına karıştı, koruması onu takip ediyordu, elini koruyucu bir şekilde sırtına koymuştu ve sonra gözden kayboldu.

Jaxor Kossira'yı görmemişti. Yeni elbisesi için ipek satın almakla meşguldü ama gözlerinde onu endişelendiren bir şey gördü.

"Ne oldu?" diye sordu, tezgâhtar ona bakarken ellerini yanaklarında gezdirerek.

"Sana sonra anlatırım," diye söz vermiş ve ona gülümsemişti. Artık birbirlerinden sır saklamıyorlardı. Kossira'yı görünce ne hissedeceğinden emin değildi, çünkü Kossira Erin'in unutmayı tercih edeceği anıları canlandırmıştı. Ama bir parçasının onu iyi, hatta mutlu gördüğü için rahatladığını da inkâr edemezdi. Çünkü o her zaman Erin'in aklının bir köşesindeydi.

Jetutianlardan tedavi gören ikinci *Mevirax* olan Lacarra'nın hamile olduğu ve eşiyle birlikte Altın Şehir'de kalacağı açıklandıktan sonra, Luxiria'yı soluksuz bırakan bir umut dalgası oluştu.

İnsanların konuştuğu tek şey Privanax'ın çoğaltmak için yorulmak bilmeden çalıştığı tedavinin haberleriydi. Kadınlara uygulandığında acı ve ıstıraba neden olmayacak bir tedavi yapmaya çalışıyordu, ancak Erin, bir kez daha kendi çocuklarına sahip olabilmek için pek çok kişinin bu fedakarlığı seve seve yapacağını biliyordu.

Yani, evet, Luxiria sürekli değişiyordu. Tarih onların gözlerinin önünde yazılıyordu.

Ancak Jaxor bakışlarını doğudan uzaklaştırarak onu günümüze geri getirdi. Hâlâ Jaxor'un eski üssünün üzerinde geziniyorlardı.

Onu önüne getirdi, hovercraft'ın konsoluna hafifçe bastırdı, göğsünü sırtına dayadı.

Kulağının kabuğuna bir öpücük kondurarak, "Hazır buradayken gidip sahilden biraz *obiraxi* almaya ne dersin?" diye sordu.

Erin ona baktı ve yavaşça sırtıtmaya başladı. Mavi gözleri bilgi doluydu. "Zamanımız var mı?"

"Zaman yaratacağız," dedi, parmağı gümüş pedin üzerinde gezinirken, hovercraft uzaktaki parıldayan denize doğru ilerliyordu. "*Luxiva*'nın *obiraxi*'yi ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Beni şımartıyorsun," diye alay ederek kollarına yaslandı. "Bütün bir çantayı geri alalım, tamam mı?"

Yumuşak, boğuk kahkahası kadının ürpermesine neden oldu. "Sen nasıl istersen, *Rixella*."

Adamın eli karnının hafifçe şişen kısmına yerleşti. Kalp atışlarının sırtına çarptığını hissetti ve *Lopitax* Denizi onlar ilerledikçe daha da görünür hale gelirken gülümsedi.

Denizin tuz kokusunu aldığında derin derin içine çekti.

Bir keresinde, Kader'in Jaxor'u eşi olarak seçmesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir keresinde onun peştamal giymiş, soğuk, duygusuz ve kendisini görmekten nefret eden yarı vahşi bir hayvan olduğunu düşünmüştü.

Şimdi mi?

Daha önce böyle hissetmesinin nasıl *mümkün olduğunu* merak etti. Şimdi mi?

Tek gördüğü derinden, çok derinden aşık olduğu Jaxor'du. Onu tüm kusurlarına rağmen seviyordu ve o da onu tüm kusurlarına rağmen seviyordu.

Başka türlüünü istemezdi.

"Bu gerçek mi?" diye fısıldadı, gözlerinin içine bakmak için yüzünü geriye eğdi ve gülümsedi. "Sen gerçek misin?"

Ona doğru sırtıttı. "*Kekevir*."

Her şey bir rüya gibi geldiğinde, bunun onların gerçekliği olduğunu hatırlatmak için birbirlerine söyledikleri kelimeydi. Bu harika mutluluğun aslında *gerçek* olduğunu.

Bunu neredeyse her gün birbirlerine söylüyorlardı.

"*Kekevir, rixella,*" diye mırıldandı tekrar, ona küçük bir öpücük vermekten kendini alamadı.

Erin yine de emin olmak için kendini çimdikledi.

SON SÖZ

Luxiria Savaşçıları serisini bitirmek buruk bir duygu. Bilim Kurgu Romantizmine ilk adımımı 2017 yılında bu serinin 1. Kitabı olan *Uzaylı Ödülü* ile atmıştım. Bu üç yıl önceydi. Bu seri, bu dünya ve gerçekten çok sevdiğim bu karakterler hakkında sürekli düşündüğüm üç yıl.

Okurlarıma, benimle birlikte olduğunuz için çok teşekkür ederim! Mesajlarınız, desteğiniz ve kitaplarım için duyduğunuz heyecan beni yazmaya devam ettiriyor. Yaptığım işi seviyorum - gençliğimden beri yazar olmayı hayal ettim - ve bu hayal sadece sizin sayenizde mümkün oldu, bu yüzden teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!

Bu seriye ve bu karakterlere veda ettiğim için üzgün olsam da, Dakkar'ın Horde Kralları ve Everton'ın Kralı serilerime devam edeceğim için inanılmaz heyecanlıyım... ve daha birçok kitap gelecek. <3

Sevgi
ler,
Zoey

ZOEY DRAVEN

Yeni sürümlerden, özel çekilişlerden ve **bonus içeriklere** erişimden haberdar olmak ister misiniz?

[E-posta listeme kaydolmak için bu bağlantıya tıklayın!](#)

ZOEY DRAVEN'DAN DAHA FAZLA SEKSİ, ALFA UZAYLI İSTER MİSİNİZ?

Dakkar'ın Horde
Kralları: Horde Kralı
Tarafından Sahiplenilen
Horde Kralının Esiri

Luxiria Savaşçıları:

Uzaylının Ödülü
Uzaylının Eşi
Uzaylının Sevgilisi
Uzaylının
Dokunuşu
Uzaylının Rüyası
Uzaylı'nın Saplantısı
Uzaylı'nın Baştan
Çıkarması Uzaylı'nın
İddiası

Rozun Savaşçısı:
Hain Esirci Hain Eş

Everton'ın Krave'i:
Kraving Hiva
Ateştaşları Prensi

THE ALIEN'S CLAIM'i beğendiniz mi?

Eğer okuduysanız, lütfen Amazon'da kısa bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar sizin gibi diğer okuyucuların yeni kitaplar ve yazarlar bulmasına yardımcı oluyor... ve bu alfa uzaylılar hakkında ne düşündüğünüzü duymayı seviyorum ;)

[Yorum bırakmak için bu linke tıklayın!](#)

Bir ya da iki cümle bile yardımcı olur! Çok makbule geçer!

Sevgiler, Zoey

YAZAR HAKKINDA

Zoey Draven seksi, doyumsuz, alfa uzaylılar hakkında okumayı seviyor ve onlar hakkında yazmayı daha da çok seviyor. *Warriors of Luxiria*, *Horde Kings of Dakkar*, *Warrior of Rozun* ve *The Krave of Everton* serilerinin yazarıdır.

E-posta: zoeydraven@gmail.com

Web sitesi: www.zoeydraven.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.